

MƯA LÀ ANH MÀ NẮNG CŨNG LÀ ANH

QUỲNH ĐAO

Quỳnh Dao

**MƯA LÀ ANH VÀ
NẮNG CŨNG LÀ ANH**

Thông tin về ebook

Mưa Là Anh Và Nắng Cũng Là Anh

Tác giả: Quỳnh Dao

Thể loại: Tiểu Thuyết

Biên tập: Phạm Thị Thu Hà

Bìa: Azazel123

Định dạng ebook PDF-A5

Ngày xuất bản: 29-January-2021

Tổng số 486 trang

Click vào đây để đọc online

CHƯƠNG 1-2

MƯA LÀ ANH VÀ NẮNG CŨNG LÀ ANH

- 1 -

Kỳ sơn là ngôi làng nhỏ nằm lọt thỏm trong một khu vực núi rừng trùng điệp xen lẫn với thảo nguyên bát ngát. Dân ở đó hầu hết sống bằng nghề trồng trọt, chăn nuôi và săn bắn. Gia đình ông Thái Thuận từ mấy đời nay chuyên nghề nuôi ngựa để cung cấp cho những nơi có nhu cầu. Ngựa hoang ở vùng Kỳ Sơn nhiều vô kể. Những người thợ săn bắt ngựa và đem về bán cho ông. Có con đã trưởng thành với những bộ lông mượt mà ánh lên sắc vàng rực rỡ hoặc sắc đen óng chuốt, có con khi ông Thái Thuận mua về vẫn còn là ngựa non. Nhưng ngựa nào ông cũng nhận, miễn là cứng cáp, khỏe mạnh, bởi vì đàn ngựa càng nhiều thì người mua càng dễ lựa chọn hơn. Nhưng ngựa hoang cần người thuần hóa chúng trước khi được đem đi bán. Do đó ở Kỳ Sơn cũng có những người chuyên làm nghề này. Nhưng trong đám người kể trên, ông Thế Nghi là người mà ông Thái Thuận tin tưởng nhất bởi vì kỹ năng thuần hóa ngựa hoang của ông rất cấp cao và từ bấy lâu nay hai người là bạn già thân thiết của nhau. Hoàn cảnh gia đình của ông Thế Nghi rất đáng thương. Con trai của ông bị chết thảm trong một cuộc đua ngựa tổ chức cách đây khá nhiều năm, con dâu sau đó buồn rầu cũng tạ thế theo chồng. Hai vợ chồng qua đời để lại một đứa con gái nhỏ. Lúc mẹ

chết Minh Thư mới lên bốn tuổi và từ đó cô bé lớn lên dưới sự đùm bọc của ông mình. Sau khi con trai qua đời, ông Thế Nghi hầu như muốn bỏ luôn nghề thuần hóa ngựa nhưng vì còn một đứa cháu cần ông đùm bọc nên ông buộc phải tiếp tục làm việc này. Nhưng mỗi lần làng Kỳ Sơn tổ chức những cuộc đua sôi là ông lại khóc thầm và nhớ tới đứa con trai độc nhất của mình. Dân làng Kỳ Sơn cả nam lẫn nữ, không ai là không thạo cưỡi ngựa. Nhưng khi Minh Thư lớn lên và bước vào trung học thì ông Thế Nghi cấm tiệt cháu mình không cho nó dấn sâu vào cái môn thể thao xem ra thích thú nhưng vô cùng nguy hiểm này. Nhưng rồi như được di truyền từ cha, cô gái lại say mê việc cưỡi ngựa, cô hào hứng theo dõi những cuộc đua tổ chức ở làng và tiếc rẻ khi thấy mình không được dự đua. "Nội không cho con cưỡi ngựa, con sẽ không đi học nữa!", đó là câu của Minh Thư nói với nội mình khi ông cấm không cho nàng leo lên lưng con ngựa có màu lông vàng hực mà ông Thái Thuận giao cho ông thuần hóa trong một tháng nay. Cô gái lúc đó mới vừa lên mười bảy tuổi nhưng đã cao lớn như một thiếu nữ hai mươi. Đôi mắt đen to tròn lúc nào cũng long lanh, sống mũi thẳng và làn môi xinh xắn, nước da trắng hồng mịn màng, mái tóc huyền đen nhánh, ngay lúc đó cô đã là trung tâm điểm để mọi chàng trai ở làng Kỳ Sơn nhắm tới nhưng Minh Thư còn quá trẻ để nghĩ đến chuyện yêu đương, tính cô lại cương quyết và rắn rỏi như con trai nên ít để ý đến những chuyện mà cho cô là "nữ nhi thường tình". Không chàng trai nào ở làng Kỳ Sơn có thể chiếm lấy trái tim của người con gái ấy dù chàng trai đó có tài cách mấy. Minh Thư dồn hết thời gian của mình vào hai việc: học và cưỡi ngựa cho thực giỏi. Học bởi vì cô ý thức được gia đình cô rất nghèo, cô lại mồ côi cha mẹ nên nếu cô không có kiến thức vững vàng, cô dễ bị xã hội này chà đạp dưới chân, nhưng còn việc thích cưỡi ngựa thì vì sao? Đó là

cái gì thâm nhập vào máu, truyền lại từ biết bao nhiêu thế hệ của gia đình, cho nên khi ông nội của Minh Thư cấm cô cưới ngựa, cô đã nghĩ một tuần không đến trường và còn làm áp lực bằng cách nhịn ăn, thế là cuối tuần người ông phải giơ hai tay chào thua đứa cháu gái bướng bỉnh của mình.

- Con muốn con hoàng mã, nội mua đó cho con đi!

Một hôm cô bé nói với ông mình như thế khi liếc nhìn con ngựa lông màu rực óng chuốt, bốn chân cao thon thả, đôi mắt thông minh và có chút tinh ranh. - Bác Thái Thuận không bán nó đâu! Ông Thế Nghi nói với cháu - Nó là con ngựa mà bác ấy ưng ý nhất, cũng là con ngựa mà nội phải thuần hóa trong thời gian lâu nhất. Ngựa giỏi thường là ngựa chứng, người ta vẫn thường bảo như thế và điều này bao giờ cũng đúng. Dù bác Thái Thuận có bán, nội cũng không bao giờ để con cưới nó! Ông Thế Nghi nói, hồi tưởng đến cái chết đau xót của con mình. Nhưng rồi Minh Thư đã khóc và tỉ tê với ông biết bao đêm.

- Từ đó đến giờ, con không bao giờ đòi nội phải mua cho con thứ này, thứ nọ như mấy đứa bạn cùng lớp của con. Vào dịp sinh nhật, con cũng không đòi nội phải mua quà cho con. Cho tới bây giờ lúc nào con cũng ngoan ngoãn và nghe lời nội, đây là lần đầu tiên con xin nội thứ mà con muốn cho nên nội đừng từ chối vì như thế con sẽ đau lòng lắm!

- Nội không tiếc gì với con cả! - Ông Thế Nghi nói với cháu - Và nếu nội nản nỉ thì bác Thái Thuận chắc chắn sẽ nể tình bạn lâu năm mà bán cho con hoàng mã cho nội, nhưng mà nội sợ lắm con biết không.... nội đã mất đứa con trai, bây giờ nội không muốn mất thêm cháu nội ruột của mình

- Nhưng con sẽ cưới nó một cách cẩn thận! - Minh Thư thủ thỉ

với ông Thế Nghi - Con sẽ không để cho nội phải lo lắng. Cưỡi ngựa là thú tiêu khiển mà con thích nhất. Và lại con ngựa cũng như người bạn, có nó con sẽ đỡ buồn. Nội xem, con chẳng có anh chị em gì cả, đôi lúc con cảm thấy cô đơn!

Cô bé nói rồi khóc khiến người ông không đành lòng. Lát sau ông bảo:

- Thôi được, nội sẽ mua nó cho con nhưng con phải hứa với nội một điều.

- Điều gì hở nội?_ Cô bé vừa hỏi vừa mở to đôi mắt.

- Con phải học thật giỏi, lúc nào cũng phải nhất lớp, con có thể hứa với nội không? Nội hy vọng sau này con có thể vào đại học, tự tạo ình một tương lai tươi sáng hơn. Kỳ Sơn của chúng ta là một nơi thơ mộng, một vùng kỳ tú nhưng nó không phải là nơi là con người có thể bon chen với cuộc đời. Nội không muốn con lớn lên rồi kết thúc tương lai của mình một cách đáng buồn như những người phụ nữ ở vùng này. Ở đây con gái giỏi lắm cũng là học hết trung học, tìm một tấm chồng nào đó, không là thợ săn cũng là tá điền, sinh con để cái và rồi...chấm hết. Nội mong cháu gái thông minh của nội có một tương lai đẹp đẽ hơn!

- Con sẽ làm như nội muốn!- Cô bé khẳng khái nói - Con sẽ học thật chăm, sẽ thi đỗ vào đại học cho nội vui lòng. Con sẽ cố gắng hết sức vì những điều nội nói cũng là những gì mà con muốn làm.

Ông Thế Nghi hờ hờ, hờ dạ khi nghe đứa cháu của mình hứa hẹn như thế. Ông sang nhà người bạn già và kể cho ông ta nghe ước nguyện của Minh Thư. Ông Thái Thuận không ngạc nhiên mà con cười ha hả rồi nói với ông Thế Nghi:

- Con bé Minh Thư tính tình quật cường như con trai, nó đã muốn gì là làm cho bằng được. Tôi thích những đứa có cá tính như vậy. Tôi đoán chắc với anh là mai này nó sẽ rất thành công trong cuộc đời. Tôi cũng thương Minh Thư như đứa cháu của mình nên tôi sẽ tặng không cho nó con ngựa này mặc dù mấy tay lái ngựa ở Đài Bắc đã trả tôi một cái giá cao ngất ngưỡng để mua con hoàng mã. Đây là một con ngựa hay mà dân trong nghề thoát thấy là nhìn ra ngay. Con bé Minh Thư nó cũng thông minh đáo để, nó đã tìm ra con ngựa kiệt sức nhất trong đàn ngựa của tôi!

Và rồi ông Thái Thuận đã tặng cho Minh Thư con hoàng mã của ông. Minh Thư mừng không tả xiết, ngay ngày ấy cô thoát lên ngựa và nằng nặc ông nội phải chỉ dẫn cho cô những kỹ năng mà một người kỵ mã phải có. Đầu óc cô bé thông minh tuyệt vời, lại được sự tận tụy của người ông nên vài tháng sau cô đã có thể thông dong trên lưng ngựa mà dạo chơi khắp vùng. Khi có mặt ông Thế Nghi, Minh Thư lúc nào cũng điều khiển hoàng mã một cách khoáng hoàn nhưng khi đã xa tầm mắt của người ông mà cô rất thương mến này thì Minh Thư cho ngựa phóng nước đại trên khu thảo nguyên mênh mông, bát ngát. Tóc cô bé bay bay theo chiều gió, một cảm giác tuyệt vời xam chiếm cô khi cô ngồi trên lưng ngựa đi thăm thú tất cả những cảnh đẹp của Kỳ Sơn. Từ đó ngoài những lúc bận học hành, Minh Thư và con hoàng mã không bao giờ rời nhau. Ông Thế Nghi đã chỉ dẫn cho cháu gái tất cả những kinh nghiệm trong nghề cưỡi ngựa nhưng cô bé còn bí mật học hỏi việc này ở người thầy thứ hai, đó là ông Thái Thuận

Ông rất yêu mến đứa con gái thông minh và quật cường mà ông xem như cháu ruột của mình nên khi Thư năn nỉ ôi thì

ông không cảm lòng được, đã chỉ dẫn cho Minh Thư những kinh nghiệm trong cưỡi ngựa vượt qua chướng ngại vật, một kỹ năng mà bất cứ người kỵ mã nào cũng phải có nếu muốn tham dự những cuộc đua ngựa chuyên nghiệp và có tầm cỡ. Minh Thư háo hức khi bắt đầu rèn luyện kỹ năng đó. Ngày đầu tiên tập luyện cho cô bé, hai bác cháu đã phải chọn lựa địa điểm khá xa nhà Minh Thư. Ông nội mà biết bác dạy cho cháu bí quyết này thì rầy rà lắm đó. Bởi vì cho tới bây giờ nội cháu vẫn còn bị ám ảnh bởi cái chết của ba cháu. - Nhưng nội cháu có thích đua ngựa không?

- Sao lại không? Ông ấy đã từng là kỵ mã đại tài nhưng tiếc là chưa giật được giải nào trong những cuộc đua mà làng tổ chức.

- Tại sao vậy bác?

- Tại mình giỏi thì có người giỏi hơn. Người kỵ sĩ giỏi chưa đủ mà con ngựa cũng phải chạy bền và dai sức nữa! - Thế ba con thì sao? Ba con cưỡi ngựa có giỏi không?

- Ba con ấy ư? Ba con cũng cưỡi ngựa giỏi như ông nội con nhưng tiếc thay trong cuộc thi, khi mọi người đều nghĩ là ba con sẽ thắng thì con vật lại không vượt qua được chướng ngại vật cuối cùng. Nhưng bác nghĩ không phải là kỹ năng của ba con còn yếu mà do con ngựa mà ba con cưỡi chưa hội đủ những điều kiện ột cuộc đua đầy tính cạnh tranh như vậy.

- Lúc ấy nếu có một con ngựa hay như con hoàng mã thì ba con sẽ thắng chứ?

- Đương nhiên rồi! Lúc ấy ba con là một trong những người cưỡi ngựa giỏi nhất làng này.

- Còn bao lâu thì cuộc đua ngựa ở làng mình tổ chức hờ bác?
- Còn những bốn tháng nữa!- Ngoài việc đua đường trường còn phải vượt qua chướng ngại vật có phải không bác?
- Đương nhiên rồi!Cuộc đua chuyên nghiệp nào cũng đòi hỏi những kỹ thuật gắt gao.
- Chướng ngại vật trong cuộc đua thường cao bao nhiêu hờ bác?-Ở làng mình khoảng ba mét nhưng trong cuộc đua lớn hơn,có tầm cỡ hơn thì còn cao hơn nhiều.
- Từ một mét đến một mét rưỡi, khi con quen rồi thì có thể tự tập luyện để vượt qua những mất cao hơn. Nhưng con phải cẩn thận, bởi chướng ngại vật thì càng dễ ngã mà những kỵ sĩ mà rơi xuống lưng ngựa từ những độ cao như thế cũng bị thương trầm trọng thì cũng sẽ tán mạng!
- Con biết chứ và con sẽ tập từ từ.- Nhưng tại sao con lại thích học những kỹ năng này.
- Con muốn nói nghiệp ông ngoại con và ba con.Con muốn giât giải thưởng đua ngựa mà ông nội và ba con chưa giât được.
- Hả? Ông Thái Thuận thốt ra mà đôi mắt tròn tròn lên. - Con định sẽ tham gia cuộc đua ngựa của làng chúng ta trong vòng bốn tháng nữa?
- Thừa vâng!Nhưng tại sao bác lại ngạc nhiên đến thế?- Bởi từ trước đến nay chưa có người phụ nữ nào trong làng này tham gia cuộc đua ngựa cả.Tất cả kỵ sĩ đều là nam giới.
- Nhưng cháu đã đọc kỹ bản điều lệ của cuộc thi, không có một dòng chữ nào hàm ý cấm đoán đàn bà tham gia vào cuộc

đua này cả.- Đúng vậy! -Ông thái Thuận xác nhận mà trán bắt đầu xuất hiện mồ hôi.Trước đây ông nghĩ Minh Thư muốn học hỏi việc cưới ngửa qua chương ngại vật là vì lòng hiếu kỳ chứ ông không hề tưởng tượng cô gái này lại mang một cao vọng lớn lao đến thế.

- Bác Thái Thuận,cháu rất muốn tham gia cuộc đua,bác làm ơn giúp cháu đi.Theo cháu biết bác cũng là một thành viên trong ban tổ chức mà!

- Nhưng bác khó lòng mà giúp cháu,Minh Thư ạ.Tuy trong bản điều lệ không cấm đoán phụ nữ dự thi nhưng nếu một phụ nữ nào đó ghi tên tham gia thì chắc chắn họ sẽ bị ban tổ chức từ chối.

- Tại sao chứ, thưa bác?

- Vì đó là một loại luật bất thành văn.Từ trước đến nay không ai nghĩ đến phụ nữ có thể sánh ngang hàng đàn ông trong lĩnh vực này.Mọi người trong làng đều quan niệm chỗ của phụ nữ là trong gia đình của họ.

- Bất công quá! - Minh Thư vừa nói vừa thở dài.-Bác không nghĩ ra cách nào giúp cháu đượ à?

- Dù bác có năn nỉ được hội đồng chấm thi cho cháu ghi danh tham gia cuộc đua thì ông nội cháu cũng sẽ không cho cháu tham dự đâu! Đó là điều mà cháu cũng thừa biết.Nội cháu vẫn còn đau lòng vì cái chết đầy tang thương của ba cháu ngày trước.- Nhưng lúc đó ba không có con hoàng mã trong tay, còn cháu thì có.

- Nhưng chúng ta nói đến việc này quá sớm thì bác vẫn còn chưa biết khả năng của cháu đến đâu trong việc cưới ngửa

vượt qua chướng ngại vật này.- Thì bác hướng dẫn cho cháu đi rồi bác sẽ biết người học trò của mình ra sao.Bác đã hứa sẽ dạy cho cháu hôm nay mà!- Bác sẽ giữ lời hứa nhưng bác không có hên gì trong việc giúp cháu dự thi đâu nhé!Ông nội cháu mà biết được là bác chết chắc với ông ấy đấy!- Cháu sẽ giữ bí mật và sẽ tìm ra một chỗ khuất mắt ông nội để tập luyện, bởi nếu ông nội mà biết thì không những rầy ra với nội mà cả cháu cũng không thoát đâu!Ông nội sẽ lột da cháu ra!Câu này Minh Thư vừa nói vừa le lưỡi khiến ông Thái Thuận không nhận được cười.Trước mắt ông là một cô bé thông minh lanh lợi ham học hỏi và tràn đầy sức sống. Cặp mắt háo hức nhưng muốn khám phá cái thế giới bí ẩn của những người kỳ sĩ kia khiến ông không đành lòng và rồi ông bắt đầu dựng nhưng chướng ngại nho nhỏ,nhưng rào cản với độ cao vừa phải.S uốt buổi chiều hôm đó ông Thái Thuận đã dùng mọi thời gian để dạy cho cô học trò nhỏ bé của mình. Minh Thư nắm bắt được những kỹ thuật đó nhanh đến mức ông Thái Thuận cũng không ngờ.

-"Con bé thông minh thật...","ông lầm nhầm, "... không phải chỉ thông minh mà còn thừa hưởng cả tài hoa của cha, ông mình nữa. Nếu nó dồn hết tâm sức tập luyện,nó có thể bắt kịp tầm cỡ của những tay đua ngựa chuyên nghiệp trong làng này như chơi ".Ông Thái Thuận hướng dẫn cho Minh Thư trong suốt ba giờ đồng hồ liền rồi vội vã trở về vì ông có mỗi mua bán quan trọng với một thương gia chuyên kinh doanh ngựa đua tại Đài Bắc ngay trong buổi chiều nay. Ông đi rồi, cô học trò nhỏ của ông vẫn ở lại tập luyện chuyên cần cho đến tối mịt mới trở về.Từ hôm đó,Minh Thư thao thức không ngủ được. Bên tai cô văng vẳng lời của ông Thái Thuận: "Điều quan trọng nhất là làm cho chú ngựa mình cuội quen dần với chướng ngại vật đến lúc không còn sợ hãi nó và xem việc

vượt qua chướng ngại trên đường đua gần như một phản xạ. Khi ngựa đã trải qua thử thách tâm lý đó thì bắt đầu cho nó vượt qua những chướng ngại từ thấp đến cao trong một khoảng thời gian dần trải hợp lý bởi việc này không thể nào thực hiện một cách gấp gáp. Chướng ngại càng cao, con ngựa càng cần lấy đà từ xa và khi đã nắm được nguyên tắc giữa độ cao của chướng ngại vật và để quyết định cho ngựa lấy đà rồi thực hành nó một cách hợp lý thì xem như người kỵ mã đã có thể đạt được những thành công trong buổi đầu của họ "

Suốt những ngày sau đó sau giờ học là Minh Thư lại lao vào tập luyện. Ông Thế Nghi không hề biết cháu gái của mình đoan tính tham dự một cuộc đua trong quá khứ chưa từng có phụ nữ tham gia. Cô bé luôn thỏa lấp thành lập đội bóng rổ dành cho nữ sinh, cô được chọn vì có chiều cao lý tưởng. Vì vài tháng nữa phải tranh tài với trường khác nên những thành viên trong đội ngày nào cũng phải luyện tập sau giờ học. Ông Thế Nghi tin lời cháu vì từ trước đến nay Minh Thư rất ngoan ngoãn và không hề làm ông phiền lòng bất cứ điều gì. Trong khi đó thì chiều nào Minh Thư cũng đến một chỗ khá xa nhà để tập. Việc dựng lên những chướng ngại vật cô đã học được từ ông Thái Thuận nên khi thấy con hoàng mã đã vượt được độ cao ba mét một cách thành thực thì cô tự ấn định mục tiêu mới ình bằng cách vượt qua rào chắn với độ cao ba mét rưỡi. Đương nhiên lúc đầu cũng có chút trở ngại nhưng vì đã nắm được những bí quyết căn bản nhất nên Minh Thư không nản lòng trong việc luyện tập. Nhiều khi cô vuốt ve con hoàng mã và thì thầm vào tai nó " Ngựa cưng, mày phải nhớ nhé... khi phóng lên cao thì phải dùng hết sức và vượt qua rào chắn mày phải khéo léo co chân lại. Dừng vào chướng ngại vật là xem như thất bại mà còn có nguy cơ chủ tớ của mình đều sẽ ngã một cách đau đớn lắm đấy!". Minh

Thư thừa biết những rào chắn mà nàng dựng lên rất sơ sài, vừa chạm vào là có thể ngã ngay cho nên khi hoàng mã dựng vào chướng ngại vật đó, cả nàng và nó đều không bị nguy hiểm. Nhưng những trong chướng ngại vật dựng lên trong cuộc đua là những chướng ngại vật cố định, được dựng lên một cách chắc chắn cho nên khi người và ngựa không vượt qua được chướng ngại vật đó thì chướng ngại đó không bị đổ mà người và ngựa sẽ bị ngã rất đau và còn bị nguy hiểm đến tính mạng. Trong một đoạn phim mà nàng. Mỗi lần tập cho hoàng mã phóng lên cao vượt qua chướng ngại trước mắt, khi lấy đà nàng thì thâm vào tai nó Phair cố gắng hết sức nhé và người và ngựa sắp vượt qua độ cao đó thì nàng thủ thủ vào tai nó Hoàng mã, hoàng mã... ngoan lên nào, co chân lại... đấy như thế... đừng cho dựng vào rào chắn được xem trước đây về một cuộc đua ngựa quốc tế, chính mắt nàng đã nhìn thấy một chú ngựa bị vướng chân vào rào chắn khi phóng lên cao. Hậu quả là chú ngựa bị ngã gãy cổ và người chủ cũng cùng chung số phận. Con hoàng mã không biết có hiểu ý cô chủ của nó hay không, chỉ thấy nó lúc lắc bờm và gục gặc đầu. Được rồi... mày thông minh lắm... chao ôi, hoàng mã... ráng mà chiến thắng trong cuộc đua sắp tới, ông nội sẽ ngạc nhiên và sẽ phục hai đứa mình sát đất". Cứ như thế suốt mấy tháng trời, Minh Thư và Hoàng Mã âm thầm tập luyện, nước da trắng hồng của cô gái bây giờ đã rám nắng và đổi màu sang bánh mật, trong cô không yêu kiều như ngày trước nhưng nét đẹp của cô có vẻ khỏe mạnh hơn. Hai tuần trước ngày thi, Minh Thư đưa ông Thái Thuận ra bãi tập của mình và biểu diễn cho ông xem thử. Người đàn ông nhiều năm lần lộn trong nghề cung cấp ngựa đua mở tròn mắt ngạc nhiên khi thấy cô bé mảnh khảnh và con hoàng mã vượt qua chướng ngại vật cao ba thước rưỡi không chút khó khăn.

-Chao ôi, bác không thể ngờ... - Ông Thái Thuận nói một cách khâm phục -... Bác không ngờ là cháu có thể đạt được những tiến bộ vượt bậc như vậy trong một thời gian ngắn.

- Bây giờ thì bác yên lòng rồi chứ... Nếu cháu muốn tham dự cuộc đua?-

- Bác tin vào khả năng của cháu... Nhưng khổ cái, nếu bác nói có một cô gái muốn tham dự thì ban tổ chức cuộc đua sẽ lắc đầu ngay, chưa nói ông nội của cháu sẽ ngăn cản việc này ngay từ đầu.-Thế cháu phải làm sao? -Minh Thư thất vọng nói - Mơ ước của cháu là dự cuộc đua dù chỉ một lần... để chứng tỏ cho nội biết rằng cháu của nội cũng làm được việc.

Ông Thái Thuận nhìn Minh Thư, khâm phục cái nhiệt tình của cô gái và khâm phục cả tài năng của cô nữa. Ông trầm ngâm một lúc rồi lát sau khẽ bảo:- Chỉ còn cách này thôi...

- Cách nào hở bác? - Minh Thư hỏi một cách háo hức.

- Cháu dự thi với tên của một người khác!- Tên của ai, thưa bác?- Minh Thư mở to mắt, vừa ngạc nhiên vừa hào hứng.

- Thăng Trọng con trai bác tuần sau sẽ đi Đài Bắc để lo một vụ giao dịch quan trọng. Không ai biết nó vắng mặt trong thời gian diễn ra cuộc đua. Ai cũng biết Trọng là một kỵ mã có hạng, nếu bác ghi danh cho nó tham gia cuộc đua thì cũng là chuyện bình thường thôi. Bác sẽ làm chuyện đó nhưng khi cuộc đua khởi sự thì người kỵ sĩ trên lưng ngựa không phải là nó mà chính là cháu.- Nghĩa là cháu sẽ cải trang thành anh Trọng?

- Đúng thế! Cháu và thằng Trọng của bác có chiều cao suýt soát nhau. Cháu sẽ mặc đồ kỵ mã của nó, búi tóc lên và dấu

mái tóc của mình trong chiếc nón kỵ mã. Các kỵ mã đều đội nón sụp xuống tận mắt, chắc chắn là sẽ không ai nhìn ra cháu đâu. Bởi vì khi cuộc đua khởi sự, cái duy nhất mà khán giả chú ý là con ngựa nào phi nhanh nhất thôi!

- Nhưng rồi bác sẽ phải qua nhà cháu để giả vờ mượn con Hoàng mã cho anh Trọng tham gia cuộc đua, phải không bác?- Bác cũng định làm như thế, chắc nội của cháu sẽ đồng ý ngay.

- Nhưng bác ơi... Không biết tại sao cháu cảm thấy hơi hợp quá khi cuộc đua đã gần kề! - Cô gái nhỏ thốt lên mà trái tim đập mạnh.- Cháu phải bình tĩnh và tự tin, đó là những đức tính mà người kỵ mã phải có.- Thưa bác, bác có nghĩ là cháu sẽ thắng cuộc hay không?

- Cháu rất có khả năng nhưng bác không thể nói trước vì các kỵ mã khác họ cũng có tài và cũng chuyên cần luyện tập không khác gì cháu.- Nghĩa là cuộc đua sẽ rất căng thẳng?

- Đúng thế! Cuộc đua nào mà chẳng căng thẳng hả cháu? Nhưng các kỵ mã, họ cũng yêu cái căng thẳng đó. Cạnh tranh để giành chiến thắng và đạt được những kỉ lục mới bao giờ cũng là tiêu chí của các môn thể thao.

- Nếu thắng cuộc đua này, người kỵ mã sẽ được thưởng phải không bác?

- Đúng thế! Số tiền không lớn lắm vì đây chỉ là cuộc đua trong ngôi làng nhỏ bé của chúng ta. Nhưng cái vinh dự của giây phút chiến thắng mới là quan trọng.

- Bác biết vì sao cháu hỏi thế không? Thật là trùng hợp, sau ngày diễn ra cuộc đua chỉ một ngày, lại chính là ngày sinh

nhật của nội cháu. Nếu cháu thắng, cháu sẽ mua cho nội một chiếc đồng hồ mới. Chiếc cũ của nội đã bị hỏng rồi.- Cháu thật là đura cháu có hiếu, Minh Thu ạ! - Ông Thái Thuận nói và xoa đầu cô bé - Bác mong cháu sẽ thắng cuộc đua để ông nội cháu được vui lòng. Bác chưa từng thấy cô gái nào quật cường như cháu Một tuần trước khi diễn ra cuộc đua, ông Thái Thuận sang nhà ông Thế Nghi để mượn con Hoàng mã.

- Anh biết không... - Ông Thái Thuận mở đầu câu chuyện -... Thăng Trọng nhà tôi mấy tháng nay đã tập luyện ráo riết để tham gia cuộc thi nhưng con ngựa ô mà nó cưỡi vẫn không thể nào sánh bằng con Hoàng mã mà tôi đã tặng cho cháu gái của anh. Nếu tôi mượn nó cho thăng Trọng tranh tài thì anh sẽ không phản đối chứ?

- Tôi làm sao lại phản đối? - Ông Thế Nghi nói và vỗ vai bạn - Anh tốt với ông cháu tôi như vậy, con Hoàng mã cũng là anh cho Minh Thu. Cô bé sẽ rất vui nếu con ngựa quý này có thể giúp thăng Trọng chiến thắng.

- Thế cho tôi mượn con Hoàng mã ngay hôm nay nhé. Không bao lâu cuộc đua sẽ diễn ra rồi.

- Được thôi, anh cứ dẫn con Hoàng mã về cho Trọng. Tôi mong con trai anh sẽ chiến thắng trong cuộc đua này. Hai người bạn già ngồi tâm sự với nhau thêm vài câu nữa rồi ông Thái Thuận từ già ông Thế Nghi ra về.

Ngày diễn ra cuộc đua đã tới. Trước đó vài ngày, ban tổ chức đã chuẩn bị đường đua trên sân vận động rộng mênh mông của làng Kỳ Sơn, cỏ xanh mướt trong thật đẹp mắt, nhưng những chướng ngại vật mới được dựng lên mới là thử thách thật sự của các kỵ mã. Ở trung tâm sân vận động, tám chướng ngại vật sừng sững đã dựng lên cách khoảng

nhau, nhưng vượt qua nó là giai đoạn chót. Trong giai đoạn đầu, các kỵ mã phải đua đường trường, được quy định là hai mươi vòng để tính xem ai là người đến đích đầu tiên. Hai mươi vòng của một sân vận động rộng mênh mông cũng là một khoảng khá dài đủ để xác định ai là kỵ mã tài giỏi nhất của ngôi làng trong cuộc đua này. Nhưng được vậy chưa đủ để chiến thắng! Sau đó người kỵ mã phải thi vượt rào với những chướng ngại vật cao khoảng ba mét, được đặt liên tiếp trên đường đua nhưng bố trí với những khoảng cách hợp lý. Vượt qua cả hai giai đoạn này một cách xuất sắc mới được xem là người chiến thắng và tất cả dân làng, già trẻ, nam lẫn nữ, đều náo nức đổ về sân vận động hôm nay để theo dõi cuộc đua vì nghề kỵ mã đã trở thành truyền thống và cũng đã thấm sâu vào huyết quản của những người dân của ngôi làng bé nhỏ nhưng đáng yêu này. Nhiều sinh hoạt hầu như dừng lại trong ngày cuộc đua diễn ra. Ngay cả ngôi trường trung học duy nhất của làng cũng đã cho học sinh nghỉ một ngày. Đây là luật bất thành văn của làng Kỳ Sơn vì cuộc đua ngựa diễn ra hàng năm đối với họ là một sự kiện trọng đại.

Hai bên con đường dẫn đến sân vận động những lá cờ đủ màu sắc trong thật vui mắt đang tung bay phấp phới. Người người lũ lượt kéo nhau ngồi đầy cả khán đài. Mười lăm kỵ mã trong mười lăm màu áo khác nhau, đầu đội mũ an toàn trên lưng ngựa. Những chú ngựa đua cao, khỏe, lông mượt, chân dài cũng căng thẳng không kém gì chủ nhân của chúng và khi tiếng súng lệnh đã phát ra từ ban tổ chức, mười lăm kỵ sĩ trên lưng ngựa phóng về phía trước bằng một tốc độ vô cùng dũng mãnh. Nổi bật lên trong đám là chú ngựa đen vạm vỡ được cưỡi bởi tuyển thủ mang áo số mười hai. Kế đó là chú ngựa màu trắng buồm bay phấp phới, cũng to không kém gì đối thủ, người trên lưng nó là kỵ mã mang số

áo một. Hai chú ngựa này vượt lên trước, bỏ lại phía sau mười ba đối thủ của chúng. Hai kỵ mã cúi rạp trên lưng ngựa. Ô mã và bạch mã phi đến nỗi bốn vó của chúng hầu như không chạm đất. Khán giả reo hò inh ỏi, cổ vũ cho những kẻ dẫn đầu. Mười ba tuyển thủ còn lại không chịu kém, dúi roi vào mông ngựa thúc cho chúng chạy nhanh hơn để bắt kịp đối thủ. Vòng một của cuộc đua diễn ra rất sôi nổi, ô mã và bạch mã vẫn giữ vị trí đầu tiên. Các kỵ sĩ còn lại gò người trên lưng ngựa, cố gắng hết sức để vượt lên phía trước trong những vòng sau. Khi vòng hai kết thúc thì từ trong nhóm mười ba tuyển thủ còn lại, kỵ sĩ mặc áo trắng mang số mười lăm cưỡi con ngựa lông vàng rực đã làm một cú đột phá ngoạn mục, tách rời khỏi nhóm và bám sát hai đối thủ phía trước. Đám đông hò reo inh ỏi, cuộc đua càng lúc càng trở nên sôi nổi khi con Hoàng mã phi nước đại với một tốc độ kinh hồn và thoáng chốc đã ngang tầm với hai con dẫn đầu.

- Cố lên, cố lên!

- Hoàng mã, cố lên nào!

Đám đông hò reo cổ vũ khi thấy kỵ mã áo trắng rạp sát người trên lưng ngựa và không ngừng thúc con Hoàng mã vượt lên hai đối thủ đáng gờm kia. Dân làng chưa từng thấy con ngựa đua nào đẹp đẽ và rực rỡ như con Hoàng mã ấy. Bốn chân cao thon thả, thân hình săn chắc, màu lông hực lên trong ánh nắng mặt trời như được dát vàng, chiếc bờm dài tung bay theo gió, con ngựa chiến của kỵ mã áo trắng trông không khác gì một con thần mã. Chủ nhân của nó cũng đặc biệt không kém. Nổi bật trong màu áo trắng, thân hình thanh thoát của người kỵ mã tạo nên một hình ảnh phiêu diêu. Con Hoàng mã phi nhanh đến nỗi tạo cho đôi mắt người xem một cảm giác kỳ ảo mỗi khi nó lướt qua. Và bằng một cố gắng phi

thường, Hoàng mã đã vượt lên vị trí hàng đầu, bỏ rơi hai địch thủ của mình ở phía sau. Tuy vậy khi bước sang vòng bốn thì một sự việc ngoạn ngục đã xảy ra. Từ phía sau một con Hồng mã lướt lên với kỵ sĩ mang áo số tám. Con Hồng mã như chạy dưỡng sức trong ba vòng đầu và bây giờ mới bắt đầu phát huy nội lực kinh hồn của mình. Hồng mã lần lượt vượt qua Ô mã lẫn Bạch mã và bám sát theo con ngựa vàng của kỵ mã áo số mười lăm. Cục diện đã có sự thay đổi đáng kể Ô mã và Bạch mã tụt lại vị trí thứ ba, tư, trong khi con Hồng mã vượt lên vị trí thứ nhì. Kỵ mã mang áo số tám làm một cuộc biểu diễn ngoạn ngục khi chàng điều khiển ngựa trên tay, còn tay kia dơ nón lên vẫy chào tất cả mọi người. Khi gương mặt người này lộ rõ ra trong ánh sáng rực rỡ của một ngày trời tháng bảy, khán giả ngồi trên khán đài reo hò một cách điên cuồng, những tiếng cổ vũ của anh chàng vang lên như sấm dậy:- Ồ, chính là Minh Đạo! Cố lên nào! Cố vượt qua con Hoàng mã!- Chao ôi, anh chàng bảnh trai! Giành thêm một giải quán quân nữa đi, mọi người đều ủng hộ anh!

Kỵ mã số tám chính là Minh Đạo, anh chàng đẹp trai nhất làng đã đoạt giải nhất của cuộc đua năm ngoái. Đương nhiên tâm lý của khán giả là luôn luôn ủng hộ thần tượng của họ khi người này đã từng chạm tay vào giải thưởng rất đáng xem trọng này. Minh Đạo gửi đến mọi người một nụ hôn gió rất điệu dàng, chàng trai đội mũ trở lại và rập mình trên lưng con Hồng mã, nhất quyết vượt qua đối thủ.

Có lẽ những tiếng reo hò ủng hộ cho Minh Đạo đã làm kỵ mã áo trắng bị áp đảo tinh thần nên đến vòng thứ sáu con Hồng mã đã vượt lên phía trước bằng một cú phi nước đại ngoạn ngục. Hoàng mã tụt lại vị trí thứ nhì nhưng kỵ mã áo trắng dường như không sồn lòng, vẫn thúc ngựa về phía trước bằng một tốc độ vũ bão. Những vòng đua trôi qua chớp nhoáng,

khán giả vẫn không ngớt vỗ tay reo hò và đến vòng thứ mười tám cục diện trên sân đã trở nên rõ nét. Hai con Hồng mã Hoàng mã vẫn vượt xa các đối thủ còn lại, quyết giành cho bằng được giải nhất trong cuộc đua sôi nổi năm nay. Minh Đạo vẫn dẫn đầu, ung dung trên con con ngựa chiến của mình. Chàng kỵ mã này nắm trong tay quá nhiều kinh nghiệm trong các cuộc đua lần trước cùng các bí quyết để đạt đến thành công. Chỉ còn hai vòng ngắn ngủi nữa thôi thì lịch sử sẽ được lập lại, Minh Đạo chắc chắn sẽ giật được chiếc cúp danh dự lần nữa và các cô gái nhất của làng Kỳ Sơn đang nhấp nhóm trên khán đài và vòng hoa chiến thắng trên tay, sẵn sàng quàng vào cổ của người hùng mà họ xem là thần tượng

Đã đến vòng thứ mười chín và con Hoàng mã vẫn bám sát đối thủ của mình trong gang tấc. Trong đám khán giả ngồi trên khán đài, có hai người đang theo dõi cuộc đua mà trái tim đập mạnh, một người ủng hộ con Hoàng mã, người kia ủng hộ kỵ sĩ áo trắng nhưng chỉ còn hai vòng ngắn ngủi nữa thôi, hy vọng của họ trở thành rất mong manh khi con Hoàng mã phải đối đầu với một địch thủ dẻo dai và bền sức còn kỵ sĩ áo trắng lại phải đối đầu với một đối thủ giỏi giang, xuất sắc và đầy kinh nghiệm.

Tuy nhiên trong một khoảnh khắc không ai ngờ được, kỵ sĩ áo trắng nhắc mình lên khỏi lưng ngựa, người như chồm hẳn về phía trước, hai chân thúc vào mông ngựa bằng một động tác ngoạn mục, nhưng không ai nghe thấy những lời ngọt ngào mà người kỵ sĩ này thì thầm vào tai con Hoàng mã. Hoàng mã, nhanh lên! Hoàng mã, cố lên nào! Chúng ta đã khổ luyện trong bốn tháng trời ròng rã và chúng ta không được phép thất bại. Những lời thốt ra đầy cảm xúc này của người kỵ sĩ nhưng có sức mạnh vạn năng, con Hoàng mã giống như được

chấp cánh,nó sai về phía trước bằng một tốc độ kinh hồn bất chấp đối thủ của mình sừng sỏ đến đâu.Minh Đạo bàng hoàng khi thấy cái bóng áo trắng lướt qua khỏi mặt mình giống như một ảo ảnh.Và trước khi chàng kịp nhận ra mình đã bị bỏ lại phía sau thì con Hoàng mã đã chạm chân vào cái đích cuối cùng của vòng thứ hai mươi kết thúc. Khán đài như lặng ra trong một giây rồi sau đó những tiếng vỗ tay, reo hò lên như sấm dậy. Cuối cùng người kỵ sĩ mang áo số mười lăm đã được tuyên bố chiến thắng trong cuộc đua đường trường. Theo quy định,các kỵ sĩ không được nghỉ ngơi lấy một giây mà lao vào ngay cuộc đua vượt chướng ngại vật.Việc này cũng có lý do của nó!Ban tổ chức muốn người chiến thắng không những tài giỏi,dũng cảm mà còn phải dẻo dai và bền sức nữa.Không giống như cuộc đua đường trường,cuộc đua vượt rào được thực hiện kẻ trước,người sau theo số thứ tự mà kỵ sĩ mang trên áo. Người mang số áo một bắt đầu cho ngựa vượt qua những chướng ngại liên tiếp trên đường đua Con ngựa vượt qua rào chắn một cách ngoạn mục khiến các khán giả vỗ tay hoan nghênh một cách nhiệt liệt. Nhưng khi đến rào chắn số sáu,chú ngựa như kiệt sức nên đã không vượt qua nổi chướng ngại này. Con ngựa bị ngã và quãng người kỵ sĩ xuống đám cỏ khá dày bên dưới, tuy nhiên không có tai nạn đáng tiếc xảy ra vì hầu như kỵ mã nào của làng Kỳ Sơn cũng đều chuẩn bị sẵn sàng khi bước vào nghề đua ngựa, họ đã học được ở cha anh mình bí quyết để phòng thân khi bị ngã. Nói là nói thế chứ ở đời này không có gì là tuyệt đối. - Cho nên trong những cuộc đua nhiều năm về trước đôi khi cũng đã xảy ra tai nạn chết người. Những kỵ mã mang các số áo tiếp theo lần lượt ra sân nhưng người nào cũng phạm một sai lầm nào đó,cái đó chưa hẳn vì họ bất tài mà vì họ căng thẳng sau hai mươi vòng đua mệt mỏi.Nhưng kỵ mã số tám không làm ọi người thất vọng,chàng vượt qua

tám chương ngại vật một cách thành công và một lần nữa cái tên Minh Đạo lại được mọi người reo vang dậy! Trừ Minh Đạo ra, các kỵ mã khác đều mang tâm trạng hồi hộp cho nên việc vượt rào của họ không phạm phải sai lầm này cũng phạm vào sai lầm khác. Kỵ sĩ quan sát các đối thủ lần lượt ra sân mà tong lòng khẽ rung lên, không phải vì sợ mình không vượt qua được các rào chắn này mà sợ trong một tâm trạng căng thẳng, có khi mình phạm phải những lỗi sơ đẳng nhất. Điều này không khác gì tâm trạng của những cầu thủ được chỉ định đá quả phạt đền, họ đều là danh thủ và mang nặng trách nhiệm trên vai khi quả sút của họ thành công hay thất bại cho đội tuyển chủ nhà chính họ, và một tâm trạng như vậy, không hiếm gì danh thủ đá ra ngoài hoặc đá vào ngay tầm đoán của đối phương thay vì đá cho tung lưới. Kỵ sĩ áo trắng cũng đang ở tâm trạng nặng nề như vậy. Nhưng rồi một câu nói chợt thảng qua đầu người kỵ sĩ: Phải bình tĩnh và tự tin, đó là đức tính của một người kỵ mã phải có. Nhưng lời nhắc nhở này khiến cho người kỵ sĩ mang số áo mười lăm được như trấn tĩnh lại và ngay khi đó loa phóng thanh vang lên, nhắc nhở người cuối cùng chuẩn bị ra sân khi người mang áo số mười bốn đã thành công trong việc vượt qua cả bảy rào chắn một cách xuất sắc nhưng lại thất bại trong chương ngại vật cuối cùng.

Hoàng mã ơi, hoàng mã!, kỵ sĩ áo trắng cuối." Mày đừng có run sợ nhé, cứ coi như đây là khu thảo nguyên mênh mông mà chúng ta đã từng tập. Cứ xem những người nhấp nhom đây trên khán đài như không hiện diện. Chúng ta đã vượt qua những chương ngại vật cao hơn ba mét rưỡi, chúng ta không có lý do gì để thất bại với những rào chắn nhỏ nhoi này

Con Hoàng mã như nhập tâm những lời chủ nói, nó đột nhiên hí vang lên một cách đầy dũng mãnh, kỵ sĩ áo trắng rạp trên

mình ngựa, và khi tiếng pháo lệnh vang lên báo hiệu đến lúc phải xuất phát và khi Hoàng mã tiến về phía trước một cách đầy tự tin và nhanh như chớp, nó lần lượt vượt qua các rào chắn một cách nhẹ nhàng như bay bổng trên mây. Mỗi lần Hoàng mã vượt qua được các chướng ngại vật, những tràng pháo tay lại vang lên vang dội, và khi nó hoàn thành động tác cuối cùng, vượt qua rào chắn thứ tám một cách hoàn hảo thì hầu như các khán giả trên khán đài đều đồng loạt đứng lên cổ vũ một cách điên cuồng cho người hùng lần này của họ. Trong không khí như có pha lẫn một thứ gì đó rạo rực khiến mọi người không phải ngồi yên tại chỗ. Và khi loa phóng thanh tuyên bố kỵ sĩ mang áo số mười lăm là người chiến thắng tuyệt đối trong cuộc đua thì tất cả khán giả đều đứng dậy reo hò và đòi người kỵ sĩ bỏ mũ xuống cho họ có thể nhìn rõ mặt.

Tháng bảy ở Kỳ Sơn là lúc mặt trời rực rỡ hơn bao giờ hết, người kỵ sĩ tháo chiếc mũ xuống, một mái tóc dài đen nhánh xõa ra và tung bay theo gió. Khuôn mặt xinh đẹp của Minh Thư lộ ra dưới ánh mặt trời, ánh nắng như dát vàng lên người cô gái cô lại ngự trên lưng của con ngựa vàng dũng mãnh nên trông giây phút này đây trông cô không khác nào một nữ thần. Khán đài lặng ra một lúc vì quá bất ngờ rồi sau đó nổi lên những tiếng vang hô như vũ bão, những tiếng hoan hô này bắt đầu từ những phụ nữ đang hiện diện trên khán đài đang theo dõi cuộc đua bởi vì đây là lần đầu tiên, tại làng Kỳ Sơn mới có một thiếu nữ giât giải vàng tong cuộc đua ngựa được xem là căng thẳng và rất gặt gao, nhưng không bao lâu các khán giả nam cũng hành động tương tự và có phần còn cuồng nhiệt hơn vì họ đã nhận ra cô gái trên lưng ngựa giống như tượng nữ thần kia là người mà mỗi đêm các chàng trai làng Kỳ Sơn vẫn mơ thấy trong giấc mơ thật đẹp

của mình. Minh Thư được tất cả khán giả nam lẫn nữ hoan hô nhiệt liệt và có một người trong bọn họ đã xúc động đến suýt ngất xỉu. Đó chính là cụ Thế Nghi, ông nội của cô gái xinh đẹp đã giành lấy chiến thắng này. Ông Thế Nghi có năm mơ cũng không mơ thấy nổi có một ngày một thành viên trong gia đình ông đã làm rạng mặt tổ tông. Giấc mơ mà con trai ông không thực hiện được bây giờ đã được hoàn thành bởi đứa cháu gái của ông. Trong giây phút này đây... trước mặt ông, Minh Thư trở nên một viên ngọc sáng ngời. Vầng đứa cháu gái ông là một viên minh châu bấy lâu ở cạnh bên ông mà ông không hề hay biết.

Học sinh của ngôi trường trung học duy nhất ở làng túa xuống từ khán đài, mang hoa đến tặng cho người bạn học đầy tài năng của họ. Nhưng tia flash từ những máy ảnh loé lên ghi nhận giây phút vinh quang và đầy hãnh diện của người nữ kỹ sĩ.

- 2 -

Nhưng trong lúc mọi người còn đang say mê cổ vũ cho thần tượng của họ thì loa phóng thanh vang lên lời nhận định của ban tổ chức về tính hợp pháp của chiến thắng của Minh Thư vừa đạt được. Trong ban tổ chức cuộc đua, ngoại trừ ông Thái Thuận, còn lại đều là những người mang nặng tính bảo thủ. Họ đặt vấn đề là Minh Thư có thể bị tước đi danh dự này vì cô tham dự cuộc đua dưới tên của một người khác. Ông Thái Thuận bên vực cô gái, theo ông khiến Minh Thư phải tham gia cuộc đua một cách bí mật và âm thầm như thế là vì như một luật bất thành văn, làng Kỳ Sơn không bao giờ chấp nhận cho phái nữ tham dự cuộc đua. Nhưng những người còn lại của ban giám khảo không phải người nào cũng có cái nhìn đầy phóng khoán như ông. Cuối cùng sau khi bàn bạc, họ

quyết định giải nhất cuộc đua cho Minh Đạo. Một làn sóng phản đối âm ỉ dâng cao, những tiếng hò tiếng huýt sáo nổi lên chê bai quyết định cứng nhắc của ban giám khảo nhưng họ quyết định không đổi ý. Tên Minh Đạo được xướng lên và ban tổ chức mời chàng bước lên chiếc bục danh dự được dựng ở giữa sân để nhận lấy phần thưởng này. Chàng trai đi những bước chậm rãi, không ai biết được trong lòng chàng nghĩ gì nhưng hầu hết thanh niên có mặt trên khán đài hôm nay đều nghĩ rằng nếu Minh Đạo nhận lãnh phần thưởng này thì chàng là một người không có sĩ khí.

Minh Đạo đã bước trên bục danh dự và đón nhận chiếc cúp chạm tro rất công phu từ tay ban tổ chức. Các chàng trai định huýt sáo phản đối thì giọng nói êm ái của chàng kị mã có khuôn mặt đẹp trai đã ầm ập vang lên:

- Đối với tôi và đối với tất cả mọi người sinh sống ở ngôi làng này, giải nhất của cuộc đua ngựa thường niên là giải cao quý nhất. Tôi đã một lần chạm tay vào giải thưởng này, đương nhiên cái vinh dự cũng như nỗi xúc động khi giật giải thưởng tôi đã từng nếm trải.

Nhưng người ta chỉ cảm thấy vinh dự khi phần thưởng nhận được xứng đáng với họ. Trong cuộc đua này, tôi cảm thấy có một người còn xứng đáng hơn tôi và người đó chính là cô Minh Thư. Là một kị sĩ, tôi biết để giành được chiến thắng, phải bỏ ra nhiều năm tháng vất vả để luyện tập. Và vì vậy tôi không thể nào tước cái vinh dự mà Minh Thư xứng đáng được hưởng. Cũng nhân dịp này. Tôi hy vọng ban tổ chức sẽ sửa đổi tiền lệ trước đây: đó là chỉ có nam kị sĩ mới có quyền tham dự cuộc đua. Qua kết quả của cuộc đua này, tôi và có lẽ tất cả mọi người hiện diện ở nơi đây đều nhận thấy một điều: đó là nữ giới cũng tài năng không kém gì nam giới và vì

vậy họ xứng đáng được đối xử một cách bình đẳng với nam giới chúng ta. Thưa quý vị,những ai đồng ý với ý kiến của tôi xin hãy ột tràng pháo tay để chào đón người kỵ sĩ xuất sắc nhất của năm nay,và bây giờ tôi xin mời cô Minh Thư bước lên bục danh dự để nhận lại phần thưởng mà tôi thấy rất xứng đáng đối với cô.

Minh Đạo vừa dứt lời, những tràng pháo tay nổi lên vang dội, mọi người đứng lên hoan hô cử chỉ mã thượng của chàng kỵ sĩ đẹp trai. Ban tổ chức không thể nào đi ngược lại ý kiến của đám đông, cuối cùng họ tuyên bố Minh Thư là kỵ sĩ xuất sắc nhất của cuộc đua ngựa năm nay do làng Kỳ Sơn tổ chức. Một lần nữa, đám đông lại hò reo ầm ĩ. Các bạn học cùng lớp với Minh Thư từ khán đài chạy xuống quay quanh cô gái và đưa cô đến đài danh dự. Minh Thư nhận lại phần thưởng từ tay Minh Đạo mà xúc động đến rơi nước mắt. Giọng cô ồm ồm vang lên trong micro,cho biết lý do khiến cô nhất định phải đoạt lấy giải thưởng này vì đó là giấc mơ suốt đời của ông nội và của cả cha cô. Bây giờ cô đã thay thế hai người để hoàn thành giấc mơ này. Minh Thư vừa dứt lời mọi người lại vô thay hoan nghênh lần nữa. Ông Thế Nghi ngồi trên khán đài chứng kiến phút giây vinh dự của cháu gái mà rơi nước mắt. Có một bàn tay xiết nhẹ lấy tay ông. Ông giật mình nhìn lại và nhận ra đó chính là bạn già thân thiết của mình. Ông Thái Thuận ngồi xuống nói khẽ vào tai bạn: Đứa cháu gái này của anh thật là có một không hai! Nó làm được những chuyện mà nam giới cũng không làm được!

Sau khi nhận giải nhất của cuộc đua và số tiền thưởng,Minh Thư mua ngay cho ông nội một chiếc đồng hồ đeo tay tuyệt đẹp mà nàng đã để ý lâu nay ở tiệm kim hoàn duy nhất trong làng Kỳ Sơn. Hai ông cháu đã trải qua những ngày hè êm ả và hạnh phúc.Sau cuộc đua,Minh Thư chuẩn bị bài vở cho

năm học mới, đó là thói quen của cô gái trong mỗi kỳ hè. Nàng vừa hoàn tất lớp mười nhưng đã vội vả tự mình nghiên cứu giáo trình cho lớp kế tiếp. Thư viện là nơi cung cấp cho Minh Thư những tài liệu đầy đủ nhất và khi bận bịu của Minh Thư còn ung dung dạo chơi đây đó thì cô gái vội đầu vào việc học tập. Vì Minh Thư đã thực hiện được giấc mơ của nội mình nên bây giờ thuật kỵ mã đối với nàng chỉ còn là thú tiêu khiển.

Là một cô gái thông minh tuyệt vời nhưng Minh Thư không bao giờ ỷ lại với trí thông minh của mình để rồi lười nhác vì trước đây nàng đã từng hứa với ông nội là sẽ cố gắng học hành để có thể bước vào đại học. Nhưng những buổi cuối tuần rảnh rỗi, cô gái vẫn thích ngồi trên lưng ngựa, phi nước đại trên vùng thảo nguyên mênh mông, bát ngát. Nàng yêu tốc độ, muốn đạt được tốc độ nhanh nhất của người kỵ mã và muốn khống chế chú ngựa trong tay mình một cách vững vàng dù nàng có phi nhanh đến thế nào đi nữa. Vào một buổi sáng rực rỡ của một tháng Tám, Minh Thư đang phi ngựa trên cánh đồng cỏ non điểm lấm tấm nhưng nụ hoa vàng thì nàng có cảm giác ai đó đang đuổi theo sau lưng nàng. Nàng bực mình và ra roi cho Hoàng mã phi nước đại thì người phía sau cũng đuổi theo với một tốc độ tương đương. Minh Thư quay đầu lại xem người đuổi theo mình là ai và kinh ngạc khi nhận ra đó là một thanh niên có gương mặt thư sinh. Chàng cưỡi con ngựa màu nâu, gương mặt tuấn tú, đẹp trai nhưng Minh Thư nhớ là mình chưa từng gặp qua chàng trai này lần nào cả.

- Tại sao lại đuổi theo tôi? - Nàng bối rối hỏi chàng khi hai con ngựa đứng ở vị trí đối đầu nhau, dù bất bình nhưng nàng vẫn không thể ghét chàng ta vì từ con ngựa chàng toát ra một vẻ hiền hòa và đầy nhân hậu.

- Tôi chỉ muốn làm quen với cô! Chàng ôn tồn nói -Nghe dân làng đồn rằng năm nay giải nhất của cuộc đua ngựa lại lọt vào tay một người con gái nên tôi tò mò muốn biết người con gái như thế nào.- Anh cũng là người vùng này ư? -Nàng ngạc nhiên nhìn chàng,tự hỏi vì sao nàng lại không biết chàng trong khi hầu như những người dân của ngôi làng nhỏ bé này nàng đều biết mặt.

- Tôi sinh trưởng ở đây nhưng ba mẹ tôi qua đời từ lúc tôi mười tuổi.Từ đó tôi lên Đài Bắc sinh sống với chú. Chú tôi tuy đông con nhưng ông ấy vẫn hết lòng chăm sóc đứa cháu mồ côi của mình, Ông đưa tôi lên Đài Bắc học vì những trường ở đó có thầy cô ưu tú hơn. Nếu theo học trung học ở Đài Bắc thì việc vào đại học sẽ dễ dàng gấp bội.

- Chắc anh đã tốt nghiệp đại học?- Nàng ước hỏi khi có vẻ chàng chứng chạc hơn mình rất nhiều.- Tôi tốt nghiệp đại học đã năm năm rồi và làm với một ngành hợp với sở trường của mình. Phải nói là tôi rất thành đạt trong sự nghiệp và bây giờ tôi đã tậu được một chỗ ở riêng. Nhưng mỗi khi có được chút ít thời gian rảnh rỗi thì tôi lại trở về Kỳ Sơn để thăm mộ cha mẹ tôi. Và lại tôi cũng yêu mến cái không khí thanh tịnh và bình lặng của ngôi làng này.- Bây giờ thì tôi mới hiểu.... - Nàng mỉm cười,dịu dàng và nói với chàng -.....vì sao mà tôi chưa gặp gỡ anh lần nào,ở đây hầu như mọi người trong làng đều biết mặt nhau.- Tôi không biết hết mọi người ở đây....-Chàng cũng mỉm cười đáp lại -.... vì tôi lên Đài Bắc khi còn nhỏ tuổi. Nhưng cách đây hai ngày, khi tôi vừa về Kỳ Sơn thì tôi nghe mọi người đều nói về chuyện của cô.- Mới nghe qua tôi thấy giống như một chuyện thần thoại nhưng không ngờ đây là sự thật.

- Anh hình như cũng thích thuật kỵ mã, anh cưỡi ngựa đâu kém gì ai!

- Tôi là thành viên của hội đua ngựa Đài Bắc, không phải chỉ ở làng Kỳ Sơn người ta mới có thể ngồi trên lưng ngựa. Nhưng đó chỉ là thú tiêu khiển, còn nghề nghiệp chính của tôi lại đòi hỏi rất nhiều sáng tạo.

- Thế ở Đài Bắc anh làm nghề gì? - Nàng hỏi chàng một cách hiếu kỳ.- Bí mật! Khi nào cô lên Đài Bắc thì tôi sẽ nói cho cô biết

- Nhưng có chắc gì tôi sẽ lên đó.... nếu lên được thì cũng phải chờ đợi một hai,năm nữa!- Sao vậy?- Tôi mới vừa học xong lớp mười một. Ít ra cả năm nữa mới tốt nghiệp Trung học. Nếu tôi đậu vào đại học thì mới có hy vọng đến được Đài Bắc.- Cô cũng có thể đến Đài Bắc với mục đích tiêu khiển.

- Gia đình tôi rất nghèo. Ba mẹ tôi qua đời rồi,ông nội tôi làm việc cực khổ để nuôi tôi đi học. Tôi làm thế nào có thể vui chơi khi ông nội mình vất vả như vậy.- Tôi nghe nói rằng cô học rất giỏi!- Ai nói với anh như thế?

- Rất nhiều người nói và qua họ tôi đã biết một điều về cô,chẳng hạn cô là cô gái xinh đẹp nhất vùng Kỳ Sơn,cô lại thông minh và rất tài hoa, cô là mơ ước của tất cả các chàng trai trong ngôi làng này...và tôi còn biết tên cô là Minh Thư nữa.Nàng cúi đầu, gương mặt hồng lên vì khen ngợi của chàng. Mãi một lúc sau nàng mới ngẩng mặt lên và hỏi:- Còn anh.....anh tên gì?- Tôi tên là Trung Hữu - Chàng nói và lấy ra một mẫu giấy trong túi,hý hoáy viết lên đó rồi đưa cho nàng - Đây là số điện thoại tay và địa chỉ của tôi ở Đài Bắc,khi nào cô có dịp tới đó hãy đến tìm tôi,tôi sẽ dẫn cô đi thăm tất cả những cảnh đẹp của thành phố nổi tiếng này. Minh Thư,hãy

nhận lời đi cô sẽ là người khách tôi trân quý nhất!

Nàng nghe chàng nói, mơ màng hình dung ra thành phố hoa lệ mà bất cứ người con gái nào ở làng Kỳ Sơn cũng mơ ước đến. Một ngày nào đó nàng cũng sẽ đến đó bởi vì Kỳ Sơn không thể giữ chân một người con gái có lòng cầu tiến như nàng. Hai người chầm chậm bên nhau, họ trò chuyện rất hợp và không mấy chốc đã trở thành đôi bạn. Mặt trời lên cao và họ phi ngựa vào khu rừng bên cạnh để trốn nắng, ở đó họ kể cho nhau những mơ ước của đời mình. Khi mặt trời dịu đi, họ lại cùng nhau phi ngựa trên vùng thảo nguyên bát ngát mà không biết chán. Trung Hữu nán lại Kỳ Sơn chỉ vài ngày. Trước khi trở về Đài Bắc, chàng đã dành trọn một ngày để dạo chơi với Minh Thư. Lúc này thì tình cảm của hai người đã trở thành khăng khít với nhau. Khi chia tay Minh Thư, Trung Hữu còn nhắc nhở: - Hãy hứa với anh là khi lên Đài Bắc em sẽ ghé thăm anh. - Em hứa! Nhưng mai một khi anh có dịp trở về Kỳ Sơn thì hãy đến thăm em. - Anh sẽ đến thăm em bởi vì ở đây em là một người bạn thân nhất của anh. Nếu sau này em thi đỗ vào đại học, cần một chỗ ở trong suốt thời gian học tập của mình thì ngôi nhà anh lúc nào cũng mở rộng cửa để đón em.

- Anh tốt với em quá! - Minh Thư xúc động nói - Trung Hữu anh lên Đài Bắc rồi anh sẽ còn nhớ đến em chứ?

- Đương nhiên rồi! Ở Đài Bắc anh có rất nhiều bạn nhưng không có người bạn nào tận đầu ý hợp như em!

- Hai người chia tay trong bịn rịn. Trung Hữu đi rất xa rồi mà Minh Thư còn tần ngần đứng đó trong theo.

*****Còn hơn một tháng nữa mới đến ngày tựu trường, mùa hè của Minh Thư lẽ ra tuyệt đẹp nếu không có một biến cố

bất ngờ xảy ra. Một buổi chiều vừa trở về từ thư viện, Minh Thư nhận được một tin khiến nàng sững sờ như hóa đá. Ông Thái Thuận cho biết nội nàng vừa được cấp tốc đưa vào bệnh viện.

- Mới cách đây một tiếng.... - Ông Thái Thuận kể mà không dấu được nỗi buồn -....bác còn thấy nội cháu tươi cười và cho con Hoàng mã ăn. Ấy thế mà khi bác quay lại mười phút sau đó thì thấy nội cháu bị ngất xỉu nằm trước thềm nhà. Bác hoảng hốt đưa nội cháu đưa vào bệnh viện, ở đó người ta chuẩn đoán nội cháu bị suy tim và tình trạng rất là trầm trọng. Bác vừa định đi tìm cháu thì may mắn cháu đã về. Cháu vào bệnh viện ngay với nội cháu đi, hy vọng bây giờ thì anh ấy đã hồi tỉnh.- Minh Thư nghe xong đứng lặng người ra, nàng khóc nức nở và theo ông Thái Thuận vào bệnh viện. Nội nàng nằm trên giường bệnh, gương mặt trông rất là tiêu tụy. Nàng nắm lấy tay nội và khóc nức lên. Ông Thái Thuận buồn rầu vuốt nhẹ lên mái tóc cô gái như an ủi. Bàn tay của ông Thế Nghi lay động rồi ông từ từ mở mắt ra. Giọng nói của ông vang lên, yếu ớt như hơi thở:- Minh Thư của nội.... - Ông nói mà giọt lệ mà trào ra từ khoé mắt -... nội tưởng là... không bao giờ trông thấy con.... lần nữa....- Nội ơi, nội đừng có bỏ con mà đi! - Cô gái nói và khóc nức lên - Nội đã hứa sống suốt đời với con mà.....

- Nội muốn như vậy..... - Giọng ông Thế Nghi yếu ớt vang lên -..... nhưng nội bất lực... nội làm không được... khi thượng đế đã gọi chúng ta đi từ chúng ta làm cách nào có thể ở lại thế gian này. Nội giận nội không để lại cho con được bất cứ tài sản gì.... gia đình chỉ là làm việc và sống qua ngày....- Nội ơi, nội đừng nói thế! - Cô gái nhỏ lại khóc lên nức nở - Rồi nội sẽ vượt qua cơn bệnh và sẽ sống mãi với con.....

- Nội biết thời gian của mình ở thế gian này không còn bao lâu nữa.... thế mà nội vẫn không chuẩn bị được gì cho tương lai con.

- Nhưng Minh Thư.... con hãy nghe lời nội nói... chỗ của con không phải ở đây mà là một nơi khác rộng lớn hơn.... ở đó con có thể phát triển tất cả tài năng của mình. Ở Đài Bắc con còn một người dì bà con... dì Lệ Mai rất nhân hậu và bà ta có thể giúp đỡ con....Hiện bà ta đang làm quản gia ở gia đình giàu có ở đó. Bà ta nhất định sẽ không bỏ rơi con đâu....- Con không đi Đài Bắc! - Minh Thư vui mặt mình vào bàn tay run rẩy của ông Thế Nghi - Con sẽ ở đây trọn đời với nội.... dù là nội sống hay là chết....

- Nội không cho con làm như vậy... nội muốn con có một tương lai tốt đẹp hơn. Từ lâu nội đã thảo sẵn một bức thư cho dì Lệ Mai, gửi gắm con cho dì ấy nếu mai này con lên Đài Bắc học. Nội buồn khi không thể nhìn con bước vào đại học. Nhưng nếu nay mai nội có qua đời, dì Lệ Mai sẽ là nơi nương tựa duy nhất của con. Nội chết đi sẽ chẳng còn ai lo lắng cho con nữa.... trong trường hợp ấy con lên ngay Đài Bắc với dì và hỏi dì thủ tục chuyển trường để con tiếp tục học lớp mười hai ở đó. Dì Lệ Mai không có con, dì ấy sẽ lo lắng cho con mọi thứ. Con cố gắng học hành để có thể tốt nghiệp đại học. Khi con làm được việc đó thì nội đã mãn nguyện lắm rồi và không còn lo lắng cho con nữa. Nội không có gì để lại cho con, chỉ có thể để lại con con bản tính quật cường và trí thông minh của dòng họ chúng ta. Nội hy vọng con sẽ sử dụng nó... nói cho cùng nó cũng là một tài sản.... dù rất vô hình....Nói đến đó ông Thế Nghi ngừng lại vì đuối sức nhưng ông cố gắng nói ra tất cả những gì nghĩ trong lòng vì nếu không, sẽ không còn dịp nào để mà nói nữa. Minh Thư khóc suốt muốt khi nghe nội mình nói như trăng trời. Cụ Thế Nghi

cố nâng bàn tay gầy guộc lên vuốt nhẹ mái tóc cháu và nói trong nước mắt. Đây là thứ hai Minh Thư thấy ông nội khóc, lần đầu tiên nàng thấy ông rơi nước mắt là khi nàng tiến lên khán đài và đặt vào tay nội mình chiếc cúp của cuộc đua mà nàng đã đoạt được vừa qua.- Cháu cưng của nội....- Giọng cụ Thế Nghi lại run rẩy vang lên -.... nội có lỗi với cháu vì đã không thể đùm bọc cho cháu đến suốt cuộc đời. Bức thư gửi cho dì Lệ Mai nội đã để trong chiếc rương lớn đặt trong phòng nội. Ở đó có tất cả các chi tiết để con có thể liên lạc với dì. Con không thể ở lại làng Kỳ Sơn này vì không còn có thân thuộc nào để đùm bọc con. Con lại xinh đẹp như thế.... là cái đích ngắm nghé của tất cả các chàng trai, cái đó làm nội lo lắng cho con hơn là yên lòng.... Con nghe lời nội, nếu nội qua đời con phải tức tốc lên Đài Bắc với dì con. Con là con gái.... phải có người che chở cho con... con biết không... Nào Minh Thư hứa với nội đi, hãy hứa một tiếng cho nội yên lòng....

- Con hứa! Minh Thư đáp và vùi đầu vào ngực của cụ Thế Nghi mà khóc - Con hứa nghe lời nội nhưng nội cũng phải hứa là đừng buông đi hy vọng. Nội hứa với con đi.... bệnh của nội không phải là không chữa được!- Nội hứa.... giây phút nào mà thượng đế còn cho nội lưu lại trên thế gian này thì nội sẽ không rời xa con.. bởi vì con là hy vọng của nội, cũng là niềm hạnh diện của dòng họ chúng ta...

Cụ Thế Nghi nói đến đó rồi chìm vào hôn mê. Ông Thái Thuận và Minh Thư hốt hoảng gọi bác sĩ đến. Bác sĩ khám xong khẽ nói:

- Tối nay cháu ở lại đây với nội cháu được không bác sĩ? - Minh Thư khẩn khoản- Cháu ở lại đi! - Bác sĩ thương cảm nói - Khi nội của cháu hôn mê, ông ấy vẫn gọi tên của cháu.

Bác sĩ đi rồi Minh Thư lại úp mặt vào hai bàn tay và khóc nức nở. Đợi cho cơn xúc động của cô gái lắng xuống rồi ông Thái Thuận mới lên tiếng:

- Bình tĩnh lại cháu,bệnh của nội cháu không phải là bất trị. Dù cháu không còn người thân nào ở đây ngoại trừ ông nội cháu,nhưng bác hy vọng cháu xem gia đình bác là gia đình của mình. Bác sẽ cố gắng giúp đỡ cháu trong vòng khả năng của bác.- Cháu cảm ơn bác rất nhiều về sự giúp đỡ của bác trong những ngày qua và cả việc đã mang nội cháu vào bệnh viện.Cháu bức rứt khi không làm được điều gì để đáp lại lòng tốt của bác!

- Cháu đừng nói thế! Người ta thường bảo họ hàng xa thua láng giềng gần. Dù không phải là họ hàng ruột thịt nhưng lúc nào bác cũng xem cháu như đứa cháu ngoan của mình.- Cháu rất xúc động khi nghe bác nói như thế,nhưng bây giờ bác phải trở về kéo gia đình mong,đã có cháu ở lại với nội cháu đêm nay trong bệnh viện.

Ông Thái Thuận bịn rịn bảo:- Nhìn hoàn cảnh của cháu bác bỏ đi không đành. Nhưng nếu cháu đã tính như thế thì bác sẽ trở về để phân chia các công việc cho người nhà trông coi. Sáng mai bác lại vào sớm. Cháu cũng biết ông nội của cháu là bạn thân nhất của bác.Đôi khi bác có cảm giác ông ấy cũng như một người anh em ruột thịt của mình vậy!

- Ông nói rồi quay đi,trong lòng không ngót lo âu cho người bạn mà lòng ông rất là quý mến. Ông Thái Thuận đi rồi, Minh Thư càng cảm thấy cô đơn hơn.Tối hôm đó nàng phục bên giường bệnh của nội với một giấc ngủ chập chờn đầy ác mộng.

Buổi sáng sớm khi Minh Thư giật mình thức giấc, nàng cầm tay nội áp lên má mình và kinh ngạc khi thấy bàn tay ấy trở nên lạnh giá. Minh Thư hốt hoảng chạy đi tìm bác sĩ. Cô y tá đi theo cùng bác sĩ ra hiệu cho nàng ra ngoài để ông ở lại khám cho cụ Thế Nghi. Một lúc sau bác sĩ bước ra và câu nói của ông làm cho Minh Thư như bị chấn động toàn thân:- Ông cụ đã qua đời... - Bác sĩ nói bằng giọng buồn bã và đầy ái ngại - Cô Minh Thư, đây là một cái tang lớn cho cô! Nhưng dù sao thì ông cụ cũng đã ra đi trong một giấc ngủ nhẹ nhàng và bình an nhất!

- Toàn thân Minh Thư mềm nhũn ra và cô y tá vội vã đón lấy cái thân hình của cô gái đã trưởng thành bất động và ngã ập vào vòng tay mình.

- Cô ta không chịu đựng nổi cái tin đau đớn đó... mau mang cô ta vào phòng hồi sức! Bác sĩ vội vàng ra lệnh.

Minh Thư không biết mình đã ngất đi trong bao lâu. Trong cơn hôn mê nàng thấy mình trở thành một linh hồn lạc lõng bay đi khắp nơi để tìm linh hồn của nội nàng đang chơi vui trong đó, bốn bề chỉ là một màn đen thăm thẳm mênh mông.

Khi Minh Thư tỉnh lại và được bác sĩ cho rời bệnh viện, thì hài cụ Thế Nghi đã được tẩn liệm. Một tay ông Thái Thuận lo hết hậu sự của người bạn của mình. Ông đứng ra làm việc đó vì cảm tình sâu đậm đối với người bạn đã quá cố, và lại Minh Thư chỉ là một cô bé mười bảy tuổi, ông không đành để cho cô gái gánh qua nhiều gánh nặng trên vai khi tâm hồn cô còn đau đớn đến tận cùng sau cái chết của người thân duy nhất của mình.

Trong suốt những ngày sau đó, Minh Thư không ra khỏi nhà.

Có lúc cô thơ thân ra ngôi vườn phía sau, phục khóc bên nằm mộ vừa mới đắp của ông nội có lúc cô nằm lặng lẽ trong phòng rồi rơi nước mắt, cảm thấy ngôi nhà êm ấm, hạnh phúc ngày xưa bây giờ im lặng, không khác nào một bãi tha ma.

Ông Thái Thuận không lúc nào rời mắt khỏi cô gái. Nhìn Minh Thư bị khủng hoảng và xuống tinh thần như vậy, ông nắm bắt một mình: "Không thể để con bé tiếp tục sống trong hoàn cảnh này. Sự đau khổ cùng cực có lúc sẽ khiến nó điên lên mất. Người bạn già của mình trước khi qua đời còn nhắc đến một người tên là Lệ Mai gì đó. Bà ta là dì bà con của Minh Thư, dù không là dì ruột nhưng cũng sẽ thương yêu, chăm sóc cho nó vì nghe Thế Nghi nói bà ta không con cái gì cả. Mình phải nhắc Minh Thư chuyện này, mình không thể để con bé tiếp tục sống như vậy".

Ngày hôm sau ông sang nhà Minh Thư và thấy cô bé đang đứng thần thờ bên ngôi mộ của ông nội.

- Minh Thư! Ông Thái Thuận khẽ gọi - Bác có chuyện này muốn nói với con. Minh Thư lặng lẽ theo ông trở vào nhà. Ông Thái Thuận nhẹ nhàng mở đầu câu chuyện: - Minh Thư, đã đến lúc con phải liên lạc với dì Lệ Mai của con rồi. Trước khi qua đời, không phải nội con đã muốn như vậy sao?

- Con không muốn lên Đài Bắc! - Cô bé nói mà rơi nước mắt - Con muốn ở đây để sớm hôm chăm sóc mồ mả cho nội. Bác Thái Thuận ơi, con cũng không muốn xa bác.... vì bác là người duy nhất mà con có thể nương tựa. Con không muốn xa con Hoàng mã, cũng không xa ngôi làng mà con đã sinh ra và lớn lên ở đó.

- Nhưng con đã hứa với nội con là sẽ lên Đài Bắc để tìm dì Lệ Mai. Dì của con sẽ lo lắng cho con hoàn tất bậc đại học, không

lẽ con đã lên rồi sao?- Bác Thái Thuận! - Cô bé đau khổ trả lời
 - Bây giờ con không còn thần trí nào để những việc ấy nữa,con chỉ muốn chết theo ông nội mà con mà thôi!- Con đừng nói gở như vậy. Nếu ở tuổi vàng nội con sẽ nghe thấy thì nội con sẽ rất đau lòng.Bây giờ con nghe lời bác,hãy mang bức thư mà nội con thảo sẵn cho dì Lệ Mai ra đây,bác sẽ giúp con liên lạc với bà ấy

Minh Thư thở dài và cả thấy mình có lỗi. Minh không được yếu đuối như thế này,nàng lẩm bẩm khi bước vào phòng của nội và lục tìm bức thư,:Minh đã hứa với nội thì mình sẽ giữ lời."

Minh Thư bước ra với bức thư trong tay,nàng khẽ đặt nó lên bàn.Trên bì thư có đề rõ số điện thoại và địa chỉ để liên lạc. Nàng nhìn ông Thái Thuận và khẽ bảo:

- Con có thể qua nhà bác mượn điện thoại để liên lạc với dì con hay không?

- Bác rất mừng khi nghe con nói như vậy! Phải can đảm lên Minh Thư ạ!Phải phấn đấu với cuộc đời và không được nản lòng! Nếu con làm được điều đó,ông nội của con sẽ được ngậm cười nơi chín tuổi.Minh Thư ngồi trong văn phòng làm việc của ông Thái Thuận.Trong làng Kỳ Sơn,ông là một trong những người làm ăn thành đạt nhất.Khi cha ông còn tài thế,đây chỉ là một trang trại nuôi ngựa nhỏ,nhưng khi trang trại này vào tay ông thì nhờ đầu óc nhạy cảm trong việc kinh doanh,ông đã khuyếch trương nó thành một trang trại cung cấp ngựa đua có tầm cỡ.Thương gia ở Đài Bắc hầu như đến chỗ ông mỗi tuần để làm cuộc giao dịch lớn,vì thế nên lúc nào ông Thái Thuận cũng bận rộn đến bù đầu.Thực sự nếu Minh Thư tiếp tục ở lại ngôi làng này,sau khi cô gái tốt nghiệp

trung học ông có thể cung cấp cho cô một đồng lương ổn định. Nhưng giống như người bạn già quá cố của mình, ông cảm thấy uổng phí nếu bắt Minh Thư phải sống suốt đời ở vùng Kỳ Sơn nhỏ bé này bởi Minh Thư là một cô gái thông minh và đặc biệt hơn người.....đúng như ông Thế Nghi đã nói trước lúc lâm chung,Đài Bắc mới chính là nơi để cô gái thi thố tài năng.Ông Thái Thuận bấm số điện thoại của bà Lê Mai,ông thầm nghĩ cái tên của bà dịu dàng như vậy hẳn phải bà là một người đàn bà tốt.

Bên kia đầu dây một giọng trẻ trung nhưng cau có vang lên khiến ông giật mình:

- Tìm ai?Đó là giọng nói của một cô gái vào khoảng đôi mươi,có vẻ kiêu căng,hách dịch." Trời đất!",ông Thái Thuận nhủ thầm trong bụng, " Con cái nhà ai mà ăn nói cộc lốc, bất lịch sự thế này!

Cô gái này có là con gái của chủ nhà,nơi bà Lê Mai làm quản gia.

- Chà! Vậy mà cũng là dân Đài Bắc hay sao? Mình tưởng người thành phố lịch sự,mềm mỏng lắm chứ! "- Thế nào? - Giọng bên kia lại gắt lên -Gọi lộn số à? Thế thì tôi cúp phôn đây nhé!

- Thưa cô.... - Ông Thái Thuận vội vã ngăn lại -.... cô làm ơn cho tôi nói chuyện với bà Lê Mai!- Bà quản gia của nhà tôi đây ư?- Giọng cô nhỏ có vẻ trịch thượng - Vậy sao không nói ngay từ đầu.. ông là cái gì của bà chứ?

" Con nhỏ này ăn nói vô duyên tệ! Giọng thì chanh chua như muốn đâm thủng lỗ nhĩ của người ta ",ông Thái Thuận vừa nghĩ vừa bực mình,nhưng rồi nghĩ vậy rồi ông cũng cố để

nhìn, dùng lời nhỏ nhẹ mà đáp lại:- Tôi là bà con của bà ta. Có việc gấp nên tôi muốn liên lạc với bà ta ngay hôm nay!

- Cô gái chẳng thèm đáp lời ông, chỉ réo lên trong điện thoại:- Di Mai! Có ai tìm di nè! Ông ta nói là bà con của di.

Nói rồi cô ta đặt mạnh điện thoại xuống bàn, chẳng màng nói thêm lời nào với ông cho có vẻ lịch sự.

- " Đúng là một con quỷ nhỏ! ", ông Thái Thuận tức muốn bẻ lòng ngực, " Bây giờ mà mày xuất hiện trước mặt tao thì tao sẽ bẻ ày gãy cổ! Con cái nhà ai hỗn láo không thể biết! "

Nhưng rồi một giọng hiền hậu vang lên ở đầu dây bên kia khiến cho lòng ông trầm tĩnh lại:- Xin cho hỏi ai muốn tìm tôi?- Chị Lệ Mai đó ư? - Ông Thái Thuận vội vã đáp - Tôi là Thái Thuận, bạn thân của anh Thế Nghi..... anh ấy vừa mới qua đời..

Người bên kia đầu dây lặng đi một giây rồi sau đó giọng bà nghẹn ngào cất lên- Ông ấy đã qua đời rồi ư? Cách đây vài tháng ông ấy còn liên lạc với tôi mà!- Anh Thế Nghi bị bệnh tim mà qua đời. Trước khi lâm chung anh ấy có viết một bức thư cho chị để gửi gắm cháu nội của mình. Chắc anh ấy từng nhắc đến Minh Thư với chị phải không? Tội nghiệp con bé không còn ai là thân bằng quyến thuộc. Thế Nghi hy vọng chị sẽ đùm bọc nó khi nó lên Đài Bắc.

- Vâng, chú Thế Nghi có nói với tôi điều đó và tôi cũng đã hứa giúp. Hoàn cảnh của tôi cũng có chút khó khăn.... nhưng không sao.. bao giờ thì cháu ấy mới lên Đài Bắc với tôi?

- Càng nhanh càng tốt chị Lệ Mai ạ! Bây giờ cũng sắp đến ngày tựu trường. Có lẽ ngày mai tôi sẽ đưa Minh Thư đến chỗ

chị, con bé cần thời gian để làm thủ tục chuyển trường, tôi hy vọng chị sẽ hướng dẫn cho nó trong việc đó. Thế Nghi đã qua đời rồi, bây giờ trăm sự nhờ chị vậy! Người bên kia đầu dây khẽ thở dài:

- Vàng, ngày mai anh cứ đưa cháu đến chỗ tôi. Tôi nghiệp con bé quá, thủ thật với anh tôi không khá gì nhưng tôi sẽ cố gắng giúp đỡ nó. Ông Thái Thuận xác nhận địa chỉ một lần nữa với bà Lệ Mai rồi khẽ bảo:

- Chị nói chuyện với Minh Thư một chút nhé?

Nhưng bà Lệ Mai chưa kịp trả lời thì ông Thái Thuận nghe đầu dây bên kia lại có tiếng réo lên: " Dì Mai! Dì đến đây một chút xem nào! Có chuyện cần đến dì! "

Nghe thấy thế bà Lệ Mai gấp rút nói:

- Xin lỗi họ có việc cần tôi.... chủ nhà ở đây rất khó anh ạ! Thôi tôi ngừng ở đây nhé, khoảng mấy giờ ngày mai anh đưa Minh Thư đến chỗ tôi? - Mấy giờ thì tiện cho chị? - Sau sáu giờ chiều thì tôi rảnh rồi được một chút. Anh thấy giờ ấy được không? - Vàng! Y hẹn sáu giờ ngày mai. Thôi chị đi làm đi kẻo chủ nhân lại phiền lòng.

- Cảm ơn anh Thái Thuận rất nhiều. Hẹn ngày mai gặp lại anh! - Nói xong bà Lệ Mai cúp điện thoại ngay.

- Thế nào hờ bác? - Minh Thư nôn nóng hỏi - Dì Lệ Mai có bằng lòng nhận cháu không? - Bà ấy rất tốt dặn bác sáu giờ ngày mai đưa cháu đến. Dì Lệ Mai của cháu cũng định nói với cháu một vài lời nhưng chủ nhà có việc cần nhờ nên dì ấy phải đi làm gấp. Không sao ngày mai hai dì cháu gặp nhau rồi sẽ nói chuyện luôn một thể, - Cháu rất ái ngại vì đã làm

phiền di ấy quá nhiều trong khi hai bên cũng có họ hàng gần gũi với nhau là mấy. Ngay mặt cháu, di ấy cũng không biết!- Cháu đừng có nghĩ ngợi xa xôi làm chi ệt óc. Việc quan trọng là phải lên Đài Bắc trước đã, những chuyện khác sẽ hạ hồi phân giải. Bác nói thật nhé... nếu ở đó một thời gian mà cháu thấy không hợp thì cháu cứ việc quay về, bác sẽ thay nội cháu mà lo cho cháu. Và khi cháu tốt nghiệp trung học rồi, bác sẽ tìm cho cháu một việc làm. Nếu cháu không chê thì cháu có thể làm thư ký cho văn phòng của bác.... Những lời chân thật của ông Thái Thuận khiến cho Minh Thư xúc động đến rơi nước mắt. Nàng nghẹn ngào nói:- Cám ơn bác đã lưu tâm đến cháu. Ở Đài Bắc cháu sẽ cố gắng học hành.... mà nếu ở đó mà cháu chẳng thành công thì cháu biết nơi này bác vẫn luôn luôn mở rộng vòng tay để mà đón cháu.- Bác cũng muốn giữ cháu lại đây, Minh Thư ạ! - Ông Thái Thuận nói bằng giọng mũi lòng - Nhưng bác không đành làm vậy.... bác biết cháu là một cô gái đặc biệt, cháu cần có môi trường để mà thăng tiến.- Bác ơi! Minh Thư tha thiết nói - Nếu cháu mà đi rồi thì bác sẽ chăm sóc con Hoàng mã giúp cháu nhé!- Bác sẽ chăm sóc cho nó cẩn thận. Bác biết không xem nó như một con vật mà mình sở hữu.... mà cháu xem nó như một người bạn!

- Bác Thái Thuận....- Minh Thư kêu lên rồi sà vào lòng ông mà khóc -..... Chỉ có bác là hiểu cháu nhất thôi, nếu không hứa với nội là sẽ lên Đài Bắc!- Và rồi còn làm con dâu của bác nữa! - Ông Thái Thuận vừa nói vừa nói vừa xoa đầu con bé - Thăng Trọng nhà bác cũng nhắc đến cháu.

Guơng mặt cô gái đỏ hồng lên vì thẹn. Cô lau nước mắt rồi nói:

- Cháu không xứng đáng với anh Trọng đâu!

- Nó không xứng với cháu thì có! - Ông nói mà thở dài có lẽ vì thương xót ốì tình cảm của con trai mình - Mà ở Kỳ Sơn này cũng chẳng có chàng trai nào xứng đáng với cháu cả. Minh Thu... cháu không biết? Cháu là một vì sao, và chỗ của cháu là bầu trời ở trên kia!

Minh Thu ngược nhìn ông, kinh ngạc vì những lời ông nói. Ông không phải là một người nuôi ngựa quê mùa ở Kỳ Sơn mà ông còn có khả năng nhìn sâu vào lòng người. Những lời ông thốt ra cũng chẳng phải là lời nói của một nông dân tầm thường. Đối với nàng, ông là một cái gì cao trọng hơn. Ông là bạn của nội nàng, là người thầy đã hướng dẫn cho nàng thắng cuộc đua, là người mà nàng xem giống như cha ruột, nhưng bây giờ nàng lại sắp sửa phải xa ông rồi và chính vì quyến luyến ông mà nàng cảm mới cảm thấy cô đơn gấp bội khi mai này nàng phải rời ông để về Đài Bắc.

- Tối nay cháu phải ngủ một giấc thật ngon, Minh Thu ạ! Bởi vì ngày mai cháu sẽ bước vào một cuộc đời mới, đương nhiên lúc đầu cháu sẽ gặp khó khăn nên cháu cần có sức lực cũng như ý chí để mà phấn đấu. Cháu hiểu ý của bác chứ, Minh Thu?

Cô gái nhỏ gật đầu. Nàng hiểu điều đó nhưng nàng nhưng không chùn bước. Bởi vì nàng nhớ đến một câu nói của nội nàng: "Nội không có gì để lại cho con, chỉ có thể để lại con bản tính quật cường và trí thông minh của dòng họ. Nội hy vọng con sẽ sử dụng nó....bởi vì nói cho cùng thì nó cũng là một thứ tài sản..dù rất vô tình".

CHƯƠNG 3-4

- 3 -

Tối hôm đó Minh Thư đã thu xếp đồ đạc vào chiếc vali nhỏ. Việc đó không làm cho nàng mất nhiều thời gian vì những thứ đem theo rất là đơn giản: hai bộ đồ để thay đổi, một số đồ dùng cá nhân và giấy tờ, sách vở. Hành trang của cô gái nhà nghèo thật là ít ỏi nhưng nàng không tự ti về việc đó bởi vì nội nàng đã cho nàng một thứ hành trang còn quý hơn gấp bội, đó là những gì mà nội đã di truyền cho nàng, đó là cái mà nội đã nói đến như một thứ tài sản vô hình. Nàng lục tìm mãi mà vẫn không tìm ra mảnh giấy mà Trung Hữu đã ghi cho nàng số phone và địa chỉ." Tại sao mình lại lo đến đến thế?", nàng tự trách mình, "Minh rất muốn gặp lại anh ấy, ở Đài Bắc ngoài dì Lệ Mai ra, mình chẳng còn ai là người thân cả!"

Minh Thư bỏ ra nửa ngày nhưng vẫn không tìm ra được mảnh giấy bị thất lạc. Sau khi ông nội qua đời, tinh thần Minh Thư bị khủng hoảng nên lúc nào Minh Thư cũng quên trước quên sau." Anh Trung Hữu..., Minh Thư khẽ thở dài và nói một mình, "... nếu mình có duyên thì sẽ gặp lại nhau.... còn nếu không thì... xin anh hãy tha thứ cho em! "

Sáng hôm sau nàng ra mộ đốt nhang cho nội và khẩn nguyện. Minh Thư đã khóc thật nhiều khi nghĩ đến người ông quá cố của mình. Đến hai giờ trưa mới khởi hành nên nàng cười con Hoang mã đi dạo một vòng vì đây mà nàng phải từ

biệt nó.

- Ôi thảo nguyên mênh mông, bát ngát...nàng cảm thấy mùi lòng khi phải rời xa nó.Và cả những cánh rừng bạt ngàn kia nữa,cả dòng suối mà hôm nào nàng đã gối đầu trên cỏ non để ngủ.Kỳ Sơn đã để lại trong lòng nàng quá nhiều kỷ niệm....đường đua vĩ đại... chiến thắng huy hoàng....và cả cánh đồng xanh lấm tấm điểm hoa vàng mà con hoàng mã đã phi nước đại với nàng trên lưng đó.Những ý nghĩ ấy cứ hỗn loạn lên trong lòng nàng,không còn biết cái nào trước cái nào sau... biến thành một mớ hỗn mang nhưng lại khiến trái tim nàng xôn xao và đau đớn vì nàng biết chốc lát nữa đây nàng sẽ rời xa Kỳ Sơn và bỏ lại sau lưng những kỷ niệm của đời mình.

Minh Thư thúc cho Hoàng mã chạy nhanh và rạp người trên lưng nó,má nàng tựa lên làn da ấm áp của Hoàng mã và nàng có cảm giác nó là một phần máu thịt của mình.Chao ôi! Ngày mai nó sẽ đau buồn khi không còn trông thấy bóng dáng của cô chủ nhỏ.Cất bước ra đi là đều rất khó nhưng cuộc đời con người,họ sẽ trải qua biết bao cuộc từ biệt đến nào lòng.

- Mặt trời đã đứng bóng và đã đến lúc Minh Thư phải trở về.

- Wa, wa a a

Minh Thư ngồi trên lưng hoàng mã và hét lên thật lớn. Tiếng hét thoát ra khỏi lồng ngực nàng không mang một ý nghĩa nào nhưng nàng cảm thấy nó khiến cho nàng đỡ uất ức rất nhiều.Tại sao là nàng chứ không phải ai khác phải mất mát đi ông nội thương mến của đời mình? Tại sao là nàng chứ không phải ai khác phải rời bỏ Kỳ Sơn,hướng về Đài Bắc với một tương lai vô định? Chao ôi.Minh Thư! Nàng gọi tên mình mà nước mắt rơi trên má." Khóc một lần đi cho hết những khổ đau... rơi nước mắt đi để không còn giọt nước mắt nào để

mà rơi nữa...làm một cô bé yếu đuối đi vì ngay mai chính mình cũng không cho phép mình được yếu đuối giữa cuộc đời ",cô bé bùi ngùi tự nhủ với mình.

Khi nàng quay về trang trại của ông Thái Thuận thì đã sắp đến giờ phải lên đường,Minh Thư dẫn con Hoàng mã vào chiếc chuồng ngựa riêng của ông Thái Thuận dành cho nó.Con ngựa hí vang khi nhận ra đây không phải là chỗ ở quen thuộc của mình." Ngoan nào,ngoan nào! " nàng dỗ dành nó, Ở đây không phải tốt hay sao? Hoàng mã ơi,đừng làm cho Minh Thư đau lòng thêm nữa! Hoàng mã đổi chỗ ở nhưng đây vẫn còn là đất địa của Kỳ Sơn. Còn Minh Thư,Minh Thư phải rời xa nơi chôn nhau cắt rốn của mình. Hoàng mã vắng cô chủ nhỏ nhưng vẫn còn bác Thái Thuận thương yêu, chăm sóc, còn Minh Thư....Minh Thư lên Đài Bắc biết có ai thương mến mình không?"

Nàng dỗ dành nó,cọ má mình vào má nó nhưng linh tính của Hoàng mã báo cho nó biết phút chốc đây Minh Thư sẽ rời xa nó.Nàng giật mình khi thấy một giọt lệ tuôn rơi từ khoé mắt của con vật trung thành.

- Minh Thư ơi, nhanh lên nào! Đã đến giờ chúng ta phải lên đường!

Giọng ông Thái Thuận vang lên trước nhà.Minh Thư không dám nấn ná thêm nữa,nàng bỏ đi không dám quay nhìn lại,sau lưng nàng là tiếng dậm chân bất lực và tiếng hí thê lương của con hoàng mã giờ phút chia tay.

Bà Lệ Mai đứng khép nép mặt trước mặt bà chủ của mình. Bà nữa muốn nói nữa không dám nói bởi vì bà biết những người chủ nhân của ngôi nhà này không có ai dễ tánh.

- Thừa bà chủ... Cuối cùng bà Lệ Mai thu hết can đảm - tôi có một việc muốn nhờ bà giúp.

- Việc gì?- Bà chủ hỏi,giọng đầy quyền uy,cái giọng khiến cho người ăn,kẻ làm lúc nào cũng run sợ.

Bà mặc chiếc áo đen óng ánh,đeo đôi khuyên vàng và trang điểm thật kỹ dù tối nay bà chẳng có việc gì để phải ra ngoài.Nhưng xưa nay bà Mỹ Tâm vẫn vậy.Lúc nào bà vẫn có thói quen sơn son,thếp vàng cho con người của mình bởi vì bà không phải là chủ nhân của ngôi biệt thự đồ sộ này mà còn là chủ nhân của một công ty mỹ phẩm và sản xuất quần áo thời trang lớn nhất thành phố.

- Tôi có một đứa cháu ở quê muốn lên đây trọ học.Tôi muốn xin phép bà cho nó được ở đây,Nó sẽ ngủ chung một phòng với tôi,hai bữa ăn tôi sẽ tự túc cho nó.Nói chung tôi không dám làm phiền bà bất cứ việc gì,chỉ muốn xin phép bà cho nó được ở lại đây, Ngoài việc học,tôi sẽ bảo nó phụ giúp việc lật vật trong nhà.

- Con bé nó là con nhà đảng hoàng chứ? Tôi chúa ghét những đứa ăn cắp vặt.

- Thừa bà,nó ở quê nên rất chất phát,thật thà.Nó vừa học xong lớp mười một ở Kỳ Sơn,và sẽ chuyển trường lên đây để học tiếp.

- Dạ,nó là một đứa mồ côi cha mẹ, được ông nội nuôi dưỡng nhưng nay ông cũng qua đời rồi nên trở thành tứ cố vô thân.Nó chỉ còn tôi là người thân thích.

- Nó là gì của chị?

- Dạ,nó là cháu bà con của tôi!

- Thôi được,tôi tính thế này nhé! Bà Mỹ Tâm cao giọng - Bây giờ tôi đang thiếu một người để phụ chú tư làm vườn. Ngoài giờ học con bé ấy phải phụ giúp ông ta.Tôi bằng lòng cho nó ở chung với chị và bao cho nó hai bữa cơm.Cơm canh thừa căn trong nhà này đồ thì cũng uống. Thêm một người chẳng tốn kém bao nhiêu.Tôi tính thế chọ thấy có ổn không?Dạ xin đội ơn bà chủ.Như vậy thì còn gì bằng.

Sáu giờ chiều hôm đó,ông Thái Thuận dẫn Minh Thư đến chỗ của bà Lệ Mai.Hai ông cháu liếc nhìn ngôi biệt thự đồ sộ như tòa lâu đài mà trong lòng có hơi e ngại.Ông Thái Thuận đưa tay bấm chuông.Vài phút sau có tiếng chân tất tả từ bên trong vọng ra.Cửa mở, hai ông cháu khi nhìn thấy bà Lệ Mai không giống như những gì họ từng tưởng tượng.Bà nhỏ thó đến tội nghiệp,guơng mặt khắc khổ,duy có đôi mắt là tràn đầy lòng nhân hậu.Đứng giữa hai cánh cửa to lớn như muốn vươn đến tận trời,thân hình của bà trông càng nhỏ lại.Bà dang đôi tay ôm cháu vào lòng và rơi nước mắt.

- Tội nghiệp cho con,Minh Thư...Minh Thư yêu quý của dì!
- Minh Thư xúc động,đọc được trong đôi mắt của bà biết bao nhiêu lời ghen ngào.Nàng cũng bùi ngùi ngã vào lòng bà và bảo khẽ:
- Dì Lệ Mai! Cháu rất mừng khi gặp được dì!
- Giây phút xúc động ban đầu đã qua,bà Lệ Mai lau nước mắt,nhìn người đàn ông đứng trước mặt mình và nói câu xin lỗi:
- Tôi vô ý vô tứ quá..... chưa kịp chào hỏi anh mà đã.....
- Không sao!

Ông Thái Thuận nhẹ nhàng đáp lại, ngay lập tức có cảm tình với người phụ nữ nhỏ tó này. Trông bà có vẻ cô đơn, khép nép nhưng rất hiền lương, giao Minh Thư cho bà ông cảm thấy yên lòng.

- Anh vào nhà uống miếng nước, ngồi chơi một chút rồi hẳn về! Bà mời nhưng có thái độ rất ngại ngùng.

- Cảm ơn chị, tôi có việc phải về gấp. Thôi để khi khác vậy!

Ông nói cho bà không phải khó xử bởi nhìn bà, ông cũng biết thân phận của bà trong nhà này là như thế nào. Ông nhớ lại cái giọng chanh chua của cô tiểu chủ nhân ngôi nhà này trên điện thoại. " Nó đã như thế, chắc mẹ nó còn ghê hơn nữa ", ông thầm nghĩ, lòng có chút bất an khi để Minh Thư ở lại. Nhưng mà không còn cách nào khác, bởi bây giờ đối với Minh Thư, bà Lệ Mai là người thân duy nhất trên đời.

- Bác phải về đây! Ông bịn rịn xoa đầu cô gái - Cháu ở đây ráng học và nhớ viết thư điều đặn cho bác.- Cháu sẽ viết thư cho bác.....- Giọng Minh Thư cũng nghẹn ngào.....- cháu cảm ơn bác về tất cả những gì mà bác đã làm cho cháu!

- Ơn nghĩa gì hờ cháu? Chúng ta đã không phải xem nhau như người một nhà sau?

Rồi quay sang bà Lệ Mai ông nói:

- Chào chị, tôi về! Thịnh thoảng có công việc lên Đài Bắc, tôi sẽ thăm chị và Minh Thư.

Ông đi rồi Minh Thư vẫn dõi mắt nhìn theo cho đến khi bóng ông chỉ còn là một chấm nhỏ ở con đường.

- Bác rất tốt với cháu. Minh Thư nói với dì - Cháu xem bác ấy

như là cha ruột của mình.

- Cháu cao lớn quá rồi! - Người đàn bà lùi lại một bước như để ngắm kỹ khuôn mặt nàng - Cháu xinh giống hệt như mẹ cháu ngày xưa. Chỉ khác là nước da của mẹ cháu trắng hồng, còn nước da của cháu lại ngăm ngăm bánh mật

- Cháu suốt ngày dang ngoài cánh đồng..... - Nàng cười giải thích, nhưng không muốn nói rõ là nàng đã rong ruổi trên lưng con hoàng mã, tập luyện rờn rã mấy tháng nay trong ánh nắng oi bức của mùa hè, với mục đích là mang về cho nội nàng một giải thưởng đầy kinh ngạc

- Chắc cháu phải làm lưng cực khổ lắm! - Bà Lệ Mai nói khi hai người đi song song bên nhau.

- Cũng không đến nỗi nào dì ạ! Nhưng cháu khoẻ lắm, nếu dì cần cháu giúp bất cứ việc gì trong nhà thì cháu nghĩ điều đó chẳng là vấn đề đâu!

- Vậy ư? - Bà Lệ Mai có vẻ mừng - Hôm qua dì nói là cháu sẽ đến đây, bà chủ có nói khi rồi rảnh, thì muốn cháu giúp một tay với người làm vườn của bà ta.

- Được thôi! Công việc ấy có vẻ hợp với cháu. Lúc ở Kỳ Sơn ngôi vườn phía sau nhà nội là do một tay cháu trồng.

- Như vậy thì quá tốt! Bà Lệ Mai mừng rỡ nói rồi nghĩ sao bà nhỏ giọng lại.- Ông bà chủ và cô tiểu thư nhà này khó tính lắm cháu à, cháu liệu mà chiều ý họ. Dì tiếc là không có ngôi nhà riêng cho cháu ở. Tối nay vào phòng dì rồi dì sẽ tâm sự cho cháu nghe mọi chuyện. Lát nữa trước mặt ông bà chủ cháu phải tỏ ra lễ phép, dù cho ông bà ấy có thái độ trịch thượng hoặc khinh người. Còn cô chủ nhỏ thì cháu cố mà

nhìn cô ta nhé! Cô bé này có cái tật là nói ra câu nào cũng khó nghe!- Cháu biết rồi! - Minh Thư vội đáp cho dì Lệ Mai yên lòng.

- Hai người bước vào phòng khách,lập tức Minh Thư cảm thấy choáng ngợp trước vẻ lộng lẫy của nó.Trần thiết một cách xa hoa,phòng khách của gia đình bà Mỹ Tâm dễ cho người ta cái cảm giác như đang đi lạc vào trong một cung điện.Gia đình chủ nhân tề tựu đông đủ ở bộ salon cực đẹp đặt giữa phòng.Ba người ngược lên nhìn Minh Thư từ đầu đến chân như nhìn một cái gì quái lạ khiến nàng cảm thấy vừa chịu vừa tủi thân.Nhưng nàng cũng lễ phép cúi chào họ:

- Con chào ông chủ,bà chủ.... - Rồi quay sang cô gái,thấy cô ta có vẻ lớn hơn mình đôi chút nên Minh Thư khẽ nói - Xin chào chị!

- Nghe câu ấy,đôi mày của cô gái cau lại và phản ứng ngay:

- Chào chị là thế nào? Ai là chị của cô?

- Rồi cô ta quay sang bà Lệ Mai và dần giọng:

- Nè,dì Mai! Sau dì không bảo cháu gái của dì ăn nói cho đàng hoàng một chút!

- Bà Lệ Mai vội đỡ lời:

- Dạ,cháu nói vô ý quá....

- Rồi quay sang Minh Thư,bà bảo nhỏ: "Phải nói là chào cô chủ!"

Minh Thư giận đến tím gan trước thái độ khinh người của cô gái đó nhưng nàng biết nếu nàng phản ứng thì dì nàng sẽ lãnh lấy những hậu quả không hay,vì vậy Minh Thư cố nhịn

và nhỏ nhẹ nói:span>

- Xin chào cô chủ!

- Nghe được đấy! - Cô gái nhếch mép cười - Vào trong đi, ở đây trong chương mắt quá!

Bà Lệ Mai nghe nói vậy vội vã dắt Minh Thư vào trong. Tiếng cô gái nói với theo, giọng điệu đầy miệt thị:

- Chà! Tưởng cháu bà ấy thế nào, hóa ra chỉ là một con mọi đen. Nhìn nó ăn mặt mà buồn cười đến không chịu được. Đúng là cái thứ quê mùa. Chỉ nhìn vào mà không thể đoán ra cái xuất thân thấp hèn của nó!

Tiếng nói ấy đuổi theo Minh Thư đến tận lúc nàng đã bước vào phòng riêng của dì. Âm thanh ấy xóc vào tai nàng mà dường có bịt tai lại nàng vẫn nghe nó vang lên lồng lộng.

- Khánh Ngọc lúc nào cũng thế! - Dì Lệ Mai vội vã an ủi Minh Thư - Cô ấy tính tình khó chịu lắm, không phải đối với cháu mà đối với ai cũng vậy. Dì đã bảo cháu là cô gái này nói ra câu nào cũng xóc óc người ta.

- Họ kinh người như vậy, trịch thượng như vậy.... rồi dì chịu nổi sao? - Minh Thư hỏi dì trân trối nhìn dì.

- Biết làm thế nào hở cháu! - Bà dì đáp với giọng an phận - Dì đã lớn tuổi rồi, lại không còn sức khỏe..... bỏ nơi này mà sẽ không ai muốn nhận dì. Tìm một công việc ở thành phố không phải là dễ cho nên dì phải chịu đấm ăn xôi, đôi lúc cũng phải nhịn nhục để mà sống, cháu ạ!

Rồi nhìn sang Minh Thư bà bảo:

- Cháu đi tắm rửa cho tỉnh người, xong ra phía sau ăn cơm với

dì.

Minh Thư lặng lẽ làm theo lời dì nhưng chán nản khi mới ngày đầu tới Đài Bắc mà nàng đã cảm thấy ngột thở.- Tối hôm đó dì Lệ Mai đã nói cho Minh Thư nghe thật nhiều về hoàn cảnh của mình.- Thật sự dì với cháu chỉ là bà con xa của nhau nhưng ông nội cháu là người nhân hậu, đã giúp đỡ gia đình dì trong cơn hoạn nạn. Dì lớn lên ở Kỳ Sơn nhưng rồi sau đó gia đình cha mẹ dì đi nơi khác để làm ăn. Tưởng là bỏ quê hương mà đi sẽ tìm ra một chân trời mới nhưng rốt cuộc không khá gì mà còn thảm thương hơn. Gia đình làm ăn thất bát nợ nần đến ngập đầu ngập cổ, thế là dì thân gái dậm trường, xông xáo lên Đài Bắc này, hy vọng tìm ra phương cách cứu vãn gia đình. Lúc dì đến giúp dì mới hăm mấy tuổi mà bay giờ tóc đã sắp bạc rồi. Người giàu họ cũng tàn tiện lắm cháu ạ, tiền lương dì lãnh được dù không bao nhiêu nhưng mỗi tháng gửi về quê cũng giúp được gia đình trả dần những món nợ nần. Ngoài ra cũng giúp họ có cái ăn, cái mặc. Trả nợ xong cha dì lại lâm vào cơn bệnh trầm kha, mỗi tháng thuốc thang tốn rất nhiều tiền. Mđứa em dì lớn lên dì lại không lo tiền cho chúng ăn học. Mẹ dì trước đây sống bằng may vá nhưng chỉ kiếm được đồng một, đồng hai, tuổi lớn, tay run mắt kém cũng chẳng ai thuê mướn mình may nữa. Thế là cuộc đời của dì xoay quanh một cái đầu lẩn quẩn, vừa làm tròn bốn phận này lại gánh tiếp trách nhiệm khác... nhìn qua nhìn lại hai mươi mấy năm đã trôi qua mà dì không có lấy một giờ nào cho cuộc đời riêng của mình. Bây giờ thì thuộc lứa tuổi về chiều, không có mơ ước gì cao xa nữa, chỉ mong mỗi tháng nhưng dùng đồng tiền lương nhỏ nhoi của mình để gọi về nuôi sống những người thân. Nhịn đắng nuốt cay riết rồi dì cũng quen, chỉ tội cho cháu mới đến Đài Bắc mà đã phải chịu đựng cái không khí ngột thở của gia đình này.

Nhưng chúng ta là người nghèo,biết làm sao hờ cháu? Nếu dì có tiền bạc thì đã tậu một ngôi nhà riêng để sống nhưng thú thực với nhau ngoài một ít tiền bạc để dần túi,dì trước sau chỉ là tay trắng,dì rất hổ thẹn khi để cho cháu phải sống khổ cùng dì.

Nghe dì Lệ Mai tâm sự,Minh Thư buồn đến rơi nước mắt,nàng nắm chặt đôi tay của dì,giọng thốt lên đầy khổ não:

- Cháu xin lỗi dì.Hoàn cảnh của dì đã khó khăn như vậy mà cháu còn đến đây để làm phiền dì nữa.

- Không có gì phiền cả cháu ạ! Cháu đến đây dì cũng đâu tốn kém gì đâu!Cháu ở chung phòng dì,com hai bữa thì đã có chủ nhà lo.Nhưng dì dặn cháu điều này: không ai cho không ai gì cả! Ngoài giờ học thì cháu phải siêng năng trong việc làm vườn. Xem vậy mà việc làm không hết đâu cháu ạ,cái vườn hoa phía sau cái biệt thự này rộng mênh mông như cái rừng. Nhà giàu họ có nhiều thú tiêu khiển.Có một khu vườn toàn hoa thơm,cỏ lạ là cái mốt thời thượng của những gia đình giàu ở Đài Bắc.Ông bà chủ và cô chủ thì khó tính nhưng chú Tư làm vườn ông ấy nhân hậu lắm,ông ấy sẽ không bắt nạt cháu đâu.Cháu ráng ẩn nhẫn mà sống,khi tốt nghiệp rồi tương lai sẽ tốt đẹp hơn.

- Cháu cảm ơn dì! - Minh Thư nói bằng giọng xúc động và cảm thấy được an ủi rất nhiều khi nghe những lời dì khuyên bảo.Yên lặng một chút nàng bảo

- Chỉ còn hai tuần nữa là sắp nhập học rồi,dì có thể giới thiệu cho cháu một ngôi trường nào ở gần đây không để cháu làm thủ tục chuyển trường.

- Ngôi trường của cô Khánh Ngọc đang học là gần nhất.Từ

đây đón xe đi thẳng tám trạm xe bus là tới nơi rồi. Nghe nói trường đó dạy rất là nổi tiếng nhưng muốn vào đó học thì có lẽ thành tích cũng phải thật cao. Họ rất kén chọn những học trò, nhưng trước đây có lần nội cháu kể cho dì nghe là cháu học rất giỏi nên dì nghĩ là họ sẽ nhận cháu.

- Vậy Khánh Ngọc chắc cũng học giỏi phải không dì?

- Cô chủ nhà ấy à? Trái lại cô ta học rất tệ nhưng trên đời này cái gì cũng có ngoại lệ. Cha mẹ cô ta giàu nứt khố, đổ vách, ủng hộ cho nhà trường bao nhiêu là tiền nên làm sao họ dám không nhận cô ta. Dì quên nói cho cháu biết đó là ngôi trường của những người học giỏi nhưng cũng là ngôi trường của những tiểu thư nhà giàu nữa.

- Cháu hiểu rồi, thì ra cô ta lọt vào đó là nhờ tiền bạc của cha mẹ mình.

- Đúng thế! Hai ông bà chủ nhà này tuy giàu nhưng cũng có nỗi khổ tâm. Chỉ có một đứa con gái duy nhất mà học hành không ra đầu vào đầu. Cô ta ở lại lớp là chuyện bình thường. - Trông vẻ ngoài của cô ta, cháu đoán ít ra cô ta cũng vào khoảng hai mươi mốt, ở cái tuổi đó thì người ta đã có thể vào đại học rồi. - Khánh Ngọc năm nay đã hăm hai nhưng đường học vấn thì thật là lộn độn. Mỗi tuần cô ta đều được gia sư đến nhà kèm nhưng rồi rốt cuộc cùng không đi đến đâu. Cô ta vừa dốt lại vừa lười, chỉ có cái đàn đúm ăn chơi là không ai bằng. Quần áo thì một không chịu được, ai có gì cô ta có nấy, có khi cái cô có không ai có được cũng bởi vì cha mẹ cô ta quá giàu. Mới học trung học mà đã trang điểm, son phấn không khác gì nữ minh tinh. Đi học thì đi toàn xe hơi loại đắt tiền, không phải là một chiếc mà hai, ba chiếc thay đổi xoành xoạch. Con nhà giàu là như thế đấy cháu ạ! Họ lúc nào cũng

thích phô trương và thích tỏ ra quyền uy với những người dưới tay mình. Năm nay cô ta vào lớp mười hai nhưng dì không biết cô ta có thể xoay sở để tốt nghiệp trung học không, đừng nói chi vào đại học. Cho nên cháu cũng đừng buồn. Cuộc đời là như thế đấy, được cái này thì mất cái kia. Nhưng có trí thông minh vẫn hơn cháu ạ. Tiền bạc có nhiều bao nhiêu thì năm ăn cũng hết!

Những lời của dì Lệ Mai khiến nổi lòng trong lòng Minh Thư vui đi rất nhiều. Phải! Đây chỉ là lúc bắt đầu, dù có khó khăn, có cay đắng đến đâu nàng cũng nhất định không được nản lòng. Chịu đựng mà vươn lên, chịu đựng để đạt đến kết quả cuối cùng! Nàng nhất định phải vào đại học, phải trở thành một người hữu dụng và có vị thế trong xã hội để làm rạng mặt tổ tông. Và để được như thế thì phải không ngừng cố gắng. Tối hôm đó trong đầu Minh Thư chỉ vương vấn ý nghĩ này. Lòng nàng nhẹ hẫng đi và những câu nói trịch thượng của Khánh Ngọc chiều nay đã không còn ám ảnh tâm hồn nàng nữa.

Ngày hôm sau, Minh Thư đã làm thủ tục chuyển trường một cách dễ dàng vì thành tích biểu hạng ưu mà nàng có trong tay. Được nhận vào lớp mười hai của ngôi trường bề thế này, lòng nàng vui không sao tả xiết. Chỉ còn vài ngày nữa thôi là đã đến ngày nhập học lòng nàng náo nức chẳng khác nào mình sắp bước vào một cuộc đời mới. Thấy cháu vui, lòng người dì cũng vui lây. Mấy hôm nay Minh Thư đã tập tành theo chú Tư học nghề làm vườn. Thấy cô nhỏ thông minh, lanh lẹn lại siêng năng, chú Tư rất hài lòng.

- Con nhỏ làm việc được không? - Có lần bà Mỹ Tâm hỏi người làm vườn lớn tuổi của mình. - Dạ, nó siêng năng lắm thừa bà chủ. Lại sáng trí, lanh lẹn nữa. Chỉ cần dạy một lần là

nó hiểu ngay!

- Nghe chú nói tôi cũng mừng. Tôi ghét phải nuôi báo cò những thứ lười nhác. Ăn hạt com người ta thì phải liệu mà làm việc. Vài hôm nữa con bé ấy nhập học rồi, chú phải cố kềm cặp, đừng cho nó sao lãng việc làm nhé! Nó mà có dấu hiệu lười biếng thì chú báo ngay cho tôi một tiếng. Tôi thà là tổng cổ nó ra khỏi nhà này chứ không để nó lợi dụng lòng thương hại của tôi. Thôi được, chú trở lại làm việc đi! Chú là người làm việc lâu năm của tôi nên lúc nào tôi cũng tin tưởng chú!

Đội bà Mỹ Tâm đi khuất, chú tư làm vườn lấy khăn lau gương mặt đang nhễ nhại mồ hôi. " Con mẹ này kinh thật!", chú lẩm bẩm, "Còn bảo mình phải theo dõi con bé. Mỗi ngày hai chú cháu làm rã cả hai tay ra mà vẫn còn chưa vừa lòng bà ta! "

Chẳng mấy chốc ngày tựu trường đã đến, Minh Thư có chút lạ lẫm khi bước vào ngôi trường mới này nhưng cảm giác đó chỉ thoáng qua trong một giây nhường cho sự phấn khích trong lòng khi được theo học ở một ngôi trường trung học được xem là rất ưu tú về mọi mặt. Nàng bước vào lớp, lúc đó hãy còn sớm nhưng học sinh ở trong lớp đã tề tựu đông đủ, trò chuyện với nhau một cách sôi nổi. Minh Thư thoáng ngạc nhiên, khi bắt gặp Khánh Ngọc trong số họ. Dù dì Lệ Mai đã cho nàng biết năm nay Khánh Ngọc vào lớp mười hai nhưng Minh Thư vẫn không ngờ hai người lại học chung lớp. Khánh Ngọc thấy Minh Thư bước vào cũng kinh ngạc không kém, ngoài kinh ngạc còn cảm thấy vô cùng tự ái khi nghĩ đến việc một con bé giúp việc mà nàng khinh rẻ bây giờ lại cũng học chung một lớp với mình.

Minh Thư tìm một chỗ trống để ngồi, khi nàng vừa an vị thì một loạt lời xì xào vang lên xen lẫn với những tiếng cười chế

điều từ phía các nữ sinh.- Con nhỏ này là học sinh mới chuyển trường đến đây chắc!

- Có lẽ nó ở dưới quê lên,nhìn nó ăn mặt buồn cười quá!
- Kiểu áo mà nó mặc chắc ra đời mấy chục năm về trước!
- Trông nó tội nghiệp và lạc lõng quá.Trong lớp chúng ta toàn dân quý tộc,đâu có ai ăn mặc quê mùa như nó!

Minh Thư cảm thấy bị tổn thương bởi những lời phê bình và chế diễu đó,nhưng trong lúc nàng còn chưa lấy lại được bình tĩnh thì một giọng khách dịch lại vang lên:

- Nó là đứa ở trong nhà tôi đấy!

Đó là giọng của Khánh Ngọc. Cô tiểu thư vừa dứt lời thì những người khác nhao nhao lên:

- Thế nào? Chị nói thực chứ?
- Thực chứ sao không thực! Nó là đứa ở của gia đình tôi nhưng tôi không biết vì sao nó lọt được vào trường này....

Khánh Ngọc nói chưa dứt lời thì giọng của một nam sinh vang lên:

- Chắc chắn vì cô ta học giỏi! Ở trường này đâu có quy định con nhà giàu mới theo học.

Mọi người lại quay đầu lại xem ai đã thốt ra câu nói ấy.Minh Thư cũng tò mò muốn biết mặt người nam sinh vừa bênh vực mình ra sao nên cũng nhìn theo. Đó là một chàng trai độ mười tám,mười chín,guang mặt đẹp trai,thông minh,ăn mặt cũng rất bánh bao. Chỉ nhìn thoáng qua cũng biết chàng xuất thân là gia đình giàu có nhưng Minh Thư không biết vì sao

người này lại hết long bênh vực mình.

- Ô Thiệu Vỹ! - Giọng Khánh Ngọc dịu dàng lại có vẻ nể vì - Việc gì có dính dáng đến anh đâu mà anh lại xen vào?

- Nó không dính dáng gì đến tôi nhưng thấy các cô bắt nạt người ta tôi không chịu nổi. Cô ấy là học sinh mới chuyển trường tới, chúng ta phải tỏ thái độ thân thiện với cô ta, như vậy mới là biết điều!

- Tôi thì cần gì phải biết điều với nó chứ! - Khánh Ngọc vênh mặt lên - Đã nói nó là đứa ở của nhà tôi. Khi nó vừa bước vào nhà tôi lần đầu tiên là tôi đã thấy hoảng kinh. Ngay lần đó tôi đã đặt cho nó cái biệt danh là " con mọi đen ".

- " Con mọi đen " ! - Các nữ sinh khác đồng thanh lặp lại và cười ồ lên.

- Biệt danh chính xác lắm đấy! - Một người khác lên tiếng - Dân Đà Bắc chúng ta không có ai đen như nó!

- Tôi thì tôi thấy nước da ngăm ngăm như cô ấy mới là khỏe mạnh. - Một lần nữa Thiệu Vỹ lại bên vực Minh Thư - Ở Âu Mỹ người ta rất thích nước da như vậy và phải nhờ đến việc tanning để có nước da màu bánh mật thay vì phải thêm thời gian đi tắm nắng ngoài biển bao nhiêu ngày!

- Anh có vẻ rành về thẩm mỹ của Âu Mỹ quá nhỉ? - Một nữ sinh hiếu kỳ góp tiếng.

- Đương nhiên rồi! Thiệu Vỹ nói bằng giọng chắc nịch - Ai mà như mấy cô, chỉ biết đọc sách báo trong nước.

- Nè, Thiệu Vỹ! - Một nam sinh xen vào - Lúc nào cậu cũng bên vực cô ta như vậy thì tại sao cậu không đến ngồi cạnh

cô ta đi, bên cạnh cô ta còn một chỗ trống kia!

- Được thôi!- Thiệu Vỹ thu xếp tập vở đứng lên khi nghe người bạn nói khích -Tôi sẽ ngồi bên cạnh cô ấy nếu cô ấy cho phép.

Đám nữ sinh trong lớp có Khánh Ngọc tròn mắt một cách tức tối khi Thiệu Vỹ thốt ra câu ấy. Đây là một công tử nhà giàu, đẹp trai nhất lớp mà lại học giỏi, được nhiều cô nữ sinh yêu thầm nhớ trộm, vậy mà hôm nay Thiệu Vỹ lại công khai bày tỏ thiện cảm với một cô gái xa lạ nên các nữ sinh khác không khỏi tức tối trong lòng.

Chàng trai bất chấp mọi cặp mắt đang nhìn mình, đi thẳng lại bàn Minh Thư và khẽ hỏi nàng:

- Anh có thể ngồi vào chỗ trống bên cạnh em không?

Giương mặt thông minh, sáng sủa và đôi mắt giàu tình cảm của chàng trai làm Minh Thư có cảm tình ngay. Nàng không đáp lại chỉ khe khẽ gật đầu. Thiệu Vỹ ngồi xuống bên cạnh Minh Thư và bảo:

- Tên anh là Dương Thiệu Vỹ, còn em, em có thể cho anh biết tên không?

- Em tên Minh Thư, Hoàng Minh Thư!

- Cái tên nghe cũng giống như con người em vậy! Minh Thư này, vì em mới chuyển trường nên có thể sẽ có nhiều bỡ ngỡ. Nếu gặp nhiều khó khăn thì đừng e ngại, cứ nói cho anh biết, anh sẽ giúp!

- Dạ! -Nàng nhỏ nhẹ đáp lại, thấy lòng mình chợt ấm vì những lời đầy thân thiện của người bạn mới quen này.

Các nữ sinh trong lớp thấy Thiệu Vỹ " anh anh, em em "với Minh Thư thì tức đến lộn ruột. Người tức giận nhất là Khánh Ngọc vì cô rất ghét Minh Thư. Thiệu Vỹ không phải là cái đích mà cô nhắm tới dù anh chàng rất đẹp trai,nhưng thấy cái mà cô xem là đứa ở trong nhà lại được anh chàng này ưu ái và bênh vực nên cô cũng thấy xốn mắt.

Mấy nữ sinh xì xào không ngớt về Minh Thư nhưng tiếng chuông đột ngột vang lên,gìờ học đã đến nên mọi người trở về với im lặng. Cuối cũng thì hai giờ học cũng đã trôi qua,vừa nghe tiếng chuông báo hiệu giờ ra chơi là các học sinh vội vã túa ra ngoài.

- Để anh đưa Minh Thư đi dạo một vòng trong trường! Thiệu Vỹ đề nghị.

- Minh Thư thấy người bạn mới quen quý mến mình như vậy thì không nỡ từ chối.

Hai người đi song song bên nhau,vừa dạo chơi vừa nói chuyện.- Lúc này thấy giáo giảng bài mới,em thấy có gì khó hiểu không?

- Em thấy không có gì khó hiểu cả Mùa hè năm nay,có thời gian rảnh rồi,em đã đến thư viện tham khảo giáo trình của lớp mười hai trước rồi.

Thiệu Vỹ tròn mắt rồi sau đó mỉm cười:

-Vậy ư? Em có thói quen rất giống anh!

Rồi chàng thắc mắc:

-Tạo sao Khánh Ngọc lại đối xử với em trịch thượng như vậy chứ? Rồi còn bảo em là con ở trong nhà cô ta!

- Chuyện là như thế này. Quê em ở Kỳ Sơn, em vốn mồ côi cha mẹ, được ông nội nuôi lớn lên và lo cho ăn học. Vừa qua nội em đã qua đời vì bệnh tim, em chẳng còn ai thân thích ngoài người dì ở Đài Bắc này. Dì em là quản gia của nhà Khánh Ngọc, dì xin bà chủ cho em ở nhà để trọ học, ngược lại em sẽ giúp việc chăm sóc vườn hoa trong nhà trong thời gian rảnh rỗi. Chuyện chỉ có như vậy thôi mà em không biết tại sao Khánh Ngọc thối phòng quá đáng và còn thù ghét em một cách thậm tệ nữa. Lúc này nghe cô ta và những người khác chế diễu em, em rất buồn nhưng bây giờ thì em hết buồn rồi bởi vì anh hiểu em và bênh vực cho em, em không còn cảm thấy cô đơn nữa. - Anh rất khâm phục em! - Thiệu Vỹ khẽ nói

- Hoàn cảnh em khó khăn như vậy mà em vẫn kiên nhẫn không bỏ cuộc, không phải cô gái nào cũng có ý chí như em. Bây giờ mình trở lại lớp đi, chắc cũng sắp vào học rồi. À, em thấy ngôi trường này thế nào?

- Rất đẹp và khang trang! Và em nghĩ việc giảng dạy ở đây có lẽ cũng hơn các trường khác. Thầy dạy môn toán lúc này giảng bài thật là cừ khôi, em chưa thấy ai giảng hay như ông ta.

- Giáo sư của những môn khác cũng vì đây là trường tuyển. Anh nghĩ thành tích lớp mười một của em cũng thuộc loại hạng ưu tú nên mới nhận vào trường này.

- Em hả? Làm thế nào em dám nhận là mình giỏi hử anh? Nhưng lúc nào em cũng cố gắng!

Sau khi trò chuyện, hai người cảm thấy thân nhau hơn. Thấy cả hai sóng bước vào lớp, các nữ sinh khác nhìn Minh Thư với cặp mắt ghen tị. Nhiều lời xì xào vang lên:

- Anh Thiệu Vỹ hôm nay anh ấy thế nào rồi? Đi dạo với một

con bé ăn mặc như vậy mà không biết xấu hổ sao?

- Con bé này cũng ghê thật đó! Nó mới chuyển trường thôi mà đã giành mất anh Thiệu Vỹ của chúng mình rồi.

- Nhưng không phải chỉ toàn những lời hằn học. Có người cũng đưa ra những nhận xét tâm bình:

- Con bé ấy có khuôn mặt thông minh và xinh xắn đấy chứ. Chỉ có cái là nó quá đen qua nhưng lúc này anh Thiệu Vỹ lại bệnh nó và cho nó là một của Âu Mỹ.

- Một Âu Mỹ cái gì mà một! Giọng Khánh Ngọc vang lên - Một nhà quê thì có. Tôi cam đoan hôm nay Thiệu Vỹ uống nhầm thuốc rồi nên mới bệnh con bé ấy chăm chặp như vậy.

Những lời xì xào ấy lọt hết vào tai Minh Thư khiến nàng cảm thấy khó chịu vô cùng. Nhưng nàng cố bình tĩnh lại và dồn hết tâm trí vào hai giờ học sau đó. Khi tiếng chuông tam trường vang lên các học sinh túa ra khỏi lớp. Lúc đó Minh Thư mới chú ý thấy hầu hết họ đều ăn mặc sang trọng nên trong lòng nàng cũng có chút tự ti. Minh Thư lớp lên ở làng Kỳ Sơn, tất cả mọi người đều rất đơn giản trong cách sống nên chẳng ai chú ý đến thời trang nhiều. Nhưng ở Đài Bắc này người ta rất coi trọng bề ngoài và có lẽ đó là lý do khiến các bạn cùng lớp của nàng chĩa mũi dùi vào nàng và trêu ghẹo nàng như vậy. Nhưng trên đường về nhà, Minh Thư đã suy ngẫm rất nhiều. Cái mà nàng cần chú ý đến bây giờ là việc học. Đương nhiên cô gái nào cũng thích trau chuốt bề ngoài nhưng Minh Thư không muốn đi Lệ Mai gì mình mà phải tồn kém trong khi hoàn cảnh của dì cũng rất khó khăn rồi.

Tan học xong về nhà, sau khi dùng cơm trưa. Minh Thư bắt tay vào việc làm vườn. Nàng không muốn chủ nhà nghĩ là

mình biếng nhác. Bài vở thì nàng có thể ôn tập vào buổi tối, và lại đã nghiên cứu trước giáo trình nên nàng thấy việc học không có gì là khó khăn cả. Chiều hôm đó khi Minh Thư và dì Lệ Mai đang dùng cơm dưới bếp thì Khánh Ngọc cố tình bước vào và nói lên:

- Có người mới chuyển trường về thì đã bắt đầu cặp bồ, cặp bịch rồi. Coi chừng trèo cao, té nặng. Hoàng tử thì làm sao có thể kết hôn với một đứa ăn mày chứ!

Cô ta nói xong rồi vênh mặt bỏ đi. Minh Thư có nhin và nàng biết thời gian ở đây nàng sẽ phải làm như thế. Nàng không muốn vì nàng mà dì Lệ Mai phải bị tổn thương hoặc bị chủ nhà đuổi việc cho nên đối với Minh Thư trong thời gian này im lặng là thượng sách.

Tối hôm đó, ôn bài vở xong, Minh Thư vừa chuẩn bị đi ngủ thì dì Lệ Mai hỏi ngay:

- Hồi chiều Khánh Ngọc nói thế là thế nào hở cháu?

Minh Thư đem tất cả chuyện buổi sáng kể lại cho dì Lệ Mai nghe, về việc các nữ sinh chế diễu nàng và Khánh Ngọc đã làm nhục nàng trong lớp. Nàng cũng kể cho dì nghe về việc Thiệu Vỹ bệnh vực mình. Cuối cùng Minh Thư kết luận:

- Lúc đầu cháu cũng buồn lắm, nhưng cháu nghĩ nếu cứ để tâm vào những lời họ nói thì sẽ đau khổ biết chừng nào cho nên cháu đã lờ đi. Đối với cháu, cái quan trọng là cuối tháng này ai sẽ đứng nhất nhì lớp chứ không phải là ai ăn mặt đẹp nhất lớp!

Dì Lệ Mai vuốt tóc cháu và thở dài:

- Sao Khánh Ngọc nó lại ác như thế nhỉ? Hành hạ người khác

hình như đã thành thú tiêu khiển của nó. Dì rất mừng là cháu đã có một thái độ rất là đứng đắn. Nhưng mà dì không thể nào không lo cho cháu, cuối tuần này để dì dẫn cháu đi mua vài bộ quần áo cho cháu thay đổi. Nghe bạn cùng lớp chê bai cháu như vậy dì cũng buồn

- Mặc kệ họ dì ạ! Cháu là người trong cuộc mà không buồn thì dì bận tâm việc ấy mà làm gì. Cháu cũng chẳng cảm thấy nhục nhã khi khoác những bộ áo cũ kỹ này trên người. Đối với cháu, cái quan trọng là bề ngoài. Khi cháu thành đạt rồi, tự mình có thể kiếm ra tiền thì nghĩ đến việc ấy cũng chẳng muộn.

Bà Lệ Mai không nói ra nhưng trong lòng rất nể phục Minh Thư. Nàng có vẻ chừng chạc, trưởng thành hơn số tuổi của mình rất nhiều. Trong khi những người đồng trang lứa còn ỷ lại vào cha mẹ và không có những ý nghĩ sâu xa thì Minh Thư đã chứng tỏ mình là một người biết nhìn xa, trông rộng. Một cô gái như Minh Thư không chóng thì chầy cũng sẽ thành công trong xã hội này.

Suốt những ngày sau đó, Minh Thư bỏ qua những lời trêu ghẹo cũng như sự tị hiềm của chúng bạn. Nàng dồn hết tâm trí vào chuyện học hành, khi về nhà cũng cần mẫn làm vườn cho đến tối mịt nên bà Mỹ Tâm không thể kêu ca vào được. Bà còn mừng như mở cờ trong bụng khi muốn người khác phụ chú tư làm vườn, bà phải bao ăn, bao ở và trả lương còn với Minh Thư thì bà không phải bỏ ra đồng xu nào cả.

Tháng đầu ở Đài Bắc của Minh Thư trôi qua như vậy, nàng đã quen dần với không khí của thành phố này và cảm thấy thành phố cũng có rất nhiều cái hay mà vùng Kỳ Sơn ở nàng không có được. Ở đây sự bon chen có vẻ quyết liệt, sự cạnh

tranh có vẻ gay gắt nhưng đó chính là yếu tố thúc đẩy con người cố gắng tiến lên trong cuộc đời này.

- 4 -

Ngày cuối tháng là ngày có một số người trong lớp mong đợi và một số người khác thì sợ hãi. Bởi vì ngôi trường mà Minh Thư đang theo học có cái thông lệ là vào mỗi cuối tháng lại công bố cho học sinh biết thành tích của tháng đó và còn xướng danh lên ọi người biết. Mục đích là khiến những người xuất sắc lại càng cố gắng hơn và những người tệ nhất phải lấy đó làm xấu hổ để mà phấn đấu. Lúc thầy chủ nhiệm lớp đọc bảng sắp hạng trong tháng thì khi cái tên Dương Thiệu Vỹ được xướng lên trước tiên, không ai lấy làm ngạc nhiên vì đó được xem như thông lệ, anh chàng đẹp trai này luôn luôn dẫn đầu lớp từ trước đến giờ. Nhưng khi cái tên này được đọc to lên ngay sau đó thì các nữ sinh trong lớp người nào cũng lặng người ra vì kinh ngạc. Bởi vì đó là người mà họ từng xem rẻ, đó là đối tượng mà họ luôn trêu ghẹo bằng hàng trăm lời xia xói quái ác và đó cũng là người mà họ ghét nhất vì cô gái đã được Dương Thiệu Vỹ, thần tượng của các nữ sinh trong lớp, tỏ lòng ưu ái. Dương Thiệu Vỹ đứng đầu lớp là một chuyện bình thường nhưng MINH Thư được xếp hạng thứ nhì mới là điều khiến mọi người kinh ngạc. Một cô bé nhà quê, học ở trường làng, cô bé ấy tại sao lại vượt lên tất cả bọn họ.

Trong khi mọi người còn đang xôn xao tự hỏi thì tên của người đội số trong lớp cũng đã được thầy chủ nhiệm xướng lên:

- Lưu Khánh Ngọc!

Cô gái mặt đỏ vì xấu hổ, cúi gầm đầu xuống không dám nhìn lên. Đây không phải lần đầu cô đứng chót lớp nhưng đây là

lần đầu tiên cô lâm vào trường hợp này mà lại có sự chứng kiến của một người ghét nhất, và người đó chính là Minh Thư. Sự nổi bật của Minh Thư làm cho sự hèn kém của cô rõ nét hơn và cô không thể chịu nổi cái việc mình là chủ nhân mà lại đứng chót lớp trong khi người mà cô xem là đũa ở của mình thì lại đoạt trong một trong những hàng đầu của lớp. Vị giáo sư chủ nhiệm còn làm cho nỗi đau của cô tăng thêm gấp bội khi đồng dạng nói với mọi người:

- Các em vào gương của Minh Thư. Cô ấy tốt nghiệp lớp mười một ở Kỳ Sơn, một địa phương rất xa thành phố và thiếu mọi phương tiện nhất là phương tiện để trao đổi kiến thức. Ấy thế mà giờ đây Minh Thư đã vượt xa tất cả mọi người. Lưu Khánh Ngọc! Em nên noi gương người bạn mới của mình để học học cho tiến bộ hơn. Bây giờ thì thầy muốn các em ột tràng pháo tay để cổ vũ cho Minh Thư.

Tiếng vỗ tay vang lên rộn rã từ ngay những người hồi xưa xem thường Minh Thư nhất. Đôi má cô hồng lên vì e then và cũng vì hạnh phúc. Minh Thư nhìn sang Thiệu Vỹ, bắt gặp Thiệu Vỹ cũng đang nhìn mình bằng cái nhìn đầy khích lệ. Trong khi đó thì Khánh Ngọc chỉ còn biết cúi gằm mặt vì xấu hổ, nếu có một chỗ nào đó để nàng có thể chui xuống đất trốn thì nàng cũng đã làm như thế.

Đối với Khánh Ngọc, bốn giờ học hôm nay ấy trôi qua một cách khá nặng nề. Khi tiếng chuông tan trường vang lên, Khánh Ngọc là người vội vã bước ra khỏi lớp như chạy trốn nỗi nhục nhã của mình. Về tới nhà, cô tiểu công chúa của không màng ăn trưa, lui vào phòng riêng của mình và lúc đó bà Mỹ Tâm nghe vang lên những tiếng đồ đạc rơi loảng xoảng trong phòng con gái.

- Khánh Ngọc, con sao rồi? - Bà Mỹ Tâm hỏi bằng giọng hốt hoảng.

Bà đẩy cửa bước vào, thấy con gái nằm úp mặt trên giường khóc. Bình hoa và tấm kính trong phòng bị đập bể nát, bàn ghế cũng ngã chỏng gọng, đó là những vật mà Khánh Ngọc trút lên nỗi uất ức về cái nhục đã chịu sáng nay.

- Mẹ đuổi cổ con Minh Thư ra khỏi nhà cho con! - Cô gái nói, gương mặt vẫn còn tái xanh vì giận.

- Con thế nào rồi? Tại sao mẹ phải đuổi nó? Nó đã làm gì con?

- Nó không làm gì con nhưng hôm nay con đã chịu nhục vì nó. Nó đứng thứ nhì, còn con thì chót lớp, bây giờ thì mẹ đã hiểu con nhục nhã thế nào chưa? Nếu là ai khác vượt hơn con thì con cũng chẳng thèm để ý làm gì, nhưng nó lại là người ăn, kẻ ở trong nhà, con là chủ nhân của nó lại phải chứng kiến một đứa người làm bá vơ hơn mình như thế. Thầy chủ nhiệm thật là đáng ghét, ông ta xướng tên con lên, con đã nhục nhã rồi, ông ấy lại còn làm con tổn thương khi bảo con phải noi gương nó mà học hành.

- Cái thằng thầy nào mà mất dạy thế? - Bà Mỹ Tâm nghiến răng giận dữ - Thời buổi này là thời buổi gì mà lại hài cả tên họ người ta ra trước mắt thiên hạ khi người ta đứng cuối lớp. Trong cuộc đời của cái tên thầy đó, chưa chắc gì nó đã không trải qua một lần cuối lớp như vậy. Con ẹ biết tên của ông ta đi, mẹ sẽ bảo ông hiệu trưởng tổng cổ ông ta ra khỏi trường. Nếu ông hiệu trưởng mà không nghe lời của mẹ thì đừng hòng lấy được xu nào của mẹ trong các kỳ quỳên tiền sắp tới.

- Mẹ không đẩy được ông ta ra khỏi trường đâu! - Khánh

Ngọc buồn bã nói.

- Tại sao chứ? Có tiền thì cái gì làm không được.

- Ông ta là giáo sư dạy toán giỏi nhất Đài Bắc, đã xuất bản mấy chục giáo trình về toán học cho bậc trung học. Không phải trường nào cũng có thể rước ông ta về dạy. Mẹ mà làm thế thì ông ta ghét con thêm. Vấn đề không phải là thầy dạy toán mà vấn đề ở đây là con Minh Thư. Con muốn mẹ tống cổ nó đi ra khỏi nhà này càng sớm càng tốt.

- Nhưng mà nó đang làm việc cho gia đình chúng ta không công. Đuổi nó rồi thuê người khác phải ra lương cho họ, con biết không?

- Gia đình chúng ta giàu, không lẽ không có tiền trả cho bọn người làm hay sao? Con không cần biết mẹ tính toán thế nào, nhưng nếu mẹ không đuổi nó đi thì con sẽ là người đi ra khỏi cái nhà này!

- Khánh Ngọc này! – Bà Mỹ Tâm vội vã dỗ dành con gái – Mẹ có một đề nghị như sau, có thể là sẽ tiện lợi cho cả hai bên.

- Đề nghị của mẹ thế nào?

- Con Minh Thư nó học giỏi như vậy, sao không để nó kèm dạy con rồi đuổi cổ tên gia sư kia đi. Cái tên ấy kèm cặp cho con một năm rồi mà có thấy tiến bộ gì đâu. Để Minh Thư ở đây, nó vừa làm vườn cho chúng ta, vừa dạy học cho con không lấy công, không phải là sẽ tốt hơn hay sao?

- Mẹ nói cái gì? – Đôi mắt Khánh Ngọc long lên vì giận dữ – Dẹp cái kiểu tính toán chi li của mẹ đi! Mẹ thấy con bây giờ chưa đủ nhục sao? Con đã hai mươi tuổi rồi, để một con oắt con nó dạy dỗ, con thà chết sướng hơn! Con đã nói với mẹ

rồi,một là mẹ đuổi nó đi,hai là con sẽ ra khỏi nhà này.Mẹ chọn đi! Một,hai ngày nữa mà con còn thấy mặt con bé Minh Thư trong nhà này thì mẹ đừng có trách con.

Bà Mỹ Tâm thấy con gái cung đùng đùng nổi giận thì xuống nước ngay:

- Khánh Ngọc! Mẹ xin con đừng giận nữa! Nội nhật ngày mai,mẹ sẽ tống cổ nó ra khỏi nhà.Như vậy con vừa ý chứ?

Đến lúc này gương mặt Khánh Ngọc mới có vẻ hài lòng một chút:

- Mẹ biết tại sao con muốn như vậy không?Hiện tại Minh Thư nó có thể đến trường là vì nó ăn nhờ ở đậu ở nhà chúng ta.Nếu nó không có nơi ăn chốn ở tại Đài Bắc thì buộc lòng nó phải nghỉ học.Đó là cái mà con trả thù nó!

- Thôi được được! Mẹ làm theo ý con.Con hãy bình tĩnh lại.Nội nhật ngày mai nó sẽ biến mất khỏi gia đình này.Mẹ chẳng muốn một con bé như thế mà cửa nhà chúng ta phải trải qua con xào xáo!

Chiều hôm đó,bà Mỹ Tâm đến gặp người quản gia của mình và ra lệnh:

- Nội nhật ngày mai,chị phải bảo cháu chị dọn ra khỏi nhà này.Chúng ta không thể chứa chấp nó nữa!

- Tại sao,thưa bà chủ?- Bà Lệ Mai nói,mà tái mặt - Minh Thư nó đâu có làm điều chi lầm lỗi?

- Nó không làm điều gì lầm lỗi cả nhưng Khánh Ngọc không muốn Minh Thư ở nhà này.Chuyện đơn giản vậy thôi!

- Bà chủ ơi – Bà Lệ Mai mếu máo nói -.....bà chủ thương

giùm tình cảnh cháu tôi. Nếu bà không cho nó tiếp tục ở đây, chắc chắn là nó phải nghỉ học.

- Việc đó không phải là việc của chúng tôi. Nó không thể học tiếp thì nó về quê vậy. Chúng tôi không có trách nhiệm gì về cuộc đời của Minh Thư. Chị là gì của nó mà không lo được cho nó, chính chị cảm thấy xấu hổ!

Nói xong bà Mỹ Tâm bỏ đi một nước. Bà Lệ Mai nhìn theo mà lòng chết đứng, bà không lường trước là điều này sẽ xảy ra. Bà chạy ngay ra sau vườn và tìm Minh Thư. Nàng đang hí hục phụ chú Tư làm cỏ và có vẻ ngạc nhiên khi dì mình xuất hiện.

- Minh Thư, vào phòng của dì, dì có một việc gấp muốn bàn với con.

- Thưa vâng! – Cô gái vội vã đứng lên rồi nói nhỏ với người làm vườn – Chú Tư, cháu đi với dì Lệ Mai một chút, một lát sau cháu sẽ trở lại ngay.

Minh Thư tất tả theo dì vào nhà, trong lòng nổi lên một cảm giác bất an.

Hai người vào phòng riêng Bà Lệ Mai đóng kín cửa lại rồi khẽ nói:

- Minh Thư ơi có chuyện lớn rồibà chủ ra lệnh cho con phải dọn ra khỏi nhà này vào ngày mai.

- Tại sao? - Nghe dì nói Minh Thư đứng lặng người ra.

- Dì không biết rõ nguyên do, bà ấy chỉ bảo là bởi Khánh Ngọc muốn như thế.

- Con hiểu rồi! – Minh Thư thiếu não ngồi xuống ghế - Thì ra là chuyện xảy ra sáng nay.

- Chuyện sáng nay? – Bà Lệ Mai kinh ngạc – Cháu nói gì đi không hiểu?

- Sáng nay là ngày cuối tháng, thầy giáo lớp con thông báo xếp hạng hàng tháng. Con đứng hạnh nhì, còn Khánh Ngọc thì đội sổ. Vì lý do này mà Khánh Ngọc ghét con. Con không ngờ cô ta lại ti tiện như vậy. Vì cô ta thua kém con nên bằng mọi cách triệt bỏ con. Dì Lệ Mai, bây giờ con phải làm sao đây?

Nghe cháu nói, bà Lệ Mai roi nước mắt. Bà vừa lau những giọt lệ ràn rụa trên má và bảo:

- Phải chi bà chủ cho dì một hay hai tuần thì dì còn đi hỏi chỗ này, chỗ nọ giúp con. Bây giờ gấp gáp như thế này, dì cũng không biết tính sao!

- Không phải là con muốn bám lấy cái thành phố này, nhưng con chỉ muốn làm tròn ước nguyện của ông nội mà thôi – Minh Thư vừa nói vừa thở dài – Con đã từng hứa với ông nội là sẽ lên Đài Bắc và hoàn tất bậc đại học. Nếu bây giờ con quay về Kỳ Sơn, linh hồn của ông nội bên kia thế giới hẳn là buồn lắm.

- Con học giỏi như vậy, nếu để con quay về đó thì thật là một lỗi lầm lớn của dì. Để yên dì nghĩ xem coi còn cách nào không?

Bà Lệ Mai đi qua, đi lại, gương mặt đăm chiêu. Một lát sau bà nhìn Minh Thư và khẽ reo lên:

- Dì nhớ ra rồi!

- Nghe bà Lệ Mai nói thế, niềm hy vọng đang tắt ngúm trong lòng Minh Thư chợt bùng lên.

- Cách đây một tuần cậu ấy có gọi đến cho dì

- Cậu ấyMinh Thư nhìn dì ngỡ ngàng.

- Đó chính là cậu Quân Vũ.Trước đây cậu ấy sống trong gia đình này khá lâu sau khi cha mẹ cậu ấy bị tai nạn qua đời.Lúc đó mới mười bốn tuổi,bị khủng hoảng cái chết bất ngờ của cha mẹ nên cậu ấy như người mất hồn.

Cha mẹ của cậu có một ngôi biệt thự khá xinh đẹp nhưng khóa cửa để không vì Quân Vũ sống ở đó,hình dung lại những kỷ niệm xưa kia của cha mẹ,cậu đau khổ không chịu được. Mười bốn tuổi! Cái tuổi còn quá nhỏ để chịu đựng bao sóng gió.Gia đình bà Mỹ Tâm là bạn thân của cha mẹ Quân Vũ nên đề nghị cậu ấy đến sống chung với họ.Cho đến khi lên mười tám tuổi,chúng chắc hơn và đã đậu vào đại học,Quân Vũ mới chuyển về ngôi biệt thự cũ của mình.Nỗi buồn của cậu ấy đã vơi đi phần nào nhưng nỗi đau nào cũng để lại di chứng,cậu ấy trở nên ít nói và gương mặt lúc nào cũng lầm lì.Tốt nghiệp đại học xong cậu đã vào làm cho công ty của vợ chồng bà Mỹ Tâm.Cậu ấy bản chất tốt nhưng có lẽ vì tai họa xảy ra nói trên và bây giờ cậu ấy khác hẳn đi.Tình hình trở nên khó khăn và lúc nào cũng cáu gắt.Cháu biết trong vòng một tháng cậu ấy đã đuổi đi ba người làm rồi.Có lẽ cậu ấy khó quá nên không ai chịu nổi.Cách đây một tuần cậu Quân Vũ có gọi đến cho dì,nhờ dì tìm cho cậu một người làm vừa siêng năng, vừa đáng tin cậy.Dì cũng ăm ừ chưa biết phải giới thiệu ai thì bây giờ lại xảy ra cái việc bà Mỹ Tâm đòi cháu phải dọn đi nên dì đã liên tưởng tới

- Dì muốn cháutôi giúp việc cho cậu ta?

- Thực sự dì không muốn như vậy vì ai cũng kêu rên cậu ấy khó khăn nhưng dù khó khăn đi nữa,cậu ấy chẳng phải là

hạng người vô lương tâm như những người ở đây đâu. Nói đến đây dì hạ thấp giọng vì sợ có ai nghe được thì bà sẽ bị đuổi ngay lập tức.

- Dì muốn cháu đến đó thử việc?

- Chi còn cách đó thôi Minh Thư ạ! Bây giờ ở Đài Bắc, dì cháu chúng ta đâu còn người nào nữa.

- Cháu có quen một người- Minh Thư nói rồi thở dài - anh ấy cũng sinh trưởng ở làng Kỳ Sơn nhưng sau này đến Đài Bắc là việc. Anh ấy là người là người giúp cháu nhưng sau việc ông nội qua đời, cháu chẳng còn thiết tha đến bất cứ chuyện gì. Điện thoại tay và địa chỉ anh ấy cho, cháu đã làm thất lạc rồi. Nếu không thì cháu đã không làm cho dì phải đau đầu như thế này khi lúc nào cũng phải nghĩ ra cách để mà giúp cháu. Nhờ cậy người cùng quê thì lúc nào cũng dễ dàng hơn. Trong lớp học của cháu, cháu cũng có một người bạn trai rất tốt nhưng mới quen nhau một tháng, bây giờ mở miệng ra nhờ người ta thì người ta sẽ nghĩ là mình lợi dụng. Trong khi đó cháu là người rất nhiều tự ái, cháu muốn tự dung sức mình để lo cho cuộc sống của mình

- Cháu đến làm cho cậu Quân Vũ đi! – Bà Lệ Mai suy nghĩ một lúc rồi cuối cùng bảo cháu.

- Anh ta sẽ không tống cổ cháu ra khỏi nhà như những người làm trước đây chứ?

- Dì biết là cậu ấy khó nhưng cháu hãy làm hết sức của mình thì thế nào người ta có thể bắt bẻ được. Chính bà Mỹ Tâm cũng rất hài lòng với công việc của cháu. Bà ta công nhận cháu không có lỗi gì cả nhưng bà ta muốn cháu đi vì con gái bà ta không ưa cháu. Minh Thư, không biết không Việc làm ở

Đài Bắc không phải dễ kiếm đâu, cháu mà chấp nhận công việc này thì cháu có thể tiếp tục đi học. Chúng ta không quyết định kịp lúc thì sẽ bỏ mất đi cơ hội, bởi vì nếu cháu không làm thì cũng có trăm người muốn làm công việc này. Lý do là vì cậu Quân Vũ tuy khó nhưng trả lương rất hậu.

- Nhưng việc cháu đi học một buổi, cậu ta có thể chấp nhận không?

- Để rồi dì hỏi, và chắc phải hỏi ngay bây giờ mới kịp. Nếu cậu ta nhận cháu thì ngày mai cháu có thể dọn qua bên ấy. Bây giờ cậu ta chắc đã về nhà rồi, để rồi dì gọi hỏi xem.

Nói xong bà Lệ Mai gọi ngay. Bên kia đầu dây có tiếng nhắc điện thoại rồi một giọng trầm trầm nổi lên:

- Tối quá rồi còn gọi đến nhà người ta làm gì!

- Cậu Quân Vũ ơi ... là tôi đây!

- Dì Lệ Mai hả? - Giọng người bên kia đầu dây có vẻ dịu lại – Việc tôi nhờ dì hôm trước đã có kết quả dì chưa?

- Thưa cậu, tôi đã tìm được người giúp việc cho cậu. Người này là cháu bà con của tôi.

- Người này đáng tin cậy chứ?

- Dạ, nó mới mười bảy tuổi, là đứa thật thà ở dưới quê lên nhưng ngặt một cái là con bé có đang đi học

- Đang đi học? - Giọng chàng trai có vẻ ngạc nhiên – Cô ta bận đi học thì còn giúp tôi được việc gì?

- Dạ, nó chỉ học buổi sáng. Thời gian còn lại trong ngày nó sẽ tận tụy làm việc cho cậu. Tính tình nó cần mẫn, siêng năng

lắm.Nó có thể làm gấp đôi người bình thường. Xin cậu làm ơn nhận nó giùm. Cậu không trả lương cho nó cũng được, miễn là cho nó chốn ăn,chốn ở để nó tiếp tục học

- Tính tôi không lợi dụng ai bao giờ,nếu cô ấy làm được việc nhưng trả lương hậu như những người khác. Việc cô ta đi học một buổi chắc cũng chẳng trở ngại gì đâu,miễn cô ta siêng năng và hoàn tất hết việc nhà là được.

- Cậu Quân Vũ,cảm ơn cậu rất nhiều! Chiều mai,sau khi cậu về nhà rồi,tôi đưa cháu tôi đến gặp cậu được không ạ?

- Cô ta muốn dọn đến ngay ngày mai à?

- Thưa vâng,điều gì có gì phiền không?

- Không có phiền gì cả, tôi cũng đang cần người. Ngày mai khoảng sáu giờ chiều, dì đưa cô ta đến. Tôi về hơi trễ vì bận một cuộc họp

- Dạ tôi sẽ đưa nó đến đúng hẹn.Cậu Quân Vũ ơi,một lần nữa xin thành thật cảm ơn cậu!

- Không có chi, tôi phải cảm ơn dì mới phải.Thôi dì nghỉ đi! Ngày mai gặp lại!

- Bà Lệ Mai đặt điện thoại xuống,trong lòng nhẹ tênh như vừa trút một gánh nặng:

- Cậu ta chịu nhận con rồi và cũng chấp nhận cho con học một buổi.

- Thế ư dì? Trời ơi, con mừng quá! – Minh Thư reo lên như nghĩ mình được tiếp tục ở Đài Bắc để học lên.

- Chịu đựng một người cũng dễ dàng hơn là chịu đựng cả gia

đình con ạ! Cậu ta chỉ có một thân một mình,như thế công việc của con sẽ nhẹ đi rất nhiều.Con biết không,nếu làm người giúp việc mà phục vụ cho cả gia đình thì quả là một việc gay go,bởi vì càng nhiều người thì càng nhiều ý kiến,chiều chuộng thế nào cũng không xuể. Nhưng Minh Thư này,về việc dọn dẹp trong nhà thì chẳng có gì khó khăn.Dì tự hỏi là con nấu ăn có khá không?

-Ồ,lúc con ở với nội,ngày nào mà con chẳng vào bếp.Có khi bên nhà bác Thái Thuận có giỗ con cũng qua phụ giúp nên cũng học được nhiều món.Nhưng con không biết khẩu vị của người thành phố và ở quê có khác nhau không?

-Điều đó con đừng lo! Cậu Quân Vũ đã từng ở trong nhà này bốn năm,một tay dì nấu nướng cho cả nhà nên những món khoái khẩu của cậu ấy dì đều biết cả. Lát nữa đây dì sẽ liệt kê tất cả các món ăn cho con biết rồi chỉ cho con cách nấu nướng nữa. Nếu con đã rành vào bếp núc như vậy thì những gì hướng dẫn cho con chỉ là bổ sung thôi

- Nhưng thưa dì,con phải đi chợ ở đâu?

- Cách trường con không xa có một ngôi chợ khá lớn.Hàng ngày dì vẫn đi chợ ấy.Nhưng nhà bên đó chỉ có mỗi cậu Quân Vũ cho nên một tuần con đi chợ một lần là được rồi.Thực phẩm mua về cứ chất vào tủ lạnh rồi mỗi ngày chế biến để đổi món.Cậu Quân Vũ rất kén ăn,cho nên con phải biết siêng năng để giữ công việc này được lâu dài

-Thưa dì,con cố gắng để không phụ lòng dì.Thế khi nào chúng ta đến đó hở dì?

- Chiều mai sáu giờ,dì đã hẹn với cậu ta rồi.Con yên tâm đi, chỉ cần con siêng năng là không bao giờ cậu ta sa thải con

đâu!

-Thưa vâng,dì yên tâm,con sẽ cố gắng hết sức mình.

Tuy nói với mình như thế như tối đó Minh Thư cứ thao thức mãi.Nàng không biết người chủ nhà mới này,nàng sẽ ở được bao lâu.Nghe dì Lệ Mai nói người này rất khó tính, Minh Thư cảm thấy trong lòng ngao ngán. Trong lúc buồn bã nhất,Minh Thư chợt nhớ đến Trung Hữu.Nàng lẩm bẫm:”Em thật là vô ý quá phải không Trung Hữu? Nếu em có giữ địa chỉ và số điện thoại của anh thì đòi em đâu phải trôi dạt như thế này!”

Sáng hôm sau Minh Thư vẫn đến lớp một cách bình thường khiến Khánh Ngọc không khỏi tự hỏi:”Con bé này bị đuổi khỏi nhà mình sao nó có vẻ bình thản đến thế? Không lẽ dì nó đã kiếm được một người bà con nào đó để gửi gắm nó sao?” Bữa trưa, tiếng chuông tan học vừa vang lên là Khánh Ngọc lên xe,phóng như bay về nhà. Nàng chạy ngay vào phòng riêng của mẹ và hấp tấp hỏi:

- Thế nào,mẹ? Con bé Minh Thư ngày hôm nay sẽ dọn đi chứ?

Bà Mỹ Tâm nhìn vẻ nôn nóng trên mặt Khánh Ngọc,vội vã trấn an cô con gái yêu:

- Chiều nay nó sẽ dọn ra ngoài.Dì nó đã tìm cho nó một chỗ khác làm rồi.

- Ở đâu vậy?- Khánh Ngọc tò mò hỏi.

- Mẹ không hỏi bà ta.Và lại điều đó chẳng có gì là quan trọng.Điều quan trọng là tổng khứ nó đi cho rảnh mắt con

- Thôi thế cũng được rồi. Miễn là nó đừng bao giờ xuất hiện

trong nhà này nữa. Mỗi lần nhìn thấy nó, con cảm thấy là gai mắt.

Buổi chiều hôm đó, Minh Thư theo bà Lệ Mai đến trình diện người chủ mới. Bà Lệ Mai đến rất đúng giờ, bà vừa bấm chuông xong là có người ra mở cửa ngay. Chàng trai dong dỏng cao và có khuôn mặt rất sắc sảo. Đôi mắt sâu long lanh buồn, mũi cao thanh tú, vành môi cương nghị. Nơi chàng toát ra một vẻ bất cần đời nhưng chính nó khiến cho chàng trông quyến rũ hơn. Minh Thư chưa từng thấy ai có khuôn mặt đẹp như vậy, nàng tự hỏi tại sao tạo hóa quá ưu đãi người đàn ông này. Chàng còn rất trẻ, khoảng hai mươi sáu, hai mươi bảy là cùng. Nhưng trái với khuôn mặt kia, thái độ chàng đối với người khác không tốt đẹp chút nào. Chàng nhìn Minh Thư với cái nhìn nửa mắt, thậm chí chẳng có nói năng gì tới nàng. Chàng liếc sang bà Lệ Mai rồi hất hàm hỏi:

- Là cháu của dì phải không?
- Thưa vâng, kể từ ngày mai nó sẽ chăm sóc nhà cửa và lo toan mọi công việc trong nhà cho cậu. Cậu Quân Vũ, cậu yên chí đi, cháu gái của tôi nó rất siêng năng.
- Thôi được, hai người vào nhà đi. Dì Lệ Mai, chắc dì cũng muốn xem qua chỗ ở của cháu dì.

Nói xong chàng bước vào nhà, hai người phụ nữ lặng lẽ đi theo. Quân Vũ dẫn Minh Thư đến một căn phòng khá rộng và đầy đủ tiện nghi.

- Đây là chỗ ở của cô! Hy vọng cô sẽ cố gắng hết sức để duy trì chỗ ở này.

Lời nói ấy giống như một hàm ý: "Nếu cô làm việc không vừa

ý tôi thì tôi sẽ đuổi cô ngay “Nhưng ngay lúc này Minh Thư và bà Lệ Mai không để ý đến câu nói đó vì hai người mãi nhìn ngắm căn phòng. So với gia đình của bà Mỹ Tâm thì người chủ mới này hào phóng hơn nhiều. Trong khi bà Lệ Mai ngụ ở một căn phòng rất nhỏ ở nhà bà Mỹ Tâm thì căn phòng người chủ trẻ tuổi này dành riêng cho Minh Thư lớn gấp đôi và sáng sủa hơn.

- Xin cảm ơn cậu chủ! - Minh Thư khẽ nói khi thấy căn phòng của mình thật là xinh xắn.

- Cảm ơn cậu chủ đã dành cho cháu tôi một căn phòng tốt như thế. - Bà Lệ Mai cũng tỏ ý hàm ơn.

Nghe thế, Quân Vũ chỉ nhún vai:

Không cần phải cảm ơn tôi. Nếu cô Minh Thư không ngụ ở đây thì căn phòng này cũng bỏ trống thôi. Rồi chàng nhìn sang bà Lệ Mai và hỏi:

- Thế nào, dì Lệ Mai? Dì yên tâm rồi chứ?

Tôi không biết phải cảm ơn cậu như thế nào mới đủ - Bà Lệ Mai cảm động rồi quay sang cháu, dặn dò - Cháu phải làm việc hết sức để đáp lại tấm lòng tốt của cậu chủ. Có gì cần dì giúp thì cứ gọi điện thoại cho dì.

Bà nói xong rồi từ giả đi ngay vì bà sợ ra ngoài lâu, bà Mỹ Tâm sẽ quở trách bà. Bà Lệ Mai đi rồi, Minh Thư cảm thấy thật cô đơn.

Thấy Minh Thư đứng tần ngần trước cửa phòng, Quân Vũ nhắc:

- Cô mang đôi đũa vào đi! Còn đứng đó làm gì.

Và chàng lấy trong túi ra một xấp tiền, đặt vào tay Minh Thư và khê bảo:

- Đây là tiền chợ hàng tháng, nếu cô cảm thấy không đủ thì nói tôi đưa thêm. Tôi vốn thích sạch sẽ nên cô liệu mà chăm sóc nhà cửa. Thôi bây giờ cô đi nghỉ đi. Ngày mai cô phải vất vả rồi, có sức khỏe thì mới làm được mọi chuyện.

Chàng nói xong đặt chìa khóa vào tay nàng và bảo:

- Cô giữ lấy! Ráng mà cố gắng làm việc!

Nói xong chàng quay đi. Minh Thư nhìn theo tự nhủ: Anh ta không đến nỗi khùng khiếp như mình nghĩ. So với gia đình bà Mỹ Tâm thì anh ta tốt hơn nhiều. Mình phải làm hết sức để có thể duy trì công việc này. Dì Lệ Mai nói rất đúng, không dễ gì tìm một công việc ở Đài Bắc, mình cũng may mắn tìm được việc làm này. Chỉ sợ tính cậu chủ quá khó, làm việc một thời gian mà không vừa ý cậu ta thì cậu ta kiếm chuyện đuổi mình đi.

Sáng hôm sau, Minh Thư thức dậy sớm làm thức ăn sáng. Nàng bày sẵn các món điểm tâm trên bàn cho cậu chủ kèm theo một mảnh giấy viết vội:

" Cậu chủ dùng thử xem có ngon không? Có chỗ nào không vừa miệng, cậu chủ cho Minh Thư biết, Minh Thư sẽ sửa đổi ".

Bày biện thức ăn xong, Minh Thư vội vã thu xếp tập vở để đến trường. Trên đường đi, Minh Thư cứ cầu nguyện cậu chủ hài lòng với tất cả các món ăn mà mình làm. Hơn lúc nào hết nàng cần duy trì công việc này để có chút tài chánh hoàn tất vào việc đại học.

Trưa hôm đó, tan trường xong nàng đi chợ. Ngôi chợ cách đó

không bao xa, thực phẩm lại đầy đủ nên rất dễ chọn lựa. Khi nàng về nhà thì Quân Vũ cũng đã đến công ty. Minh Thư bắt tay vào việc dọn dẹp. Nàng lau chùi bàn ghế, dọn dẹp nhà cửa bóng loáng, phòng của Quân Vũ nàng cũng xếp đặt đầu vào đó. Sau khi dọn dẹp xong, Minh Thư bắt đầu làm cơm chiều. Vì dì Lệ Mai đã mách cho nàng biết những món ăn mà Quân Vũ ưa chuộng nên nàng chuẩn bị bữa cơm chiều nay bằng những món ăn ưa thích nhất. Trong lòng nàng mừng khắp khối vì nghĩ rằng thế nào chiều nay cậu chủ cũng sẽ khen ngợi mình.

Khi Quân Vũ trở về nhà thì đồng hồ đã điểm bảy tiếng. Minh Thư chạy ra vui vẻ nói với Quân Vũ:

- Minh Thư đã nấu xong cơm chiều cho cậu, Bữa điểm tâm hồi sáng cậu chủ dùng vừa miệng không?

- Cũng được!- Quân Vũ hững hờ đáp - Những lần cô phải nếm nhạt hơn một chút.

-Thưa vâng! Minh Thư sẽ rút kinh nghiệm. Cậu chủ không chê bai là Minh Thư mừng rồi.

Quân Vũ ậm ừ rồi đi thẳng vào phòng mình. Vài phút sau chàng trở ra với gương mặt đùng đùng nổi giận. Minh Thư tái mặt khi thấy thái độ ấy. Ngẫm nghĩ lại, nàng không thấy đã làm sai điều gì.

- Ai cho cô đụng vào bàn viết của tôi? Ai cho dọn dẹp các thứ trên bàn này?- Quân Vũ nói mà đôi mắt quắc lên vì giận dữ - Đó là thứ thiêng liêng đối với tôi cô có biết không? Cô xê dịch di ảnh của ba mẹ tôi..... rồi còn mó vào cuốn nhật ký mà tôi đang viết dở dang nữa..... cô có biết đó là điều cấm kỵ không?

- Thừa cậu chủ.... - Mặt Minh Thư tái mét vì sợ -....Minh Thư không có cố ý làm cho cậu chủ nổi giận. Thấy đồ đạc trên bàn hơi lộn xộn nên Minh Thư chỉ sắp xếp lại cho ngay ngắn mà thôi, Minh Thư không dám đọc một dòng nào trong quyển nhật ký của cậu cả....Xin cậu chủ bớt giận, đó chỉ là sự hiểu lầm. Biết thế từ đây về sau, Minh Thư sẽ không đụng đến bàn viết của cậu. Bây giờ thì Minh Thư đã chuẩn bị com chiều cho cậu rồi. Cậu nghĩ ngơi một tí rồi ăn đi...com hãy còn nóng sốt...

- Quảng bỏ hết đi! - Quân Vũ hét lớn làm Minh Thư giật thót mình. Nàng chưa từng chứng kiến một cơn thịnh nộ nào dữ dội như vậy - Và ngay tối nay, xin cô làm ơn dọn ra khỏi nhà tôi. Bây giờ tôi ra ngoài ăn. Hy vọng nửa tiếng sau khi tôi trở về thì cô đã biến mất khỏi căn nhà này. Chìa khóa cô để dưới chậu hoa bên cạnh cửa sổ là được rồi. Tiền chợ không cần trả lại, tôi cho cô luôn!

Nói rồi Quân Vũ không thèm nhìn đến mặt Minh Thư, xách xe đi thẳng.

Bây giờ Minh Thư mới hiểu vì sao trước nàng chỉ trong vòng một tháng mà đã có đến ba người bị đuổi. Lúc này nàng mới có cảm giác thế nào là cay đắng khi một mình bơ vơ giữa cuộc đời. Tất cả mọi sự đều không dễ dàng như nàng nghĩ. Dù nàng đã hết lòng hết dạ, người ta vẫn có hàng trăm, hàng vạn lý do để tống khứ nàng ra khỏi cửa. Minh Thư gạt nước mắt trở về phòng mình và viết một phong thư vội vàng để lại cho chủ khó tính. Phong thư và cả tiền chợ tối hôm qua Quân Vũ đưa cho nàng, nàng để cả lên bàn ăn, dần lại bằng một bình hoa nhỏ. Nàng cầm chiếc va li nhỏ trên tay, không thể ngăn được nước mắt tràn ra trên má. Mới hôm qua nàng bị đuổi khỏi nhà bà Mỹ Tâm một cách đột ngột, bây giờ nàng lại bị

đuổi khỏi căn nhà này một cách không thương tiếc. Ở Kỳ Sơn nàng là tất cả nhưng ở cái thành phố bon chen này, nàng chẳng là gì cả. Hoặc hay lắm thì cũng chỉ là một thứ cỏ dại mà người ta chà đạp dưới chân. Minh Thư gạt nước mắt rồi bước ra khỏi nhà. Nàng khép cửa lại, để chìa khóa dưới chậu hoa rồi biến mất trong bóng đêm

Một lát sau Quân Vũ trở về, cảm thấy hả dạ khi thấy cô gái ngoan ngoãn ra đi và làm theo những gì mà chàng đã yêu cầu. Chàng lấy chiếc chìa khóa dưới chậu hoa cất vào túi. Đi thẳng vào nhà, chàng thấy đèn trong phòng ăn vẫn còn mở. Quân Vũ bước vào định tắt đèn thì thấy hai phong thư dãn trên bàn ăn. Chàng ngạc nhiên mở ra mới khám phá ra một phong thư đựng số tiền chợ mà chàng đưa cho Minh Thư hôm qua. Chàng lẩm bẩm một mình: "Con bé này cũng tự ái quá!". Mở phong thư kia ra, đó là những gì nàng viết để lại cho chàng. Quân Vũ lướt mắt trên những dòng chữ nhỏ nhắn trong lòng có chút kinh ngạc:

- Thừa cậu chủ,

Minh Thư không thể ra đi mà không để lại một vài dòng để cậu chủ hiểu rõ về Minh Thư hơn và vì vậy không còn giận Minh Thư nữa. Thú thật với cậu, Minh Thư ở làng Kỳ Sơn, một vùng rất xa thành phố, mồ côi cha mẹ từ nhỏ, nhờ ông nội nuôi lớn lên và cho ăn học. Nhưng cách đây không lâu ông nội Minh Thư đã qua đời, trước khi chết ông nội có trăng trối là muốn Minh Thư hoàn tất việc đại học cho nội yên lòng. Nội nói nội không để lại bất cứ tài sản gì cho Minh Thư ngoài sự tự trọng, trí thông minh và lòng kiên nhẫn, và nội hy vọng Minh Thư sẽ sử dụng nó tạo nên một chỗ đứng vững vàng trong xã hội. Minh Thư không có nhiều cao vọng chỉ muốn thực hiện di huấn của nội, do đó mà Minh Thư đã đến Đài Bắc

tìm dì Lệ Mai. Dì rất tốt với Minh Thư nhưng dì cũng có nỗi khổ riêng, không thể đùm bọc cho Minh Thư được và vì thế Minh Thư đã đến chỗ của cậu. Dì Lệ Mai đã kể cho Minh Thư nghe hoàn cảnh của gia đình cậu và Minh Thư rất xúc động khi biết cha mẹ cậu của đã qua đời. Trong một khía cạnh nào đó, cậu và Minh Thư là những người cùng cảnh ngộ. Sau khi nội qua đời, Minh Thư đã trải qua những ngày vô cùng đau khổ. Cho đến khi những giọt nước mắt đã khô không thể nào tràn ra nữa thì một nỗi đau cùng cực đã dậy lên trong lòng, Minh Thư thấy mình cô đơn, lạc lõng giữa cuộc đời này và không còn muốn sống. Có lúc đau khổ quá, không có ai tâm sự, Minh Thư đã chạy ra giữa cánh đồng hoang và hét lớn: "Tại sao lại là tôi?"

"Vâng, tại sao Minh Thư phải chịu khổ mà không phải là người khác? Minh Thư đã hỏi đi hỏi lại hàng vạn lần, có lúc đã trách số phận đã khắc khe với Minh Thư nhớ lại một câu mà nội Minh Thư từng nói: Khi thượng đế khuất một nhát roi lên lưng chúng ta, chúng ta đừng nên than khóc, đó là ngài muốn chúng ta hoàn hảo hơn. Cay đắng đau khổ trong cuộc đời chính là những nhát roi đó nhưng khi đã vượt qua nỗi khổ của chính mình thì con người mới thành hoàn hảo. Cái tang của nội là vết roi đầu tiên mà số phận quất lên người Minh Thư và cách đây một tháng khi Minh Thư bắt đầu cuộc hành trình lên Đài Bắc thì Minh Thư đã chịu nhiều nhát roi khác nữa.

Minh Thư đã cố chịu đựng nhưng cho đến nhát roi cuối cùng này, Minh Thư cảm thấy mình sắp quy xuống một cách thảm thương. Minh Thư không hề giận cậu chủ, chỉ nghĩ rằng cậu chủ đã rèn luyện cho Minh Thư cách sống ở đời. Điều Minh Thư lấy làm tiếc là đã khiến cậu chủ hiểu lầm Minh Thư. Nhiều khi quá nhiệt tình cũng gây nên ngộ nhận. Thực

ra, Minh Thư không có ý gì khi dọn dẹp chiếc bàn viết đó, chỉ mong sắp đặt mọi thứ thật tươm tất cho cậu chủ được hài lòng. Bữa cơm chiều nay Minh Thư cũng không thể quăng bỏ vì đây là những món ăn mà Minh Thư biết cậu thích ăn nhất nên bỏ ra nhiều thời gian để chuẩn bị nó. Cậu chủ không ăn nhưng nhìn qua một cái, cậu chủ cũng sẽ thấy ấm lòng. Minh Thư gửi toàn bộ số tiền chợ này lại cho cậu chủ vì Minh Thư không có lý do gì để mà nhận cả. Minh Thư chưa làm được gì cho cậu đã khiến cậu bị đau lòng. Xin cậu hãy tha thứ cho Minh Thư! Cầu chúc cho cậu có những ngày hạnh phúc. "

Quân Vũ bàn hoàng khi đọc hết bức thư, không thể tin được đây là những gì được viết ra bởi một cô gái mười bảy tuổi. Thứ văn chương sâu lắng mà xúc động của cô khiến chàng chạnh lòng. Tay vẫn cầm bức thư, chàng bước ra khỏi cửa, đôi mắt nhìn bốn phía và bất giác gọi to:

- Minh Thư! Cô còn đó không?

Không có tiếng đáp lại, chung quanh chàng chỉ là một màn đêm thăm thẳm.

- Minh Thư!

Chàng cất tiếng gọi to lần nữa rồi thần thò bước trở vào nhà khi bốn phía chỉ là một sự yên lặng mênh mông. Quân Vũ khép cửa lại, lòng hối hận đến cùng cực khi nghĩ rằng mình vừa gây ra một tội lỗi không thể nào tha thứ. Chao ôi! Cô gái nhỏ này, nàng mồ côi cũng giống như chàng mà hoàn cảnh còn thê thảm hơn chàng nữa, tại sao chàng có thể nhẫn tâm hất hủi một người đáng thương như thế chứ? Việc chiếc bàn viết thực ra không phải lỗi của nàng. Chàng chưa hề dặn nàng không được dọn dẹp chiếc bàn viết trong phòng chàng còn nàng thì tưởng sắp xếp mọi thứ cho tươm tất sẽ khiến cho

chàng hài lòng hơn. Lẽ ra chàng phải nói trước cho cô gái biết chàng không muốn ai đụng vào di ảnh của cha mẹ cùng bất cứ những gì liên quan đến song thân đã quá cố của chàng. Và lẽ ra chàng đã không nổi nóng lên một cách quá đáng như vậy nếu buổi chiều nay chàng không gặp việc bực mình trong sợ

Chàng muốn khép cửa lại nhưng rồi không đành lòng. Có một cái gì đó thôi thúc chàng bước ra lần nữa.

- Minh Thư..... cô còn đó không?- Chàng lại tên cô gái lần nữa dù không hy vọng nàng còn nán lại.

Không gian vẫn yên lặng như tờ nhưng rồi giữa màn đêm thình lạng chàng không chỉ nghe tiếng gió thì thảo mà còn nghe được tiếng khóc thút thít tội nghiệp của một ai đó. Lòng chàng dậy lên một niềm vui khó tả, giống như người vừa đánh rơi một vật quý, tưởng là mất đi nhưng rồi đã tìm lại được. Chàng lần theo tiếng khóc, thấy trên chiếc ghế đá cô đơn lọt thỏm vào một góc của vườn hoa nhà mình, một thân hình nhỏ bé đang ngồi bất động, chỉ có bờ vai đang run lên vì thổn thức.

- Minh Thư!

Một mối thương cảm bùng lên ở giữa trái tim Quân Vũ. Chàng nâng cô gái nhỏ dậy, nhìn sâu vào mắt cô và khẽ hỏi:

- Sao cô không lên tiếng? Sao cô ngồi đây mà khóc chứ?

- Minh Thư không dám gặp cậu chủ, Minh Thư cảm thấy mình có lỗi. - Giọng cô run lên và buồn bã đến tội nghiệp.

- Tôi mới là người có lỗi!- Giọng chàng vang lên ái ngại - Cô

vào nhà đi và đừng có khóc nữa.Tôi hứa sẽ không làm cho cô đau lòng nữa đâu.

Chàng đỡ chiếc vali nhỏ trên tay cô gái và dìu nàng trở vào nhà. Đi thẳng vào phòng nàng,đặt chiếc vali trên bàn rồi chàng nói như ra lệnh:

- Đi rửa mặt cho tỉnh người đi rồi chúng ta cùng ăn com với nhau.

Lời chàng thốt ra khiến nàng kinh ngạc:

- Cậu chủ.....- Nàng nói trong bàng hoàng và bối ngỡ - Cậu chủ muốn cùng ăn com với Minh Thư?

- Đúng thế! Tôi cảm thấy rất có lỗi với cô. Chúng ta cùng ăn một bữa com để giảng hòa vậy!

Câu nói của Quân Vũ khiến Minh Thư đứng lặng người ra vì sửng sốt.

Chàng trai nói bằng giọng dịu dàng và ánh mắt chàng lúc nào cũng thật nồng ấm:

- Không phải hai chúng ta cùng chung hoàn cảnh với nhau sao?Không phải hai chúng ta cùng mồ côi cha mẹ giống nhau sao?

Câu nói của chàng ngọt ngào đến nỗi cô gái không còn tự chủ được nữa,nàng ngã vào lòng chàng mà nước mắt tuôn trào trên má.

-Cậu chủ! - Hai tiếng nàng kêu lên với tất cả xúc động của lòng mình.

Chàng khẽ vuốt ve mái tóc nàng và bảo nhỏ:

- Minh Thư đi rửa mặt cho tỉnh người đi rồi còn ăn cơm với tôi. Tôi đói bụng đến ngất xỉu rồi đây này!

- Ừa! -Nàng kêu lên một tiếng ngạc nhiên - Sao lúc này cậu chủ nói với Minh Thư là cậu chủ ăn ngoài?

- Nói là nói vậy thôi chứ tôi có thói quen khi giận lên là chỉ uống rượu. Bây giờ tôi chỉ đi ra ngoài cho khuây khỏa. Cho tới bây giờ tôi chưa có một hột cơm nào vào bụng cả.

Minh Thư nghe xong như tỉnh người ra:

- Xin lỗi cậu chủ.....xin chờ Minh Thư một chút,Minh Thư hâm cơm cho nóng lại!

Cô gái đã lấy lại thái độ hồn nhiên,những ngấn nước mắt của nàng cũng đã khô đi lúc nào không biết.Vài phút sau thức ăn nóng sốt đã được bày biện trên bàn. Minh Thư khẽ bảo:

- Cậu chủ ăn đi,xem có ngon không?

Bây giờ Quân Vũ mới để ý những món ăn mà Minh Thư đã chuẩn bị ình.Chàng tròn mắt hỏi:

- Sao Minh Thư biết tôi thích ăn những món này?

- Dì Lệ Mai nói cho Minh Thư biết. Dì bảo trước đây dì có nấu ăn cho cậu chủ nên những món nào cậu chủ vừa miệng.

Quân Vũ mỉm cười:

- Dì ấy cũng chu đáo thật! Nhưng để tôi ăn xem có giống như dì Lệ Mai nấu hay không?

Chàng gấp miếng thịt hầm cho vào miệng,và thêm miếng cơm rồi gật gù bảo:

- Nêm nếm rất đậm đà, hợp với khẩu vị của tôi. Mà này, Minh Thư cũng ăn đi chứ!

- Thừa vâng!- Nàng ngoan ngoãn đáp lại, trong lòng ngập tràn hạnh phúc.

Mới cách đây nửa giờ nàng đã sa vào địa ngục rồi bỗng nhiên thiên đường như mở bừng ra trước mắt.

- Hồi sáng Minh Thư cũng nấu ăn cẩn thận lắm.....- Nàng khẽ nhắc -.....nhưng cậu chủ chỉ bảo là "cũng được " mà thôi.

- Minh Thư không biết tính tôi đâu!- Chàng nói và nhoẻn miệng cười. Nàng ngồi lặng người ra vì chàng có nụ cười thật đẹp!- Tôi vốn là người khó tính. Hai chữ " cũng được" của tôi, Minh Thư phải hiểu là "rất ngon "!

- Minh Thư làm sao hiểu được ngôn ngữ kỳ lạ của cậu chủ chứ? Mai một nếu cậu chủ thấy ngon thì phải bảo thẳng là ngon, nếu không Minh Thư sẽ hiểu lầm cậu!

- Chứ ngôn ngữ của Minh Thư không kỳ lạ hay sao?- Chàng nói, đưa chiếc chén vừa ăn xong, ra hiệu cho nàng bới com lần nữa - Tại vì bức thư Minh Thư để lại mà tôi mới chạy tìm Minh Thư đó. Minh Thư viết văn rất xúc động! Tôi còn không tin đó là ngôn ngữ của một con bé mười bảy.....

- Sao cậu chủ biết Minh Thư mười bảy tuổi?

- Dì Lệ Mai nói cho tôi biết! Và bà ấy còn kèm theo câu "Câu chủ à, cháu tôi nó thật thà, chất phát lắm "..... Mô tả như vậy không giống cô chút nào cả, lẽ ra dì ấy phải nói " Cháu tôi sâu sắc và thông minh lắm ".

- Minh Thư mà sâu sắc à?- Nàng vừa hỏi vừa nhìn sâu vào

mắt Quân Vũ và chợt nhận ra đôi mắt ấy sao mà cuốn hút lòng người.

- Minh Thư mà không sâu sắc thì ai sâu sắc đây? Tôi đọc bức thư của cô mà có cảm giác như một người từng trải đời nào viết vậy. Minh Thư! Sao cô có khả năng diễn tả độc đáo như vậy chứ? Cũng cùng một sự việc nhưng có cách diễn tả khiến người ta cảm thấy gì, lại có cách diễn tả khiến người ta xao xuyến.

- Có lẽ Minh Thư được di truyền từ ông nội. Nội của Minh Thư là một người ít nói nhưng nói ra câu nào cũng hay cả.

- Nếu cô mang những năng khiếu của mình ra sử dụng ở đời thì tôi chắc sau này cô sẽ rất thành công.

Chàng nói rồi lại đưa chén trống cho nàng.

-Eo oi,cậu chủ ăn đến chén thứ tư rồi! Nàng nhắc:

- Thường ngày tôi ăn không nhiều như vậy đâu,nhưng hôm nay thức ăn ngon quá,cô không những viết văn hay mà lại nấu nướng khéo léo nữa.

- Cậu chủ làm cho Minh Thư rất là kinh ngạc. Lúc này Minh Thư cảm thấy sợ hãi cậu chủ bao nhiêu thì bây giờ cảm thấy gần gũi với cậu chủ bấy nhiêu nhiều. Minh Thư tự hỏi cái gì đã làm cho cậu chủ thay đổi như vậy?

- Những lời cô viết trong thư đã làm tôi thay đổi và còn làm tôi cảm thấy là mình tội lỗi nữa. Cô đã viết như thế thì còn ai mà chịu nổi chứ: "Khi thượng đế quất một nhát roi lên lưng chúng ta, chúng ta đừng nên than khóc,đó là ngài muốn chúng ta hoàn hảo hơn. Khi Minh Thư bắt đầu cuộc hành trình lên Đài Bắc thì Minh Thư đã chịu nhiều nhát roi nhưng

cho đến nhất cuối cùng này, Minh Thư cảm thấy mình sắp quy xuống một cách thảm thương ".Chao ôi,đọc xong tôi có cảm tưởng như mình sắp kết liễu một cuộc đời của một con người. Lúc đó tôi chỉ muốn đi tìm Minh Thư và bảo: "Cô nhỏ oi,tôi không có ác đến như thế đâu! Chúng ta cùng mồ côi như nhau, thôi thì chúng ta hãy nương nhau mà sống vậy! "Minh Thư không biết chứ tôi rất khao khát có một người thân để mà tâm sự. Sống một mình không có gia đình khủng khiếp lắm,Minh Thư biết không?

Cô gái xúc động đáp:

- Minh Thư đã từng trải qua cảnh ấy nên Minh Thư hiểu tâm trạng đó của cậu chủ. Nhưng nếu cậu chủ lập gia đình với một cô gái nào đó,cậu chủ sẽ không còn thấy cô đơn nữa.
- Chuyện đó ư?Chuyện đó còn xa lắm,có khi đến năm,mười năm nữa!
- Cậu chủ định lập gia đình trẻ như vậy sao?
- Bây giờ người ta không có khuynh hướng lập gia đình sớm. Tự do vẫn thích hơn!Nhưng thực ra tôi cũng có ý lựa chọn trong những người bạn gái mà tôi quen biết.
- Người cậu chủ lựa chọn chắc phải hoàn toàn lắm?
- Không nhất thiết phải như vậy.Chỉ cần người ấy làm tôi xúc động là được. Nhưng nói thật, cho đến bây giờ tôi vẫn thích sống tự do.
- Rồi có một ngày nào đó cậu chủ sẽ thấy thứ tự do ấy làm cho cậu chủ nhàm chán và cậu chủ sẽ nói với công chúa của lòng mình:" Xin em hãy ràng buộc anh đi!"

- Trời đất! - Quân Vũ nghe Minh Thư nói bèn cười ngặt - Minh Thư còn nhỏ vậy mà chuyện tình yêu cũng sành sỏi vậy sao?

- Đó là những gì Minh Thư đọc được trong một quyển tiểu thuyết tiếng Anh, thấy câu đó ngộ nghĩnh nên nhớ mãi.

- Tôi cảm thấy nói chuyện với Minh Thư thật là thú vị. Cảm ơn đã chia sẻ cùng tôi một buổi tối thật vui. Bây giờ mới cảm thấy buồn ngủ ghê gớm, hôm nay trong sở có quá nhiều việc.

Chàng đứng lên và nhoẻn một nụ cười:

-Chịu khó dọn dẹp một mình nghe, cô bé. Tôi là chúa lười trong việc này.

Chàng đi rồi nghĩ sao quay lại nhắc:

-Dọn dẹp xong Minh Thư cũng đi ngủ đi. Ngày mai còn đến trường sớm!

Quân Vũ vừa đi vừa huýt sáo một cách yêu đời. Minh Thư nhìn theo cái bóng chàng, lẩm bầm: "Chao ôi, cậu chủ! Cậu là một người đàn ông rất lạ kỳ, thiên đường là cậu mà địa ngục cũng là cậu, nhưng cậu là thiên đường hay địa ngục thì người ta cũng khó lòng mà bỏ cậu mà đi. Bởi vì khi người ta sắp nói vĩnh biệt với cậu thì cậu trở thành một con người rất tốt".

Tối hôm đó Minh Thư cứ thao thức không ngủ được. Nàng cứ ôn đi ôn lại câu chuyện thần kỳ vừa xảy ra tối nay và căn tay xem mình có nằm mơ hay không. Nàng rất sợ mình trở thành cô bé Lọ Lem trong chuyện cổ ngày xưa, bởi sau mười hai giờ đêm tất cả những gì cô bé có trong tay sẽ trở thành ảo ảnh. Không thể nào chối cãi, Quân Vũ đã đem đến cho Minh Thư một niềm vui thật bất ngờ. Nhưng nàng không biết tại

sao

ngay cả khi hạnh phúc mà nàng cũng thầm nhỏ lệ.Sợ nó biến mất chẳng?Sợ nó trở thành ảo ảnh chẳng..... nàng cũng không biết nữa.....Nhưng có thể khi con người trải những tầng mức cao thấp của cảm giác thì họ không thể nào không rơi nước mắt.

Sáng hôm sau Minh Thư vào lớp với đôi mắt hầy còn đỏ hoe.Thiệu Vỹ ngạc nhiên khẽ hỏi:

-Em có chuyện gì buồn à?

Minh Thư lắc đầu:

- Trái lại,em rất vui. Khi vui quá người ta cũng khóc!

Thiệu Vỹ tò mò:

- Có chuyện gì mà em vui đến thế?

- Em tưởng là em sống lạc loài một mình trên đời này,nhưng bây giờ em khám phá ra Đài Bắc này còn một người rất hiểu em và trong lòng em,em xem anh ấy như anh kết nghĩa của mình.

- Vậy thì anh mừng rồi.Hôm nọ nghe em kể hoàn cảnh của mình,lúc nào anh cũng lo cho em.

Minh Thư không để ý đến câu nói của Thiệu Vỹ mà chỉ mỉm cười khi nhớ đến những lời mà Quân Vũ thốt ra tối hôm qua:"Đọc xong bức thư của Minh Thư,tôi có cảm tưởng như mình sắp kết liễu cuộc đời của một con người.Lúc đó tôi chỉ muốn đi tìm Minh Thư và bảo;"Cô nhỏ ơi,tôi không có ác như thế đâu!Chúng ta cùng mồ côi như nhau,thôi thì chúng ta hãy nương nhau mà sống!"

- Em cười gì vậy?- Thiệu Vỹ tò mò hỏi:
- Cười vì câu nói của người ấy hôm qua!
- Người ấy nói thế nào?
- Bí mật! Sẽ kể cho anh biết một ngày nào đó.

Trong khi Minh Thư đang chuyện trò cùng Thiệu Vỹ thì có một người khác trong lớp cũng đang chú ý đến nàng. Người ấy chính là Khánh Ngọc. Từ khi Minh Thư bước vào lớp với đôi mắt đỏ hoe, Khánh Ngọc cảm thấy vui thầm trong bụng. "Cô bé này không xong với người chủ mới rồi! Chắc bị người ta hăm dọa rồi nên mới khóc sưng húp đôi mắt như vậy. Để xem nó chống chọi được bao lâu? Không chống thì chày nó sẽ ra khỏi lớp học này thôi và trở về vùng quê heo hút mà nó sinh ra. Lúc đó thì tâm hồn mình mới có thể nói là thanh thoi bởi vì mỗi ngày trông thấy nó lượn qua lượn trước mặt mình đến chướng mắt!

CHƯƠNG 5-6

- 5 -

Trưa hôm đó Khánh Ngọc trở về nhà với nụ cười nở trên môi. Nàng vào phòng mẹ và nói âm lên;

- Mẹ ơi, mẹ biết không, con bé Minh Thư hôm nay đến trường với cặp mắt đỏ hoe. Con chắc chắn là nó đã làm việc không xong nên có lẽ đã bị người chủ mớ mắng mỏ. Con nghĩ chỉ vài ngày nữa thôi nó sẽ biến mất khỏi lớp học của con. Càng nhìn nó con càng thấy đáng ghét.

- Bà Mỹ Tâm cười tươi:

- Ai làm cho con của mẹ phật lòng cuối cùng rồi cũng sẽ nhận hậu quả như thế. Mà này, mấy hôm nay con có liên lạc với Quân Vũ không?

- Đôi mắt cô gái sáng lên khi nghe mẹ nhắc đến người con trai mình yêu:

- Mỗi ngày con đều gọi đến công ty để tìm anh ta vì con biết anh ấy ngày nào cũng về nhà trễ, khi thì bận họp hành, khi thì đi ngoại giao với khách. Mẹ à, tại sao mẹ lại để cho đến ấy làm việc cực khổ như thế chứ?

- Tại vì ba con muốn rèn luyện nó. Ba mẹ biết con yêu thương Quân Vũ nên trong lòng đã ngầm chọn nó là rể tương lai của mình. Mai này ba mẹ sẽ để lại công ty cho Quân Vũ và con cai

quản,nếu không rèn luyện cho nó bây giờ thì mai đây nó làm sao gánh nổi cơ nghiệp của nhà ta.

Khánh Ngọc ôm chầm lấy mẹ:

- Chao ôi,con thương mẹ quá! Bao giờ mẹ cũng lo lắng từng li từng tí cho con. Nhưng anh Quân Vũ,anh ấy vẫn chưa nói gì với con cả.

- Vẫn chưa nói gì là sao? Ý con muốn nói là.....

- Ý con muốn nói anh ấy vẫn chưa tỏ tình với con dù con đã dùng mọi cách để Quân Vũ hiểu là con yêu anh ấy.

- Thế nó đối với con thế nào? Nó có tốt với con không?

- Đương nhiên anh ấy rất tốt với con,bất cứ điều gì cũng chiều chuộng con cả. Nhưng anh ấy chỉ xem con như một đứa em gái mà thôi. Có lẽ thời gian bốn năm Quân Vũ sống cùng với con dưới một mái nhà đã tạo cho anh ấy cái cảm giác như thế. Con không biết làm thế nào để tình cảm của anh ấy dành cho con có thể tiến triển thành tình yêu. Trong lúc ấy thì lòng con luôn mồm nấp lo sợ người khác sẽ giật mất anh ấy. Mẹ không biết chứ anh biết chứ có nhiều bạn gái lắm mà cô nào cũng đẹp cả. Hai ngày cuối tuần là anh ấy đi chơi suốt không bao giờ có mặt ở nhà. Trước đây tuần nào con cũng đến nhưng người làm của anh ấy cho biết lúc thì anh ấy đi với Lê Hằng,lúc thì đi với Huệ Trinh,lúc lại đi với Tuyết Mai.....và có lẽ có cả lô người đẹp khác mà con không biết hết. Con nản quá nên sau này không đến nữa. Nếu ba mẹ không can thiệp thì có ngày một trong những cô gái ấy sẽ cướp mất đi anh Quân Vũ của con.

- Con nói Lê Hằng và Huệ Trinh? Có phải hai con bé ấy cùng

hoạt động trong ngành nghệ thuật hay không và là hai khách hàng lớp của công ty chúng ta?

- Thừa vâng, hai cô ấy thì con đều quen biết cả, họ lui tới công ty của chúng ta luôn. Lệ Hằng là một nữ tài tử nổi danh ở Đài Bắc mà ai cũng biết. Con đoán chắc là mẹ đã xem phim cô ta đóng nhiều lần rồi. Còn Huệ Trinh thì nổi tiếng trong giới ca sĩ, ngoài giọng ca ngọt ngào cô ta còn là một nhạc sĩ dương cầm có hạng. Cả hai người đó đều vừa đẹp vừa có tài mà lúc nào cũng bám theo anh ấy như hình với bóng.

- Còn con bé Tuyết Mai kia là ai?

- Cô ta là kịch tác gia nổi tiếng của đài truyền hình Đài Bắc. Bộ phim "Mây trắng vẫn bay" mà mẹ xem mỗi ngày trên ti vi là do cô ta viết. Nói tóm lại chỉ so với ba người đàn bà nói trên thôi thì con cũng đã thua kém họ xa rồi, nói chi đến những người bạn gái khác của Quân Vũ mà con chưa biết.

- Quân Vũ nó toàn chọn bạn gái trong văn nghệ à? em>

- Thì chính ba mẹ đã chọn cho anh ấy cơ hội ấy, bây giờ mẹ còn hỏi con!

- Con nói thế là thế nào, mẹ hoàn toàn không hiểu!- Mẹ ít khi đến công ty, tất cả đều do ba coi sóc cho nên mẹ mới không hiểu những điều con nói. Với vị trí phó giám đốc phụ trách kế hoạch của một công ty mỹ phẩm với thời trang hàng đầu Đài Bắc, đương nhiên khách hàng của Quân Vũ đều là giới sành điệu trong hai lãnh vực nói trên. Có tài tử điện ảnh, ca sĩ hay người mẫu nổi tiếng nào mà không dùng sản phẩm của công ty chúng ta. Anh Quân Vũ không biết những người thuộc giới đó mới là chuyện lạ.

- Những con bé ấy dù có đẹp hay nổi tiếng thế nào đi nữa thì cũng không thể nào bằng một góc nhỏ của cô gái mẹ.

- Tại sao mẹ lại nói thế?

-Bởi vì con là người thừa hưởng duy nhất tài sản đồ sộ của ba mẹ,con là nữ chủ nhân tương lai của công ty Trường Đạt, một công ty chuyên về mỹ phẩm và thời trang mà ở Đài Bắc không có công ty nào sánh bằng!-Nhưng mẹ phải làm sao cho anh Quân Vũ biết điều đó. Nếu mẹ không nói thẳng thì mẹ cũng phải nói úp mở để Quân Vũ hiểu là nếu một người nào đó cưới con,người ấy sẽ có trong tay công ty đồ sộ của nhà họ Lưu!

- Việc đó có khó gì chứ, con đừng suy nghĩ chi cho nặng đầu, để tất cả mẹ lo cho. Với danh nghĩa cha mẹ nuôi của Quân Vũ, ba mẹ có ý kiến gì thì nó cũng phải nể mặt một chút. Dù gì thì sau khi cha mẹ Quân Vũ qua đời,nó đã sống trong nhà chúng ta những bốn năm. Trong thời gian ấy, ba mẹ đã lo toan và chăm sóc cho nó chẳng khác nào con ruột. Rồi khi nó tốt nghiệp đại học,thấy con một mực yêu thương nó nên ba mẹ mới nhận nó vào làm trong công ty và cất nhắc nó lên chức vụ phó giám đốc. Nếu nó là một đứa nhay cảm,nó phải hiểu tại sao nhà họ Lưu lại ưu ái nó đến dường ấy!

- Việc ấy ba mẹ biết,con biết nhưng khi anh ấy vô tình không biết.Con muốn ba mẹ tổ chức những buổi tiệc nhỏ cuối tuần và mời anh ấy đến nhà chúng ta thường xuyên hơn.Trong những dịp ấy,ba mẹ sẽ bằng một cách khéo léo nào đó,nói cho anh ấy biết ba mẹ muốn anh ấy trở thành rể tương lai của gia đình chúng ta,và rằng khi anh ấy chấp nhận trở thành chồng của con thì công ty Trường Đạt sẽ thuộc về anh ấy.

- Mẹ sẽ theo ý con muốn.Ba mẹ có mỗi mình con,không lo cho

con thì lo cho ai đây? Thật sự ba mẹ cũng vừa ý Quân Vũ,ba mẹ nói cho con biết Quân Vũ làm việc rất có trách nhiệm,nó không ngại đi sớm,về tối,có khi làm ngoài giờ cũng không than van một tiếng nào.Có một chàng rể vừa tài năng,vừa đẹp trai như Quân Vũ,ba mẹ hết sức hài lòng.

- Nhưng chính cái đẹp trai của anh ấy mới làm cho con lo sợ.Anh ấy thu hút phụ nữ một cách lạ lùng.Người con gái nào tiếp xúc với Quân Vũ dù chỉ một lần cũng không thể nào quên được anh ấy.Cho nên phụ nữ mới vây quanh anh ấy là vậy.Con thì con muốn Quân Vũ chấm dứt việc giao du với những bạn gái của anh ấy càng sớm càng tốt. Con chỉ giữ được anh ấy khi con thành hôn chính thức với anh ấy mà thôi.- Mẹ biết rồi! Cuối tuần này ba mẹ sẽ mời nó qua nhà dùng cơm tại nhà chúng ta, sau đó mẹ sẽ nói chuyện khéo cho nó hiểu điều mà chúng ta muốn. Mẹ nghĩ là nó sẽ không phản đối đâu.

- Con cảm ơn mẹ!Khánh Ngọc ôm chầm lấy bà Mỹ Tâm và hôn thật kêu lên má bà - Chỉ có mẹ là hiểu con thôi và chỉ có mẹ thương con nhất.

Nàng nói xong rời phòng mẹ với nụ cười rạng rỡ trên môi. Đối với nàng, Quân Vũ là tất cả. Khánh Ngọc không thể tưởng tượng được mình sẽ sống ra sao nếu không có chàng. Trong bốn năm hai người sống chung với một mái nhà, mỗi tình thâm lắng đọng với Quân Vũ đã hình thành trong lòng nàng và bây giờ mỗi lúc nó càng sâu nặng hơn.

Khánh Ngọc định trở về phòng mình nhưng nghĩ sao nàng lại rẽ sang hướng khác.Nàng bước xuống bếp thấy bà Lệ Mai đang lúi húi dọn dẹp trong đó.em>

-Dì Lệ Mai! - Nàng dùng tay gõ nhẹ lên cửa khiến người đàn

bà giật mình quay lại - Sáng nay đi học tôi thấy cặp mắt của Minh Thư đỏ hoe, dì giới thiệu chỗ làm mới cho nó phải không? Chắc người chủ mới sắp đuổi nó rồi nên gương mặt của nó mới thê thảm như vậy!>

Nói xong Khánh Ngọc mỉm cười bỏ đi, để bà Lệ Mai đứng lặng người ra với cái tin đáng buồn đó. Người đàn bà tội nghiệp cố thật nhanh cho xong việc, trong lòng rối rắm không biết có chuyện gì xảy ra cho cháu của mình hay không. Quân Vũ khó tính, chắc là Minh Thư không chịu nổi và có lẽ đã xảy ra đụng chạm gì đó nên con bé mới khóc như vậy.

Làm xong công việc, bà chạy vội vào phòng riêng của mình. Nhấc điện thoại lên, bà bấm số của Quân Vũ. Bà biết giờ này Minh Thư đã đi học về và Quân Vũ thì đang ở công ty nên hai dì cháu có thể tự do trò chuyện với nhau.

Đầu dây bên kia có người nhắc máy rồi giọng vui mừng của Minh Thư vang lên:>

- Dì Lệ Mai! Cháu định gọi cho dì mà không dám vì sợ người nhắc máy là ông bà chủ hay Khánh Ngọc thì họ sẽ chẳng chuyển điện thoại cho dì!- Cháu sau rồi, Minh Thư? Cậu Quân Vũ đã la rầy cháu phải không? Hay cậu ấy đã làm gì cho cháu buồn?

- Cậu chủ tốt với cháu lắm, dì ạ! Mà tại sao dì hỏi cháu như vậy?

- Lúc nãy Khánh Ngọc tìm dì, gương mặt cô ta có vẻ vui lắm. Cô ta nói sáng nay cháu ở lớp mà đôi mắt đỏ hoe, rồi còn bảo có lẽ cháu bị người chủ mới mắng chửi hay la rầy gì đó. Dì lo lắng nên vội vàng gọi qua!

- Sao cô ta lại thích xen vào chuyện người khác thế nhỉ?Cháu nghĩ mình có làm phật lòng cô ta gì đâu mà cô ta hết hạ nhục cháu trong lớp,lại trù ẻo cháu bị người chủ mới đuổi việc để cho cô ta hả dạ.Dì Lệ Mai,dì yên tâm đi! Cậu chủ rất tốt với cháu,có thể nói là cậu ấy rất có tình người, biết cháu mồ côi cậu ấy tỏ ra thông cảm và hết mực an ủi cháu. Hôm nào dì ghé qua chỗ cháu chơi để hai dì cháu mình tâm sự. Cháu muốn đến thăm dì lắm nhưng vì Khánh Ngọc đã cấm cửa cháu nên làm thế nào cháu có thể bước vào ngôi nhà ấy được.

- Thấy cháu vui vẻ như thế dì mừng quá,Minh Thư ạ! Thú thực với cháu khi đưa cháu đến nhà cậu Quân Vũ,dì không dám nghĩ là cháu sẽ làm lâu vì cậu ấy rất là khó tính.Bây giờ nghe cháu nói,dì yên lòng rồi. Gánh nặng trong lòng dì như được cất đi. Minh Thư ạ,hôm nào dì sẽ đến thăm cháu. Còn bây giờ thì dì cúp máy vì có tiếng bà chủ đang gọi dì ở ngoài.

Minh Thư đặt điện thoại xuống,trong lòng cảm thấy thương dì Lệ Mai vô cùng.Dì chỉ là bà con xa với nàng,từ đó đến giờ chưa từng gặp nàng cho đến lúc bước chân đến nhà Khánh Ngọc. Thế mà dì đã yêu thương và lo lắng cho nàng đến thế. Bây giờ dì phải giúp việc ột gia đình mà từ già đến trẻ hách dịch và khó tính, phải chịu nghe những câu mắng mỏ của họ từ ngày này sang ngày khác. Nàng ước ao có một ngày nàng thành công trong sự nghiệp, sẽ tậu được căn nhà và rước dì Lệ Mai về ở chung để dì có thể an hưởng tuổi già.***

Mấy hôm nay nàng sống rất bình yên ở nhà Quân Vũ.Sau cái đêm mà việc ngộ nhận giữa chàng và nàng xảy ra,Quân Vũ đã biến thành một con người khác. Chàng ưu ái, mềm mỏng với nàng và mang lại cho nàng một niềm hy vọng trong cuộc sống. Còn nàng thì cố hết sức để hoàn tất mọi việc cho chàng vui lòng. Khi hai người đã hiểu nhau thì Minh Thư cảm thấy

Quân Vũ không phải là người khó tính. Thế giới của chàng là một thế giới phong kín mà khó ai có thể bước vào. Nhưng khi ai đó đã nắm được chìa khóa để mở tất cả những cánh cửa đóng kín trong vương quốc của chàng thì họ sẽ khám phá ra dưới cái lớp vỏ lạnh lùng bên ngoài, chàng có một trái tim sâu lắng và tràn đầy tình cảm. Minh Thư giờ đây sống trong cái vương quốc tràn đầy hạnh phúc ấy và không hiểu sau mỗi khi bắt gặp cái đôi mắt đẹp của Quân Vũ nhìn mình, trái tim của nàng lại đập mạnh.

Nhưng khi nàng trải qua hai tuần đầu tiên ở bên cạnh chàng thì nàng bắt đầu vỡ mộng khi thấy con người mà nàng nghĩ là cô đơn ấy lúc nào cũng có phụ nữ vây quanh. Nàng khám phá ra hai người có những cái chung nhưng ngay cái chung ấy cũng có sự khác biệt. Hai người cùng lớn lên trong cảnh ngộ mồ côi nhưng ngoại trừ điểm đó ra, chàng và nàng chẳng có gì giống nhau. Chàng là một người mồ côi thành đạt, có tất cả trong tay, còn nàng là một cô gái mồ côi đang bắt đầu bằng hai bàn tay trắng. Chàng là phó giám đốc của một công ty lớn với rất nhiều phụ nữ vây quanh, còn nàng là một ngọn cỏ dại đang sống lay lắt qua ngày mà không biết rồi ngày mai đây có còn con bão nào ập xuống đời nàng không nữa.

Bây giờ ngoài việc dọn dẹp, nấu ăn trong nhà, nàng trở thành người tiếp điện thoại cho hàng chục bạn gái của chàng. Những cái tên nhìn riết đến quen và mỗi tối khi chàng về, Minh Thư đưa cho chàng danh sách của những người gọi đến tìm chàng càng lúc càng dài ra. Chàng nhìn nó nhún vai mỉm cười nhưng rồi cuối tuần chàng lại đi với một, hai người trong bọn họ. Những ngày thường trong tuần, trong nhà chỉ có nàng và Quân Vũ nhưng hai ngày cuối tuần, một số bạn gái của chàng đã xuất hiện. Đương nhiên những người đến nhà là những người mà chàng lựa chọn và ưu ái nhất. Minh Thư

chưa bao giờ đối diện với họ vì Quân Vũ không muốn chàng và bạn chàng bị quấy rầy nên dặn cô bé vào hai ngày cuối tuần cứ đi thư viện hay tha hồ ở nguyên trong phòng mà học tập. Người khách xuất hiện vào dịp cuối tuần thường xuyên nhất là Huệ Trinh. Ở trong phòng Minh Thư nghe tiếng cười và nói của họ vọng vào và Quân Vũ gọi cô ta bằng tiếng "em" thật là êm ái. Hầu như thế bảy nào cô nàng cũng đến để kèm dương cầm cho cậu chủ của nàng. Mỗi lần Huệ Trinh đến, Quân Vũ rất vui. Có lúc Minh Thư nhìn trộm Huệ Trinh, thấy cái dáng ngồi bên dương cầm của cô thanh thoát đến nỗi khiến cho người ta không thể không động lòng. Nhưng những lúc Quân Vũ cũng phá lệ đi với những người con gái khác. Người tài sắc nhất trong bạn họ có thể là Lệ Hằng. Cô gái này cũng rất năng đến thăm cậu chủ của nàng nhưng hình như chưa bao giờ Huệ Trinh và Lệ Hằng đụng mặt nhau ở tại nhà cậu chủ, có lẽ là cậu chủ đã sắp xếp trước.

Quân Vũ thường đi chơi rất khuya mới về, có lúc đến bốn giờ sáng Minh Thư mới nghe tiếng khóa tra vào ổ, tiếng huýt của cậu chủ nàng rồi tiếng mở nước trong phòng tắm. Làn nước mát thổi trôi đi những mệt mỏi trong ngày và làm tươi mát tâm hồn của người thanh niên đang hùng hực sức sống. Sáng hôm sau chàng lại lao vào những cuộc vui khác một cách không mệt mỏi như bù lại những ngày làm việc vất vả và căng thẳng trong tuần. Và rồi hai ngày cuối tuần là hai ngày buồn nhất của Minh Thư. Hai ngày đó nàng không phải bận rộn lo cơm nước cho cậu chủ của nàng nhưng trong lòng nàng lại cảm thấy thiếu vắng một cái gì đó khiến nhiều lúc nàng đã rơi nước mắt. Những ngày thường nàng đã quen nhìn ngắm Quân Vũ lúc chàng ngồi đối diện với nàng khi hai người cùng chia sẻ buổi cơm tối với nhau. Những lời chàng khen ngợi nàng khiến nàng xúc động, ánh mắt nồng ấm của

chàng khiến trái tim nàng chứa chan hạnh phúc nhưng rồi đến mỗi cuối tuần, những người con gái khác đã cướp mất đi những lời nói ngọt ngào đó, những ánh mắt nồng ấm đó và trái tim cô đơn của Minh Thư đã dậy lên một nỗi đau mà nàng cũng không hiểu tại sao.

Tối thứ ba hôm ấy Quân Vũ từ sở làm trở về lúc sáu giờ, thái độ bứt rứt như đang mong đợi một cái gì đó. Chàng chỉ ăn cơm qua loa rồi vào ngay thư phòng của mình. Một lát sau nghe chàng nói qua điện thoại với ai đó bằng tiếng Anh, giọng chàng vừa bức bối vừa gắt gỏng. Nói chuyện xong chàng dần mạnh điện thoại xuống bàn và lẩm bẩm: "Bọn này làm ăn thật chẳng chuyên tí nào. Ngày mai có cuộc họp quan trọng như vậy mà đến bây giờ mới gửi tài liệu sang". Một lúc sau Quân Vũ lại gọi điện thoại cho ai đó nhưng rồi có lẽ không gặp được. Sau đó thì hoàn toàn im lặng và cho đến mười giờ đêm, Quân Vũ vẫn không rời thư phòng, hẳn là đang bận rộn chuyện gì. Minh Thư đã ôn xong bài vở, nàng bứt rứt khi thấy cậu chủ của mình thức khuya nhưng không biết có thể làm gì để giúp chàng không.

Nghĩ ngợi một lúc nàng chuẩn bị khay trà và gõ nhẹ cửa thư phòng. Tiếng Quân Vũ vọng ra:

- Minh Thư đó hả? Vào đi!

Nàng bước vào, đặt khay trà trước mặt chàng và ngập ngừng hỏi:

- Minh Thư có thể giúp gì cho cậu chủ không?

Quân Vũ không ngẩng đầu lên, khẽ đáp:

- Có một tài liệu tiêu tiếng anh Anh phải gấp cho cuộc họp

ngày mai. Tài liệu thương mại,có những chữ chuyên môn,Minh Thư giúp tôi không nổi đâu!

- Cậu chủ cứ để cho Minh Thư thử đi,biết đâu Minh Thư sẽ giúp cho cậu chủ một tay.

Quân Vũ đang ở trong trạng thái bực mình,định lớn tiếng bảo Minh Thư lui ra nhưng rồi chàng ghìm lại được. Từ cái hôm xảy ra việc chàng đuổi Minh Thư ra khỏi nhà vì một chuyện không đâu,chàng đã tự hứa là không bao giờ làm cho cô bé mồ côi này phải buồn lòng nữa. Ngược lên, thấy đôi mắt to tròn và ngây thơ của cô bé đang nhìn mình, chàng chẳng nỡ chối từ. Quân Vũ ra hiệu cho Minh Thư đến ngồi cạnh mình.

- Hai bản tài liệu này có liên quan đến nhau,tôi đang dịch dở dang tài liệu thứ nhất. Nếu Minh Thư muốn giúp tôi,thì hãy dịch tài liệu thứ hai nhưng nếu khó quá thì đừng ráng sức.

Cô gái lặng lẽ ngồi xuống và bắt tay vào việc. Nàng liếc sơ tập tài liệu và bắt đầu cắm cúi làm việc. Có lúc nàng dừng lại, trở vào quyển từ điển trên bàn và nhỏ nhẹ hỏi chàng:

- Minh Thư có thể dùng chung quyển từ điển với cậu chủ không?Quân Vũ khẽ gật đầu, mắt vẫn không rời xấp tài liệu đang dịch. Nửa tiếng sau chàng vươn vai đứng dậy và khẽ bảo:

- May quá! Cũng gần xong rồi!

- Minh Thư đã dịch một nửa!

Giọng nói ấm áp của cô gái vang lên - Cậu chủ xem có chỗ nào sai cần sửa không?

Quân Vũ đón từ Minh Thư một số trang dịch xong,đối chiếu

với số tài liệu gốc và thốt lên kinh ngạc:

- Minh Thư giỏi đến thế kia à? Thật tôi không ngờ tiếng Anh của Minh Thư lại khá đến như vậy.

- Có một hai chữ chuyên môn viết tắt, Minh Thư để nguyên như thế. Minh Thư thấy cậu chủ bận nên không dám hỏi.

-Để nguyên như thế không sao vì đây là những thuật ngữ thương mại,những người có trình độ trong ngành đương nhiên phải hiểu. Minh Thư dịch rất chính xác,chỉ cần sửa lại chút ít là xem như hoàn chỉnh.

Guang mặt Quân Vũ tươi lên khi chàng trả lại những bản dịch cho Minh Thư:span>

- Chúng ta làm việc tiếp đi!Có lẽ chỉ trong vòng một tiếng nữa là một việc sẽ hoàn tất.

Hai chữ " chúng ta "mà Quân Vũ dùng khiến trái tim Minh Thư ấm áp. Cô gái cảm cái dịch tiếp,trong lòng bùng lên một niềm vui vì đã giúp được cho cậu chủ của nàng thương mến. Chỉ còn nữa tiếng sau, hai bản dịch đã hoàn tất một cách chớp nhoáng. Quân Vũ kiểm tra lại bản dịch của Minh Thư lần nữa rồi vui vẻ nói:

- Tất cả hoàn hảo! Bây giờ chúng ta đã rảnh nợ rồi.

Cô gái ngược lên nhìn chàng mỉm cười:

- Minh Thư cảm thấy rất vui vì đã giúp được cho cậu chủ một phần công việc

- Đừng gọi là " cậu chủ "nữa mà hãy gọi là anh!- Quân Vũ nhìn cô gái thông minh với đôi mắt đầy vẻ trìu mến - Thế nào Minh Thư? Có muốn làm em kết nghĩa của anh không?

Lời chàng thốt ra như một giọng suốt mát ve vuốt trái tim cô đơn của nàng. Đã từ lâu rồi Minh Thư muốn gọi chàng một tiếng là anh mà không dám vì sợ cách biệt thân phân giữa hai người. Và mỗi lần nghe Quân Vũ gọi Lê Hằng hay Huệ Trinh bằng tiếng "em" ngọt ngào thì cô gái nhỏ đã thầm mơ ước có một ngày nào đó mình sẽ được chàng xưng hô như vậy.

Bây giờ mơ ước đã trở thành sự thật khiến cho nàng ngồi lặng người ra vì xúc động.

- Sao không trả lời anh? - Chàng lại hỏi - Không muốn trở thành em gái của anh à?

- Đều đó Minh Thư không dẫn được xúc động trong lòng mình. Nàng ngã đầu vào ngực Quân Vũ, nước mắt tuôn ra và thốt lên bằng giọng nghẹn ngào:

- Anh Quân Vũ! Em rất muốn..... em khao khát có một người

Chàng vòng tay ôm khẽ bờ vai đang run lên vì xúc động của nàng và khẽ bảo:

- Anh cũng vậy, Minh Thư! Anh cũng khao khát có một người thân. Từ rày trở về sau, anh sẽ xem em như là em gái của anh.em>

Chàng giữ nàng trong tay mình cho đến lúc nàng đã qua cơn xúc động. Giọng chàng lại dịu dàng cất lên:

- Bây giờ thì anh đưa em đi ăn khuya ở một chỗ này thú vị lắm, có muốn đi với anh không?

Nàng e thẹn nhìn chàng rồi khẽ gật đầu.

Quân Vũ vừa lau những giọt lệ đọng lại trên má Minh Thư

vừa bảo:

- Sao em lại mau nước mắt thế này? Con người em thật là đa cảm!

- Nàng xấu hổ cúi mặt rồi khẽ bảo:

- Em vui cũng khóc mà buồn cũng khóc. Nội em thường bảo em là con bé mít ướt. Nhưng bây giờ thì em sẽ không mỗi cái mỗi khóc nữa đâu bởi vì từ đây về sau, em biết em có một người anh trai và trái tim của em sẽ không cô đơn nữa.

Quân Vũ xúc động khi nghe nàng nói câu đó:

- Biết tại sao anh lại nhận Minh Thư làm em không? Anh thích những cô gái tài giỏi thông minh và có bản lĩnh. Ngay cái lần đầu tiên anh đọc lá thư em để lại, anh đã tự nhủ lòng " Cô bé này không phải tầm thường đâu " Và càng lúc em càng chứng minh nhận xét của anh về em là đúng. Bây giờ thì chúng ta đi kéo trẻ. Nhà hàng đó ở ngoại ô, mất đến nửa tiếng lái xe.

- Sao chúng ta lại đi xa như thế hở anh?

- Vì các món ăn ở đó rất ngon và nhà hàng lại nằm sát bờ biển và dạo chơi một lát.

Nàng ngoan ngoãn theo chàng lên xe, trái tim như nở bùng ra trong một cảm giác ngọt ngào, êm ái khi đêm nay đã đến với nàng như một đêm kỳ diệu. Dẫu có nằm mơ nàng cũng không mơ thấy nổi chàng trai mà nàng hằng đêm nghĩ tới lại ban cho nàng một hạnh phúc quá bất ngờ và cũng quá thần tiên. Đi dạo trên biển với chàng là điều nàng không bao giờ dám mơ tới nhưng chỉ chốc lát nữa đây, giấc mơ đó sẽ trở thành sự thật.

Gió mát ban đêm lùa vào mái tóc Minh Thư, đây là lần đầu tiên trái tim nàng dậy lên một cảm giác hạnh phúc khi nàng đặt chân lên Đài Bắc.

- Sao anh lại nảy ra cái ý đưa em đến nhà hàng ở cạnh bãi biển hử anh? - Để thưởng công cho cô bé tài giỏi của anh và cũng để kỷ niệm cái ngày mà chúng ta kết nghĩa anh em. Khi nào anh có một công ty riêng thì anh sẽ cho em làm phụ tá của anh.

Câu nói của Quân Vũ khiến Minh Thư bật cười:

- Anh tin tưởng em đến như thế cơ à? - Anh có đôi mắt nhìn người rất tin tưởng. Cái lần đọc bức thư của em là anh đã nể phục em rồi.

- Tại sao bức thư đó làm anh nể phục em?

- Vì em viết rất thông minh! Đọc sơ qua thì giống như em nhận hết phần lỗi về mình nhưng lại một lần nữa thì anh có cảm giác mình bị kết tội là một kẻ mất hết lương tâm! Đó! Cái thâm thúy trong văn chương của em là như vậy! Những lá thư được thảo ra hàng ngày trong lãnh vực thương mại rất cần lối viết đó nếu công ty bạn làm phật ý công ty mình. Đó là một lối viết rất lịch sự nhưng làm cho người đọc nhận có cảm giác khá đau và vì vậy phải suy nghĩ lại. Nếu không phải là em ở một mình với anh trong ngôi nhà đó thì anh đã nghĩ là em đã nhờ ai viết lá thư đó hộ em.

- Lỗ mũi em sắp nở lớn lên rồi đây này! - Minh Thư cười hồn nhiên khi nghe Quân Vũ nói - Nếu mà anh còn tiếp tục khen em như vậy!

- Những người anh khen là thật đó! Và cho đến tối nay thì

anh càng nỗ lực học hơn.Em mới học lớp mười hai mà dịch được những bản văn chương mại một cách chính xác không thua gì anh. Cho đến bây giờ anh vẫn không hiểu tại sao em lại tài giỏi như vậy,khi mà em theo học ở một ngôi trường rất xa thành phố và thiếu thốn hẳn các phương tiện để trau dồi kiến thức.

- Bởi vì em xem việc học như một thú tiêu khiển cho nên đã sử dụng thời gian rảnh rỗi để tìm hiểu những gì mình thích. Em lui tới thư viện mỗi ngày,nghiên cứu cả các tài liệu ngoại thương vì em có ý định khi lên đại học sẽ theo ngành thương mại.Vì vậy mà trong bản dịch lúc này em chỉ ngắt ngữ có một,hai chữ!

- Em thông minh thật đấy! Em giỏi đều các môn phải không Minh Thư?

- Em không biết mình có giỏi không nhưng môn học nào em cũng đều có gắng,từ văn đến toán cho tới cả sinh ngữ.- Tháng đầu tiên sau ngày khai giảng,chắc thành thích em cũng rất khá phải không?

- Em đứng nhì lớp,chỉ sau một anh chàng! Các bạn học cùng lớp với em rất ngạc nhiên vì lúc nào họ cũng nghĩ em là một con bé nhà quê!

- Theo anh thì em là một thứ "ngọc trong đá ".Khi các lớp bên ngoài mòn dần đi là lúc viên ngọc bắt đầu tỏa sáng. Quyết định của em lên Đài Bắc rất đúng và rất can đảm nữa,chỉ có môi trường ở đây mới cho em cơ hội thi thố tài năng.

- Anh nói hệt như nội em,trước khi qua đời nội em cũng nói với em như vậy. Em đến Đài Bắc cũng chỉ là để làm tròn di huấn của nội mà thôi.

- Anh sẽ lo cho em đi học đại học!

- Hà? - Minh Thư ngạc nhiên đến lặng người ra - Anh.....anh nói gì em không nghe rõ?

- Anh sẽ lo cho em học đến hết bậc đại học.- Quân Vũ ôn tồn nhắc lại - Em xứng đáng để anh làm điều ấy. Từ đây về sau em không được nghĩ em là người giúp việc của anh mà phải nghĩ mình là em gái của anh. Tiền lương của anh khá cao, đủ để nuôi ột đứa em ăn học. Vì anh nhận em làm em kết nghĩa nên anh có bốn phận đối với em. Anh không nói đùa mà anh nói rất nghiêm chỉnh. Anh không phải là kẻ vô tình đâu, anh cũng biết là em rất thương anh.....

- Anh Quân Vũ..... - Minh Thư nghe chàng nói như thế,kinh ngạc đến lặng người ra.

- Nếu em đặt mình ở vị trí của một người giúp việc bình thường thì em sẽ không săn sóc anh đến như vậy đâu. Đàng này thì khác,trong những gì mà em đối đãi với anh,anh cảm nhận rõ tình thương của một người em gái đối với anh trai của mình. Anh rất cảm kích nhưng không nói ra,cho nên có khi em nghĩ là anh không biết. Hoàn cảnh giống nhau của chúng ta dễ khiến em nảy sinh cảm giác đó. Đó là cảm giác muốn có một người thân và khao khát được chăm sóc cho người thân đó.

- Anh Quân Vũ..... - Minh Thư thốt lên ba tiếng đó rồi nghẹn ngào không nói được. Một lát sau chàng nghe tiếng nàng thốn thức.

- Quân Vũ vội vã tắt xe vào lề và đỗ dành cô gái mà chàng xem như đứa em bé nhỏ:

- Xin lỗi! Anh lại làm cho em xúc động nữa rồi..... mà quên rằng mỗi khi em xúc động là em lại khóc.

- Anh không có gì phải xin lỗi em cả..... - Giọng nàng đầy nước mắt -..... mà ngược lại em rất muốn được khóc thế này. Từ lâu rồi em chỉ tồn tại trên thế gian này, bây giờ em mới có giác là mình đang sống.

- Cái ngôn ngữ của em.....- Chàng nói rồi vuốt tóc nàng -.....rất dễ khiến người ta xúc động,dù đó là những câu nói thật là đơn giản!

Rất chàng đưa chiếc khăn của mình cho nàng:

- Em lau nước mắt đi,chúng ta sắp tới nơi rồi.- Nói đến đó chàng cười - Anh không muốn người ta nghĩ là em vừa mới bị anh bắt nạt.

- Câu nói của chàng khiến nàng bật cười dù trên mắt vẫn còn vương ngấn lệ.

- Anh thích thấy em cười như thế.- Chàng khẽ nói - Em có giọng cười thật dễ thương và khi em cười, gương mặt của em cũng rất xinh.

Lời nói của chàng khiến trái tim nàng chứa chan hạnh phúc. Trong sâu kín của tâm hồn nàng,có một tiếng nói thầm lặng vang lên:"Em không những khao khát anh trở thành người thân của mình..... mà khao khát anh trở thành một cái gì hơn thế nữa..... nhưng chung quanh anh có quá nhiều phụ nữ,nào Huệ Trinh, nào Lê Hằng và còn một lo cái tên mà em không thể nào nhớ hết.... họ quá sang trọng, quá đẹp đẽ mà lại nổi danh..... nên anh không bao giờ để ý đến một cô bé nhà quê nghèo khổ như em ".

- Em đang suy nghĩ gì đó? - Chàng chợt hỏi khi thấy nàng im lặng.

- Em hả?- Nàng vội vã tìm một câu để khóa lấp những ý nghĩ thầm kín của mình - Em đang hao hức được trông thấy biển vì quê em chỉ có thảo nguyên thôi.

- Vài phút nữa là chúng ta tới nơi rồi.Nếu bây giờ em chịu chú tâm thì em sẽ nghe tiếng rì rào của biển.

- Em đã nghe rồi! -Nàng thốt lên sau một hồi im lặng - Thật là tuyệt vời phải không anh?

- Rất tuyệt vời! Minh Thư biết không,biển là cái gì mà anh yêu thích nhất.Khi trong lòng có chuyện gì buồn anh lại đến đây và kể hết cho biển nghe.

- Còn em..... - Nàng mơ màng nói -..... em hay kể chuyện mình cho thảo nguyên nghe.Có lúc em đứng giữa thảo nguyên và hét to lên,đó là một cách bày tỏ rất cuồng nộ,nhưng ngay lúc đó thảo nguyên biết em đang muốn nói gì với nó.

- Sao hai anh em mình lại giống nhau đến thế! Chúng ta luôn đem nỗi lòng của mình mà tâm sự với thiên nhiên.

- Bởi vì chúng ta không còn ai để mà tâm sự! Cũng không có bất cứ người thân nào bên cạnh của mình.

- Nhưng bây giờ mọi sự đã khác rồi - Quân Vũ nhìn cô gái bằng ánh mắt triu mến - Bởi vì anh có Minh Thư và Minh Thư cũng có anh.

- 6 -

Câu nói của Quân Vũ khiến Minh Thư vô cùng xúc động.

Hai người tiếp tục cuộc hành trình. Mười phút sau họ tới ngôi nhà sang trọng, khang trang nằm cạnh bên bờ biển. Dùng bữa tối xong, Quân Vũ đưa Minh Thư đi dạo. Đêm nay trăng sáng vàng vạc, Quân Vũ lựa một ghềnh đá bằng phẳng rồi hai người ngồi xuống. Minh Thư khẽ hỏi:

- Anh vẫn cùng bạn bè đến nơi này chứ?

Quân Vũ lắc đầu:

- Em là người duy nhất mà anh đưa đến đây.

- Tại sao hỏi anh?

- Vì anh xem em là người trong nhà..... là em gái của anh. Trước khi ba mẹ anh bị tai nạn qua đời, cuối tuần nào gia đình anh cũng tới đây cả. Mỗi lần tới đây anh lại có cảm giác ba mẹ đang ở bên cạnh mình dù song thân anh đã trở nên người quá cố.

Chàng nói xong thở dài rồi im lặng một lúc lâu. Minh Thư ngồi gần lại bên cạnh Quân Vũ, nắm tay chàng và dịu dàng nói:

- Anh Quân Vũ, em hứa sẽ là một người em gái tốt của anh. Em sẽ chăm sóc và yêu thương anh như anh ruột của mình. Anh đừng buồn nữa có được không?

Nghe nàng nói thế, chàng cảm động:

- Em thật là một người con gái có lòng. Anh vẫn tự hào là anh không bao giờ nhìn lầm người.

Nói tới đó chàng kéo nàng đứng dậy:

- Chúng ta bỏ giày ra và chạy thi với nhau đi xem ai chạy nhanh hơn!

Minh Thư hứng thú với vai trò chơi có vẻ thú vị này. Bây giờ Quân Vũ mới để ý đến chiều cao của nàng:

- Em cũng cao quá nhỉ! Bỏ giày ra mà cũng đã đứng tới tai anh rồi.

Minh Thư cười dòn:

- Ngày xưa bạn bè của em vẫn thường cười ngạo em là cây tre miều bởi vì em cao quá. Khi xếp hàng vào lớp, em đứng cao hơn những người chung quanh đến một cái đầu.

- Cao thì đẹp chứ sao! Những cô người mẫu nổi tiếng trên thế giới đều có một chiều cao lý tưởng.

Rồi chàng tăng háng:

- Minh Thư, anh bắt đầu đếm đây! Khi anh đếm đến thứ ba thì chúng ta cùng chạy.

Quân Vũ cất cao giọng và khi chàng vừa đếm xong tiếng thứ ba thì Minh Thư đã chạy vụt đi như cơn gió.

- Quân Vũ vừa đuổi theo vừa lầm bầm: "Chà, cô nhỏ này cao gò nên chạy nhanh khủng khiếp, nhưng làm sao chạy nhanh hơn mình được chứ!".

Chàng đuổi theo nàng nhưng khi chàng cố gia tăng tốc độ thì nàng lại chạy nhanh hơn nữa cho nên giữa hai người lúc nào cũng có một khoảng cách. Thỉnh thoảng Minh Thư còn quay lại và trêu chàng:

- Anh Quân Vũ! Anh không bắt được em đâu!

Tiếng cô bé ấm áp vang lên trong đêm kèm theo giọng cười trong trẻo như tiếng chuông ngân. Lần đầu tiên Quân Vũ có cảm giác sống lại cái không khí gia đình êm ấm khi xưa và trong tiềm thức của chàng, giờ đây Minh Thư không khác nào một người em ruột thịt.

Quân Vũ làm sao chịu bỏ cuộc, trong lúc chàng vẫn còn rất khoẻ thì Minh Thư bắt đầu đuối sức. Chàng đã vượt ngang tầm cô gái, nắm được cánh tay nàng và hai người mất đà ngã lăn ra trên bãi biển. Vô tình đầu Minh Thư gối lên cánh tay của Quân Vũ:

- Em chịu thua rồi!

Nàng vừa nói vừa định ngồi dậy thì chàng đã kéo nàng xuống:

- Nằm yên trên tay anh và nói chuyện cho anh nghe!

Trái tim Minh Thư đập mạnh:

- Nói chuyện gì bây giờ hở anh?

- Nói bất cứ chuyện gì mà em muốn.

Minh Thư im lặng một lúc rồi khẽ bảo:

- Anh Quân Vũ, em có chuyện này muốn hỏi anh nhưng anh phải hứa trước là không được giận.

- Em muốn hỏi gì cứ hỏi đi, anh không giận em đâu.

- Tại sao lúc trước anh lại khó khăn và hay cáu gắt như vậy?

- Đó là bởi anh nghĩ số phận đã bắt công với anh nên anh phải bắt công với những người khác. Trong khi ai cũng có cha

mẹ, anh em thì anh lại cô đơn vò vò một thân một mình, thiếu hẳn tình cảm gia đình mà anh lúc nào cũng khao khát. Nhưng từ khi anh đọc bức thư của em thì anh đã thay đổi rất nhiều. Anh cảm thấy những hành xử trước đây của mình không đúng. Những người chung quanh anh hoàn toàn không có lỗi lầm gì về nỗi bất hạnh mà số phận đã mang đến cho anh.

- Nhưng bên cạnh bất hạnh, anh vẫn được số phận ưu đãi về nhiều mặt.

- Em nghĩ vậy sao?

- Em nghĩ vậy! Anh đẹp trai, thông minh, ưu tú. Anh còn trẻ như vậy mà ngồi vào vị trí mà nhiều người vẫn hằng mơ tưởng. Chung quanh anh lúc nào cũng có phụ nữ vây quanh. Đáng lẽ anh phải cảm thấy là mình hạnh phúc.

- Được phụ nữ vây quanh là một hạnh phúc sao?

- Đương nhiên rồi! Có người chỉ mơ ước một mối tình thôi mà cũng không được.

- Có nhiều người yêu mình quá cũng đau đầu lắm!

- Nhưng trong số họ phải có một người mà anh yêu thích nhất phải không?

- Anh rất thích Huệ Trinh và cũng thích Lệ Hằng nữa. Hai cô gái này đều tài sắc vẹn toàn mà tâm hồn của họ cũng rất là nhân hậu. Nhưng anh chưa quyết định chọn ai vì bên cạnh họ anh còn quen với rất nhiều người.

- Đàn ông lúc nào cũng tham lam phải không anh?

- Đúng thế, bất cứ người đàn ông nào cũng muốn làm những cuộc dạo chơi trước khi họ chịu ở yên trong gia đình thực sự

của mình.

- Ai yêu anh chắc là khổ lắm?

- Có lẽ..... Huệ Trinh cũng nói với anh như vậy,nhưng lạ một điều là cô ấy biết anh bay bướm đến vậy mà vẫn yêu anh. Đàn bà lúc nào cũng chịu đựng giỏi hơn đàn ông!

- Vâng! Đàn ông vừa tham lam vừa ích kỷ. Khi người yêu của họ mà để mắt đến một ai đó là họ sẽ có thái độ quyết liệt ngay. Anh cũng không ngoại lệ. Đối với người đàn bà mà anh yêu,anh muốn anh là người đàn ông đầu tiên và cuối cùng.

- Anh có khi nào phải tỏ thái độ nóng nảy khi Huệ Trinh hay chị Lệ Hằng vô tình chú ý đến một ai khác?

- Anh chưa nói yêu cô nào trong hai cô nên anh không ỉnh cái quyền để làm như vậy. Anh không thích tỏ tình một cách vội vã vì khi nói yêu người nào thì chúng ta sẽ có trách nhiệm đối với người đó. Mà anh thì..... còn muốn rong chơi trong một thời gian nữa.Nhưng tội cho hai cô gái này là họ rất chung tình với anh.Cả hai cô đều đẹp,đều nổi tiếng và đều hoạt động trong giới văn nghệ nhưng từ lúc họ bước chân vào nghề đến nay,họ chưa từng để xảy ra một tai tiếng gì về tình cảm. Anh quý hai cô là cũng là vì vậy. Nếu mai này đến lúc phải lập gia đình,anh sẽ chọn một trong hai người đó.

- "Lúc đó em sẽ không còn anh nữa rồi..... ", trái tim Minh Thư thầm than van,"....và lúc đó thì em cũng sẽ không còn hứng khởi gì để mà sống nữa! "

- Minh phải ra về thôi! - Tiếng Quân Vũ vang lên như đánh thức Minh Thư - Ngày mai anh phải vào công ty sớm để đưa tài liệu cho cô thư ký đánh.Cuộc họp cổ đông khởi sự vào lúc

mười hai giờ trưa mai.

Quân Vũ đỡ Minh Thư ngồi dậy, phủ lớp cát dính trên tóc và trên áo của cô gái. Hai người đi bên nhau về chỗ gửi xe. Trên đường về, Minh Thư thắc mắc:

- Sao anh không giao tài liệu đó cho người thông dịch của công ty? Ban ngày anh đã làm việc vất vả lắm rồi.

- Đó là do lỗi của phía công ty bạn. Bên họ trục trặc sao đó mà cho tới lúc tan sở anh vẫn chưa nhận được tài liệu của họ. Hầu hết nguyên liệu dùng để làm ra sản phẩm của công ty Trường Đạt đều nhập từ Hoa Kỳ. Hiện tại Trường Đạt phải nhập hàng với giá khá cao. Nhưng rồi mới đây một công ty ở Mỹ, cũng với những loại hàng đó, lại chào giá rẻ hơn. Vấn đề này khá quan trọng nên sẽ được đưa ra trong cuộc họp ngày mai. Anh chịu trách nhiệm về phần việc này nên phải cố gắng làm cho xong. Đến tám giờ tối bên công ty bạn mới gửi tài liệu sang cho anh. Anh liên lạc với người thông dịch thì anh ta đã có việc ra ngoài. Vì không phải trong giờ làm việc nên làm sao trách anh ta được. Anh đành phải làm lấy thôi. Nhưng cũng nhờ trục trặc này xảy ra nên anh mới khám phá ra ở bên cạnh anh có một người rất tài giỏi mà anh không hề hay biết, mà cũng nhờ vậy mà bây giờ trở đi, anh lại có thêm một người em gái.

Trên đường về, hai người tâm sự với nhau khá nhiều. Tối đêm đó là đêm đẹp nhất của cuộc đời Minh Thư kể từ khi nàng bước chân đến Đài Bắc. Nhớ đến câu nói của Quân Vũ: "Anh sẽ lo cho em học đến hết bậc đại học ". Minh Thư xúc động đến rơi nước mắt.

Kể từ ngày đó tình cảm giữa Minh Thư và Quân Vũ càng thắt chặt hơn. Ngôi nhà này đã trở thành gia đình thật sự của họ.

Minh Thư chăm sóc cho Quân Vũ như chăm sóc cho anh ruột thịt và điều này làm cho Quân Vũ rất cảm kích.

Cuối tuần đó, công ty Trường Đạt tổ chức buổi họp mặt với khách hàng để giới thiệu các sản phẩm mới về mỹ phẩm cũng như thời trang. Số người tham dự lên đến cả ngàn người và Quân Vũ thì chịu trách nhiệm về buổi giới thiệu sản phẩm này nên trưa thứ Bảy đó, chàng đã có mặt ở công ty để đón đầu mọi chuyện. Tất cả đều tiến hành một cách tốt đẹp.

Bảy giờ là giờ chính thức mở màn buổi giới thiệu sản phẩm nhưng mới sáu giờ hơn mọi người đã đến ngồi chật cả hội trường. Sân khấu được xây dựng theo hình tròn nổi bật lên ở giữa, chung quanh là các hàng ghế từ thấp đến cao của khán giả.

Đến sáu giờ hai mươi, người phụ tá của Quân Vũ đến báo cho chàng biết cô người mẫu đóng vai trò quan trọng trong việc giới thiệu mỹ phẩm sẽ đến trễ nửa tiếng vì có bất khả kháng.

- Lan Hương mới báo cho tôi biết việc này! - Người phụ tá ái ngại nói - Hay là chúng ta dời giờ khai diễn trễ lại một chút!

Quân Vũ cau mày:

- Chúng ta là công ty lớn phải giữ chữ tín chứ. Làm như vậy khách hàng còn xem chúng ta ra gì.

- Anh ở đây coi sóc mọi việc, hai mươi phút sau tôi sẽ trở lại.

Quân Vũ ra bãi đậu xe của công ty. Vừa mở cửa xe, chàng vừa gọi điện thoại về nhà:

- Minh Thư đó hả? - Chàng nói vội vàng khi nghe giọng nàng cất lên - Em hãy thay một bộ đồ xấu xí nhất của mình, đi đôi

giày xập xệ một chút,tóc tai cũng phải làm trông có hơi bù xù..... nghĩa là em phải làm cho em trông xấu hơn bình thường.....đừng có hỏi anh tại sao..... mười phút nữa anh về rước em thì em phải sẵn sàng như thế..... trên đường đi anh sẽ giải thích với em.

Quân Vũ nói rồi cúp phôn ngay khiến Minh Thư không biết chuyện gì xảy ra và tại sao nàng phải làm như vậy.Nhưng nàng biết chắc chắn Quân Vũ có lý do nên nàng vội vã làm theo lời chàng.Và lại việc này vô cùng đơn giản. Minh Thư chỉ có vài bộ đồ cũ kỹ để thay đổi,giày dép thì cũng đã sử dụng đến mòn cả gót, không cần phải giả vờ thì nàng cũng sẽ xuất hiện trước mắt người đối diện dưới cái dáng vẻ mà bạn bè cùng lớp của nàng chê là quê mùa. Còn mái tóc chỉ cần làm rối tung lên một chút là trông nàng đã trở thành một vừa thô kệch,vừa biếng nhác.

Vài phút sau đã nghe tiếng Quân Vũ đổ lại trước nhà.

- Đi với anh đến hội trường công ty!- Chàng hấp tấp nói và kéo nàng lên xe - Trong mười phút nữa chúng ta phải có mặt ở đó nếu không buổi giới thiệu sản phẩm này bị hỏng đi.

- Em vẫn chưa hiểu? - Nàng thắc mắc khi chàng rời máy xe và phóng nhanh về phía trước.

- Chuyện là như thế này.....- Chàng giải thích -..... tối hôm nay công ty của anh tổ chức buổi giới thiệu sản phẩm mới về cả mỹ phẩm lẫn thời trang. Bây giờ sắp mở màn mà cô người mẫu quảng cáo ỹ phẩm lại bị kẹt một việc bất ngờ nên anh phải nhờ em thay thế.

- Cô ta phải xuất hiện trước mắt mọi người dưới hình thức

xấu xí nhất à?

- Đúng như vậy! Và đó là một sự cố ý đã được sắp đặt. Người mẫu đó sẽ ngồi trà trộn trong hàng ghế khán giả. Người dẫn chương trình sẽ giới thiệu tiết mục mở đầu và làm như xuất kỳ bất ý, đi một vòng quanh khán giả và chọn ra một người trong bọn họ, mời lên sân khấu để thử những mỹ phẩm mới của công ty. Trên sân khấu sẽ xuất hiện sẵn một chuyên viên hóa trang siêu đẳng. Người này sẽ dùng những mỹ phẩm mới sản xuất của công ty Trường Đạt để trang điểm cho cô gái được chọn đó. Đương nhiên là sau khi được hóa trang, cô gái đó sẽ biến thành một người vô cùng lộng lẫy. Chưa hết, sau khi được trang điểm xong, cô gái sẽ được làm tóc rồi thử bộ thời trang kiểu mới nhất mà công ty sẽ tung ra trong mùa thu này. Từ đầu đến cuối, những việc này chỉ là để chứng minh sau khi đã dùng các sản phẩm mới mà công ty Trường Đạt tung ra, thì một cô gái bình thường nhất cũng có thể biến thành một người lộng lẫy nhất. Sau tiết mục này là tiết mục trình diễn thời trang của các mẫu công ty, kéo dài khoảng ba mươi phút và sau đó chương trình chấm dứt. Nhưng tiết mục đầu mới là tiết mục quan trọng nên anh phải nhờ em giúp.

- Sao anh không nhờ một người mẫu khác có sẵn ở đó?

- Hiện tại tại hội trường công ty đã tề tựu khoảng hai mươi người mẫu nhưng anh chẳng chọn được cô nào cả. Họ có thân hình đẹp nhưng tiếc cái là làn da không được mịn màng. Trong khi người được make up thì cần thiết có đặc điểm này. Anh đã suy nghĩ kỹ trước khi chọn em. Em có một làn da mỏng, mịn, gương mặt lại sắc nét. Sau khi được trang điểm, chắc chắn là trông em sẽ rất lộng lẫy. Và đó là cái mà công ty cần, cũng là cái quyết định thành bại của buổi thiêu sản phẩm này. Em đồng ý giúp anh chứ, Minh Thư? Và không

giận anh khi anh bắt em phải xuất hiện trước mặt mọi người với một hình thức ban đầu không lấy gì làm xinh đẹp lắm.

- Anh Quân Vũ, em sẵn sàng làm cho anh bất cứ chuyện gì anh muốn nhưng nếu sau khi trang điểm xong mà em vẫn không đẹp thì anh đừng có vì vậy giận em!

- Làm sao có chuyện gì chứ! - Quân Vũ mỉm cười - Em không trang điểm thì cũng đã xinh rồi chỉ có cái làn da của em hơi thâm màu một tí và em thì hình như ăn mặc..... bất cần đến thời trang, cho nên nhìn chung có thể người ta không thấy em có gì nổi bật nhưng nếu em chịu để ý đến bề ngoài một tí thì có lẽ em chẳng thua bất cứ ai cả.

- Làn da của em trước đây không phải như thế này đâu! - Minh Thư nói với vẻ tự ái - Có điều là suốt mùa hè vừa qua em cứ dang nắng liên tục nên mới trở thành như vậy. Một hai tháng nữa khi em nhả nắng thì anh sẽ thấy làn da thật sự của em, nó cũng trắng hồng không thua kém bất cứ một ai khác. Tụi bạn trong lớp em cũng cười ngạo em và nói em đen quá. Ở thành phố, hình như ai cũng thích có làn da trắng mịn và hình như họ sẵn sàng làm mọi điều để có thể đạt đến mục đích ấy.

- Đương nhiên rồi, Minh Thư! Và đó là cái mỹ phẩm Trường Đạt muốn đem đến ọi người.

- Anh cũng thích phụ nữ có làn da trắng mịn phải không?

- Anh thật sự thích như vậy. Ai cũng nói Jennifer Lopez đẹp nhưng anh lại thích làn da trắng hồng của Nicole Kidman hơn làn da rám nắng của cô ta!

- " Cho nên không bao giờ anh nghĩ là em đẹp "Minh Thư

buồn tủi nghĩ thầm," Cũng không bao giờ anh chú ý đến bề ngoài của em. Anh nghĩ rằng em đen đúa như vậy, ăn mặc thô kệch như vậy, có gì nổi bật mà phải nhìn tới chứ! Mãi mãi em chỉ là cái gì đáng tội nghiệp trước mắt anh. Có khi nào lại sánh bằng Huệ Trinh của anh cũng như Lệ Hằng của anh! "Nhưng dường như Quân Vũ không hiểu được tâm trạng của Minh Thư, thấy nàng im lặng, chàng khẽ hỏi:

- Em đang nghĩ gì vậy Minh Thư? Em cảm thấy run khi lần đầu tiên bước lên sân khấu phải không?

- "Em đã xuất hiện dưới mắt hàng ngàn người trong một cuộc đua còn ác liệt hơn nhiều. Tại sao em lại phải run sợ khi xuất hiện trước mắt một nhóm người nhỏ nhoi của thành phố này với một công việc không đòi hỏi bất cứ sự tập luyện nào chứ?" Minh Thư định nói với Quân Vũ như vậy như rồi ghìm lại được. Cuối cùng nàng chỉ nhỏ nhẹ bảo:

- Em không run sợ chút nào cả, em chỉ nghĩ đơn giản là nếu sự xuất hiện của em mà giúp cho anh một điều gì đó thì em hết sức sẵn sàng

Quân Vũ xúc động không nói gì, chỉ nắm chặt tay nàng.

- Sân khấu được trang trí với những màu sắc lộng lẫy vui mắt. Trên đó thiết trí sẵn những gì cần thiết để giới thiệu những sản phẩm mới của công ty Trường Đạt với mọi người.

- Người dẫn chương trình là một cô gái trẻ có gương mặt đáng yêu. Nàng nhìn một lượt khắp khán giả rồi cất cao giọng:

- Đối với phụ nữ, làm đẹp là vấn đề quan trọng nhất! Sắc đẹp có thể mang đến cho phụ nữ sự tự tin, cũng có thể mang đến

cho họ sự thành đạt. Vì lý do này mà ngành mỹ phẩm và thời trang mới ra đời. Dùng một loại mỹ phẩm tốt, sắc đẹp của chúng ta sẽ được tôn lên gấp bội. Mỹ phẩm hảo hạng không phải chỉ dùng để làm đẹp mà còn nuôi dưỡng da mặt, giữ cho phái đẹp của chúng ta một làn da mịn màng thách thức với cả sự tàn phá của thời gian. Công ty Trường Đạt của chúng tôi luôn nghiên cứu để cho ra những sản phẩm nhằm mục đích duy trì vẻ đẹp của người phụ nữ trong một thời gian lâu dài và bền vững nhất. Đó là nói về mỹ phẩm! Cả trong lãnh vực thời trang của chúng tôi cũng tuân theo tiêu chí này. Mang lại cho phụ nữ vẻ nhìn thanh tao nhất, quyến rũ nhất luôn là mục đích mà chúng tôi vươn tới. Để mở đầu chương trình hôm nay, chúng tôi sẽ chọn một khán giả bất kỳ trong số người đại diện ở đây. Chúng tôi sẽ mời ấy lên sân khấu để chuyên viên của công ty chúng tôi trang điểm bằng những mỹ phẩm mới nhất sẽ được phổ biến trong những ngày sắp tới. Và sau đó vị khách danh dự này cũng sẽ được mời thử một bộ y phục thời thượng nhất mà công ty chúng tôi sẽ tung ra thị trường trong mùa thu năm nay.

Người dẫn chương trình nói xong đi một vòng chung quanh những hàng ghế ngồi của khán giả rồi chỉ vào một cô gái ngồi khiêm nhường ở một hàng ghế thật xa:

- Xin mời cô lên sân khấu để mở đầu tiết mục của đêm nay. Xin mọi người ột tràng pháo tay để cổ vũ người khách mời đặc biệt này!

Khán giả không ai bảo ai vỗ tay hoan nghênh nhiệt liệt. Cô gái ngồi hàng ghế mà mình đang ngồi, bước lên sân khấu với dáng điệu rất quẻ mùa. Gương mặt của cô trông cũng có vẻ ngờ ngạc nhiên, tóc tai biếng chải, bộ áo thô kệch rộng thùng thình khiến người ta không thể hình dung thân hình thật sự

của cô là như thế nào. Đôi giày của cô trông càng tội nghiệp hơn vì hình như đã mòn cả gót.

Ánh mắt của cô ngơ ngẩn có vẻ sợ hãi. Nhìn chung quanh cô là một người hoàn toàn không có gì hấp dẫn và khán giả bên dưới thầm nghĩ với một con người như vậy, không biết mỹ phẩm và thời trang của công ty Trường Đạt có làm nên kết quả gì không.

Theo dõi màn hình ở phía trong hậu trường, Quân Vũ không theo nhìn cười vì chàng biết Minh Thư đã cố ý làm ình trở thành quê mùa và ngó ngẩn dưới mắt mọi người "Chà! Cô bé Minh Thư này cũng lí lắc ghê đi!", Quân Vũ thầm nhủ, "Minh đâu có bảo Minh Thư làm như vậy, thế mà cô bé cũng nghĩ ra được. Hàng ngày dáng vẻ của Minh Thư đâu có khù khờ như thế nhưng có bé đóng kịch hay tuyệt và lát nữa đây việc này sẽ mang lại tác dụng. Sau khi được trang điểm và xuất hiện trong một hình thức hoàn toàn khác trước, cái dáng vẻ lúc đó của Minh Thư mới đánh mạnh vào trái tim của mọi người và họ có thể nào không nghĩ những sản phẩm mới của công ty Trường Đạt quả là sản phẩm thần kỳ".

Trong khi Quân Vũ đôn đốc trong hậu trường thì chuyên viên hóa trang trên sân khấu bắt đầu trang điểm cho Minh Thư. "Em có một làn da tuyệt vời và gương mặt cũng rất sắc nét", cô chuyên viên nói khẽ vào tay nàng, "Gương mặt của em rất dễ trang điểm. Yên tâm đi, chị sẽ biến em thành một công chúa trong vòng không đầy nửa tiếng".

Bàn tay điêu luyện của người chuyên viên thoăn thoắt không ngừng..Lớp kem lót được thoa thật đều và rất khéo. Da của Minh Thư vốn mịn màng nên vừa thoa nhẹ một lớp phấn mỏng, gương mặt của cô gái đã sáng bừng lên một cách rực

rõ. Đôi mắt to của Minh Thư được kẻ chì trông càng bắt mắt hơn. Hàng mi vốn dài và rậm của nàng được chuốt mascara làm cho cong vút. Trong thoát chốc đôi mắt ngày thường vốn long lanh của nàng bây giờ lại trở nên thập phần quyến rũ.

- " Em có sống mũi rất là thanh thoát ",cô chuyên viên thẩm thì với Minh Thư khi thoa lớp son lót lên làn môi có hình trái tim xinh xắn của nàng. "Tuổi của em không cần son đậm, màu hồng nhạt trông rất hấp dẫn hơn. Bây giờ thì xong cả rồi cô bé ơi. Chao ôi! Em đẹp quá! Chính chị cũng không ngờ trang điểm xong em lại lộng lẫy đến thế này ".

Nói xong cô trao cho nàng chiếc gương và khi thấy cô bé như giật mình khi nhìn thấy hình ảnh mình trong gương, người chuyên viên mỉm cười bảo tiếp:"Đẹp đến không thể nào tưởng tượng được phải không?"

Minh Thư khẽ gật đầu,nàng cắn môi để cố trấn tĩnh lòng mình,quả thật nàng vừa trông thấy trong gương một khuôn mặt xinh đẹp đến phi thường.

Người chuyên viên hóa trang ra hiệu cho cô gái dẫn chương trình. Cô gái mỉm cười một nụ cười thật tươi và tuyên bố với mọi người:

-Người khách mời đặc biệt trong số quý vị đã được chúng tôi trang điểm xong. Xin tất cả các vị nhìn lên sân khấu và muốn rõ hơn, xin nhìn màn hình phóng đại ở phía sau,quý vị sẽ biết như thế nào là sự phi thường của mỹ phẩm sản xuất bởi công ty Trường Đạt.

Minh Thư đứng dậy mỉm một nụ cười rạng rỡ và khi gương mặt của nàng được phóng lớn lên trên màn hình,tất cả các khán giả đều ngạc nhiên đến sững người ra rồi sau đó một

tràng pháo tay vang lên nhiệt liệt, kèm theo đó là những tiếng xì xào:

- Chao ôi, con bé ngớ ngếch lúc nãy bây giờ trông giống hệt như mình tinh điện ảnh!

- Quả là thần kỳ không thể tưởng! Lúc nãy nhìn cô bé tội nghiệp đó bước lên sân khấu, tôi còn tự hỏi chẳng biết người ta phải làm thế nào để gương mặt của nó trông cho được một chút!

- Đã nói là mỹ phẩm của công ty Trường Đạt mà! Nghe nói ngay cả mình tinh, ca sĩ của thành phố Đài Bắc này cũng dùng nữa đấy, đâu phải mỹ phẩm của Pháp hay Nhật mới dẫn đầu thế giới.

- Tôi thì ước gì sản phẩm này được tung ra ngày mai, để tôi có thể làm mình xinh đẹp như cô bé đó.

Mỗi người góp vào một câu, hội trường xôn xao cả lên và chìm vào một bầu không khí đầy phấn khích.

Không phải chỉ khán giả sững sờ mà Quân Vũ cũng ngồi lặng người ra khi nhìn thấy gương mặt được phóng lớn lên màn ảnh của Minh Thư.

- "Bây giờ cô bé này đi đóng phim cũng còn được, nói gì chứ làm người mẫu!", chàng lẩm bẩm.

- Ở phía ngoài, người dẫn chương trình đưa hai tay lên cho khán giả im lặng:

- Chúng tôi biết tất cả mọi ở đây đang kinh ngạc vì sự thần kỳ của mỹ phẩm được sản xuất bởi Trường Đạt. Nhưng chưa hết đâu quý vị, bây giờ cô khách mời may mắn này sẽ được chúng

tôi làm tóc ngay trên sân khấu. Và sau đó sẽ được mặc chiếc áo dạ hội kiểu mới nhất mà chúng tôi sắp tung ra thị trường trong mùa thu năm nay.

Người dẫn chương trình vừa dứt lời, chuyên viên làm tóc bèn bắt đầu ngay công việc của mình. Tóc Minh Thư vốn nhiều và óng ả nên rất dễ thực hiện các kiểu tóc thời thượng. Mười lăm phút sau cô gái đã có mái tóc mới, phía trên được búi lên một cách quý phái, phía dưới là những lọn buông dài yếu điệu.

- Việc làm tóc cũng được thực hiện một cách hoàn hảo. Giọng của người dẫn trình vang lên. Hướng về phía Minh Thư, cô MC cất cao giọng - Xin mời cô ra hậu trường mặc thử kiểu áo mới nhất của chúng tôi - Rồi nhìn khắp một lượt khán giả, người MC dong dạc tuyên bố - Không phải là khoa trương nhưng trông mười, mười lăm phút nữa đây, tất cả quý vị sẽ mục kích một sự việc vô cùng ngoạn ngục: cô gái bình thường nhất sẽ trở thành cô gái lộng lẫy nhất đêm nay.

Tiếng vỗ tay nổi lên như sấm dù mọi người chưa biết tác dụng của thời trang đối với cô gái này sẽ ra sao. Trong lúc đó Minh Thư được người trong công ty đưa thẳng vào hậu trường. Quân Vũ đón Minh Thư và nói khê vào tai nàng: "Em diễn kịch rất xuất sắc lắm, đến anh cũng phải ngạc nhiên! "Minh Thư cũng nhoén miệng cười rồi nói nhỏ vào tai chàng: "Lúc này trông em giống hệt như một người ngờ nghệch nhất thế gian này có phải không?" Hai anh em nhìn nhau rồi bất giác cười to.

Chuyên viên phục trang đưa Minh Thư vào trong và bắt đầu thử áo cho nàng.

- " Cô bé này cũng cao dữ ha! ", người chuyên viên tự

Đây là lần đầu tiên Minh Thư để người ta thay áo ình nên gương mặt nàng ửng hồng lên vì thẹn.

- Mặc cỡ gì hở cô bé?- Người chuyên viên phục trang dịu dàng nói - Chúng ta cùng là phái nữ mà!

- Bộ y phục thô kệch rơi xuống nền nhà,người chuyên viên đứng lặng người ra trước thân hình đẹp như tượng của cô gái mười bảy tuổi. Minh Thư e thẹn quay người qua hướng khác và thúc giục:

- Cô mặc áo vào cho cháu nhanh lên. Đừng nhìn cháu như vậy cháu sẽ xấu hổ chết được!

- Chao ôi,sao tính cô dễ mặc cỡ như thế hở cô bé? Lần đầu tiên thay áo trước mặt người lạ phải không?

Minh Thư không nói gì,gương mặt chỉ ửng đỏ lên. Chiếc áo dạ hội sang trọng mang màu sắc của mùa thu được khoác lên người nàng.Tất cả đều khít như một cách thần kỳ.

- Tôi không ngạc nhiên đâu! - Người chuyên viên khẽ nói -Lúc này nhìn cô,tôi đã biết cô có một thân hình của một người mẫu. Chẳng cần phải làm bất cứ sự điều chỉnh nào thì chiếc áo này cũng vừa khít cô rồi. Cô có thân hình đẹp quá cô bé ạ!Bây giờ thì cô nhìn qua gương đi,tôi đoán chắc chính cô cũng không nhận ra mình nữa!

Minh Thư xoay mình về phía chiếc gương và sững sờ khi thấy hình ảnh của mình trong đó.

- Tuyệt đẹp phải không? Đẹp như một bà hoàng. Tôi chưa thấy cô gái nào có dáng vẻ đài các như cô.

- Nhưng chiếc áo này....hơi hở ngực.....- Minh Thư nói

bằng giọng hài lòng lắm - Cháu muốn mặc cái gì kín đáo một chút.

- Đây là dạ hội mà! - Người chuyên viên giải thích - Bây giờ mặc hở một tí là mất. Buổi biểu diễn này không có thu hình đâu mà cô sợ. Cô chỉ đi một vòng trên sân khấu để khán giả chiêm ngưỡng chiếc áo này đẹp như thế nào khi được khoác trên người cô. Cô đã giúp công ty thì phải giúp cho trót chứ!

- Thôi được! - Minh Thư hít một hơi dài để lấy thêm can đảm
- Cháu đã hứa với anh cháu thì cháu phải làm cho xong.

- Cô là em của cậu Quân Vũ à?- Người chuyên viên kinh ngạc hỏi.

- Thừa vâng! - Minh Thư nhỏ nhẹ đáp.

- Hai anh em cô người nào cũng đẹp. Cả con gái của công ty này cũng mê anh trai cô. Cô Khánh Ngọc đó, chắc là cô biết cô ta chứ?

- Khánh Ngọc! -Minh Thư lập lại bằng giọng bỡ ngỡ - Việc này thì cháu mới nghe lần đầu..

- Cô ta mê cậu Quân Vũ muốn điên luôn.. nhưng thôi nãy giờ tôi già chuyện quá rồi, bây giờ tôi đưa cô ra ngoài để trình diễn. Cô nhớ bình tĩnh, đi thật thong dong và nhún nhảy, như thế thì dáng người mới đẹp.Ồ,tôi quên mất,phải cho cô mang đôi giày cao gót cùng màu mới là đủ bộ.

Khi người chuyên viên đưa Minh Thư ra ngoài thì nhân viên hậu trường có mặt ở đấy ai nấy đều sững sờ. Lúc này bộ đồ vừa xấu vừa thô đã che mất đi những gì quyến rũ nhất của cô gái có khuôn mặt tuyệt vời này. Giờ đây chiếc dạ hội màu hoàng yến bó sát vào người đã làm lộ rõ tất cả những nét đẹp

vừa thanh tú vừa đài các trên thân hình hàng.

- "Chắc khán giả sẽ ngất xỉu hết!", một nhân viên hội trường nói lớn, " Cô đẹp quá đi thôi, cô bé ạ!".

- Không phải chỉ những nhân viên hậu trường có mặt ở đó mới sững sờ mà ngay cả Quân Vũ cũng thế. Trước mặt chàng, Minh Thư xuất hiện với cái đẹp hoàn hảo nhất khiến chàng phải kinh ngạc đến lặng người ra dù không phải đây là lần đầu tiên chàng trông thấy một người con gái đẹp.

- Em đừng có khộp nhé, Minh Thư! - Chàng dặn nhỏ khi thấy gương mặt của nàng hơi tái đi vì sợ - Em chỉ cần đi một vòng thật đẹp và như thế là công việc của chúng ta tối nay đã hoàn tất cả rồi.

Minh Thư gật đầu nhìn Quân Vũ và chuẩn bị bước ra sân khấu.

- Thưa quý vị...- Giọng của người dẫn chương trình lại vang lên -...lúc này quý vị đã từng chứng kiến sự thần kỳ của mỹ phẩm đã mang lại cho sắc đẹp của phái nữ chúng ta. Bây giờ quý vị sẽ chứng kiến những gì mà thời trang tác động lên vóc dáng của con người. Chúng tôi không dám ca ngợi sản phẩm thời trang của mình trước khi vị khách mời đặc biệt của chúng ta xuất hiện trên sân khấu trong vài phút nữa, bởi vì chúng tôi muốn quý vị tự phán xét và đánh giá xem thời trang của công ty Trường Đạt có giúp người phụ nữ đạt được vẻ đẹp tuyệt đối hay không và bây giờ một lần nữa chúng tôi xin mời... cô... Minh Thư!

Tất cả khán giả trên khán đài đều nín thở để quan sát xem cô gái quê mùa mặc chiếc áo thô kệch ban này sẽ xuất hiện ra sao trong bộ dạ phục cho là thời thượng nhất của công ty

Trường Đạt. Họ vẫn không thể quên cái dáng điệu khù khờ của cô lúc này khi bước lên sân khấu. Nhưng khi chùm ánh sáng từ trên trần hội trường bắt đầu tập trung vào những bước đi của Minh Thư và rồi nàng nhẹ nhàng bước ra sân khấu trông một nhân dáng lộng lẫy và hoàn hảo nhất thì những tiếng vỗ tay như sấm động đồng loạt nổi lên từ khán giả.

- Tuyệt vời! - Nhiều tiếng bình phẩm vang lên!

- Tôi không ngờ bây giờ cô ta lại trở nên xinh đẹp và lộng lẫy như thế - Một người phụ nữ vừa suýt xoa vừa nói.

- Có mất cả tháng lương để mua chiếc áo dạ hội này cũng là đáng lắm!

Trong những lời bàn tán vang lên thì đồng lúc hình ảnh đẹp lộng lẫy của Minh Thư được phóng lên trên màn hình Mọi người càng ngẩn ngơ vì không biết đây là mộng hay thực khi cô bé lọ lem lúc này biến thành một nàng công chúa xinh đẹp nhất trần gian.

Minh Thư đi một vòng thật đẹp với dáng đi vừa nhẹ nhàng vừa thanh thoát rồi chào khán giả và bước vào hậu trường.

- Thật là thành công ngoài cả sự tưởng tượng của anh! - Quân Vũ hân hoan nói với Minh Thư và nhìn cô em kết nghĩa của mình với ánh mắt thật khâm phục.- Chàng liếc vào đồng hồ tay và nói tiếp - Chương trình còn tiếp diễn khoảng nữa tiếng nữa. Bây giờ em mặc nguyên chiếc áo này và trở lại chỗ ngồi cũ của mình trên khán đài ột việc có vẻ thật một chút. Khi chương trình chấm dứt,anh sẽ thưởng cho em một thứ.Bí mật... lát nữa anh mới nói cho em biết!

- Ngoài kia, tiếng người MC vang lên:
- Xin mời cô Minh Thư bước ra sân khấu và có đôi lời phát biểu với các khán giả hiện diện đêm nay.

Quân Vũ liếc nhìn nàng:

- Em có thể phát biểu tự do theo ý của mình, miễn sao nó mang ý nghĩa ca tụng sản phẩm của công ty chúng ta là được.

Minh Thư gật đầu rồi trở lại sân khấu. Bây giờ nàng bình tĩnh và dạn dĩ hơn nhiều. Đón chiếc micro trên tay của người MC, Minh Thư khẽ nói:

- Tôi không biết phải cảm ơn như thế nào cho xứng với những phần thưởng vô giá mà tôi đã nhận được từ công ty Trường Đạt trong đêm nay. Trước đây tôi thường hay mặc cảm về bề ngoài của mình. Khi ra đường, đôi lúc tôi rất tủi thân khi không được bất chàng trai nào nhìn ngắm hay để ý. Và điều đó khiến tôi mất hẳn niềm tin với cuộc đời này. Nhưng đêm nay, những gì Trường Đạt mang đến cho tôi đã mở ra một cánh cửa khác trước mắt tôi và mang tôi đến một thế giới tràn đầy hy vọng, ở đó tôi nhận ra bất cứ người phụ nữ nào cũng có thể khiến mình trở thành quyến rũ nếu người đó biết trang điểm và ăn mặc đúng cách. Tôi đã lấy lại niềm tin khi xuất hiện trên sân khấu trước những tiếng vỗ tay cổ vũ của mọi người. Đêm nay không những tôi cảm ơn công ty Trường Đạt mà còn cảm ơn tất cả mọi người đã hiện diện nơi đây, bởi vì chính những tràng pháo tay của quý vị mang lại cho tôi niềm tự tin mà tôi đã đánh mất từ lâu!

Những câu nói đi thẳng vào lòng người của người con gái đã khiến hội trường xôn xao lẫn nữa. Bây giờ tất cả khán giả trên khán đài đều đứng lên để đồng loạt hoan hô những lời nói

chân thành nhưng rất khéo léo của Minh Thư

Người MC tiến đến bên cạnh Minh Thư, đón lấy chiếc micro từ tay nàng và vui vẻ nói:

- Bây giờ xin cô Minh Thư trở lại chỗ ngồi của mình để thưởng thức màn trình diễn thời trang ngoạn ngục sắp diễn ra sau đây. Chiếc áo dạ hội này xin cô mặc nguyên trên người vì đây là món quà khiêm nhường của công ty chúng tôi giữ đến trong đêm nay xem như món quà kỷ niệm!

Minh Thư bước xuống sân khấu trước tiếng hoan hô vang dội của tất cả mọi người. Các bà, các cô hiện diện trên hàng ghế khán giả đều gián mắt vào Minh Thư và mơ ước họ cũng sẽ được xinh đẹp như nàng.

Trên sân khấu các người mẫu của công ty Trường Đạt lần lượt xuất hiện trong những bộ thời trang mới nhất. Không khí càng lúc càng thêm náo nhiệt và khi chương trình chấm dứt, mọi người vỗ tay hoan hô vang dội.

Trong hậu trường, người phụ tá của Quân Vũ bước đến bên cạnh chàng và nói khẽ:

- Buổi trình diễn hôm nay thành công không thể tưởng. Chỉ sợ là trong thời gian sắp tới công ty chúng ta không làm sao có thể xoay sở đủ hàng để bán ọi người. Anh Quân Vũ, anh kiếm đâu ra cô người mẫu này trong chớp mắt vậy? Cô ấy xinh đẹp tuyệt vời mà còn thông minh, rất xứng đáng được công ty chúng ta khen thưởng.

- Minh Thư không phải là người mẫu mà là em gái của tôi. Vì Lan Hương bất ngờ không đến được nên tôi mới nhờ Minh Thư thay thế lần này. Em gái của tôi nó còn bận học

hành,mộng ước của nó là tốt nghiệp đại học với một thứ hạng rất cao. Nó sẽ không đi theo nghề người mẫu này đâu. Nó có giấc mơ riêng của nó!

- Là em gái của anh ư?- Chàng trai kinh ngạc - Tôi không biết là anh có một cô em gái kiệt xuất như vậy.

Quân Vũ phì cười trước gương mặt ngơ ngẩn của anh chàng "Chắc anh ta bị vẻ đẹp của Minh Thư hợp hồn rồi. Cô em gái kết nghĩa của mình thật là lợi hại ". Chàng dặn dò người phụ tá vài câu để người này sắp xếp những phần còn lại rồi chàng bước ra ngoài. Quân Vũ định đón Minh Thư nhưng ngạc nhiên khi thấy nhiều khán giả còn vây quanh chung nàg, có lẽ vì quá ái mộ và muốn nhìn gương mặt nàng cho thật kỹ. Chàng nháy mắt với nàng và ra xe ngồi chờ.Mười phút sau Minh Thư cũng ra tới:

- Chao ôi,bây giờ mới thoát được bọn họ! - Nàng bước vào xe và khẽ nói.

- Mình đi ăn cái gì đi! Quân Vũ đề nghị - Từ chiều đến giờ hai anh em mình chưa có gì vào bụng.

- Em thích trở lại nhà hàng ở sát bờ biển mà anh dẫn em đi hôm trước. Ở đó không khí mát mẻ mà thức ăn lại rất ngon.

- Được rồi,chúng ta đi! Bây giờ hãy còn sớm. Ăn xong hai anh em mình còn hàng khối thời gian để dạo chơi trên biển.

Quân Vũ cho chiếc xe rồ máy rồi phóng về phía ngoại ô.Một lát sau Minh Thư như nhớ ra điều gì và hỏi chàng:

- Bộ đồ cũ em thay ra lúc nãy anh có nhớ mang về cho em không?

- Em thích bộ quần áo đó hả? Chàng ngạc nhiên hỏi.
- Em biết nó xấu xí và cũ lắm rồi... - Nàng giả thích -... nhưng nó nhắc cho em nhớ những kỷ niệm ở vùng quê mà em đã sinh ra. Em là người lúc nào cũng hoài cổ, dù mai đây em có thành đạt đi nữa em cũng không bao giờ quên quá khứ của mình.
- Đức tính đó của em rất tốt nhưng mà anh không cho em mặc lại bộ đồ cũ đó đâu.
- Tại sao?
- Bởi vì nó che dấu hết vẻ đẹp của em. Anh nữ lòng nào mà làm như vậy chứ! Nhưng mà em đừng lo, anh đã nhờ người gói nó lại và mang ra xe cho em rồi. Em có thể cất giữ nó làm kỷ niệm nhưng anh không cho em mặc nó. Có người anh trai nào lại không muốn cho em gái mình xinh đẹp!
- Có nghĩa là trước đây em rất xấu xí?
- Nếu anh nghĩ là em xấu xí thì anh không bao giờ cho em xuất hiện trên sân khấu đêm nay. Trước đây anh đã ý thức được em đẹp, anh cũng biết nếu mà em chịu chăm lo cho bề ngoài của mình một tí em sẽ trở thành một cô gái rất xinh. Nhưng anh chưa bao giờ biết rằng em sẽ đẹp lộng lẫy đến mức độ như vậy khi em trang điểm và ăn mặc hợp thời trang.
- Em đẹp lộng lẫy! - Nàng nói mà mở to đôi mắt - Anh nói thật đấy chứ?
- Với một nhan dáng như em hiện tại thì em có thể trở thành một tài tử nếu mà em muốn. Đó là cách anh nói để em biết bây giờ em xinh đẹp đến mức nào.

- Câu nói của chàng khiến nàng sực nhớ ra:
- Chao ôi, anh Quân Vũ! Em vẫn còn mặc chiếc áo này trên người. Đây là áo dạ hội, em muốn thay nó ra ngay lập tức.
- Màu sắc của chiếc áo này rất là trang nhã, và lại đây là một nhà hàng hạng sang nên em ăn mặc như vậy cũng thích hợp thôi. Anh muốn ăn một bữa cơm tối thật ngon và nhìn ngắm cô em gái xinh đẹp của mình.

Mặt nàng ửng hồng khi nghe chàng thốt ra câu đó. Nàng nắm lấy tay chàng và khẽ hỏi:

- Nhưng lát nữa nếu dạo chơi trên biển, ai lại mặc chiếc áo này chứ?
- Chao ôi, cô bé! Sao mà em hay lo xa quá vậy? Có nhớ lúc nãy anh nói là anh sẽ thưởng cho em không? Ở đằng sau xe là cả một lô quần áo dành cho em đó. Bộ nào cũng sẽ vừa với em cả, vì nó cũng một size với chiếc áo dạ hội mà em đang mặc. Chúng rất đa dạng, có cái em có thể mặc ở nhà, có cái mặc đi học, có cái để mặc đi bát phố... đó là lô hàng mẫu mới nhất của công ty Trường Đạt và vì em là người mẫu nên em rất xứng đáng để mà mặc nó. Khi sản xuất quần áo thời trang, công ty cũng chú ý đến khía cạnh đa dạng của nó để đáp ứng mọi đòi hỏi của khách hàng. Cô bé ơi, những thời trang mới nhất của Đài Bắc trong mùa thu này, em là người được mặc đầu tiên.

Nghe Quân Vũ nói, Minh Thư xúc động đến lặng người ra và sau đó là cảm giác bay bổng trong hạnh phúc.

- Những người mẫu khác sẽ ganh tị với em chứ?
- Làm sao họ có thể ganh tị với em khi mà trong vài ngày nữa

đây nhờ sự quảng cáo tuyệt vời của em mà tất cả những sản phẩm mới này có thể sẽ không đủ cung cấp cho khách hàng. Lúc này anh nhìn phản ứng của khán giả, anh đã có thể đoán chắc điều này. Em là đứa em gái tuyệt vời của anh. Anh rất hạnh diện về em!

- Những lời chàng thốt ra khiến cho trái tim nàng xôn xao trong cảm giác tuyệt vời "Nếu em được chọn phần thưởng cho chính mình...", trái tim nàng thì thầm cho chính nàng nghe, ".....thì em muốn phần thưởng ấy là được ở bên cạnh anh, mãi mãi cho đến trọn đời".

CHƯƠNG 7-8

7 -

Buổi tối đó hai người dùng một bữa ăn rất tuyệt vời trong khung cảnh thơ mộng của nhà hàng. Ánh sáng mờ ảo của ngọn đèn chùm trên trần tỏa xuống dịu dịu khiến cho gương mặt của cô gái đẹp như mơ như mộng. Quân Vũ có lúc nhìn sững Minh Thư, không biết là mình đang sống trong mộng hay thực khi khám phá ra vẻ đẹp huyền ảo của nàng.

- "Minh Thư đúng là ngọc trong đá!", lòng chàng tự nhủ thầm, "... Trước đây mình đã từng ví von như vậy, khi nghĩ rằng cái vùng Kỳ Sơn xa xôi nào đó sẽ làm mai một đi sự giỏi giang và tài năng của cô bé này. Nhưng điều này bây giờ cũng đúng cả đối với sắc đẹp của cô bé nữa. Minh Thư là một ngôi sao, và vì vậy mà cô bé cần một bầu trời để mà tỏa sáng ".

Dùng cơm xong, Minh Thư thay chiếc quần jean xanh và chiếc áo pull cổ lọ ngắn tay và cùng Quân Vũ đi dạo trên biển.

- Sao mà nó vừa vặn quá!- Nàng khẽ nói - Lúc này em vào toilet thay bộ đồ này, nhìn vào chiếc gương to, em kinh ngạc khi thấy nó giống như may cho riêng mình vậy!

- Em có thân hình của một người mẫu, cho nên cứ lấy kích thước này là vừa khít em.- Chàng nói tới đó, lùi lại mấy bước và ngắm nàng trong ánh trăng - Em mặc gì cũng đẹp, Minh Thư ạ! Chả bù với lúc này khi em bước lên sân khấu từ chỗ ngồi trên khán đài của mình, anh ngồi bên trong theo dõi trên

màn hình mà không thể nào nhìn cười nổi. Chao ôi, em trông buồn cười khủng khiếp, mà còn đóng kịch như một bà cụ lợm khộm, lúc đó mấy nhân viên hậu trường đều cười nghiêng cười ngửa và còn đề nghị với anh là nên mang ra cho em một cây gậy vì sợ em bị ngã.....

Quân Vũ nói xong cười to lên. Chưa lúc nào Minh Thư thấy chàng thoải mái và vui như vậy.

Nàng cúi nhẹ vào cánh tay chàng và phụng phịu:

- Không cho anh cười em... cũng không cho anh nói xấu em...

Chàng thoát ra khỏi tay nàng và vẫn cười rũ rượi:

- Anh đâu có nói xấu em.... Cô bé ơi! Lúc đó trông em xấu xí như vậy đó!

Nói rồi chàng chạy vụt đi dưới ánh trăng. Tiếng cười của Quân Vũ tan vào không gian, hòa vào tiếng sóng biển trở thành một âm thanh vui nhộn.

- Em sắp bắt anh kịp rồi! - Minh Thư vừa đuổi theo phía sau vừa nói. Giọng của nàng thánh thót và trong vắt, phá tan sự yên lặng của đêm trường tịch mịch.

Hai cái bóng đuổi theo nhau trên bãi biển. Quân Vũ càng lúc càng bỏ xa Minh Thư và cho đến một lúc chàng hoàn toàn biến mất, để lại một mình nàng trong bóng đêm.

- Anh Quân Vũ! - Nàng sợ hãi và dừng lại kêu to - Anh đâu rồi? Anh có nghe em nói không?

Không có tiếng trả lời. Minh Thư cơ hồ muốn khóc. Giọng nàng meo meo máo máo như đứa trẻ:

- Anh xấu quá! Anh biết em sợ cô đơn mà vẫn cố tình bỏ rơi một mình như vậy - Vẫn không có tiếng trả lời!

Nàng cúi đầu đi trở lại lối lúc nãy và thúc thít khóc:

- Anh đáng ghét! Anh mang người ta ra đây rồi bỏ người ta một mình.....

- "Anh ở sau lưng em đây mà! ",Một giọng tinh nghịch vang lên," Quay lại đi cô bé ơi, anh Quân Vũ của em có khi nào bỏ rơi em đâu!"

Minh Thư quay lại và thấy chàng đứng trước mặt mình. Nàng giận dỗi và quay đi chỗ khác.

- Thôi mà,cho anh xin lỗi! - Chàng tiến lại, xoa đầu nàng và dỗ dành - Anh chỉ đùa với em một tí thôi.... em đừng có giận anh!

- Nãy giờ anh ở đâu? - Nàng ngồi xuống cát,hai tay ôm lấy gương mặt ngấn nước mắt đọng long lanh trên má.

- Anh ở sau ghềnh đá đằng kia..... - Chàng cũng ngồi xuống theo nàng - Anh núp ở đó và chỉ muốn hù em một chút....

- Em không cho anh em như vậy nữa! - Nàng buồn bã nói - Em rất sợ cảm giác mất anh.

Minh Thư ngả người xuống cát,gối đầu trên hai cánh tay,đôi mắt long lanh nhìn trên bầu trời đầy sao.

- Lúc ông nội bỏ em mà đi,em cũng có cảm giác đau khổ như vậy. Lúc đó ông nội là người thân duy nhất của em, còn bây giờ... người thân duy nhất của em là anh.

Chàng nằm xuống bên cạnh nàng,nắm lấy bàn tay đang gối

đầu kia, ử nó vào tay mình và thủ thi:

- Anh cũng vậy, Minh Thu! Bây giờ em là người thân duy nhất của anh!
- Nhưng rồi anh sẽ lấy vợ và bỏ em một mình....
- Dù anh có lấy vợ nhưng em vẫn sẽ ở với anh cho đến khi nào anh tìm được cho em một người chồng xứng đáng. Anh quen với rất nhiều người, anh thừa sức tìm ra một người tài ba cho em gái của mình.
- Anh sẽ cưới chị Trinh Huệ hay chị Lệ Hằng chứ?
- Anh cũng chưa biết nữa nhưng anh yêu thích cả hai người họ....bằng tình cảm ngang bằng.

Lời thố lộ này của chàng khiến trái tim của nàng như thắt lại.

- Minh Thu! - Giọng chàng vang lên - Dù anh có lập gia đình đi nữa, anh cũng sẽ lo lắng và chăm sóc em như bây giờ. Chị dâu tương lai của em cũng sẽ lo lắng cho em, bởi vì cô ấy yêu thương anh thì cô ấy cũng sẽ yêu thương em gái của anh.

Những lời nói vô tình của chàng khiến cho trái tim nàng bỗng nhói đau.

- Mình về đi anh! - Nàng ngồi dậy và quyết định đột ngột - Chúng ta về để cho anh còn nghỉ ngơi. Em cũng thấy trông người hơi mệt, có lẽ vì cuộc trình diễn sân khấu lúc nãy.
- Nhưng em không còn giận em nữa phải không?
- Em hết giận anh rồi! -Nàng cười vui cho chàng yên lòng - Em là em gái của anh mà.

Nàng đóng kịch rất khéo khiến chàng tin ngay và cả mấy ngày sau cũng vậy. Nhưng mỗi đêm trái tim nàng tan nát với ý nghĩ người đàn ông mà nàng yêu chỉ xem như là một đứa nhỏ bơ vơ, tội nghiệp. Nàng có chút tài năng nên chàng động lòng và nhận nàng làm đứa em kết nghĩa. Nhưng cho dù nàng có xuất hiện trước mắt chàng lộng lẫy như thế nào đi nữa như hôm nàng trở thành cô người mẫu tình cò trên sân khấu thì dưới mắt chàng, nàng vẫn chỉ là một đứa nhỏ mồ côi. Nàng không có gia thế hiển hách như Huệ Trinh hay Lệ Hằng, và nàng cũng chẳng phải là người thành đạt và nổi tiếng như họ. Trong xã hội mà nàng đang sống, nàng vẫn là một con số không to tướng.

Mỗi buổi tối, trong giấc ngủ, Minh Thư thường thấy nhiều ác mộng, tâm trí nàng hoảng loạn và nàng cố định thần trong một thời gian mới có thể thoát ra khỏi trạng thái này.

"Mình không thể nào tiếp tục mơ mộng viễn vông như thế nữa!", nàng nhủ với lòng mình.

"Quân Vũ.....anh ấy như thế là tốt với mình lắm rồi. Anh ấy có quyền yêu những người xứng đáng với anh ấy.... Quân Vũ không có lỗi gì với mình cả....mình phải mau tỉnh mộng....Minh Thư ơi, phải mau tỉnh mộng thôi!

Và thế là Minh Thư dồn hết tâm trí vào việc học. Nàng học ngày, học đêm, học bất cứ khi nào tìm được thời gian rảnh rỗi. Thư viện ở Đài Bắc có dư thừa tài liệu cho nàng tham khảo, cộng vào trí thông minh sẵn có nên Minh Thư tiến bộ đến không ngờ. Và cuối tháng đó khi thầy chủ nhiệm xướng lên cái tên Hoàng Minh Thư đầu tiên trong bảng xếp hạng của lớp thì ngay cả Dương Thiệu Vỹ cũng giật mình.

- Em vượt qua luôn cả anh rồi!- Thiệu Vỹ nói và nhìn nàng

bằng ánh mắt đầy khâm phục - Anh chỉ nhường cho em một tháng này thôi!

Nàng cười và nói với chàng - Không phải em học giỏi hơn lúc trước mà chỉ tại vì tháng này anh lười học.

Thiệt Vỹ bật cười trước câu nói vui của Minh Thư. Cũng có thể như thế lắm. Lúc này chàng hay chìm vào mơ mộng của chính mình nên có khi không tập trung vào việc học. Và trong giấc mộng nào cũng có hình bóng của Minh Thư. Nàng không phải là Minh Thư của sáu, bảy tháng về trước mà đã thay đổi một cách tuyệt vời đến nỗi tất cả các nam sinh trong lớp đều ngẩn ngơ ra trước sắc đẹp của nàng. Còn các nữ sinh trong lớp thì cũng ngẩn người ra nhưng với tâm trạng căm tức vì người mà họ nghĩ là chú vịt con xấu xí trước đây bây giờ trở nên một nàng thiên nga yêu kiều không bút mực nào tả xiết. Nước da rám nắng ngày xưa bây giờ đã trở thành trắng mịn, nhân dáng của người con gái càng lúc trở thành bắt mắt, điều kiện sống tốt đẹp hơn khiến sắc đẹp của Minh Thư càng lúc càng trở nên muột mà, lộng lẫy. Những bộ áo cũ kỹ trước đây đã được thay bằng những bộ thời trang mà Quân Vũ lần lượt mang về chất đầy trong tủ áo của Minh Thư. Cho nên lúc các nữ sinh cũng lớp phát giác ra sao đôi chân của con bé nhà quê bây giờ trở nên thanh thoát như ngón sen, chiếc eo của nó sao thon thả đến thế mà bộ ngực thì thanh tân đầy đặn, làn da trắng ngần và mịn màng không sao tả xiết tạo cho gương mặt vốn đã sáng như trăng rằm kia một sức quyến rũ đến mê hoặc lòng người thì ôi thôi tất cả đã muộn rồi, Minh Thư đã vượt xa họ một khoảng cách khá dài mà dù cố chạy theo họ cũng thế nào bắt kịp. Đó không phải là sắc đẹp bình thường mà sắc đẹp vốn đã làm điên đảo trái tim khán giả một lần khi nàng bất ngờ xuất hiện trên sân khấu. Sau lần đó, Minh Thư không đựng tới đồ trang điểm mà

Quân Vũ đã sắm cho đứa em gái mà chàng rất quý nhưng từ nàg vẫ tỏ ra một sức thu hút đến kỳ lạ đến nỗi bây giờ tiếng tăm của nàng đã vượt ra khỏi cái lớp mười hai mà nàng đang học và Minh Thư đã trở thành một hình tượng mà các chàng nam sinh trong trường đều mơ ước đến.

Sự thay đổi của Minh Thư khiến cho Khánh Ngọc tức tức lồng lộn. Có lần một người bạn học cùng lớp đã rỉ tai cho Khánh Ngọc biết:

" Nghe nói con bé Minh Thư đã được một người anh kết nghĩa giàu có nhận về nuôi, cho nên bây giờ nó mới trở nên xinh đẹp, mượt mà như vậy ".

"Ai nói cho bồ biết? ",

Khánh Ngọc hỏi lại thì cô bạn hay mách lẻo kia bèn đáp:

"Thì Dương Thiệu Vỹ nói chứ còn ai! Con bé Minh Thư đã kể cho Thiệu Vỹ biết. Hai người họ thân nhau như vậy, việc gì lại không tâm sự cho nhau nghe. Tôi còn nghe nói Thiệu Vỹ tặng quà cho Minh Thư mà con bé từ chối không nhận bởi vì bây giờ cuộc sống của nó đầy đủ lắm rồi. Cứ nhìn những gì nó ăn diện trên người thì cũng đủ biết. Toàn là hàng thượng đẳng đắt tiền! Con bé ấy thật là chuột sa hũ nếp. Chắc nó không thèm để mắt tới Thiệu Vỹ đâu. Tôi nghĩ mơ ước của nó càng cao xa vời vợi hơn kia..... nhất là sau này khi nó đã bước chân vào đại học ".

Những lời rỉ tai đó khiến Khánh Ngọc tức đến bầm gan tím ruột nhưng Minh Thư bây giờ đã cao vời trước mắt mọi người như thế. Khánh Ngọc dù có làm gì cũng không thay đổi được cái thực tế sò sò ra đó. Nhưng rồi cô gái nhà giàu cuối cùng cũng tự an ủi: "Tranh với nó làm gì ệt. Nó muốn lên

hương thế nào cũng được, nó bước được vào đại học mình cũng chẳng cần. Nó yêu ai mình cũng không thêm anh tức miễn là nó đừng yêu anh Quân Vũ của mình thôi ".Nghĩ tới Quân Vũ, trái tim của Khánh Ngọc sáng bừng lên. Lúc này tuần nào chàng cũng ghé qua nhà nàng để dùng cơm theo lời mời của ba mẹ nàng. Mỗi lần đến đều có những món quà thật đẹp để tặng cho nàng. Trái tim của Khánh Ngọc lâng lâng với ý nghĩ chàng hoàng tử trong mơ trước sau gì rồi cũng vào tay mình thì lời thố lộ của mẹ nàng một buổi tối kia khiến cho lòng nàng càng thêm hy vọng.

Tối đó bà Mỹ Tâm gọi con gái vào phòng và nói nhỏ:

- Lúc không có ba con, mẹ đã nói thẳng với Quân Vũ biết điều đó rồi. Ba con vì sĩ diện không chịu nói ra thì mẹ cóc cần sĩ diện, miễn sao cho Quân Vũ nó hiểu rõ rằng con gái của mẹ yêu nó và ba mẹ thì rất muốn nó trở thành con rể. Sau khi nó kết hôn với con thì tất cả tài sản của nhà họ Lưu là của nó.

- Thế thì anh ấy nói sau hờ mẹ?

- Nó yên lặng rồi sau đó xin mẹ cho nó thời gian để suy nghĩ. Nó còn nói là không bao giờ quên được ba mẹ đã chăm sóc và lo lắng cho nó sau khi ba mẹ nó bị tai nạn tâm khốc qua đời, còn riêng nó thì lâm vào một cú sốc tinh thần không thể hàn gắn được. Nó cũng thừa nhận nó rất quý mến con. Mẹ chắc chín mươi chín phần trăm là nó chịu rồi, nhưng gật đầu ngay thì sợ bị mang tiếng là tham lam tài sản của gia đình mình, vì vậy nó phải tỏ ra lẩn lộn để mọi người đừng hiểu sai rồi khinh thường nó.

Những lời của bà Mỹ Tâm khiến tâm hồn của Khánh Ngọc như bay bổng trên mây. Từ trước đến nay, Quân Vũ không bao giờ từ khước bất cứ điều gì mà cha mẹ nàng yêu cầu nên

nàng nghĩ lần này cũng vậy. Tối hôm đó Minh Thư thức khuya làm bài rồi ngủ quên trong thư phòng. Quân Vũ cũng có việc vào đó, tình cờ khám phá ra điều ấy. Chàng liếc vào quyển vở bài tập đang mở ra trên bàn, cảm thấy lúc này Minh Thư dồn hết sức vào việc học quá nhiều. Chàng có la rầy vì sợ nàng ngã bệnh nhưng cô em nhỏ cứng đầu của chàng nhất định không chịu nghe lời ông anh hay lo xa của. Có lúc chàng rủ nàng đi biển để giải khuây thì nàng chỉ lắc đầu rồi lại dồn hết thời gian rảnh rỗi vào việc học.

"Đó cũng là một điều tốt!, cuối cùng chàng kết luận,

"Phải có ý chí như Minh Thư thì mới thành công được!".

Chàng nghĩ thế mà vô tình không biết thái độ này của nàng đã được hình thành từ một nguyên nhân hoàn toàn khác hẳn.

Lúc sau này tâm trí của Quân Vũ cũng rối bời vì một chuyện mới xảy ra cách đây hai tháng. Đó là việc bà Mỹ Tâm trong một lần chàng đến nhà đã nói thẳng với chàng là hai ông bà muốn chàng làm con rể mà Khánh Ngọc thì yêu chàng tha thiết.

-"Nó không thể nào sống nếu thiếu con!", đó là nguyên văn những gì bà nói

"Trước đây con đã từng muốn tự vẫn theo cha mẹ của mình nhưng hai bác đã cố ngăn con lại, vực con trở về với cuộc sống này thì bây giờ con hãy làm điều đó đối với Khánh Ngọc vì con là lẽ sống của nó. Không có con nó sẽ sống không nổi".

Bà nói rồi khóc có vẻ đau lòng lắm. Những giọt nước mắt của bà khiến cho chàng xót xa. Chàng vốn xem vợ chồng bà Mỹ

Tâm như ba mẹ nuôi của mình. Khoảng thời gian sau khi cha mẹ chàng qua đời, hai ông bà đã ra sức đùm bọc chàng. Lúc chàng vào đại học, dù đã sống riêng, nhưng chi phí học hành hai ông bà đều lo hết. Lúc Quân Vũ tốt nghiệp đại học thì hai ông bà đã kéo chàng về công ty của họ. Hai năm sau, chàng được ưu ái thăng lên chức phó giám đốc. Bởi mang ơn họ mà chàng đã cống hiến hết sức mình cho công ty. Vì xem hai vợ chồng bà Mỹ Tâm là ân nhân của mình nên khi nghe những lời thổ lộ thống thiết của bà, chàng không thể nào mở miệng ra từ chối thẳng. Cho nên chàng đã nói ra một câu đưa đẩy cho qua để tìm kế hoãn binh. Thực sự Quân Vũ cũng quý mến Khánh Ngọc, nhưng đó là tình cảm của người anh trai dành cho em gái. Họ đã quen nhau từ thuở còn thơ rồi sau đó trải qua bốn năm sống chung dưới một mái nhà nên quan hệ cũng rất khăng khít. Chàng không biết Khánh Ngọc đối xử với những người khác ra sao, nhưng đối với chàng thì một mực ngoan hiền nên chàng không thể nào không quý mến.

Nhưng trong lòng chàng, chàng chưa bao giờ nghĩ rằng nàng là đối tượng mà chàng muốn kết hôn. Dù gia đình nàng rất giàu, dù chàng có thể hưởng trọn gia sản của cha mẹ nàng sau khi cưới nàng làm vợ thì những điều đó đối với chàng cũng không quan trọng bằng vấn đề chàng có thực sự yêu thích nàng hay không. Cho đến bây giờ dù có rất nhiều phụ nữ vây quanh nhưng lòng Quân Vũ chỉ nghĩ đến hai người đó là Huệ Trinh và Lê Hằng. Ba người từ thời trung học đã học cùng một lớp, thân nhau từ thời còn vô tư cấp xách đến trường. Sau này khi lên đại học, mỗi người chọn một con đường khác nhau nhưng họ vẫn liên lạc với nhau luôn. Bây giờ Huệ Trinh đã trở thành một ca sĩ nổi tiếng trên nhạc đàn Đài Bắc, nàng cũng là một nhạc sĩ dương cầm có hạng đã đoạt nhiều giải thưởng trong những cuộc thi được tổ chức

quy mô trên toàn quốc. Gia đình nàng là gia đình trí thức. Cha mẹ Huệ Trinh đều là giáo sư đại học nên họ dạy con rất kỹ. Cho nên bây giờ dù đã trở thành một nhân vật được nhắc tới rất nhiều ở Đài Bắc và tên tuổi nổi như cồn nhưng cho đến nay Huệ Trinh tuyệt nhiên không gây ra tai tiếng gì. Còn Lê Hằng lại là một trường hợp khác. Huệ Trinh hiền thực bao nhiêu thì Lê Hằng hiếu động bấy nhiêu. Nhan sắc của nàng rất sắc sảo, có phần lấn lướt Huệ Trinh, từ thời trung học đã nổi danh là hoa khôi của toàn trường. Tốt nghiệp trung học, Lê Hằng thi ngay vào trường đại học điện ảnh, đầu quân ột lĩnh vực mà nàng cảm thấy rất hợp với nàng. Ngay năm thứ ba, khi còn mài đống quần trên ghế nhà trường, nàng đã được một đạo diễn khám phá và ông đã không ngần ngại giao cho nàng thủ vai chính trong một bộ phim đã từng nổi tiếng một thời của ông. Đó là một bộ phim mang nhan đề rất lãng mạn "Ai cũng có điều bí mật". Từ đó tên tuổi của Lê Hằng vụt sáng lên nhưng một cô gái đa tài này cũng đã phải làm những nỗ lực lớn lao khi vừa đóng phim vừa phải gao bài ngày đêm để lấy đầy đủ chứng chỉ của nhà trường hầu gặt được mảnh bằng đại học. Và rồi cuối cùng nàng của thành công mà lại tốt nghiệp hạng ưu khiến ọi người đều kinh ngạc. Gia thế của Lê Hằng cũng hiển hách không kém gia thế của Huệ Trinh. Cha nàng là một quan chức ngoại giao cao cấp còn mẹ nàng là một nữ đạo diễn tài ba mà thành phố đều biết tiếng. Cả hai cô gái nói trên đều tài sắc vẹn toàn và cả hai đều rất yêu chàng nên chàng cũng không biết phải quyết định ra sao. Chàng còn chưa biết phải chọn ai trong hai người họ vì chàng yêu thích họ ngang nhau thì đừng một cái, những gì bà Mỹ Tâm thốt ra trong một buổi com thân mật ở nhà bà đã khiến cho chàng trở thành tấn thoái lưỡng nan, hoang man không biết phải làm sao khi đứng ở ngã ba đường.

Tiếng ho khan của Minh Thư khiến Quân Vũ giật mình trở về với thực tại. Cô gái trở mình rồi tiếp tục ngủ có lẽ vì quá mệt mỏi. Guồng mặt nàng lúc này có gầy hơn trước nên việc này vẫn không làm giảm đi nét yêu kiều của người con gái mà trời sinh ra để đẹp và để được người khác yêu thương. Quân Vũ nhẹ nhàng bồng Minh Thư vào phòng nàng. Ngay lúc đó Minh Thư chợt thức giấc nhưng vẫn nhắm mắt giả vờ không biết. Chàng đặt nàng lên giường, đắp chăn cho nàng, còn hôn lên trán nàng và âu yếm nói:

- Cô em gái nhỏ của anh ơi! Làm gì cũng phải để ý đến sức khỏe của mình một chút chứ!

Chàng nói xong, định quay ra nhưng đôi mắt chạm vào bản thành tích biểu của nàng đặt trên bàn. Chàng tò mò giờ ra xem, kinh ngạc khi phát giác ra em gái mình đứng nhất lớp. Chàng thầm nghĩ:

" Con bé siêng năng như vậy cũng là đáng lắm! Đây là trường trung học ưu tú nhất Đài Bắc, vượt qua được tất cả mọi người không phải là chuyện dễ. Chà! Cái cậu học sinh giỏi nhất lớp mà khi trước Minh Thư có đề cập với mình, cậu ta chắc cũng phải giật mình!"

Chàng vắn nhỏ ngọn đèn lại và rời khỏi phòng nàng rồi trở sang thư phòng, không hề biết là Minh Thư xúc động đến muốn rơi nước mắt khi Quân Vũ lo lắng ình như vậy.

Ở thư phòng, Quân Vũ chăm chú xem quyển vở bài tập đang mở trên bàn của Minh Thư.

"Bài khó quá mà con bé vẫn giảng ra được, thật là đáng phục. Nhưng cách giải này còn hơi dài dòng ",chàng lẩm bẩm rồi ngồi đó hý hoáy viết. Một lát sau chàng mới gỡ tài liệu ra

làm.

Sáng hôm sau Minh Thư thức dậy, làm điểm tâm xong và gọi Quân Vũ ra ăn thì mới biết Quân Vũ đã đi rồi

" Mới bảy giờ, sao hôm nay anh ấy đi sớm thế!", nàng ngạc nhiên lắm lắm. Nàng bước qua thư phòng để lấy tập vở bỏ quên tối đêm qua thì bất gặp một mảnh giấy nhỏ mà Quân Vũ dán lại:

" Minh Thư,

Sáng nay có cuộc họp quan trọng nên anh phải đi sớm để chuẩn bị. Chúc mừng em đã vươn lên vị trí đầu lớp.

Chắc cậu bé luôn luôn nhất lớp mà em thường nói với anh cũng giật mình vì thành tích của em. Anh đã xem qua vở bài tập của em rồi. Em giải theo cách đó cũng được nhưng có hơi dài dòng nên anh đã tìm ra cách giải ngắn hơn. Em xem cho kỹ, sáng nay nếu thầy dạy toán gọi em lên bàn giải bài cho lớp xem thì anh đoán chắc túi bạn của em sẽ lác mắt hết.

Lúc nào anh cũng thương em gái của anh,

Anh Quân Vũ "

Minh Thư ấp lá thư vào lòng, nhắm mắt lại và thấy tâm hồn mình bay bổng.

"Anh ấy thương mình, bao giờ cũng nghĩ đến mình. Như vậy mình còn đòi hỏi cái gì chứ? Như vậy mình còn chưa hạnh phúc hay sao?"

Sáng hôm đó sau khi Minh Thư bước vào lớp học thì đã thấy Dương Thiệu Vỹ có ý trông nàng.

- Minh Thư! - Thiệu Vỹ khẽ nói - Em đã giải bài toán thầy cho tuần trước rồi chứ?

- Em giải rồi, còn anh thì sao?

- Anh cũng đã giải xong nhưng không được hài lòng cho lắm.

- Tại sao?

- Vì nó hơi luộm thuộm, anh muốn giải theo cách ngắn gọn hơn mà suy nghĩ thế mấy vẫn chưa tìm ra được cách.

- Thì chúng ta hãy đợi thầy giải vậy! Làm bài được là mừng rồi, anh còn bút rút cái gì chứ!

Hôm nay trong lớp Minh Thư, hình như có học sinh đi sớm hơn thường lệ. Ai cũng bàn tán về bài toán hóc búa, người chưa làm được thì tham khảo những người giỏi hơn mình. Có người còn copy nguyên văn bài làm của bạn.

- Những tiếng nhốn nháo, bàn tán trong lớp im bật đi khi thầy toán bước vào. Điểm danh xong, thầy ngược nhìn mọi người:

- Thế nào, bài tập tuần rồi các em đã làm xong rồi chứ?

Lớp học im lặng, thầy quan sát cả lớp rồi nói tiếp:

- Chắc là hóc búa lắm hả cho nên chẳng có ai lên tiếng? Thôi được, bây giờ có ai giải ra thì hãy tình nguyện lên bảng và trình bày cho toàn lớp xem cách giải của mình.

Cả lớp lại im lặng lần nữa. Thầy dạy toán hướng về phía Dương Thiệu Vỹ:

- Này Thiệu Vỹ, thầy không tin là em không giải ra bài

này. Thế nào? Lên bảng đi chứ, người hùng của lớp!

Vì thầy đã gọi đích danh nên Thiệu Vỹ không làm sao khác được, đành phải lên bảng để giải bài tập theo cách của mình. Trên bảng dày đặc những hàng chữ, Thiệu Vỹ đã cố viết thật nhỏ vì sợ không đủ chỗ.

Thiệu Vỹ trở về chỗ ngồi rồi thầy giáo mới liếc nhìn cách giải của đứa học trò mà thầy cưng nhất.

- Có ai có ý kiến gì không?

Cả lớp đều im thin thít. Thấy không khí có vẻ nặng nề, thầy gục gặc rồi nói:

- Thầy không làm khó các em đâu, thầy biết bài toán này rất khó. Cách giải của Thiệu Vỹ đầy đủ dù khá dài dòng nhưng dù sao cậu ấy cũng đã cố hết sức mình rồi và điều này cũng rất đáng khen. Các em chép cách giải của Thiệu Vỹ vào tập đi để tham khảo. Một chốc nữa, thầy sẽ cho em cách giải ngắn gọn hơn.

Các học sinh không ai bảo ai, vội vã chép bài giải vào tập. Mười phút sau, thầy viết cách giải của mình lên bảng. Các học sinh đều ồ lên một cách thán phục, còn Thiệu Vỹ quay sang Minh Thư:

- Cách giải của thầy thật là tuyệt vời. Những gì mà anh suy nghĩ nhất óc mấy ngày qua hóa ra lại tựu trung trong cách giải này.

Minh Thư mỉm cười:- Chính vì vậy cho nên thầy mới là thầy của chúng ta chứ!

Đợi cho học sinh chép vào tập xong, thầy khẽ hỏi:

- Sao, các em còn điều gì thắc mắc nữa không? Nếu không thì hôm nay chúng ta sang bài mới!

Lúc đó Minh Thư mới đứng lên và khẽ nói:

- Thưa thầy, em có một cách giải khác

- Chà! Minh Thư! - Thầy dạy toán có vẻ ngạc nhiên - Sao lúc này thầy hỏi thì em lại im thin thít chứ?

- Thưa thầy, vì em cảm thấy không có tin cho lắm. Em không biết giải theo cách đó thì có thể chấp nhận được không?

- Nào, cô bé! - Thầy dạy toán khẽ nói - Ngại ngần gì mà không chia sẻ với các bạn cách giải của mình! Tháng rồi, em đã đứng nhất lớp. Thầy tin tưởng vào khả năng của em. Biết đâu em có cách giải độc đáo hơn.

Minh Thư không ngần ngại, bước ngay lên bảng. Nàng chép lại cách giải của Quân Vũ, trong lòng rất hồi hộp vì không biết thầy cho ý kiến thế nào. Chép xong, nàng về chỗ. Thầy thoáng nhìn bài giải rồi có vẻ giật mình. Ông quay xuống nhìn đứa học trò của mình và khẽ nói:

- Minh Thư, em đã nghĩ ra cách giải này trong vòng bao lâu?

Minh Thư không thể nào nói đó là cách giải của Quân Vũ, cho nên nàng chỉ nhỏ nhẹ đáp:

- Thưa thầy, em đã suy nghĩ suốt tuần qua và cũng đã thức suốt đêm qua.

Thầy giáo nhìn Minh Thư, không dấu được vẻ ngỡ ngàng trong ánh mắt:

- Minh Thư, thầy nói thật cho em biết nhé! Cách giải của em

còn xuất sắc hơn cách giải của thầy nữa.

Trái tim Minh Thư như bay bổng trên mây, không phải chỉ vì thầy khen ngợi, bạn bè khâm phục mà bởi nàng đã khám phá ra người anh kết nghĩa của nàng là một người rất tuyệt vời "Chao ôi...", trái tim nàng như nở bùng ra trong hạnh phúc, "... anh Quân Vũ của mình là một người hoàn hảo không thể tưởng. Anh ấy không những đẹp trai, đầy tình người mà lại còn tài giỏi nữa! Anh Quân Vũ đã vượt qua thầy dạy toán của mình, một người từng cho xuất bản nhiều giáo trình nổi tiếng khắp Đài Bắc. Lúc này thầy đã công nhận cách giải của anh ấy là xuất sắc nhất. Tối hôm nay mình sẽ về kể cho anh ấy nghe. Chắc anh Quân Vũ sẽ vui ghê lắm!" 8 -

Hai giờ học đã trôi qua nhanh chóng, khi tiếng chuông vang lên báo hiệu giờ chơi đã đến, Thiệu Vỹ kéo Minh Thư ngoài, tìm một chỗ thanh tịnh ngồi nói chuyện với nàng rồi khẽ hỏi:

- Này, Minh Thư! Anh hỏi thật nhé, làm sao em có thể nghĩ ra cách giải ấy chứ? Anh vừa chép bài giải của em mà vừa giật mình, anh không ngờ em lại tiến bộ vượt bậc như vậy!

- Anh của em kèm cho em học! - Minh Thư hân hoan nói - Bất cứ lúc nào rảnh rỗi là anh ấy lại để mắt đến bài vở của em. Anh của em thương em lắm... - Nàng tiếp tục khoe, chìm đắm trong hạnh phúc của riêng mình -.... Hôm qua vì làm bài mà em ngủ quên ở phòng đọc sách, anh ấy đã bế em vào giường rồi còn đắp chăn cho em nữa. Chao ôi! Anh ấy là người anh tuyệt vời nhất thế gian này!

Dương Thiệu Vỹ nhìn Minh Thư trân trối. Chưa lúc nào chàng thấy nàng vui như vậy và cũng chưa lúc nào Minh Thư kể cho chàng biết chuyện nhà của mình một cách tỉ mỉ như vậy.

"Chà! Cái người anh kết nghĩa nhận Minh Thư về nuôi mà Minh Thư kể ỉnh nghe trước đây, không ngờ anh ấy lại thương Minh Thư như vậy có quá mức bình thường không nhỉ? Để mình thử hỏi Minh Thư vài câu thì sẽ rõ!"

- Minh Thư này! - Dương Thiệu Vỹ làm ra vẻ tự nhiên - Anh của em chắc là thành công trong sự nghiệp lắm nhỉ?

Minh Thư mỉm cười:

- Anh ấy tốt nghiệp đại học là có chỗ làm ngay. Hai năm sau anh ấy được thăng làm phó giám đốc. Anh ấy nói là sẽ lo cho em học hết bậc đại học. Sống với anh ấy, em không lo lắng bất cứ điều gì. Em cứ dồn hết tâm trí vào việc học nên mới đạt được sự tiến bộ trong những ngày qua. Anh ấy là một người anh rất tốt với em!

- Anh ấy năm nay bao nhiêu tuổi rồi hở Minh Thư?

- Hăm sáu, hăm bảy gì đó... nhưng vẻ ngoài của anh ấy trong trẻ hơn số tuổi của anh ấy rất nhiều.

- Anh ấy có bạn gái chứ?

- Đương nhiên rồi.... mà còn đếm không xuể nữa! Bạn gái của anh ấy hả người nào cũng nổi tiếng và đẹp tuyệt vời!

Thiệu Vỹ tròn mắt:

- Anh của em đào hoa đến thế kia à?

- Vâng, bởi vì anh ấy thành công trong sự nghiệp mà còn rất đẹp trai.

- Đẹp trai như anh hả?- Dương Thiệu Vỹ hỏi đùa.

- Anh rất đẹp trai!- Minh Thư chúm chím cười - Nhưng anh của em đẹp trai hơn anh nữa.

- Thế à?- Thiệu Vỹ nói, cố dấu vẻ tự ái - Ở tuổi anh ấy thì đã có nhiều người lập gia đình rồi. Anh của em không định cưới vợ hay sao?

- Sao lại không? Anh ấy đã chọn một số người trong những người mà anh ấy quen biết. Việc kết hôn với anh ấy chỉ vấn đề là thời gian.

Minh Thư nói đến đó, cố dấu vẻ buồn của mình, còn Thiệu Vỹ nghe Minh Thư kể ỉn nghe như vậy, mừng giống như là người vừa chết đi sống lại. Nãy giờ nghe Minh Thư ca tụng ông anh của mình, Thiệu Vỹ cứ nôm nớp lo sợ dù đó là những lo sợ viễn vông. Tự nhiên chàng muốn tìm hiểu về người đàn ông đứng ra bảo bọc cho Minh Thư, tò mò muốn biết anh ta như thế nào mà Minh Thư có vẻ trân trọng anh ta như vậy:

- Em nói anh ấy đã chọn " một số người" trong những người anh ấy quen biết, như thế là thế nào?

- Anh ấy đã chọn hai người trong số những người yêu anh ấy, và vì anh của em thích hai người ấy ngang bằng nhau nên mới lần lựa trong việc kết hôn. Anh ấy không biết phải chọn ai, nếu không anh ấy đã cưới vợ lâu rồi.

Thiệu Vỹ nghe Minh Thư kể vậy càng mừng.

"À, thì ra anh chàng này đã có người yêu.....mà có đến hai người... vậy thì mình còn lo sợ gì nữa chứ?",chàng tự nhủ.

Ngẫm nghĩ một lúc Thiệu Vỹ khẽ hỏi:

- Nếu anh ấy lập gia đình rồi, anh ấy vẫn tiếp tục lo cho em chứ?

- Anh ấy nói là sẽ tiếp tục lo cho em đến lúc em tốt nghiệp đại học mới thôi. Anh ấy còn bảo là quen nhiều người và sẽ chọn một người xứng đáng để em lấy làm chồng rồi anh ấy mới yên tâm.

- Em cho anh gặp anh ấy đi! -Thiệu Vỹ vừa nói vừa cười.

-Tại sao?- Minh Thư tròn mắt hỏi

- Vì anh muốn mình là người ở vị trí đầu tiên trong danh sách mà anh của em sẽ chọn cho em!

Minh Thư đỏ bừng mặt vì câu nói đó của Thiệu Vỹ, nàng ngoảnh sang phía khác và bảo:

- Anh chỉ giỏi nói đùa thôi!

Giọng chàng trai vang lên ấm áp bên tai nàng:

- Thứ bảy tuần sau, em và anh của em có thể đến nhà anh để dùng cơm chiều chứ? Ba mẹ anh sẽ rất vui khi thấy em tới. Lúc nào anh cũng nhắc với ba mẹ về em.

Minh Thư không biết trả lời với Thiệu Vỹ ra sao và cũng không muốn làm cho người bạn thân nhất này của nàng buồn nên nàng chỉ đáp lấp lửng:

- Để em hỏi anh ấy xem sao! Nếu anh ấy rảnh rồi thì em sẽ trả lời cho anh biết.

- Bao giờ em trả lời?

- Ngày mai!

- Anh mong câu trả lời sẽ là "đồng ý".
- Em sẽ cố gắng, Thiệu Vỹ! Em rất quý anh. Anh cũng biết anh là người bạn thân nhất của em mà.

Trưa hôm ấy tan học về nhà, Minh Thư cứ nghĩ đến lời mời của Thiệu Vỹ. Nàng biết chàng là con một của một gia đình giàu có. Cha mẹ của Thiệu Vỹ đều là bác sĩ thẩm mỹ nên hái ra tiền. Cũng như Khánh Ngọc, Thiệu Vỹ đi học bằng xe hơi riêng, cũng thay đổi kiểu xe liên tục không thua gì Khánh Ngọc. Ai có gì thì chàng có đó bởi vì chàng là con của một gia đình nhiều tiền lắm của. Nhưng khác với những công tử, tiểu thư nhà giàu khác. Chàng đối xử với mọi người rất tốt. Chàng vốn đã thông minh lại còn học chăm. Nói chung chàng là giấc mơ của tất cả những cô gái trong lớp nàng cũng như các cô học cùng trường. Một con người lý tưởng như chàng làm sao các nàng lại không để mắt cho được! Nhưng oái oăm thay chàng không để mắt đến họ mà lại để mắt đến nàng. Minh Thư biết Thiệu Vỹ yêu mình và trái tim của nàng đã thuộc về một người đàn ông khác. Nàng biết người đàn ông nàng yêu có nhiều phụ nữ vây quanh và chàng cũng sẽ kết hôn với một người trong số họ nhưng không biết tại sao tâm hồn nàng vẫn nhen nhúm lên một tia hy vọng mỏng manh "Quân Vũ ngoài tình anh em kết nghĩa, anh ấy có chút tình cảm nào khác với mình không?", nàng vẫn thường hỏi mình câu hỏi ấy, liên tưởng đến việc chàng yêu thương và chăm sóc nàng ra sao. Và mặt nàng vẫn còn đỏ bừng lên khi nhớ tới mối đêm qua, Quân Vũ đã bế nàng vào phòng và thấy nàng ngủ quên ở thư phòng. Chàng là người đàn ông đầu tiên đã ôm nàng vào lòng dù chỉ để an ủi, là người mà nàng đã gối đầu trên tay khi hai người chia sẻ một đêm thật đẹp với nhau trên bãi biển hôm nào, là người đầu tiên đặt lên trán nàng một nụ hôn êm ái... chàng là... là tất cả bằng ngôn ngữ nàng không biết phải

diễn tả sao cho đủ.

"Anh ấy có một chút gì xao xuyến với mình không?" Tại sao mình không thử một trải nghiệm nhỏ?", trong đầu nàng bỗng ló lên một ý nghĩ, "Việc Thiệu Vỹ mời mình và Quân Vũ tới nhà của anh ấy là một cơ hội. Nếu Quân Vũ có chút tình cảm với mình chắc chắn anh ấy sẽ không muốn mình đến với Thiệu Vỹ cũng như đến với bất cứ người đàn ông nào khác.

Chiều hôm ấy, khi Quân Vũ vừa về đến cửa là Minh Thư đã chạy ra đón hôn lên má chàng một cái.

- Gì đây cô bé? - Quân Vũ mỉm cười - Em có chuyện gì vui phải không?

- Bài toán mà anh làm cho em đêm qua... Nàng vui vẻ nói -....em đã giải cho cả lớp xem, bạn bè của em phải phục lẫn, còn thầy giáo thì nói cách giải của anh còn xuất sắc hơn cả cách giải của thầy ấy nữa.

- Vậy thì hôn anh một cái nữa đi! Em phải hôn cả bên này mới đủ.

Nàng không đợi chàng nhắc tới lần thứ hai, kiễng chân lên hôn nàng lần nữa. Quân Vũ mỉm cười:

- Em cảm ơn anh như vậy là đủ lắm rồi. Còn anh thì chưa biết thưởng cho em cái gì đây khi tháng rồi em đã đứng nhất lớp.

- Anh mới biết hôm qua hả?- Nàng hỏi rồi mỉm cười.

- Hôm qua vào phòng em, anh mới tình cờ khám phá ra. Sao không cho anh biết để anh mừng! Mà này cô bé, em muốn cho anh thưởng em món gì?

- Anh không cần thưởng cho em món gì cả. Anh lo lắng cho

em như hiện nay là em lấy làm cảm kích lắm rồi.

Quân Vũ mỉm cười nhìn Minh Thư:

- Anh không ngờ lại có cô gái tài hoa như vậy. Đúng nhất lớp trong một trường nổi tiếng nhất Đài Bắc!
- Cũng vì anh lo lắng cho em mọi thứ nên em dồn hết tâm trí vào việc học.

Nói đến đó nàng ngập ngừng một chút rồi bảo:

- Anh Quân Vũ, em có chuyện này muốn nói với anh.
- Chuyện gì vậy hở em?
- Anh Thiệu Vỹ, người bạn lúc nào cũng đứng nhất lớp mà em vẫn thường nhắc với anh, gia đình anh ấy muốn mời chúng ta đến dùng cơm chiều vào thứ bảy tuần sau.
- Thứ bảy tuần sau anh có hẹn với Huệ Trinh rồi!

Quân Vũ đáp thế nhưng thấy Minh Thư có vẻ buồn nên vội bảo:

- Hay để anh hỏi lại cô ấy. Dù sao anh cũng dành chút thời gian cho em gái của mình chứ! Em cứ nhận lời cậu ta đi, chắc Thiệu Vỹ đã charm em rồi nên muốn em đến đây cho cha mẹ biết mặt. Anh là anh của em, anh cũng muốn biết gia thế của cậu ta ra sao, có xứng đáng với em gái cưng của anh không.

Câu nói của Quân Vũ làm Minh Thư đỏ mặt lần nữa. Nhưng nàng cảm thấy vui khi Quân Vũ lo lắng ỉn. "Để rồi xem thái độ của anh ấy thế nào... "nàng tự nhủ,".... và qua thái độ đó mình có thể biết chính xác là anh ấy có yêu mình một chút nào không!"

CHƯƠNG 9-10

- 9 -

- Thưa mẹ! con muốn nói với mẹ một chuyện! - Chàng trai mở lời, ngồi đối diện với mẹ mình. Bà Cẩm Đào đóng quyển tạp chí lại, ngước mắt lên nhìn con:

- Có chuyện gì hử Thiệu Vỹ?

- Thứ bảy tuần sau, con muốn mời bạn con đến ăn cơm chiều ở nhà chúng ta. Anh của cô ấy cũng sẽ cùng đi nữa.- Bạn nào? Con bé Minh Thư mà con thường nhắc đến với mẹ đó ha?

- Thưa vâng! Con rất mến cô ấy. Từ trước đến giờ con chưa nề phục người con gái nào như vậy.- Con rất có cảm tình đối với nó?

- Thưa vâng! - Chàng trai đỏ mặt đáp.

- Thế nó đối với con thế nào?

- Minh Thư rất quý con. Trong lớp chúng con ngồi bên cạnh nhau. Hai đứa rất là tâm đầu ý hợp. Minh Thư học giỏi khủng khiếp mẹ ạ, tháng rồi cô ấy đứng nhất lớp!

- Hả?- Bà mẹ thốt lên kinh ngạc - Chà, Thiệu Vỹ! Sao để con bé ấy qua mặt con chứ?

- Con cho cô ấy nhất lớp một lần thôi, cho cô ấy vui lòng. Bắt đầu từ tháng sau, con sẽ học hết mình. Con sẽ vượt qua Minh

Thư thì cô ấy mới nể phục con.

- Con bé ấy cũng thông minh đáo để nhỉ! - Người mẹ khẽ chắc lưỡi.

- Mẹ không biết đâu! - Chàng trai háo hức kể - Hôm qua Minh Thư khiến cho cả lớp phục lăn và cả thầy cũng phải nể mặt nữa. Cô ấy giải một bài toán hóc búa theo cách mà thầy bảo còn xuất sắc hơn thầy.

- Vậy ư? - Người mẹ nói với vẻ hài lòng - Con nhỏ này cũng thuộc loại phi thường nhỉ! Gia thế nó như thế nào hở con? - Người mẹ bắt đầu tìm hiểu.

- Minh Thư tội nghiệp lắm mẹ, vì cô ấy mồ côi.....

- Con trai nói chưa dứt câu, bà Cẩm Đào đã cau mày. Vì gia đình bà là gia đình trí thức lại giàu có nên bà cũng mong con trai của mình giao du với những người có gia thế tương đương.

Thấy mẹ có vẻ không hài lòng, Thiệu Vỹ vội nói tiếp:

- Nhưng Minh Thư có một người anh rất tốt mẹ ạ! Anh ấy trẻ tuổi, tài cao, mới hăm sáu, hăm bảy mà đã làm phó giám đốc của một trong những công ty lớn nhất Đài Bắc.

- Anh nó làm việc ở công ty nào? - Bà mẹ tò mò hỏi. - Con cũng không hỏi kỹ, nhưng khi họ tới đây dùng cơm thì mẹ có thể hỏi cho rõ hơn. Gia đình họ cũng giàu có lắm, cũng ở trong biệt thự như gia đình mình. Mẹ chưa thấy Minh Thư đâu! Cô ấy xinh đẹp lắm mẹ ạ! Chỉ nhìn cách ăn mặc của cô ấy thôi, mẹ cũng có thể hình dung gia thế của cô ấy như thế nào rồi.

Thiệu Vỹ cố tán vào vì chàng biết mẹ mình thích những người giàu và có địa vị. May mắn ông anh kết nghĩa của Minh Thư cũng là người có tiền và cố vai vế trong xã hội nên chàng mới mạnh miệng tán dương như thế.

Thiệu Vỹ cũng không nói rõ Quân Vũ chỉ là anh em kết nghĩa của Minh Thư, chàng cố tình để mẹ hiểu lầm hai người là anh em ruột và chỉ như vậy thì mẹ của chàng mới có thể chấp nhận cho đứa con mà bà yêu quý giao du thân mật với Minh Thư

- Con cứ mời họ đến đi! - Bà Cẩm Đào nói - Để rồi mẹ nói lại ba con. Chắc chắn là ba con cũng không phản đối đâu. Ông ấy rất trọng vọng những người thông minh và có học vị.

- Ồ, con cảm ơn mẹ! - Thiệu Vỹ mừng rỡ nói - Mẹ nhớ dặn người làm chuẩn bị một bữa cơm thịnh soạn. Con cũng muốn nhà cửa thơm mát hơn để đón bạn bè của mình.

- Chà! - Người mẹ ngắt lời con trai - Con có vẻ xem trọng hai người bạn ấy quá nhỉ. Để mẹ xem con bé Minh Thư và anh nó thế nào mà con bốc họ lên mây xanh như vậy.

- Mẹ cứ chờ gặp họ rồi sẽ biết. Anh trai cô ấy cũng học giỏi khủng khiếp đấy mẹ ạ! Nhờ anh ta kèm cặp mà Minh Thư mới vượt hơn con như vậy.

- Người anh như thế cũng là tốt lắm.- Bà Cẩm Đào nhận xét - Cha mẹ mất sớm mà biết lo cho em gái mình như vậy cũng đủ biết gia đình họ đáng hoàng cỡ nào. Được rồi, con cứ mời họ đến. Hai cánh cửa của nhà họ Trần chúng ta lúc nào cũng sẵn sàng mở rộng để đón tiếp họ.

Trưa thứ bảy đó Quân Vũ nhận được một cú phôn từ Huệ

Trinh. Nàng có vẻ buồn vì chàng đã không đến tham gia buổi hòa tấu mà nàng là một trong những người trình diễn.

- Anh đã hứa với em rồi, sao bây giờ lại đổi ý?- Nàng giận dỗi nói qua phon.

- Tại anh có chuyện "không thể không đi "...em làm ơn hiểu giùm anh đừng có giận anh!

- Chuyện gì mà "không thể không đi "?

- Số là chiều hôm nay anh và em gái của anh phải đến dự buổi cơm chiều ở nhà người bạn nó. Cậu ta yêu Minh Thư, gia đình cậu ấy gia giáo, học lực của cậu ta cũng giỏi. Vì vậy anh muốn đến để có một cái nhìn thực sự về họ. Minh Thư nó giao du với ai, người theo đuổi nó như thế nào, anh là anh nó phải để mắt đến.

- Em gái?....Minh Thư?....Anh nói gì em không hiểu! Em quen với anh mấy năm nay, hoàn cảnh gia đình của anh ra sao em đều hiểu rõ, tại sao rồi tự dưng hôm nay anh lại có một người em gái. Cô ta là người như thế nào?- Huệ Trinh hỏi mà lòng bắt đầu ghen lên.

- Quân Vũ vô tình không biết tâm trạng của Huệ Trinh nên bình thản nói:

- Minh Thư ấy hả? Lúc nào nó cũng biết học mà thôi. Nếu không đến trường thì nó cũng đi thư viện. Huệ Trinh biết không, Minh Thư là con một sách, nó giống hệt như anh lúc anh còn thời kỳ trung học. Là con gái mà Minh Thư học giỏi khủng khiếp, hồi tháng rồi nó đã đứng nhất lớp.....

Huệ Trinh ngẩn người ra trước những câu nói của Quân Vũ. Là bạn thân của chàng từ đó đến giờ, chàng chưa hề nói cho

nàng nghe một người nào mà nhiều như vậy.

"Chà! Anh Quân Vũ hôm nay anh ấy làm sao rồi! Con bé Minh Thư đó hình như rất quan trọng đối với anh ấy. Anh cứ nói liên tục về nó xem chừng như hãnh diện lắm. Chỉ có những bà cụ lắm cảm mới khoe khang người nhà của mình như vậy:

"Này, chị biết không, con bé nhà tôi thông minh lắm nhé.... đã thông minh lại còn có nhiều người theo đuổi nữa ".

Vâng đại loại các bà cụ gặp nhau thì hay khoe khoang con gái mình như thế này, thế nọ! Còn Quana Vũ, anh ấy đâu phải là các cụ bây giờ cũng lại lắm cảm như vậy!

- Quân Vũ! Huệ Trinh Ngắt lời chàng - Em biết cái cô em gái Minh Thư gì đó của anh giỏi lắm rồi..... Nhưng cái mà em không muốn nghe thì anh lại nói, còn cái mà em muốn biết thì anh không thèm giải thích

- Em muốn biết gì nào?

- Ở đâu mà anh lại có một cô em gái như vậy?

- Minh Thư là em gái kết nghĩa của anh. Cô ấy mồ côi cha mẹ, sống rất tội nghiệp nên anh đã nhận làm em nuôi của mình. Từ ngày có Minh Thư ở chung, cửa nhà cũng trở nên ấm cúng, em không biết chứ ngày xưa mỗi khi đi làm về, thấy nhà cửa vắng tanh, anh rất buồn.

- Cái gì? Hai người sống chung với nhau? Tại sao anh lại sống chung với con bé ấy? Tại sao anh lại làm cho cuộc đời mình phức tạp lên như vậy chứ? - Huệ Trinh nói mà ghìm cơn giận đang bốc lên. Bấy lâu nay nàng đến nhà Quân Vũ rất thường xuyên nhưng không hề biết là chàng có một cô em gái kết

nghĩa.

- Minh Thư nó không sống chung với anh thì nó sống ở đâu bây giờ? Quân Vũ ôn tồn giải thích - Đã nhận nó là em gái rồi thì anh phải lo cho nó chứ. Em đừng có bực lên như vậy có được không? Chỉ chiều hôm nay thôi....anh phải tới để xem gia đình bạn trai của Minh Thư ra sao. Anh không muốn nó giao du với người xấu.

- "Bạn trai?Thì ra con bé đã có bạn trai rồi! Vậy nãy giờ mình cứ ghen vớ vẩn ". Nghĩ như vậy tâm hồn của Huệ Trinh dịu xuống ngay. Nàng nhỏ nhẹ nói với chàng:- Em bỏ qua cho anh lần này thôi nhé! Lần sau không được lỗi hẹn với em!

- Anh biết rồi! Nhưng ngày mai vẫn còn là ngày nghỉ kia mà. Nếu không gặp anh hôm nay thì ngày mai chúng ta gặp vậy!

- Thật ư,anh Quân Vũ? Ngày mai em đến nhà hay anh đến đón em?

- Để anh đến đón em. Mười hai giờ được chứ,rồi chúng ta cũng đi ăn trưa với nhau!

- Vâng,em chờ anh.....mười hai giờ đúng hẹn!

Quân Vũ bỏ điện thoại xuống và thở phào một cái. Chàng biết thế nào nàng cũng ca cẩm chàng đủ điều vì chàng đã hồi lại cái hẹn hôm nay

Chàng chạy qua phòng Minh Thư và gõ cửa:

- Thế nào,MinhThư? Em xong chưa?

Minh Thư vừa mở cửa vừa trả lời:

- Em xong rồi, bây giờ chúng ta đi liền hờ anh Quân Vũ?

Chàng ngắm nghía cô em gái của mình rồi khẽ bảo:

- Sao em không mặc chiếc áo đầm màu đỏ thắm mà anh mua cho em dạo nọ. Anh thích em mặc chiếc áo đó. Mặc nó, trông em nổi bật và xinh kinh khủng.
- Tại em không muốn xuất hiện trước mặt gia đình đó một cách quá phô trương cho nên em chọn bộ áo đơn giản nhất.
- Nghe lời anh đi, mặc chiếc áo ấy vào! Chiếc áo ấy là hàng của Valentino, anh đặt hàng qua catalogue, ở Đài Bắc không có bày bán. Anh không muốn em gái của anh thua sút bất cứ người nào. Người Đài Bắc họ rất xem trọng bề ngoài, nhất là những gia đình bề thế. Anh muốn họ lát mắt khi trông thấy Minh Thư của anh xuất hiện. Bây giờ em vào thay ngay đi, không thôi sẽ trễ giờ.

Nàng dạ một tiếng nhỏ rồi làm theo chàng. Khi Minh Thư trở ra, Quân Vũ gật gù;

- Bây giờ em gái của anh là nhất thiên hạ rồi. Không ai có thể hơn em được nữa!

Lời chàng thốt ra khiến nàng xúc động. Qua những lời nói, qua những chăm sóc mà chàng bày tỏ, rõ ràng Quân Vũ xem Minh Thư như đứa em ruột của mình "Không phải ai cũng có tấm lòng như Quân Vũ. Vậy mà nhiều lúc mình còn trách anh ấy nữa!",

Minh Thư nghĩ thầm, tự trách mình vì những lần giận dỗi không đầu.

Buổi chiều nắng bắt đầu dịu dần, hai anh em đến nhà của Thiệu Vỹ đúng lúc đồng hồ trong nhà gõ sáu tiếng. Nghe tiếng chuông cửa reo vang, Thiệu Vỹ mừng rỡ reo lên:

- Mẹ xem! Hai người họ thật là đúng hẹn!

Rồi chàng vội vã chạy ra mở cửa.

- Thiệu Vỹ kinh ngạc khi đứng trước mặt mình là một Minh Thư hoàn toàn khác lạ. Một Minh Thư lộng lẫy quá mức tưởng tượng. Mỗi ngày ngồi bên cạnh nhau, chàng không biết đã ngắm nàng bao nhiêu lần nhưng bây giờ thì chàng sững sờ khi ý thức là trước đây mình chưa nhận ra đầy đủ vẻ đẹp của nàng. Khi vào lớp, nàng cũng ăn mặc đẹp nhưng đơn giản, còn bây giờ, trong chiếc áo này, nàng làm cho bầu trời của buổi chiều trước mắt chàng trở thành sáng rực lên.

- Em đẹp quá!

Quân Vũ cười thầm. "Thằng nhỏ muốn chết ngất vì Minh Thư rồi, ai nói bề ngoài không quan trọng chứ? Nhất là dân thượng lưu Đài Bắc thì có thói quen đánh giá con người qua bề ngoài. Cho nên mình phải đánh phủ đầu họ, khiến họ phải tâm phục khẩu phục ngay trong lần đầu gặp mặt."

- Em là Thiệu Vỹ hả? - Chàng thân mật vỗ vai chàng trai - Anh nghe Minh Thư nhắc về em hoài, rằng em là người học giỏi nhất lớp mà nó cố học thế nào mà cũng qua không kịp.

Thiệu Vỹ đỏ mặt;

-Tháng rồi Minh Thư vượt qua em rồi đó, cô ấy không kể cho anh biết sao? Làm cho em phải cố gắng lên để mà học tập. Con trai thua con gái thì mất mặt lắm.

Thiệu Vỹ vừa nói vừa liếc nhìn Quân Vũ. Trái tim chàng trai giật thót lên: "Trời đất hỡi đẹp trai kinh khủng! May mà hân có người yêu rồi. Nếu không, Minh Thư ở chung với hân thì

chắc mình ăn không ngon, ngủ không yên."

Thiệu Vỹ đưa hai người vào trong, vừa đi, vừa nghĩ ngợi: "Nhưng mà bề ngoài nổi bật của anh chàng Quân Vũ này rất có lợi ĩnh. Ai nhìn vào mà không thấy là hần ta sang trọng. Thật là xứng đáng với cương vị phó giám đốc. Ba mẹ mình trông thấy cũng sẽ nể mặt".

- Quân Vũ và Minh Thư cùng bước vào phòng khách. Ông Trần Vũ và bà Cẩm Đào đã có mặt ở đó đến đón họ. Hai vợ chồng đều ăn mặc sang trọng, gương mặt thì đạo mạo. Phòng khách rộng lớn, thiết kế xa hoa theo kiểu phô trương của những nhà giàu Đài Bắc.

- Xin chào hai bác!

Hai anh em cùng nhỏ nhẹ nói. Họ đứng bên nhau, người nào người ấy trông nổi bật khiến cho bà Cẩm Đào muốn hoa cả mắt. Ông Trần Vũ cũng chưa từng trông thấy con cái nhà ai mà sáng láng như hai anh em nhà này. Hai ông bà cùng niềm nở mời họ ngồi. Thiệu Vỹ hãnh diện khi thấy cha mẹ có vẻ nể nang gia đình của bạn mình ra mặt.

- Cậu Quân Vũ này, nghe nói cậu là phó giám đốc của một công ty nổi tiếng ở thành phố? - Ông Trần Vũ mở đầu câu chuyện.

- Dạ, cháu là giám đốc của công ty Trường Đạt, chắc hai bác có nghe qua?

Bà Cẩm Đào nghe thế reo lên:

- Thế à? Tôi là khách hàng trung thành của công ty cậu đấy! Chà, ai cũng bảo là công ty Trường Đạt càng lúc càng ăn nên, làm ra. Nghe nói đợt sản phẩm vừa qua sản xuất bán đắt

hàng đến nỗi ai chậm tay thì không mua được. Tôi thì bận rộn công việc suốt ngày. Hôm nọ nhìn catalogue thấy chiếc áo dạ hội màu hoàng yến đẹp quá, đến lúc có thời gian rảnh rồi gọi đến đặt hàng thì mới biết kiểu áo đó bán sạch hết cả rồi.

-Ồ, nếu bác thích thì hôm nào đó cháu mang đến tặng bác.- Quân Vũ vui vẻ nói - Chúng ta là người nhà cả, mà người nhà thì phải có sự ưu đãi đặc biệt! Bây giờ công ty đang sản xuất đợt hai. Chiếc áo đầu tiên sẽ là của bác.

- Thế là quý hóa quá! - Bà Cẩm Đào cười lên vui vẻ. Lập tức có cảm tình với chàng thanh niên vừa đẹp trai, vừa khéo nói đang ngồi cạnh mặt mình.

- Cậu làm việc ở công ty thời trang nên ăn mặc thanh lịch quá
- Nói đến đó bà vui vẻ hướng về phía Minh Thư - Cháu có phúc lắm mới có một người anh như thế nhé. Bác chắc chắn chiếc áo cháu đang mặc là do anh cháu chọn. Nhìn vào là thấy quý phái ngay.

- Thừa vâng! - Minh Thư cười đáp - Đó là do anh cháu mua cho cháu. Anh ấy thường bảo: "Minh Thư này, nếu mà em cố gắng học hành thì em muốn gì anh cũng mua cho em cả. Cháu nghe thế nên mới cảm đầu cảm cổ mà học. Và mỗi lần cháu nhất nhì lớp thì anh Quân Vũ lại sạch túi với cháu".

Bà Cẩm Đào nghe Minh Thư nói vui như thế thì cười ngất. Bà nhủ thầm: "Con bé này xinh đẹp quá đi mất, mà ăn nói cũng lém lỉnh không thua gì anh nó. Người ta thường bảo đàn bà đẹp thì không học giỏi. Mà con bé này thì vừa đẹp vừa học giỏi mới kinh chứ". Bà vừa cười vừa bảo với Minh Thư:

- Hai anh em cháu trông giống nhau lắm. Vừa nhìn vào là biết hai anh em ruột ngay!

Nghe câu đó, Thiệu Vỹ giật thót mình. Chàng trai chỉ sợ Quân Vũ nói tất cả sự thật ra thì lộ hết. Nhưng trái lại, Quân Vũ rất ung dung, chàng đáp lại bà Cẩm Đào:

- Thừa vâng, ai nhìn vào cũng nói như thế! Ba mẹ cháu qua đời sớm chỉ còn hai anh em nên lúc nào cháu cũng lo lắng cho em gái của cháu.

Ông Trần Vũ lúc đó mới lên tiếng:

- Tôi nghe Thiệu Vỹ nói mà rất phục cậu. Cậu bận rộn công việc ở sở như thế mà nghe nói còn kèm cặp cho Minh Thư học. Anh trai như thế mới là anh trai chứ!

- Thừa bác, cha mẹ cháu mất sớm thì người anh cả phải lo cho các em mình là chuyện thường. Huống hồ gì thấy em gái cháu nó ham học như vậy, cháu làm sao mà không để ý chăm sóc nó cho được! Cháu nghe Minh Thư nói Thiệu Vỹ cũng học rất giỏi. Hầu như toàn trường ai cũng nể cậu ấy.

Ông Trần Vũ nghe Quân Vũ khen con trai mình thì tâm hồn như bay bổng lên mây:

- Cậu không biết chứ từ nhỏ nó đã thông minh rồi. Lúc lên trung học năm nào mà nó chẳng đứng nhất chứ! Hai vợ chồng tôi chỉ có nó là con độc nhất. Nhưng có một đứa con xuất sắc như Thiệu Vỹ đây cũng thỏa mãn lắm rồi.

Và ông nói chuyện uyên thiên về con trai của mình. Thiệu Vỹ nghe cha ca tụng mình trước mặt khách thì thẹn đỏ mặt nhưng ông Trần Vũ vẫn say sưa nói, bà Cẩm Đào thì gật gù tán thưởng. Quân Vũ biết tâm trạng của những người có con một là thế, bao nhiêu tình thương đều dồn hết vào đứa con nên đối với họ đứa con là quý giá nhất. Thông cảm tâm trạng

này của họ nên Quân Vũ không tỏ ra khó chịu mà còn tỏ vẻ lắng nghe khiến họ rất hài lòng. Câu chuyện càng lúc càng thân mật. Chủ nhà mời khách qua dùng cơm. Phòng ăn rộng lớn trần thiết kế vô cùng sang trọng. Bữa cơm thịnh soạn, đủ sơn hào hải vị. Chủ đãi đằng khách rất tươi tắn, mới gặp nhau lần đầu mà giống như thân đã lâu rồi. Cha mẹ Thiệu Vỹ cũng khen Minh Thư không tiếc lời. Nào là xinh đẹp, sang trọng, thông minh.... thôi thì không thiếu điều gì. Thái độ đó bắt nguồn từ việc cả nể người anh. Ông Trần Vũ thích Quân Vũ đến nỗi nếu ông có con gái thì gã ngay cho chàng. Bà Cẩm Đào nhanh miệng muốn làm mai cho đứa cháu gái vừa du học ở Hoa Kỳ về nhưng chàng đã mỉm cười thối thác:

- Dạ cháu có người yêu rồi ạ!

- Thế à! Cô nào mà lại may mắn đến thế nhỉ Hôm nào mang cô ấy đến giới thiệu với các bác!

-Thưa vâng! - Chàng nói cho qua - Lúc rảnh rồi chúng cháu sẽ ghé nhà bác chơi.

- 10 -

Hứng chí vì có khách đến nên ông Trần Vũ uống hết ly rượu này đến ly rượu khác, lại ép khách thù tạc với mình. Quân Vũ dù tửu lượng khá nhưng bị ông ép cũng ngà ngà say. Đến lúc tiễn khách ra về, hai ông bà còn bịn rịn. Hai anh em Quân Vũ ra về rồi,Thiệu Vỹ bèn hỏi ngay:

- Thế nào, ba mẹ? Ba mẹ thấy Minh Thư có được không?

- Con bé xinh quá đi mất! - Bà Cẩm Đào vui vẻ nói - Nhìn chiếc áo nó mặc trên người thôi cũng đủ biết anh nó giàu khủng khiếp.

Ông Trần Vũ cũng góp vào:

- Thằng bé đó vừa xinh trai, vừa tài giỏi. Còn trẻ thế mà ngồi vào chiếc ghế phó giám đốc. Công Ty Trường Đạt là một trong những công ty bậc nhất của thành phố chúng ta đây, Thiệu Vỹ ạ! Ba thấy gia đình họ được lắm Minh Thư nó rất xứng với con. Nó vừa đẹp vừa thông minh như vậy.

- Cái cậu Quân Vũ đó ăn nói không chỗ nào chê được! Cậu ta nói đến đâu là mẹ mát bụng đến đó! Con người như thế không đầu quân vào ngành ngoại giao thật là uống quá. Cậu ta hay thật, nói câu nào ra cũng khiến cho người ta vui lòng. Mẹ nói chuyện với cậu ta còn hơn uống mấy thang thuốc bổ. Mẹ rất tán thành con đến với Minh Thư. Sau này tốt nghiệp đại học rồi, hai đứa phải làm đám cưới rình rang. Chà! Hai anh em nhà nó! Mới bước vào mẹ tưởng ngay là một cặp tài tử nào chứ! Trông hai đứa nó cứ giống như là Movie Star!

Ba mẹ càng tán dương hai anh em Minh Thư, Thiệu Vỹ càng hy vọng tràn trề. Tối hôm đó chàng trai trẻ đã chìm trong giấc mơ thật đẹp. Trong chiêm bao Thiệu Vỹ mơ thấy đám cưới của mình và Minh Thư thật lớn, hầu như tất cả những nhân vật tai mắt của thành phố đều được cha mẹ chàng mời hiện diện trong lễ cưới của chàng.

Minh Thư dìu Quân Vũ vào nhà, lúc này bị ép uống nhiều nên chàng đã ngà ngà say.

- Anh thấy nhức đầu..... và hơi buồn ngủ nữa.- Chàng nói và để nguyên đồ nằm dài trên giường.- Minh Thư, rót cho anh ly nước!

Minh Thư ngoan ngoãn rót cho chàng ly nước.

- Vặn đèn nhỏ một chút....Minh Thư!

Cô gái vặn đèn nhỏ lại.

- Sao anh không đi tắm rồi hãy ngủ- Minh Thư nhắc khẽ.

- Anh mệt quá,nói chuyện vài tiếng với em rồi anh ngủ ngay.

- Em cởi giày ra cho anh nhé?

- Ờ,cởi dây nịch ra cho anh nữa,anh nằm thấy lấn cấn thế nào ấy.

- Anh Quân Vũ....

- Há? Chàng đáp lời Minh Thư mà tâm hồn đang bồng bềnh vào cõi nào

- Anh say lắm rồi....ngày mai rồi chúng ta sẽ nói chuyện tiếp.

- Anh chưa say mà....để anh nói cho em nghe những nhận xét của anh. Gia đình đó cũng khá lắm đó em ạ. Ba mẹ của Thiệu Vỹ tuy nói nhiều về con trai của mình nhưng cũng nên thông cảm cho họ, những người có con một thường có tâm lý như vậy....Ba mẹ Thiệu Vỹ họ đều là người tốt cả. Họ đã đăng chúng ta trọng hậu dù mới là lần đầu tiên gặp mặt. Minh Thư à.....lúc này trước mặt họ, anh nhận em là em ruột...em có trách anh không?

Minh Thư xúc động nắm lấy tay Quân Vũ:

- Sao em lại trách anh chứ? Em lúc nào mà không mong là em ruột của anh. Em biết vì thương em anh mới làm như vậy.

- Em biết thế anh rất mừng.- Chàng nói rồi vuốt nhẹ mái tóc của nàng - Tuy đất nước của chúng ta tiến bộ nhiều nhưng xã

hội thì vẫn là một xã hội phong kiến. Những gia đình danh giá họ đại kỵ những người gia thế không bằng họ nên anh mới nhận em là em ruột của anh. Nhưng chiều nay, như vậy cũng là ổn cả rồi đó Minh Thư! Họ đã sẵn sàng đón em vào nhà...nếu mà em yêu con trai của họ.

- Em chưa nghĩ đến chuyện đó.....Minh Thư chỉ muốn ở với anh thôi.- Nàng nói, ngẩng gương mặt đẹp như tranh của chàng dưới ánh đèn mờ ảo rồi bỗng rơi nước mắt.

- Em khóc hả,Minh Thư?- Chàng mơ màng hỏi - Anh vừa nói cái gì khiến em buồn phải không?

- Anh không nói gì cho em buồn cả....Nhưng tại sao anh lại muốn em đến với Thiệu Vỹ?

- Thiệu Vỹ là một thanh niên tốt nhà giàu có như thế mà tình tình nhũn nhặn, lại còn chăm học. Cậu ta rất yêu em. Ba mẹ cậu ấy là người trí thức, họ lại rất có tình cảm với em. Nếu em trở thành con dâu của họ thì anh rất yên lòng.

Nghe Quân Vũ nói thế Minh Thư bỗng bật khóc. Chàng hoảng hốt,muốn kéo nàng lại gần nhưng hai tay chàng như rã rời ra.

- Minh Thư, em làm sao rồi? Tại sao em lại khóc?

Nàng vừa nức nở vừa trả lời:

- Tại vì....anh không muốn cho em sống chung với anh nữa!

- Không phải đâu, Minh Thư.- Giọng Quân Vũ như chìm vào cơn mơ -Anh chỉ là muốn xây dựng dần dần cho em một tương lai.....Chính vì cuộc nói chuyện với Huệ Trinh chiều nay mà anh đã có ý nghĩ đó.

-Chị Huệ Trinh?- Minh Thư nghe Quân Vũ nói,thốt lên kinh ngạc.

- Chiều nay Huệ Trinh đã trách anh đủ điều vì anh không tham dự buổi hòa nhạc của nàng. Biết em là em kết nghĩa của anh, chị dâu tương lai của em tỏ ra bức tức lắm....

Quân Vũ nói đến đó rồi ngừng, hình như chàng đã say đến nỗi không khống chế được lời nói của mình.

- Anh Quân Vũ....- Minh Thư khẽ lay chàng -....Chị Huệ Trinh đã nói gì,hãy nói tiếp cho em nghe đi!

- Huệ Trinh hả.....ờ.... để anh nhớ lại xem nàng đã nói gì.....nàng đã nổi giận khủng khiếp khi biết chúng ta sống chung với nhau, đàn bà họ ích kỷ lắm em biết không, họ không muốn chồng mình lo lắng cho bất cứ ai khác, cho nên mai này anh mà cưới Huệ Trinh làm vợ, nàng chắc chắn sẽ không yêu thương em đâu. Lúc đó thì anh sẽ đau lòng lắm vì đứng ở giữa... không thể theo bên nào mà bỏ bên nào. Vì vậy anh mới muốn cho em một chỗ nương tựa, một tấm chồng xứng đáng trước khi anh lập gia đình. Anh nói như vậy em có giận anh không?

Chàng nói đến đó rồi thở đều,hình như Quân Vũ đã chìm vào giấc ngủ.

Nước mắt Minh Thư tuôn trào trên má,nàng cố nuốt những tiếng ghen ngào để Quân Vũ không nghe thấy. Thì ra là như vậy! Đã xảy ra một cuộc cãi vã giữa Quân Vũ và Huệ Trinh mà nàng chính là lý do. Và vì vậy mà Quân Vũ đã sốt sắng đến nhà của Thiệu Vỹ, sốt sắng đẩy nàng vào vòng tay của kẻ khác. Anh ấy yêu Huệ Trinh! Anh ấy sẽ cưới cô ta. Lúc này anh ấy đã chẳng nói với mình:"Biết em là em kết nghĩa của

anh, chị dâu tương lai của em đã tỏ ra bức tức lắm....." Minh không thể nào ở lại để tạo thêm gánh nặng cho Quân Vũ, để khiến cho chàng và người chàng yêu bất hòa khí với nhau. Thôi thì đành đi vậy. Nếu mình còn tự trọng thì mình phải biết mình nên làm gì?

Minh Thư liếc nhìn đồng hồ tay, bây giờ đã chín giờ. Chín giờ ruổi là chuyến xe cuối cùng từ Đài Bắc trở về Kỳ Sơn. Khoảng bốn tiếng sau là nàng sẽ về tới vùng đất mà nàng sinh trưởng. Nàng muốn trở lại ngôi nhà cũ của nội nàng để thăm nội và để tìm lại số điện thoại của Trung Hữu. Chắc là nó vẫn ở đâu đó chứ không thể mất. Nàng không thể ở nhà Quân Vũ nữa nhưng không thể bỏ học chừng. Chỉ còn hai tháng nữa là học kỳ đã chấm dứt. Nàng phải chấn chỉnh tinh thần, tìm một cách nào đó, vừa học vừa làm để lấy được mảnh bằng đại học. Trung Hữu sẽ giúp nàng điều đó. Trước đây chàng đã chẳng khẳng định với nàng như thế hay sao? Nàng cần một nơi mà mình có thể bình an nương náu trong giai đoạn khó khăn nhất của cuộc đời.

Không có thời gian để suy nghĩ thêm, Minh Thư vội bỏ chiếc áo đỏ ra với lấy bộ quần áo ở gần tầm tay nàng nhất và thay trong tích tắc. Nàng để lại cho Quân Vũ một bức thư với chỉ vài dòng ngắn gọn:

" Quân Vũ,

Em đi đây, em không muốn trở thành gánh nặng của anh.

Minh Thư"

Xách chiếc va li nhỏ trên tay, Minh Thư rời khỏi phòng. Nàng muốn bước qua phòng của Quân Vũ để nhìn chàng lần cuối nhưng nàng biết nếu nàng làm như thế thì nàng sẽ ra đi

không đành.

"Vĩnh biệt anh, Quân Vũ, nàng nói trong nước mắt," Cầu chúc cho anh những ngày hạnh phúc với người đàn bà mà anh yêu."

Sáng hôm đó Quân Vũ giật mình thức dậy. Đồng hồ treo tường đã gõ chín tiếng. Chàng nhìn bộ quần áo mà mình mặc trên người rồi nhớ lại chuyện đêm qua. Hôm qua vừa bước chân vào nhà là chàng đã say không còn biết trời đất là gì nữa. Hình như chàng đã nói gì đó với Minh Thư nhưng không thể nhớ chính xác là mình đã nói gì. Quân Vũ vươn vai đứng dậy. Chàng vào phòng tắm, dòng nước mát từ vòi hoa sen tỏa xuống làm dịu đi tâm hồn của chàng trai.

"Chắc giờ này Minh Thư đã thức dậy và làm điểm tâm xong rồi ",chàng tự nhủ," Hôm qua đến nhà Thiệu Vỹ,mọi việc đều tốt đẹp,chắc con bé vui vẻ lắm."

Quân Vũ thay bộ đồ tươm tất,húyt sáo và đi ra khỏi phòng.

- Minh Thư! - Chàng khẽ gọi - Em đã thức rồi chưa.- Không có tiếng trả lời!

Cũng là ngôi nhà này của chàng mà hôm nay sao vắng ngắt. Trong lòng Quân Vũ bỗng nổi lên một cảm giác bất an. Chàng bước vào phòng Minh Thư, tất cả mọi cái đều nguyên vẹn như hôm qua, duy có cái áo đỏ vứt bừa trên giường ngủ. "Bình thường Minh Thư đâu có cầu thả như thế ", chàng lẩm bẩm và kinh ngạc khi thấy một phong thư nhỏ dán trên bàn viết của cô gái. Đọc xong lá thư ngắn đó, Quân Vũ cảm thấy như rụng rời:

"Quân Vũ,

Em đi đây, em không muốn trở thành gánh nặng của anh.

Minh Thư"

Chàng đứng lặng ra một lúc như hóa đá. Tại sao Minh Thư lại làm như vậy? Minh đã nói cái gì hay làm gì không phải chẳng.....trong cơn say? Nhưng bây giờ không phải lúc ngồi đó để mà suy nghĩ. Trong lòng chàng cảm thấy quỳnh quáng, chàng chỉ muốn tìm ra Minh Thư càng nhanh càng tốt. Nhưng ở Đài Bắc này Minh Thư hoàn toàn không có chỗ đi.

- "Hay là Minh Thư đến nhà Thiệu Vỹ?" chàng cố hy vọng là như vậy, chàng lục tìm cái danh thiếp mà hôm qua ông Trần Vũ đã trao cho chàng và bấm số điện thoại. May mắn người bắt điện thoại là Thiệu Vỹ.

- Anh Quân Vũ! - Giọng chàng có vẻ hân hoan khi chàng gọi tới. Dù gì Quân Vũ cũng là người đã khiến cho Minh Thư được nở mày nở mặt trước mặt cha mẹ chàng - Anh tìm em có việc gì không?

-Minh Thư có đến nhà em không?

- Không, anh ạ! Có chuyện gì ư?

- Không có gì. Trưa nay anh đã mua hai sẵn hai vé đi nghe hòa nhạc nhưng cô bé lại chạy đâu rồi không biết. Chắc là lại vào thư viện!

Chàng trò chuyện với Thiệu Vỹ vài câu rồi cúp máy, trong lòng hoàn toàn rối rắm. Người thứ hai chàng gọi đến sẽ là dì Lệ Mai và nếu dì cũng không biết Minh Thư ở đâu thì còn một nơi mà chàng có thể tìm nàng và nơi đó chính là Kỳ Sơn.

CHƯƠNG 11-12

- 11 -

Quân Vũ gọi điện thoại sang nhà Khánh Ngọc. May mắn thay người nhắc m áy lại chính là người chàng muốn tìm.

- Cậu Quân Vũ! - Giọng của bà Lệ Mai reo vui trong điện thoại - Lâu lắm rồi không nghe giọng cậu

- Dì Lệ Mai! -Quân Vũ đi thẳng vào vấn đề - Từ đêm qua đến nay,Minh Thư có liên lạc với dì không?

-Thưa không!- Bà Lệ Mai trả lời mà trái tim cảm thấy bất an - Tôi tưởng là Minh Thư đang ở bên nhà cậu!

- Sáng nay Minh Thư đã bỏ đi, tôi không biết là cô ấy đã đi đâu.Tôi hỏi han một số nơi nhưng Minh Thư không đến đó. Minh Thư cũng không đến chỗ dì nên tôi nghĩ cô ấy đã bỏ về quê. Dì Lệ Mai! Dì làm ơn cho tôi địa chỉ của Minh Thư ở Kỳ Sơn, tôi muốn đến để tìm cô ấy.

- Những lời Quân Vũ thốt ra khiến cho bà Lệ Mai kinh ngạc đến sững người ra. Bà kinh ngạc vì về việc Minh Thư ra đi đã đành nhưng cái khiến bà kinh ngạc hơn nữa là Minh Thư của bà dường như rất quan trọng đối với Quân Vũ nên người thanh niên nổi tiếng là cao ngạo và rất lạnh lùng này mới bỏ công đến làng quê heo hút để tìm cháu gái của bà.

- Bà lục tìm địa chỉ của ông Thế Nghi và đọc cho Quân Vũ.

- Đến đó phải mất bốn tiếng lái xe, tôi e là quá xa, cậu Quân Vũ ạ!

Bà khẽ nhắc chàng, ái ngại không biết khi làm một cuộc hành trình tốn kém thời gian như vậy. Quân Vũ có trở về Đài Bắc kịp thời không khi ngày mai là ngày làm việc đầu tuần. Và rồi như nghĩ ra điều gì, bà khẽ nói:

- Mà chưa chắc gì Minh Thư đã trở về Kỳ Sơn nữa!em>

- Dì có số điện thoại của cô ấy ở Kỳ Sơn chứ?span>

- Thưa không! Kỳ Sơn rất xa thành phố, đa số người sống ở đó ít khi sử dụng phương tiện này trừ khi họ là những người làm ăn hay những gia đình giàu có.

- Không sao, dì Lệ Mai! Trước sau gì tôi cũng phải đến đó. Cảm ơn dì đã cho tôi biết địa chỉ của Minh Thư.

- Cậu Quân Vũ này! - Bà Lệ Mai chợt nhớ ra một điều và nhắc Quân Vũ - Nếu cậu đến đó mà không tìm ra nhà của Minh Thư thì cậu hỏi thăm gia đình ông Thái Thuận. Ở Kỳ Sơn ai cũng biết ông ấy vì ông ta có một trang trại nuôi ngựa đua cung cấp cho nhiều nơi ở Đài Bắc. Ông Thái Thuận là người đỡ đầu cho Minh Thư ở Kỳ Sơn. Cậu hỏi ông ấy là có thể biết Minh Thư ở đâu!

- Cảm ơn dì, tôi chuẩn bị đi ngay bây giờ.- Chàng nói và cúp máy và liếc nhìn đồng hồ. Bây giờ cũng đã mười giờ sáng. Như vậy có lẽ vào lúc hai giờ trưa chàng sẽ đến được Kỳ Sơn. Và nếu phải quay về Đài Bắc ngay trong ngày thì chàng cũng có đủ thời gian để trở lại thành phố nhộn nhịp này trong đêm nay. Không suy nghĩ gì thêm, chàng lái xe ra khỏi nhà, ghé vào văn phòng của công ty du lịch thành phố để mua một

bản đồ tham khảo đường đi. Chàng chưa từng đến đó nhưng chàng biết đó là một địa điểm du lịch có nhiều thắng cảnh dù rằng nó nằm ở xa Đài Bắc.

Minh Thư về Kỳ Sơn vào lúc hai giờ đêm. Bóng tối bao phủ trên ngôi làng yên tĩnh. Lòng nàng xúc động khi trở về quê hương yêu dấu của mình sau khi đã xa nó bảy tháng dài đằng đẳng. Không khí ban đêm thường xuống thấp nhưng bộ đồ mặc trên người khá ấm nên nàng không cảm thấy lạnh mặc dù Kỳ Sơn ban đêm sương xuống rất nhiều. Khi rời khỏi nhà nàng đã vô tình thay chiếc quần jean xanh bó và chiếc áo pull cổ lọ này vào, và tối hôm đó khi nằm trần trọc trong căn nhà của nội nàng, Minh Thư mới nhớ ra đây là bộ y phục mà nàng đã mặc khi đi chơi biển cùng Quân Vũ ngay cái đêm mà nàng trở thành người mẫu bất đắc dĩ của chàng. Cũng đêm đó, nàng và chàng đuổi nhau trên biển, trắng sáng vằng vặc và khuôn mặt của người đàn ông mà nàng yêu hiện ra huyền ảo dưới ánh trăng, đẹp hơn bất cứ khuôn mặt nào mà nàng đã từng nhìn thấy trên thế gian này. Trái tim nàng xôn xao khi hồi tưởng lại những kỷ niệm của hai người, hơn nữa nằm bên nhau, giữa họ có quá nhiều điều để nhớ. Nàng nhớ cái ngày mới đến, nàng đã đau khổ vì chàng như thế nào nhưng ngày sau đó, chàng cũng là người đã ban cho nàng hạnh phúc. Nàng nhớ những chăm sóc, ân cần mà chàng đã đối đãi với nàng, nhớ cái đêm nàng ngủ quên, chàng bế nàng vào phòng, đắp chăn cho nàng, nhớ cái câu chàng nói từ chân tình của một người anh đối với người em gái:

"Cô em nhỏ của anh ơi! Làm gì cũng để ý đến sức khỏe của mình một chút!"

Minh Thư úp mặt xuống gối, nhớ đến cái tủ áo trống không trong căn phòng của nàng lúc đầu, bây giờ mỗi một ngày đầy

thêm với những bộ y phục xinh đẹp và trang nhã, những chiếc áo đó không phải tự nhiên mà có, mà đã được Quân Vũ chọn lựa cẩn thận với mục đích "Không cho em gái của anh thua kém bất cứ ai". Nàng nhớ đôi mắt mở to vì kinh ngạc của những người trong gia đình Thiệu Vỹ khi nàng xuất hiện trong chiếc áo đỏ quý phái, lộng lẫy, phô bày một nét đẹp hoàn hảo đến nỗi tất cả đều phải cúi đầu ngưỡng phục nàng... Minh Thư đã làm điên đảo trái tim của tất cả nam sinh cùng trường và luôn cả những người thuộc tầng lớp thượng lưu vì Quân Vũ đã cho nàng một bầu trời để mà tỏa sáng. Không có chàng, những ánh hào quang rực rỡ của nàng sẽ bị che dấu trọn đời nhưng mà bây giờ nàng đang làm gì đây để đáp lại sự chăm sóc và ưu đãi đó của chàng? Có nói thế nào đi nữa thì cũng không thể nào phủ nhận một sự thật, đó là Quân Vũ đã dành cho nàng một tình cảm rất chân thành dù thứ tình cảm đó được gọi tên thế nào đi nữa. Dù nó không phải là tình yêu nhưng cũng là tình thương của một người anh dành cho người em gái, tại sao nàng lại từ bỏ nó và ra đi một cách vội vã như thế? " Nàng cũng nhớ đến những lời mà chàng đã nói với ông bà Trần Vũ:

"Cha mẹ cháu đã qua đời sớm, chỉ còn có hai anh em nên lúc nào cháu cũng lo lắng cho em gái của mình."

Trong lòng chàng, dưới mắt chàng, không bao giờ nàng là một người xa lạ, nếu chàng không xem nàng là đứa em ruột của mình thì không bao giờ chàng chịu lỗi hẹn với Huệ Trinh, thay vào đó đến nhà Thiệu Vỹ, để rồi người con gái mà chàng yêu thích đã nổi giận và nói những câu khiến chàng cảm thấy đau lòng.

Minh Thư nằm trần trọc suốt đêm không ngủ, suy xét lại tất cả mọi việc và chợt thấy những thâm tình mà Quân Vũ cho

nàng quá lớn, lớn đến nỗi vòng tay nàng trở thành quá nhỏ để ôm lấy nó một cách trọn vẹn, chỉ có trái tim nàng là dung chứa hết nhưng chao ôi trái tim ấy đang bị thương và nàng đã làm một cuộc chạy trốn dù cuộc chạy trốn đó không thể nào làm thay đổi một sự thật: đó là nàng yêu chàng và sẽ mãi mãi yêu chàng dù nàng có phải đi đến cùng trời, cuối đất.

Cho đến bốn giờ sáng, Minh Thư vẫn nằm đó và đôi mắt mở to long lanh ngấn lệ. Suốt cả đêm nàng không chợp mắt, tâm hồn choáng váng, thân xác rã rời... trước đây khi rời Kỳ Sơn, nàng không bao giờ hình dung có ngày nào mình sẽ trở về quê hương của mình với một thân tâm tràn đầy đau khổ. Nàng với tay lên kệ sách ở đầu giường, hoàn toàn vô thức cầm lên một quyển tiểu thuyết trong số những quyển mà nàng yêu thích trước đây, bật ngọn đèn bàn và muốn đọc một cái gì đó để có thể trong một lúc quên đi, dù là tạm bợ, những đau khổ mà nàng phải trải qua.

Từ quyển sách rơi ra một vật, một mảnh giấy xếp lại vuông vức. Mảnh giấy rơi trên ngực nàng, lúc đó nó hoàn toàn là một mảnh giấy vô tri nhưng khi nàng mở nó ra thì những dòng chữ viết tay trên đó đã làm trái tim nàng run lên bởi một niềm vui bất ngờ và mãnh liệt.

- "Chao ôi, Trung Hữu...", nàng khẽ thì thầm...sự lo lắng đã làm em mất anh trong một thời gian dài nhưng sự tình cờ đã cho em tìm lại được anh ".

Nàng ấp mảnh giấy vào ngực mình, trong tim bùng lên một niềm vui chất ngất. Nàng đã mất người đàn ông mà nàng yêu nhưng lại tìm ra một người bạn và người này sẽ nâng đỡ nàng trong suốt những tháng năm nàng trở lại Đài Bắc sau này. Minh Thư cảm thấy trái tim mình như đã được hồi sinh,

vết thương vẫn còn đó nhưng một dòng suối êm ái như đã len vào, làm dịu đi rất nhiều nỗi nhức nhối đang âm ỉ giữa lòng nàng. Một lát nữa đây, khi bình minh lên và bóng tối không có lý do gì để mà tồn tại, nàng sẽ được nghe lại giọng nói ấm áp của người bạn thân yêu đã một lần cùng nàng rong ruổi trên khắp vùng thảo nguyên mênh mông, bát ngát của Kỳ Sơn.

Sáng sớm, Minh Thư trở dậy, ra mộ thắp hương cho ông nội với lời khẩn cầu sẽ thực hiện tất cả những điều mà nàng đã hứa trước khi nội lâm chung. Trở vào nhà, dọn dẹp mọi vật có vẻ tươi mát trở lại. Minh Thư mang đôi giày cưỡi ngựa vào, định một lát nữa sẽ sang nhà ông Thái Thuận để thăm lại con Hoàng mã của mình. Nàng sẽ dùng cả buổi sáng này để rong ruổi trên thảo nguyên với nó. Ôi! Hoàng Mã! Bây giờ mà ra ra sao khi vắng mặt cô chủ yêu thương?

Minh Thư chải cho suôn mái tóc và nhìn vào gương, bắt gặp trong đó một hình ảnh xinh đẹp và thanh lịch. Bảy tháng trôi qua và nàng đã thay đổi quá nhiều, đủ làm cho những người trong làng Kỳ Sơn này sững sốt khi gặp lại. Một nét thanh xuân đang cuộn cuộn trên sóng mắt đầu môi của một cô gái trẻ. Đôi mắt nàng vẫn long lanh, dáng vóc vẫn dài các, mượt mà và làn môi mọng đỏ như nụ anh đào vẫn thắm. Đôi boot cưỡi ngựa vô tình rất hợp với bộ đồ jean bó sát mà nàng mặc trên người. Trong một lúc nàng quên nỗi đau khổ trong lòng, mỉm cười hài lòng với cái dáng vẻ cao sang và gương mặt thanh tú của mình. Chốc lát nữa đây, Bác Thái Thuận của nàng sẽ phải ngạc nhiên khi gặp lại cô học trò nhỏ của ông mà ông đã kiểm cặp trước ngày diễn ra cuộc đua ngựa ở Kỳ Sơn. Ông sẽ thấy nàng lớn hẳn lên và xinh ra rất nhiều. Chà! Bác Thái Thuận của nàng! Bảy tháng trời xa cách, Minh Thư của bác đã bước những bước thật dài nhưng con đường trước

mặt hình như vẫn rất chông gai khiến nàng phải làm một cuộc hành trình cam go trước khi đến đích. Cuộc đời của con người không giống như hai mươi vòng đua mà nàng đã trải qua, nó rắc rối hơn nhiều, phức tạp hơn nhiều và trước khi đạt đến mục đích của cuộc đời mình, có lẽ nàng phải phấn đấu không ngừng và rồi có khi phải rơi rất nhiều nước mắt. Mục đích đó không dễ gì đạt được và không phải chỉ cần luyện tập trong một thời gian ngắn là có thể với tới. Nó không ngắn ngủi như bốn tháng mà nàng đã miệt mài rèn luyện trên lưng ngựa để đạt lấy sự thành công của cuộc đua của làng Kỳ Sơn trước đây. Nó là một cái gì khó khăn hơn và con đường để đạt đến mục đích đó cũng bất trắc hơn nhiều.

Minh Thư đi thông dong trên con đường làng, muốn huýt sáo như trước đây có lần bác Thái Thuận đã dạy nàng nhưng nàng ghìm lại vì cảm thấy làm như vậy có vẻ ngông nhênh quá. Những người dân làng tròn mắt ra nhìn khi thấy một cô gái xinh đẹp của thành phố xuất hiện trên con đường làng và khi nhận ra nàng, họ đã ồ lên kinh ngạc và tíu tít đến bên nàng hỏi thăm khiến cho nàng cảm thấy rất ấm lòng.

Minh Thư bước vào phòng làm việc của ông Thái Thuận. Người nàng gặp đầu tiên là Trọng. Chàng trai mở to đôi mắt kinh ngạc rồi sau đó mừng rỡ tiến đến ôm chầm lấy Minh Thư.

- Cô bé ơi! Bây giờ em đã khác xưa rất nhiều.- Chàng nói, lùi lại mấy bước để ngắm người con gái mà đã một thời chàng đã yêu thầm, nhớ trọng.

- Em xấu hơn ngày xưa hả?-Nàng mỉm cười hỏi chàng.

- Em đẹp như là một minh tinh!- Chàng nói một cách ngưỡng mộ.- Chỉ xa em bảy tháng mà anh thấy em khác xưa rất

nhều.

- Có lẽ vì em không phải làm chuyện gì cực nhọc ngoài ăn học.- Nàng bông đùa - À bác Thái Thuận đâu rồi hở anh?

- Ba anh chắc cũng sắp về tới rồi. Em về nhà hồi nào vậy?

- Em về qua đêm, nhưng thấy muộn quá nên không dám qua, sợ mọi người đã ngủ cả. Mà này, anh Trọng, em có thể mượn điện thoại gọi về Đài Bắc được không?

- Bên trong văn phòng đó, em cứ tùy nghi sử dụng.

Minh thư bước vào trong và bấm số của Trung Hữu. Ngón tay nàng hơi run khi nghĩ không biết chàng có dời chỗ ở hay không. Nhưng gọi đến bên kia đầu dây đã khiến trái tim nàng như ấm lại, giọng Trung Hữu cất lên, vẫn cái giọng trầm trầm, như ru lòng người:- Xin hỏi ai gọi đến?

- Anh Trung Hữu, em là Minh Thư đây! - Nói đến đó rồi giọng nàng nghẹn ngào.

- Minh Thư.....

Chàng lập lại hai tiếng ấy và hình như lặng người ra một lúc... Sau khi cơn xúc động đã lắng xuống, nàng mới nghe giọng chàng cất lên lần nữa:

- Minh Thư, anh rất nhớ em!

- Em cũng vậy, Trung Hữu....em rất nhớ anh!

- Sao em không gọi điện thoại cho anh? Em không biết là anh mong em đến thế nào sao!

- Em đánh mất số điện thoại và địa chỉ của anh và bây giờ

mới tìm lại được.

- Anh có về Kỳ Sơn tìm em cách đây bốn tháng. Người ta nói nội em đã qua đời và em đã chuyển đến sống ở Đài Bắc nhưng không ai biết địa chỉ chính thức của em. Anh quay trở về Đài Bắc và rất buồn, anh mong có phép lạ nào xảy ra để anh có thể gặp lại em. Bây giờ em đang sống ở Đài Bắc phải không? Anh có thể gặp em ngay bây giờ không?

- Em đang ở Kỳ Sơn. Em mới ở Kỳ Sơn tối qua.

- Em về Kỳ Sơn làm gì?

- Em về thăm mộ của nội em và luôn tiện tìm lại số điện thoại và địa chỉ của anh. Trời vẫn còn thương em, cuối cùng em đã tìm thấy. Lúc ấy em mừng đến nỗi tay run lên. Ngay lúc đó em đã tưởng tượng đến sáng mai là có thể nghe thấy giọng nói của anh rồi.

- Chừng nào em trở lại Đài Bắc?

- Chắc ngay chiều nay....và em rất muốn đến thăm anh.

- Lúc nào anh cũng sẵn sàng đón tiếp em. Nếu em đến thì anh sẽ vui mừng lắm. Hay là bây giờ anh trở về Kỳ Sơn để đón em lên?

- Như vậy tốn thời gian của anh lắm, anh đừng lo, chiều nay em sẽ trở về thành phố. Lúc em về sẽ gọi anh. Bây giờ thì em có một số việc cần làm, thăm một số người thân và thăm lại con Hoàng mã của em. Có lẽ sáu giờ chiều nay em sẽ có mặt ở Đài Bắc. Em dừng ở đây. Hẹn tối nay gặp lại anh!

Minh Thư đặt điện thoại xuống, lòng dâng lên một niềm vui phơi phới. Trung Hữu vẫn giống hệt như ngày nào, vẫn là

người bạn thân chân thành, người mà nàng có thể tin tưởng và nương tựa. Minh Thư bước ra khỏi văn phòng ông Thái Thuận cũng vừa lúc ông bước vào. Thấy nàng, ông lặng người ra một lúc rồi sau đó tiến tới ôm chầm lấy nàng và thốt lên một tiếng thật ngọt ngào "Minh Thư của bác".

Lúc này cháu của bác trông lớn hẳn và đẹp ra! - Ông nhận xét về nàng - Giống như một tiểu thư đài các của thành phố chứ không phải cô bé Minh Thư trước đây của Kỳ Sơn nữa.

- Cháu thì thấy mình giống hệt như ngày trước, vẫn là con bé Minh Thư tinh nghịch ngày xưa của bác. Lúc này bác vẫn khoẻ hờ bác?

- Bác khỏe, và công việc làm ăn cũng phát triển đều đặn. Nếu cháu còn ở đây thì bác đã kéo cháu về văn phòng bác để làm việc rồi. Nhưng nói là nói vui vậy thôi chứ bác biết mục tiêu của cháu là tốt nghiệp đại học. Mà này, cháu vẫn còn ở với dì Lệ Mai của cháu chứ?

- Cháu chỉ ở vòn vẹn với dì một tháng. Sau đó con gái của bà chủ nhà khẳng khẳng muốn đuổi cháu ra ngoài nên dì Lệ Mai phải tìm cho cháu một chỗ khác để trọ.

- Chà! Cái con bé đó! Giọng nói chanh chua muốn đâm thủng lỗ tai của bác. Mới nói chuyện trên điện thoại với nó mà bác đã phát khiếp, cháu ở chung với nó làm sao mà chịu cho nổi! Chỗ ở mới của cháu ổn chứ?

- Thưa, cũng rất thoải mái. Hiện tại cháu có một người anh kết nghĩa, anh ấy lo hết mọi chi phí học hành cho cháu nên cháu cũng nhẹ người và dồn hết tâm trí vào việc học.

- Cháu cũng may mắn đấy, Minh Thư ạ! Trong cuộc đời này,

tìm được một người hảo tâm cũng khó! Nghe cháu nói, bác cảm thấy rất an tâm. Trước đây bác cứ tự hỏi không bác dì Lê Mai có lo cho cháu xuể không!>

- Dì ấy rất tốt nhưng hoàn cảnh của dì ấy cũng có rất nhiều khó khăn. Cháu sang chỗ mới cũng thường xuyên liên lạc với dì. Bác yên tâm đi, ở Đài Bắc cũng đã có dì là người thân nên cháu không cảm thấy cô đơn.

- Lúc cháu về Đài Bắc, làm ơn cho bác chuyển lời hỏi thăm dì ấy!

- Thừa vâng! Cháu sẽ nhắn lại. À, cháu quên hỏi bác, con Hoàng mã của cháu vẫn như xưa chứ? Cháu muốn cưỡi nó chạy một vòng trên khắp thảo nguyên. Ở thành phố tù túng quá! Lâu lắm rồi cháu không được cưỡi ngựa, trong lòng như cảm thấy thiếu thốn một cái gì!-Ồ! Hoàng mã của cháu hả? Mỗi ngày nó mỗi đẹp ra. Bây giờ nó cũng lớn hẳn ra như cháu. Bốn chân cao, lông cũng mượt hơn. Bác cũng cưỡi nó ra ngoài thường xuyên để rèn luyện sức dẻo dai của nó. Để nó trong chuồng riết rồi nó sẽ lục nghề, không còn là con Hoàng mã vô địch của Minh Thư ngày xưa nữa!

Nói xong ông Thái Thuận dẫn Minh Thư ra phía sau trang trại. Từ xa, thoáng thấy nó, trái tim Minh Thư xúc động đến run lên. Con vật khôn ngoan cũng nhận ra ngay cô chủ nhỏ của mình. Nó cất cao hai vó trước và hí lên những tiếng vui mừng.

Minh Thư mở cửa chuồng rồi áp má mình vào má nó "Hoàng mã cưng, mày quả thật là một con vật trung thành.", Minh Thư thì thầm vào tay hoàng mã, "Hơn nữa năm rồi mà mày vẫn còn nhớ cô chủ nhỏ... Chao ôi, mày càng ngày càng đẹp ra Hoàng mã ạ.....và có lẽ cũng chạy nhanh hơn trước."

Chú ngựa gục gặc đầu, làm như hiểu được tất cả những lời mà nàng vừa tâm sự.

- Cháu cười nó một vòng đi! Lâu lâu về quê vận động một chút cho khoẻ người. À mà quên, Minh Thư... Cháu dùng điểm tâm chưa? Hay là vào nhà bác ăn lót dạ rồi muốn đi đâu thì đi!

- Ồ, cháu không đói! - Cô gái mỉm cười đáp lại - Nhưng trưa nay bác phải nấu cơm nhiều hơn bình thường vì cháu sẽ ăn bù!

Nàng nói rồi cười vang một cách hồn nhiên. Minh Thư dắt con Hoàng mã ra khỏi chuồng rồi nhẹ nhàng thót lên lưng ngựa. Nàng thúc cho Hoàng mã chạy về phía trước. Ra khỏi con đường làng nàng hướng về thảo nguyên mênh mông trước mắt. Nắng sớm chói lọi rực rỡ trên đường đi. Mái tóc của người con gái xỏa dài tung bay theo gió.

- Nhanh lên, hoàng mã.....nhanh lên!

Minh Thư rạp sát người trên lưng Hoàng mã và thì thầm vào tai nó. Con ngựa phi nước đại trên thảm cỏ mênh mông xanh biếc. Kỹ năng điều khiển ngựa của Minh Thư không giảm sút chút nào. Hoàng mã phi càng lúc càng nhanh, Minh Thư hét to lên, giọng của nàng như hòa vào trong gió:

- Hoàng mã....Hoàng mã.... đây là một ngày thật đẹp của Minh Thư!

Thảo nguyên buổi sáng vắng người, Minh Thư tha hồ mà làm gì thì làm không sợ ai chú ý. Có lúc nàng thì thầm vào tai Hoàng mã, có lúc nàng ca vang những bài tình ca. Ánh nắng mặt trời gió xào xạc trên thảo nguyên... cỏ non xanh biếc...

không khí lâng lâng thoáng mùi cỏ dại.... và bao trùm lên tất cả là tự do... là một cảm giác thoát tục mà ở thành phố con người không bao giờ có được.

Tiếng kêu của cô gái quện vào không gian, bây giờ không còn là nỗi đau cuồng cuồng mà là tiếng hét vui mừng của một người được trở về mái nhà xưa. Hoàng mã và Minh Thư dạo hết cánh đồng này sang cánh đồng khác mà không biết mỏi. Khi nắng bắt đầu chói chang, Minh Thư và Hoàng mã lượn vào những khu rừng thưa trốn nắng. Nàng nằm dài bên bờ cỏ còn Hoàng mã nhâm nhi nước suối, thỉnh thoảng lại hí vang những tiếng hí yêu đời. Đây là một ngày vui của nàng và cũng là một ngày vui của nó. Nằm một lúc cho tan cơn mệt mỏi. Minh Thư và Hoàng mã lại lang thang trên thảo nguyên lần nữa, bất chấp ánh nắng mặt trời gay gắt vì Minh Thư muốn đồn tất cả nỗi đam mê rong ruổi trên lưng ngựa vào chỉ một ngày. Nàng biết khi quay về Đài Bắc, sẽ lâu lắm nàng mới trở lại Kỳ Sơn lần nữa. Con Hoàng mã như hiểu ý chủ, liên tục phi nước đại trên thảo nguyên mà không biết mệt. Nhưng có lúc Minh Thư buồn rĩ người, dán sát người vào lưng ngựa và thì thầm: « Hoàng mã ơi, sao Minh Thư vẫn không quên được chàng... dù Minh Thư có chạy trốn đến nơi nào đi nữa!"

- 12 -

Chiếc xe đen bóng loáng dừng lại trước trang trại của ông Thái Thuận. Chàng thanh niên bỡ ngỡ bước xuống xe và đưa mắt nhìn quanh, cảm thấy lạ lẫm với khung cảnh thiên nhiên khoáng đạt. Đây là lần đầu tiên chàng rời thành phố để đến một nơi xinh đẹp và hoang dã để tìm một người con gái, người đột ngột ra đi và biến mất khỏi đời chàng không một lý do.

Dáng chàng cao, mái tóc man dại lòa xòa trên trán, đôi mắt to đen lúc nào cũng sâu thẳm long lanh. Chàng bước vào văn phòng của ông Thái Thuận. Người chủ trang trại lập tức bước ra tiếp chàng. Ông ngăn người ra khi trông thấy chàng thanh niên quá đỗi đẹp trai và hết sức thanh lịch này.

"Chà! Trông giống hệt như một tài tử!", ông ngạc nhiên thầm nhủ "Chỗ của mình chỉ các tay lái ngựa tìm tới, cậu thanh niên đẹp trai này sao hôm nay lại đi lạc vào đây"

- Thưa bác... - Giọng chàng trai cũng thanh lịch như con người của chàng -... bác không ngại nếu cháu hỏi thăm một người.

- Cậu muốn tìm ai?-Ông Thái Thuận niềm nở hỏi.em>

- Dạ cháu muốn tìm nhà của cô Minh Thu.

- Minh Thu?- Ông Thái Thuận mở to đôi mắt - Cậu quen biết với Minh Thu?

- Dạ cháu là anh kết nghĩa với cô ấy. Đêm qua Minh Thu về đây thăm nhà... - Chàng nói phủ đầu -... cho nên hôm nay cháu đến Kỳ Sơn, một là biết miền quê của em gái mình như thế nào, hai nhân tiện để đón Minh Thu về Đài Bắc. Cháu sợ Minh Thu về Đài Bắc trễ, ngày mai sẽ đến trường trễ.

- Vậy ư?- Ông Thái Thuận thốt lên một tiếng,ngạc nhiên trước sự chăm sóc tận tình của chàng trai này đối với người mà ông xem như là cháu gái của mình. Lúc sáng Minh Thu có kể cho ông nghe người anh kết nghĩa lo ình từng ly từng tí, bây giờ đối diện với người này, ông càng thấy có cảm tình hơn. Chàng trai có tâm hồn đẹp mà bề ngoài cũng đẹp.Minh Thu nó phúc đức lắm mới được một người hảo tâm như vậy chăm

lo cho nó! Ông vui vẻ mời chàng ngồi và hỏi người nhà lấy nước. Giọng ông xởi lởi:

- Cậu đi đường xa chắc mệt! Uống một ly sâm cho khoẻ người!

Chàng trai không khách sáo, uống một hơi hết ly nước.

- Cho cháu xin thêm một ly nữa! - Chàng mỉm cười nói.

- Tôi thích những người tự nhiên như cậu - Ông nói rồi vỗ vai chàng giống như đã thân quen từ lâu - Sáng hôm nay Minh Thư đã ra ngoài với Hoàng mã. Chắc là vui quá nên đi lang thang đến bây giờ vẫn chưa về.

- Hoàng mã?- Chàng lặp lại,tỏ vẻ ngạc nhiên trước những lời ông nói.

- Hoàng mã là con ngựa cưng của Minh Thư. Lúc lên Đài Bắc nó để con ngựa lại đây cho tôi chăm sóc. Lúc còn ở Kỳ Sơn, nó không rời con Hoàng mã của mình nửa bước. Tội nghiệp lúc hai chủ tớ chia tay, con Hoàng mã buồn đến thảm não. Mấy ngày sau nó bỏ ăn vì nhớ Minh Thư. Tôi phải dỗ dành nó mới trở lại bình thường như trước. Sáng sớm là con bé đã thót ngay lên lưng con Hoàng mã của nó, đi dạo đến bây giờ vẫn chưa về. Chiều nay nó phải về Đài Bắc rồi cho nên tôi để nó tự do rong ruổi trên lưng ngựa, muốn đi đâu thì đi miễm là nó cảm thấy vui. Con bé ở thành phố nó cảm thấy rất tù túng.

- Minh Thư biết cưỡi ngựa hờ bác?-Chàng trai kinh ngạc hỏi.

- Chao ôi, dân ở làng này không ai là không biết cưỡi ngựa cả

- Ông Thái Thuận vui vẻ nói - Cho nên Minh Thư nó cũng không ngoại lệ. Cậu ở nơi khác tới nên không biết chứ đối với

dân làng ở đây, con bé rất là nổi tiếng.

- Vậy ư?- Chàng trai nghe ông nói càng lúc càng ngạc nhiên hơn - Minh Thư tính nó quật cường và ngang bướng như con trai vậy. Ông Thái Thuận tiếp tục câu chuyện - Số là cha mẹ Minh Thư đã qua đời, để lại nó cho ông nội nuôi. Giấc mơ của ông Thế Nghi, nội của Minh Thư, là trong gia tộc ông sẽ có một người đoạt giải nhất trong cuộc đua ngựa tổ chức mỗi năm một lần ở làng. Ông Thế Nghi từng thất bại khi dự cuộc đua này và con trai ông cũng thế, vì thế mà con bé Minh Thư lúc nào cũng ước mơ sẽ hoàn thành giấc mơ của ông nó.

Nghe ông kể, Quân Vũ càng lúc càng hiếu kỳ. Cuộc đời cô em kết nghĩa của chàng quả là có những điều kỳ lạ và đặc biệt mà người khác không thể nào có được.

- Thế rồi thế nào hở bác?- Chàng tò mò hỏi, thích thú với câu chuyện mà ông Thái Thuận kể.

- Minh Thư đã năn nỉ tôi giúp nó dự cuộc đua nhưng điều này rất khó vì ở làng này không bao giờ có tiền lệ cho phụ nữ tham gia. Cuối cùng nó khóc lóc và nói một câu khiến cho tôi không thể không mềm lòng: "Bác làm ơn giúp giùm cháu, cháu muốn giật được giải nhất cũng là vì nội cháu. Đó là ước mơ suốt đời của nội nên cháu muốn thay nội để hoàn thành ước mơ đó".

- Vậy là bác đã giúp Minh Thư chứ?- Chàng trai hồi hộp hỏi, có cảm giác như mình đang đọc một quyển tiểu thuyết đến hồi ngay cấp nhất.

- Tôi không làm sao mà từ chối nó được. Thế là tôi ghi tên con trai tôi vào cuộc đua nhưng ngày diễn ra sự việc này thì người ngồi trên ngựa sẽ là Minh Thư, Minh Thư nó cũng cao

suýt soát thằng Trọng nhà tôi nên nó mặc đồ kỵ sĩ của thằng Trọng cũng vừa khít. Búi tóc lên và đội mũ kỵ sĩ sụp đến tận mắt thì cũng chẳng ai phát giác ra người ngồi trên lưng con hoàng mã chính là Minh Thư. Và lại nó đã luyện tập vượt rào với con Hoàng mã suốt bốn tháng dưới ánh nắng oi bức của mùa hè nên da nó trở nên ngăm ngăm như những chàng trai ở làng này....và quả vậy đến ngày ấy khi Minh Thư ngồi trên lưng ngựa chuẩn bị cho cuộc đua thì chẳng ai nghĩ là nó cả. Cậu không biết chứ con bé này tính tình rắn rỏi và cương quyết như con trai, nó đã muốn làm gì thì làm cho bằng được. Ngày nào nó cũng ngồi trên lưng ngựa luyện tập đến tối mịt mới về. Và sau bốn tháng tập luyện ấy, khi nhìn tận mắt Minh Thư đã tiến bộ thế nào thì tôi không còn lo ngại gì khi để nó tham gia cuộc đua nữa mặc dù trong cuộc đua này cũng có nhiều tay đua cự phách.

- Vậy ư bác?- Thế rồi Minh Thư có vượt qua được họ không?- Chàng thanh niên hỏi, liên tưởng đến cảnh người em gái kết nghĩa của mình ngồi trên lưng ngựa và bước vào cuộc đua gay gắt với các nam kỵ sĩ già nghề và đầy kinh nghiệm.

- Chà! Lúc đầu nó cũng bị người ta bỏ xa lắm nhưng đến vòng thứ ba là nó đã cố gắng vượt lên để đuổi theo con ngựa dẫn đầu phía trước. Minh Thư nó quả là một đứa tài năng và vô cùng gan dạ, dù mới dự cuộc đua lần đầu mà nó không hề run sợ và rất tự tin, đến vòng thứ bốn thì nó vọt lên vị trí đầu tiên.

- Thế ư? Quân Vũ hào hứng nói - Rồi cô ấy dẫn đầu cho tới vòng cuối chứ bác?

- Đâu có dễ dàng như vậy! Trong những người dự cuộc đua có cả người đoạt giải nhất năm rồi nên tay đua này đâu có dễ

cho MinhThu và con Hoàng mã mặc sức tung hoành. Đến những vòng sau anh chàng vượt lên trên rồi còn giở nón ra chào tất cả mọi người. Nhìn thấy mặt thần tượng của mình, thế là khán giả vỗ tay ủng hộ anh chàng như sấm dậy. Lúc đó Minh Thu lẫn Hoàng mã đều bị áp đảo vì áp lực tâm lý đó. Tuy vậy con bé vẫn không sòn lòng, đến vòng áp cuối nó vẫn giữ vững vị trí thứ nhì và rồi khi vòng cuối cùng diễn ra, nó đã thúc con hoàng mã phóng đi với tốc độ kinh hồn. Lúc đó tôi biết có một cái gì đó thôi thúc mãnh liệt lắm nên con bé mới có thể thực hiện được một việc kinh người như vậy. Con hoàng mã đã vượt qua tay đua giật giải năm rồi và khi nó đến đích đầu tiên ở vòng thứ hai mươi, cả khán đài cả cùng đứng lên và vỗ tay hoan hô như sấm dậy.

- Chao ôi! Thật là ngoạn ngục không thể tưởng.- Chàng trai trẻ thốt lên hào hứng, giống như chàng là một khán giả đang ngồi trên khán đài để theo dõi cuộc đua - Và rồi cuối cùng MinhThu đã giật được giải nhất phải không bác?

- Lẽ ra là như thế nhưng những giám khảo trong ban chấm thi rất là bảo thủ. Họ đòi nào công nhận chiến thắng của một phụ nữ, cho nên đã viện lẽ con bé dự thi với tên của một người khác để truất đi giải thưởng của nó.

- Rồi giải thưởng đó về tay ai?

- Về tay của tay đua về nhì! Nhưng anh chàng này quả là nghĩa hiệp, trước mặt hàng ngàn người, anh ta tuyên bố Minh Thu mới là người xứng đáng giật giải lần này. Anh chàng còn hô hào mọi người đứng dậy để cổ vũ cho ý kiến của mình và rằng theo anh ta, từ đây về sau, những cuộc đua ở làng Kỳ Sơn phải nên cho phái nữ tham gia vì phụ nữ cũng tài năng không kém gì nam giới. Tất cả khán giả đều đứng lên hoan

hồ ầm ỹ và tán dương ý kiến của anh chàng, thế là ban giám khảo không làm thế nào được, phải chiều theo đám đông và Minh Thư đã nhận giải nhất một cách vinh quang.

- Nghe ông Thái Thuận kể đến đó. Quân Vũ thò ra một hơi nhẹ nhõm như mình là người trong cuộc. Chàng trò chuyện với người đàn ông vui tính này vừa liếc nhìn đồng hồ tay. Đã bốn giờ rồi mà Minh Thư vẫn chưa thấy về. Quân Vũ bắt đầu sốt ruột:

- Không biết Minh Thư đi đâu hử bác?

- Chắc nó cưỡi ngựa loanh quanh ở khu thảo nguyên thôi. Hay là để tôi đi tìm nó về cho cậu. Khu ấy cũng gần sát bên trang trại, đi qua con đường mòn này rẽ trái là sẽ tới rồi.

- Hay là bác cho cháu mượn con ngựa để cháu đi tìm Minh Thư. Cháu cũng tò mò muốn biết cảnh vật ở đây như thế nào. Dù gì đây cũng là nơi được rất nhiều người ca tụng.

- Cậu là dân thành phố mà cũng biết cưỡi ngựa nữa à?- Ông Thái Thuận hỏi mà tròn mắt ra, tỏ vẻ không tin.

Quân Vũ thấy ông nhìn mình kinh ngạc cười dòn:

- Thưa bác, bác không biết chứ đối với người Đài Bắc, môn cưỡi ngựa được xem là môn thể thao quý tộc, nghĩa là nhà giàu mới có thể rớ vào. Cháu có biết mấy người bạn thân, nhà họ có mấy trang trại ở vùng ngoại ô Đài Bắc. Thấy môn cưỡi ngựa cũng hay nên cháu học cho biết, thỉnh thoảng lại lên trang trại đó, nghỉ ngơi cuối tuần rồi đi săn với bạn bè. Cháu thì cưỡi ngựa không bằng Minh Thư rồi nhưng cũng có thể phi nhanh một chút mà không sợ ngã.

- Vậy thì tôi cho cậu mượn con ngựa ô của tôi. Nó chạy cũng

thần tốc lắm. Cậu đi một mình có sao không? Tôi lại sợ cậu lạc đường!

- Bác vừa nói rẽ trái ở con đường phía trước là đến rồi. Cháu nghĩ cũng chẳng đến nỗi nào - Nhưng mà..... - Chàng vừa nói vừa cười -... Nếu trong vòng hai tiếng nữa mà không thấy cháu về thì bác đi tìm cháu là được rồi.

Ông Thái Thuận mỉm cười, vỗ nhẹ lên vai chàng thanh niên mà ông thấy rất là vui tình này. Ông vòng ra phía sau trang trại, dắt con ngựa ô ra cho Quân Vũ rồi bảo với chàng:

- Nó cũng chẳng thua con Hoàng mã của Minh Thư đâu. Cậu vừa đi tìm Minh Thư vừa ngắm cảnh luôn một thể. Đến Kỳ Sơn mà không ngắm cảnh thật uổng phí.

Ông nói rồi lấy tấm danh thiếp trong túi ra và trao cho chàng:

- Ở Đài Bắc nếu có ai muốn tậu những con ngựa hay thì xin cậu giới thiệu giùm tôi!

- Thừa vâng!

Quân Vũ nói xong cởi chiếc áo khoác ngoài ra, gửi cho ông Thái Thuận rồi thót lên lưng ngựa. Người đàn ông nhìn theo lăm lăm:

-Cậu ta cưỡi ngựa xem cũng điệu nghệ quá chứ! Đâu có thua gì dân ở làng Kỳ Sơn này.

Quân Vũ thúc ngựa tiến về phía trước, con ngựa ô ngoan ngoãn nghe theo lời chàng. Nó là con ngựa được thuần hóa kỹ, không kỵ người lạ nên ông Thái Thuận mới cố ý cho chàng mượn. Một làn gió mát thổi tung bay mái tóc dày và mịn của Quân Vũ. Quả như lời ông Thái Thuận nói, rẽ trái

con đường là đã thấy trước mặt thảo nguyên mênh mông bát ngát. Chàng thúc ngựa chạy tràn lên thảo nguyên, trong lòng dâng lên một cảm giác rất là phấn khích. Những trang trại lớn ở vùng ngoại ô Đài Bắc không thể nào sánh bằng khung cảnh thiên nhiên mênh mông kỳ vĩ này. Bây giờ Quân Vũ mới cảm thấy thế nào là thú sống ở nơi hoang dã. Chàng hứng thú phi nhanh hơn nữa. Những cánh đồng cỏ nối liền nhau, trải dài đến tận chân trời và trái tim chàng đập mạnh khi nhận ra ở xa chàng về phía trước, có một cô gái cũng đang phi ngựa.

- Minh Thư?- Quân Vũ gọi to.

Chàng không nhằm lẫn được khi ngắm mái tóc dài của nàng đang tung bay theo gió.

Nhưng có lẽ là khoảng cách quá xa nên Minh Thư không nghe thấy. Quân Vũ ra roi cho ngựa ô phi nước đại, thảo nguyên tương đối bằng phẳng nên việc điều khiển ngựa đối với chàng không có gì khó khăn. Khoảng cách càng ngày càng thu ngắn và Quân Vũ gọi to lần nữa:

- Minh Thư!

Tiếng của chàng quện vào trong gió, dưới chân con ngựa ô những ngọn cỏ đại bị gió cuốn cuộn thổi dạt về một phía, giống như tấm thảm xanh bị bàn tay ai đó lật lên và muốn bay tít lên cao. Gió mang những âm thanh cao vút đến tai người con gái khiến nàng giật mình quay lại. Trong ánh nắng chiều nàng trông thấy một chàng trai đang phi ngựa về phía mình.

"Chẳng lẽ là Trung Hữ?", nàng tự nhủ thầm và dụi mắt xem mình có mơ không. Mấy tháng trước đây cũng là Trung Hữ đã đuổi theo nàng trên thảo nguyên này và từ đó hai người

mới quen nhau.

Minh Thư cho ngựa dừng lại. Chàng trai càng lúc càng tiến đến gần nàng hơn và khi trông thấy gương mặt rục rỏ của chàng xuất hiện trong ánh nắng chiều tà, nàng lặng người ra một lúc vì không thể tin đó là sự thực.

- Đúng là Quân Vũ... Quân Vũ mà nàng đã từng yêu và từng đau khổ! Quân Vũ của một người đàn bà khác! Nhưng tại sao chàng lại đến đây tìm nàng? Nàng trong lòng quan trọng đến thế hay sao? Nghĩ đến đó nàng không thể nào kèm hãm được cảm giác xao động đang dâng lên trong lòng. Nước mắt chợt tuôn trào trên má Minh Thư... Chàng ở gần, gần nàng trong gang tấc ... vậy mà đêm qua, khi nàng làm một cuộc ra đi thầm lặng, nàng đã ngỡ nàng đã xa chàng vĩnh viễn.

- Minh Thư!- Giọng chàng vang lên dịu dàng chứ không phải phần nộ khi chàng tiến sát bên cạnh nàng - Tại sao bỏ ra đi mà không nói một lời? Ít ra cũng phải cho anh biết là anh đã đắc tội gì với em chứ!

- Anh Quân Vũ... - Minh Thư nói và òa lên khóc -.... tha thứ cho em... em không thể tiếp tục sống trong nhà anh nữa.

- Tìm một chỗ nào ngồi đi và nói cho anh nghe tại sao em lại làm như vậy. Chúng ta sống với nhau hơn nửa năm nay, anh xem em như đứa em ruột thịt của mình, còn em... em xem anh là gì của em? Nếu em xem anh là anh ruột của em thì em không bao giờ làm như vậy.

Nàng không trả lời, chỉ cúi đầu tiếp tục khóc.

- Có một chỗ nào thanh tịnh một chút không, Minh Thư?- Chàng nói dùng tay lau những giọt nước mắt đang đọng lên

má nàng.- Đưa anh tới đó đi, nói cho anh nghe vì sao em bỏ anh mà đi. Nếu là lý do chính đáng thì anh sẽ không giữ em ở lại với anh đâu. Anh tôn trọng sự chọn lựa của em!

- Đi với em! - Nàng lau nước mắt và ra hiệu cho chàng rẽ ngựa về phía trái, dần dần trước mắt họ xuất hiện một con đường rợp bóng cây. Dấn sâu hơn nữa, họ đã lọt vào một khu rừng nhỏ. Quân Vũ nghe tiếng suối róc rách vang lên thật êm tai. Hai người xuống ngựa, ngồi bên bờ suối. Hai chú ngựa ngoan ngoãn đứng kề bên thích thú ngặm cỏ non.

- Bây giờ nói anh nghe được rồi chứ? - Chàng nhìn sâu vào mắt Minh Thư như muốn đọc được những gì thầm kín ẩn tàng trong lòng cô gái. Hơn nữa năm ở bên nhau, đối với chàng,nàng vẫn là cái gì đó mà chàng không thể hiểu hết.

- Em đã viết trong thư để lại cho anh rồi... -Nàng buồn bã nói
- - - Em không muốn trở thành gánh nặng của anh!

- Tại sao em lại là gánh nặng của anh? Từ lúc chúng ta sống chung với nhau cho tới bây giờ, anh chưa hề có ý nghĩ gì chỉ một lần.

- Nhưng em đã xen vào cuộc sống riêng tư của anh, trở thành chướng ngại khi anh muốn thành hôn cùng với người đàn bà mà anh yêu!

- Tại sao em lại nghĩ như vậy chứ?

- Tối hôm qua anh đã nói với em như thế và em cảm thấy mình phải ra đi.

- Anh đã nói với em?- Chàng nhú mày suy nghĩ - Anh đã nói với em trong cơn say?

- Đúng thế! Nhưng anh nói rất nghiêm chỉnh và em cảm thấy mình không nên ở lại.

- Anh nói gì nào? Em hãy lặp lại cho anh nghe xem.

- Anh đã nói:" Huệ Trinh đã nổi giận khủng khiếp khi biết chúng ta sống chung với nhau... đàn bà họ ích kỷ lắm... họ không muốn chồng mình lo lắng cho bất cứ ai khác... cho nên ngày mai này anh mà cưới Huệ Trinh làm vợ, nàng chắc chắn sẽ không yêu thương em đâu. Lúc đó thì anh sẽ đau lòng lắm vì đứng ở giữa... không thể theo bên nào mà bỏ bên nào. Vì vậy anh muốn tìm cho em một chỗ nương tựa, một tấm chồng xứng đáng trước khi anh lập gia đình. "Điều đó hàm ý rằng nếu ngày nào em chưa tìm được ai đó để nương thân thì ngày đó anh chưa lập gia đình được. Cho đến bây giờ em vẫn chưa để ý đến ai, kể cả Thiệu Vỹ, và có lẽ sau khi tốt nghiệp đại học em mới nghĩ đến việc kết hôn. Cho nên em không muốn việc lập gia đình của anh bị ràng buộc vào một điều kiện nào đó từ em. Như vậy thật là bất công đối với anh. Không lẽ năm mươi năm sau em mới lấy chồng rồi anh cũng phải triển hạn hôn nhân của mình trong một khoảng thời gian tương đương như vậy? Và bởi em không muốn trở thành gánh nặng của anh nên em mới ra đi.

- Tại sao em không trực tiếp nói ra những điều ấy với anh mà lại bỏ đi như vậy? Tất cả mọi chuyện đều có thể giải quyết nếu chúng ta nói xử thành thật với nhau. Em đừng chấp nhất những lời nói của một người say. Trong cơn say làm sao anh có thể khống chế lời lẽ của mình cho được? Bây giờ ngồi trực diện với em, những lời mà anh thốt ra mới là thật! Em nghĩ rằng anh có thể vì một người đàn bà mà bỏ rơi em gái của mình sao?

Giọng nói của chàng trầm ấm đi sâu vào tâm hồn nàng. Minh Thư không kiềm chế xúc động, nàng ngã vào lòng chàng mà khóc:

- Anh Quân Vũ, anh thực sự không bao giờ bỏ rơi em chứ?

- Anh không bao giờ bỏ rơi em, nếu anh có thể bỏ rơi em dễ dàng như vậy thì anh đã không xem em như là người em ruột của mình. Em không biết chứ chiều hôm qua Huệ Trinh đã làm anh giận đến lạnh người ra. Mười mấy năm quen nhau, anh ngỡ là đã hiểu rõ nàng nhưng bây giờ dưới ánh mắt anh, nàng lại biến thành một người khác. Nàng đã nói một câu mà anh cũng không ngờ: "Tại sao tự dưng rồi anh có một người em kết nghĩa? Tại sao anh lại làm cho cuộc đời mình phức tạp như thế?" Anh nghe mà rất giận. Anh không muốn ai xen vào cuộc sống riêng của mình. Anh cũng không muốn người đàn bà nào thống trị cuộc đời anh dù người đàn bà đó có là ai đi nữa. Việc anh nhận em là em kết nghĩa không phải là không có lý do. Anh thấy em xứng đáng để anh lo cho em như vậy. Không phải bất cứ người nào anh cũng có thể nhận làm gái của mình. Cho nên nếu ai đó muốn xen vào những gì mà anh đã quyết định thì anh cảm thấy người đó thật là nông cạn.

Những lời chàng nói ra khiến nàng cảm thấy yêu thương và kính phục chàng hơn. Minh Thư biết mình có lỗi với Quân Vũ khi lạnh lẽo bỏ ra đi như vậy. Nàng cầm lấy tay chàng và hỏi nhỏ:

- Anh Quân Vũ anh có thể tha lỗi cho em không?

- Nếu anh không tha lỗi cho em thì anh không đến Kỳ Sơn tìm em. Thú thật khi biết em ra đi anh choáng váng cả người. Minh Thư, chúng ta không phải là người xa lạ mà đã chia sẻ với nhau buồn vui của cuộc đời. Khi mà anh đã nhận em làm

em gái của anh rồi thì người đàn bà mà anh cưới về cũng phải xem em là em gái. Và nếu người đó quá nhỏ nhất thì anh cũng không muốn duy trì tình cảm lâu dài với họ. Anh nói như thế em hiểu ý của anh chứ? Bây giờ em chỉ cần thật hiện hai việc: Một là học thật giỏi và hai là làm em gái ngoan của anh. Ngoài ra em không phải suy nghĩ gì thêm nữa.

Chàng ngược nhìn ánh mắt mặt trời đang tàn dần qua kẽ lá rồi kéo tay nàng đứng dậy:

- Mình phải về Đài Bắc ngay bây giờ em ạ vì cũng đã chiều rồi. Sáng mai anh còn phải đi làm và em còn phải đi học nữa. Bây giờ thì ngoan ngoan về nhà với anh và không được phép trốn đi lần nữa.

Nàng bật cười vì câu nói vui của chàng, những phiền muộn như đã tan biến đi đâu mất. Hai người phi ngựa song song bên nhau. Minh Thư liếc nhìn Quân Vũ:

- Anh tài quá, cái gì cũng biết.
- Em nghĩ người thành phố là không biết cưỡi ngựa sao? Nhưng biết là biết vậy thôi chứ trong lĩnh vực này thì em bỏ xa anh rồi. Anh làm sao sánh bằng em chứ, em đã từng đoạt giải nhất của cuộc đua ở làng Kỳ Sơn này mà!
- Chao ôi, bác Thái Thuận mang tất cả chuyện của em kể cho anh nghe rồi hả?
- Không những kể mà bác ấy còn làm anh hồi hộp, Cho đến cuối cùng khi bác ấy bảo cái anh chàng gì đó trao lại phần thưởng cho em thì anh mới thấy nhẹ người ra.- Chàng nói rồi cười vang một cách hồn nhiên và ra roi cho ngựa phi về phía trước:

- Minh Thư, bây giờ đuổi theo anh xem nào! Chạy thi trên biển thì em đã thua anh rồi cho nên lần này đừng để thua nữa nhé!

Minh Thư làm sao chịu thua cho được! Nàng thúc con Hoàng mã phi nước đại về phía trước, chẳng bao lâu Hoàng mã ngang tầm với ngựa ô rồi vượt qua một cách dễ dàng. Minh Thư dúi roi vào mông ngựa, cho nó phóng về phía trước với tốc độ nhanh chưa từng thấy như nàng đã từng làm trong cuộc đua bảy tháng cách đây.

- Anh chịu thua rồi! -Tiếng Quân Vũ vang lên phía sau pha lẫn giọng cười đáng yêu của chàng - Ở Đài Bắc thì anh có thể bắt nạt em được chứ ở Kỳ Sơn thì anh không thể nào tranh lại em đâu!

Nàng ghìim ngựa lại, chờ cho chàng từ từ vượt lên. Nắng chiều đọng trên mái tóc Minh Thư và như dát vàng lên bộ lông óng ánh của Hoàng mã.

Quân Vũ liếc nhìn cô gái và chợt thấy trong giây phút này nàng xinh đẹp chẳng khác nào một thần nữ.

"Chao ôi,Minh Thư..."chàng buông khuâng thầm nhủ,

" mỗi ngày anh lại khám phá nơi em những điều mới lạ và mỗi ngày anh lại nhìn thấy nơi em một vẻ đẹp khác hẳn hôm qua!"

Hai người trở về Đài Bắc thì cũng đã mười giờ tối. Vừa vào tới nhà Minh Thư cảm thấy đầu óc như quay cuồng.

- Em làm sao vậy?- Quân Vũ vội đỡ lấy nàng - Để anh đưa em vào phòng nằm.

Minh Thư lão đảo đi không nổi nên Quân Vũ phải bồng nàng lên giường.

- Giờ này các phòng mạch tư đã đóng cửa hết rồi, hay là anh đưa em vào bệnh viện?- Quân Vũ lo lắng nói.

- Em không sao đâu, nghĩ ngơi một đêm là hết ngay. Suốt đêm qua em trần trọc không ngủ được cả ngày nay cuối con Hoàng mã rong chơi trên thảo nguyên, em nghĩ là em bị say nắng mà thôi. Quân Vũ, anh nấu giùm em miếng cháo. Từ sáng đến giờ em chưa ăn gì vào bụng nhưng bây giờ thì em không nuốt nổi cơm nữa rồi!

Quân Vũ nghe Minh Thư nói mà tủm tủm cười. Từ lúc sống chung với nhau tới giờ, Minh Thư chưa hề nhờ chàng làm cho nàng điều gì cả.

- Anh cười gì vậy?- Nàng khẽ hỏi.

- Bây giờ em mới giống em gái của anh. Anh thích em nhờ vả anh như vậy.

Quân Vũ vào bếp."Chà! Đổ nước bao nhiêu mới vừa đây?", chàng định hỏi và cảm thấy lúng túng. Chàng định hỏi Minh Thư nhưng thấy nàng mệt nên thôi. Làm xong việc này, trở về phòng mình, Quân Vũ nghĩ ngơi đôi chút thì chuông điện thoại đã reo vang.

- Quân Vũ! - Một giọng bực bội từ đầu dây bên kia vang lên - Anh đi đâu từ sáng đến giờ? Anh có biết là em đã gọi điện thoại cho anh bao nhiêu lần rồi không? Tại sao điện thoại mà anh không bắt mà điện thoại tay cũng không bắt nốt? Anh có biết em sốt ruột tới cỡ nào không?

- Huệ Trinh hả?- Quân Vũ giật mình khi nhớ lại cái hẹn với

nàng mười hai giờ trưa nay - Anh xin lỗi, Huệ Trinh! Anh có chuyện gấp phải đi nên quên bằng cái hẹn với em, lúc ra đi gấp rút quá anh cũng quên mang theo phone tay.

- Em chờ không được nên đã đến nhà anh nhưng không có ai ở nhà, em đành phải lui thủi quay về. Quân Vũ tại sao anh lại đối xử với em như vậy chứ?- Huệ Trinh nói, giọng có vẻ ghen ngào.

- Cho anh xin lỗi em lần nữa.....anh không có ý làm như vậy đâu! - Giọng của Quân Vũ dịu dàng vang lên - Nhưng sáng nay anh có chuyện phải đi, em không tha thứ cho anh một lần hay sao Huệ Trinh?

- Anh có chuyện gì mà phải đi gấp rút như vậy chứ?

- Minh Thư nó bỏ đi mà không cho anh biết cho nên anh phải đến Kỳ Sơn tìm nó, sợ có chuyện gì bất trắc xảy ra... Nơi đó khá xa nên anh về không kịp, em đừng giận anh có được không? Anh đã xin lỗi em rồi mà!

- Tại sao lúc nào cũng có chuyện dính dáng đến con bé ấy chứ? Cứ mỗi lần em hẹn với anh là đều có nó xen vào. Hôm qua thì anh đưa nó đến nhà bạn trai của nó mà hủy đi cái hẹn với em, hôm nay anh tiếp tục lỗi hẹn vì phải đi tìm nó. Tại sao nó tự ình cái quyền hành động ngông nghênh như vậy? Nó đã muốn đi hà tất gì anh phải giữ nó lại?

- Chuyện Minh Thư bỏ đi một phần cũng vì em.

- Tại sao vì em? Em đã làm gì nó? Thậm chí em còn chưa biết mặt nó ra sao nữa!

- Hôm qua em đã cãi vả với anh, em nhớ chứ? Và rồi từ nhà Thiệu Vỹ, bạn của Minh Thư trở về, anh say túy lúy vì bị chủ

nhân ép uống khá nhiều. Trong cơn say, anh không khống chế được lời nói của mình, và những lời nói đó mà Minh Thư đã bỏ đi.

- Anh đã nói gì với nó?

- Thật sự anh cũng chẳng nhớ mình đã nói gì. Nhưng Minh Thư đã kể tất cả cho anh nghe. Đại khái anh nói trong tương lai, nếu anh kết hôn với một ai đó thì người vợ anh cưới về sẽ khó chấp nhận Minh Thư. Cho nên anh muốn gả chồng cho Minh Thư trước khi anh lập gia đình.

- Vậy thì có chuyện đó có dính dáng gì với em chứ?

- Chính sự giận dữ của em hôm qua đã cho anh một cái ý nghĩ ấy và trong khi say, anh đã nói ý nghĩ đó ra..

- Nhưng nếu anh nói như thế, việc gì nó phải giận dữ lên như vậy? Anh lo cho nó, muốn tìm cho nó một chỗ nương thân trước khi lập gia đình, thì điều đó có gì sai trái đâu?

- Không phải Minh Thư giận dữ mà nó chỉ nghĩ đơn giản là ít nhất năm,sáu năm nữa nó mới đến chuyện lập gia đình. Minh Thư không muốn anh bị triển hạn trong công việc kết hôn nên nó đã bỏ ra đi,không muốn trở thành gánh nặng của anh.

- Sao anh không để cho nó đi luôn đi có phải tốt hơn không? Dù gì nó cũng không phải là người ruột thịt của anh

- Nhưng anh lại xem Minh Thư như là một đứa em ruột và Minh Thư cũng đối với anh như vậy.Từ khi sống chung với anh, nó đã săn sóc cho anh từng li, từng tí, anh nghĩ ngay cả em ruột của mình cũng khó thể nào làm được những điều mà Minh Thư đã làm. Cho nên anh rất yêu thương nó và không đành để cho nó rời xa anh như vậy!

Những câu sau cuối của Quân Vũ khiến cho Huệ Trinh không đề nén được cơn giận dữ. Nàng to tiếng với chàng, một việc mà từ trước đến giờ nàng chưa bao giờ làm:

- Và vì bạn tâm đến nó như vậy nên anh không ngó ngang gì đến em? Anh để em chờ đợi cả ngày mà không điện thoại cho em một tiếng. Anh coi trọng nó hơn em?

- Huệ Trinh, em đừng có giận dữ như vậy có được không? Anh xem Minh Thư như là em của mình, nó bỏ đi, anh không thể nào không lo cho nó!

- Nó là em của anh, còn em.....em là gì của anh? Anh bỏ em chờ đợi trong khổ sở để mà đi tìm nó? Và ngay khi trở về và anh cũng thêm gọi em một tiếng.

- Anh cũng mới về nhà đây thôi nhưng Minh Thư nó đã ngã bệnh nên anh phải chăm sóc cho nó một chút.

- Minh Thư! Minh Thư! Minh Thư!.....Tại sao lúc nào cũng là Minh Thư? Huệ Trinh tức tối hét to - Nó quan trọng đối với cuộc đời anh như vậy thì em nghĩ em không cần xuất hiện trong cuộc đời anh nữa. Có Minh Thư thì anh đủ hạnh phúc rồi. Thôi nhé, Quân Vũ! Chúng ta hãy chia tay nhau đi, đừng bao giờ gặp nhau nữa! Nếu có tình cờ gặp nhau, anh cứ xem em như người xa lạ.

Nàng nói đến đó rồi cúp máy ngay, không để cho Quân Vũ nói thêm lời nào. Chàng khẽ thở dài một tiếng rồi tự nhủ:

"Sao hôm nay tính tình cô nàng lại nóng nảy đến như vậy nhỉ? Bình thường thì Huệ Trinh rất hòa nhã, dịu dàng. Chao ôi, đàn bà.. thay đổi rất là nhanh chóng. Nhưng mình biết làm như thế nào đây vì nàng đã quyết định như vậy!".

Quân Vũ ngã người trên giường, nhắm mắt lại cố trấn tĩnh lòng mình. Một lát sau, chàng xuống bếp, múc cháo ra chén và đem đến phòng Minh Thư.

- Em đã đỡ chút nào chưa?- Chàng khẽ hỏi bằng giọng ân cần.

- Em cảm thấy đỡ nhức đầu rồi. Nghỉ một lát chắc ngày mai sẽ khỏi.

- Em ăn cháo đi....ăn thử xem anh nấu có ngon không? Anh có bỏ vào đó một chút đậu xanh để em dễ ăn. Em ngồi dậy nổi không, hay là để anh đút cho em?

- Ồ, em tự ăn được rồi!

Minh Thư nói đến đó giọng ngồi dậy, Quân Vũ đỡ nàng tựa vào thành giường. Món cháo mà tự chàng tự tay nấu tối đó trở thành một món tuyệt vời nhất trong đời Minh Thư. Nàng thưởng thức nó, cảm thấy được cả cái tình chàng trong đó.

- Anh chưa từng vào bếp phải không?- Nàng hỏi.

- Thế nào, cháo không ngon à? Chàng không đáp mà hỏi lại nàng.

- Anh vẫn chưa trả lời câu hỏi của em!

- Anh chưa bao giờ vào bếp! - Chàng mỉm cười, thừa nhận - Cho nên món cháo của anh nấu chắc là em khó thể nào nuốt trôi qua cổ!

- Trái lại, em thấy nó rất ngon.- Rồi nàng đưa chiếc chén trống cho chàng - Quân Vũ anh lấy giùm em chén nữa.

Trong khi chàng quay vào bếp thì nàng nghĩ ngợi:

"Có lẽ mình là người phụ nữ đầu tiên mà anh ấy phải chăm sóc như vậy. Tính tình anh ấy cao ngạo, đâu chịu làm những chuyện lật vật như thế này chứ!"

Ăn thêm chén cháo nữa, Minh Thư cảm thấy trng người khoẻ khoắn hơn. Quân Vũ đỡ Minh Thư nằm xuống rồi đắp chăn cho nàng.

- Em ngủ đi! - Chàng dịu dàng bảo - Ngày mai nếu chưa khoẻ thì đừng có ráng đi học. Nghỉ một ngày có sao đâu!

- Chàng định đi thì nàng gọi lại:

- Anh Quân Vũ! Lúc này chị Huệ Trinh lại cãi nhau với anh nữa hả?

- Em nghe hết rồi ư?- Chàng kinh ngạc.

- Anh nói to như thế, em không muốn nghe cũng phải nghe. Chị Huệ Trinh lại giận anh nữa phải không?

- Đúng thế! Anh có cái hẹn với nàng mười hai giờ trưa nay mà anh không nhớ ra, cũng tại vội vã đi tìm em. Lúc này Huệ Trinh đòi chia tay với anh và thề sẽ không bao giờ gặp anh lần nữa.

- Quân Vũ, em rất hối hận, cũng là tại em thôi...hay là để em đi xin lỗi chị ấy giúp anh.

- Anh cũng đã xin lỗi rồi nhưng Huệ Trinh không chịu tha thứ cho anh. Nhưng em cũng đừng lo lắng như vậy, cô bé ạ! Đây không phải là lần đầu tiên anh bị đàn bà giận.

- Sao anh lại có thể bình tĩnh đến thế khi chị ấy đòi chia tay với anh? Anh không quan tâm đến chị ấy chút nào sao?

- Đương nhiên là anh quan tâm đến Huệ Trinh vì nàng là một trong những người mà anh thích. Còn em hỏi tại sao anh lại bình tĩnh ư? Đó là bởi vì anh biết chỉ trong vòng một, hai tuần tới đây, nàng sẽ gọi làm hòa với anh.

- Anh chắc chắn như vậy ư?

- Anh biết điều đó sẽ xảy ra...cũng như nó cũng từng xảy ra trong quá khứ. Minh Thư, anh nói cho em biết nhé! Chưa có người đàn bà nào có thể giận anh Quân Vũ của em lâu! Nhưng bây giờ thì không được hỏi han anh gì nữa. Phải mà cố ngủ sớm, biết chưa? Một giấc ngủ ngon sẽ làm cơ thể em rất chóng hồi phục. Anh tắt đèn cho em ngủ. Ngày mai cứ nghỉ ngơi, không cần phải thức sớm để làm điểm tâm cho anh.

Chàng nói rồi bước ra khỏi phòng, để lại mình nàng với trăm ngàn ý nghĩ.

"Tình cảm của anh ấy dành mình thật là sâu nặng...vậy tại sao mình phải đặt tên cho tình cảm đó? Không cần biết là tình gì, chỉ cần anh ấy yêu thương mình như thế là mình hạnh phúc lắm rồi!",

Minh Thư tự nhủ. Tối hôm đó nàng ngủ một giấc bình yên và chìm đắm vào cơn mộng đẹp.

Sáng hôm sau Minh Thư thức dậy thì Quân Vũ đã đi làm. Nàng xúc động khi thấy Quân Vũ đã làm sẵn điểm tâm cho nàng. Bánh mì nướng hơi quá lửa và món trứng chiên hơi khét, những bữa điểm tâm sáng nay là bữa điểm tâm ngon nhất trong cuộc đời của Minh Thư.

- "Càng ngày mình càng yêu anh ấy nhiều hơn và cảm thấy

không thể nào rời xa anh ấy. Nhưng Quân Vũ thì rất vô tình, anh ấy chỉ xem mình là một người em gái nhỏ mà thôi. Nhưng nếu mình yêu Quân Vũ thì mình phải xem hạnh phúc của anh ấy như hạnh phúc của mình. Dù là anh ấy sẽ cưới Huệ Trinh hay một người nào khác nữa thì dù đau lòng, mình cũng phải cảm ơn họ bởi vì họ đã đem hạnh phúc cho Quân Vũ ", nàng nghĩ thế và trong lòng cảm thấy nhẹ nhàng hơn.

Nhưng Minh Thư sực nhớ ra một việc, nàng vỗ nhẹ tay lên trán và than thầm "

- Chết rồi! Mình đã quên cái hẹn với Trung Hữu. Mình hẹn tối qua sẽ đến nhà thăm anh ấy, rồi nhiều chuyện xảy ra đã khiến mình quên bẵng đi lúc nào không biết!

Minh Thư chạy vào phòng, lục tìm số điện thoại của Trung Hữu và gọi ngay cho chàng.

"Không biết anh ấy có ở nhà không? Chắc anh ấy giận mình ghê lắm!", nàng lẩm bẩm rồi bấm số điện thoại cho chàng, "Câu mong anh ấy tha thứ ình một lần bởi vì anh ấy là người bạn mà mình trân trọng nhất ".

Đầu dây bên kia có người nhắc m áy và không đợi cho nàng lên tiếng, người ấy đã vội hỏi:

- Phải Minh Thư đó không?

- Anh Trung Hữu! - Minh Thư mừng rỡ nói - Xin lỗi anh, đêm qua em về Đà Bắc muộn quá nên không dám gọi cho anh.

- Anh chờ em cả ngày hôm qua. Bắt đầu từ sáu giờ chiều là anh đã trông ngóng em rồi. Không thấy em gọi lại, tối hôm qua anh không ngủ được, cứ sợ có chuyện gì xảy ra cho em.

- Em hơi choáng váng trong người vì bị say nắng. Nhớ con Hoàng mã quá nên suốt ngày hôm qua em đã cỡi nó lang thang trên cánh đồng này sang cánh đồng khác.
 - Bây giờ em đã đỡ chút nào chưa? Anh có thể đến chỗ em để thăm em không?
 - Bây giờ em phải đi học, đến trưa nay em mới rảnh rang một chút.
 - Vào giờ em tan học, anh đến trường để đón em nhé?
 - Minh Thư lưỡng lự một chút rồi ra lời:
 - Như vậy cũng được, bây giờ em cho anh địa chỉ trường em.
- Nhưng nàng mới nói cho chàng nghe cái tên trường thì chàng đã bảo:
- Anh biết nó ở đâu rồi, hồi trung học anh cũng học ở đó mà. Vậy khoảng mười hai giờ trưa nay, anh đợi em trước cổng trường.
 - Thừa vâng! Vào giờ đó em gặp lại anh!

Minh Thư đặt điện thoại xuống, trong lòng nhẹ nhõm vì Trung Hữu đã không giận nàng. Hôm nay là một ngày vui đối với Minh Thư khi lát nữa đây nàng sẽ gặp lại người bạn thân thiết của mình sau hơn một năm xa cách.

CHƯƠNG 13-14

- 13 -

Bốn giờ học trôi qua rất nhanh, hôm nay là một ngày nắng đẹp ở Đài Bắc. Trời tươi vui nên lòng người cũng vui theo. Các học sinh túa ra khỏi lớp học như bầy ong vỡ tổ. Thu Hương, cô gái hay mách lẻo nhất trong lớp Minh Thư, khẽ nói nhỏ vào tai Khánh Ngọc:

- Nhìn xem, con bé Minh Thư hôm nay diện đẹp hơn ngày thường. Chắc là nó cố quyến rũ cho bằng được Dương Thiệu Vỹ!

- Nó cần gì quyến rũ Thiệu Vỹ chứ! Không cần làm gì thêm thì anh chàng này cũng đã say mê nó rồi! - Khánh Ngọc đáp lại.

- Câu nói dù nhỏ nhưng lọt vào tai Thiệu Vỹ đi phía trước khiến chàng rất bức mình. Còn Khánh Ngọc không để ý đến thái độ của Thiệu Vỹ mà chỉ dùng đôi mắt ranh mãnh của mình để quan sát Minh Thư. Rồi sau đó như tìm ra được điều để chứng minh cho câu mà mình vừa nói, Khánh Ngọc thúc khẽ vào tay của Thu Hương:

- Nhìn xem! Tôi nói có sai đâu! Hôm nay nó ăn diện cũng có lý do. Chị có thấy chiếc xe thể thao bóng loáng đậu trước cửa trường không.....

- Ờ... ờ thấy rồi! - Cô gái ngắt ngang lời của Khánh Ngọc -

Chao ôi con bé Minh Thư này cũng ghê gớm nhỉ, vừa cặp bồ với Thiệu Vỹ vừa đi với người khác. Chà! Cái anh chàng mang xe đến nó trông cao ráo và đẹp trai quá chứ! Như vậy Thiệu Vỹ bị cho ra rìa rồi.

- Sỵt! Nói nhỏ lại một chút! - Khánh Ngọc nhắc nhở bạn - Chị cứ oang oang cái miệng lên như vậy thì có người sẽ nghe thấy và buồn lòng. Thiệu Vỹ đi phía trước chúng ta, chị không thấy sao?

Nhưng dù Khánh Ngọc có nói gì đi nữa thì câu chuyện của hai người cũng đã lọt vào tay Thiệu Vỹ. Lòng Thiệu Vỹ như thắt lại khi nhìn về phía cổng trường, thấy Minh Thư bước vào chiếc xe thể thao mui trần, ngồi cạnh anh chàng trông rất đẹp trai.

- "Anh ấy là ai?", Thiệu Vỹ thầm hỏi, "Minh Thư quen anh ta lúc nào mà mình hoàn toàn không biết. Họ có vẻ rất thân mật, không lẽ anh ấy là người tình của Minh Thư? Nếu đúng thế thì xem như giấc mơ mà mình ôm ấp bấy lâu nay sẽ bị tan vỡ hết! Nhất định mình phải tìm hiểu về sự việc này. Hỏi thẳng Minh Thư thì mình không thể mở lời nhưng mình có thể tìm hiểu chuyện này qua anh Quân Vũ. Anh ấy sẽ rõ hết mọi chuyện của nàng."

Trong lúc Thiệu Vỹ hoang mang tự hỏi thì Trung Hữu đưa Minh Thư về thẳng nhà mình. Lúc này nàng bước khỏi cổng trường với một dáng vẻ hoàn toàn khác trước, Trung Hữu đứng lặng ra một giây, sau đó mới mở lời:

- Em đẹp quá, Minh Thư! Nếu em không hẹn trước với anh thì có lẽ anh không nhận ra em nữa!

- Thế trước đây em không đẹp à? - Nàng nói đùa..

- Trước đây em rất đẹp nhưng bây giờ vẻ đẹp của em hoàn hảo hơn nhiều. Anh khen thật đấy, không phải nịnh em đâu, cô bé ạ!

- Minh Thư mỉm cười, bây giờ hình như những người đàn ông tiếp xúc với nàng đều choáng váng vì nàng ngay lần đầu gặp mặt. "Nhờ Quân Vũ! Nhờ anh Quân Vũ của mình! Nếu không có anh ấy thì Minh Thư mãi mãi là một vì sao không thể nào tỏa sáng", Minh Thư cảm ơn, hình dung ra khuôn mặt của người mình yêu, "Nhưng mãi mãi đối với chàng, mình chỉ là một đứa em bé nhỏ."

Ngôi nhà của Trung Hữu không to lớn như biệt thự của Dương Thiệu Vũ nhưng cũng rất xinh xắn và đầy đủ tiện nghi. - Em đói bụng rồi! - Nàng cười và nói với chàng - Suốt ngày hôm nay em không ăn uống gì, chỉ lo rong chơi với con Hoàng mã. Buổi tối về thì thấy trông người quay cuồng như bị say nắng. Tối qua, em chỉ ăn có hai chén cháo.

- Chao ôi, Minh Thư! - Trung Hữu nóng ruột kêu lên - Em bệnh rồi có ai săn sóc em không? Dì của em lo cho em chu đáo chứ?

- Cho đến bây giờ Trung Hữu vẫn chưa rõ lắm về cuộc sống của Minh Thư khi nàng chuyển về Đài Bắc, chàng chỉ nghe nói nàng dọn lên thành phố và sống với một người dì.

- Em chỉ sống với dì Lệ Mai vốn vẹn một tháng, ngay trong gia đình mà dì làm quản gia. Sau đó thì họ không cho em ở nữa dì Lệ Mai đã giới thiệu em đến một nơi khác.

- Cái gia đình ấy! - Trung Hữu bức mình nói - Tại sao lại ích kỷ, hẹp hòi như vậy chứ? Họ lấy lý do gì không cho em ở nữa?

- Lý do duy nhất là vì con gái của họ không thích em. Khi lên Đài Bắc, em tình cờ học cùng trường và cùng lớp với cô ta. Ngay tháng đầu tiên em đứng thứ nhì còn cô ta thì cuối lớp, vì vậy mà cô ta nổi giận và muốn tống khứ em đi.

Chàng nghe kể mà lòng bất nhẫn:

- Trong lúc em không có chỗ nương thân thì anh lại sống với một ngôi nhà quá thừa chỗ ở, lòng luôn nghĩ đến em còn miếng thì luôn lăm bằm "không biết bây giờ cô ấy ra sao".

Nàng ngược nhìn chàng, lòng bút rút:

- Xin lỗi anh, Trung Hữu! Xin lỗi đã đánh mất địa chỉ của anh để chúng ta phải xa nhau một khoảng thời gian như vậy,

- Bây giờ thì ăn cơm trưa với anh, rồi sau đó kể cho anh nghe hoàn cảnh sống hiện nay. Minh Thư! Em không biết chứ lúc nào anh cũng rất lo lắng cho em!

Hai người dùng cơm trưa với nhau. Tâm hồn Trung Hữu không khỏi xao động khi cô bé ngay thơ mà chàng gặp ngày xưa nay bỗng trở thành một tiểu thư thiên kiều bá mị. Cơm nước xong họ ngồi trên bộ sofa trong căn phòng khách ấm cúng và trò chuyện với nhau.

- Khi gia đình ấy từ chối không cho em ở nữa thì dì Lệ Mai gọi em đến một nhà khác để em vừa học vừa giúp việc cho họ

- Minh Thư tiếp tục câu chuyện của mình.

- Em phải cực khổ như vậy sao? - Trung Hữu bút rút nói. - Rồi họ đối xử tốt với em không? Hay là cũng như chủ cũ?

- Anh ấy rất tốt với em, Trung Hữu! Chưa có ai tốt với em như thế!

- Anh ấy? Trung Hữu ngạc nhiên - Em muốn nói nhà ấy chỉ có một người duy nhất.- Thừa vâng! Chỉ có một mình anh ấy trong ngôi biệt thự rộng lớn đó. Hoàn cảnh anh ấy cũng giống như chúng ta. Bởi vì cha mẹ anh ấy đều qua đời cả!

- Bây giờ em vẫn tiếp tục sống với người ấy hử Minh Thư?- Trung Hữu nói mà cố dấu vẻ ghen tuông - Anh ấy năm nay bao nhiêu tuổi rồi? Anh ấy công ăn việc làm ổn định chứ?

- Anh ấy chắc cỡ tuổi anh, khoảng hai sáu, hăm bảy gì đó. Anh ấy là phó giám đốc của công ty Trường Đạt. Anh sống ở Đài Bắc đã lâu, chắc biết rõ công ty ấy.

- Trường Đạt?- Trung Hữu lặp lại một cách ngạc nhiên - Một công ty lớn nhất nhì Đài Bắc về lãnh vực mỹ phẩm và thời trang. Tại sao anh chàng còn trẻ như vậy mà đã leo lên cái ghế cao chót vót ấy?

- Chắc vì anh ấy có tài, anh ấy là một người đàn ông kiệt xuất, Trung Hữu ạ!

- Nhưng anh không muốn em tiếp tục sống với anh ta. Anh không muốn em cực khổ trong vai trò một người giúp việc. Vừa phải làm việc nhà, vừa phải đến trường, làm sao em có thời gian học tập? Anh từng thấy nhiều tay nhà giàu ở Đài Bắc này, tiền muôn bạc bể nhưng khi trả công cho người làm thì rất keo kiệt!

- Em không giúp việc cho anh ấy, em là em của anh ấy!

- Em nói gì anh không hiểu - Trung Hữu nhìn Minh Thư một cách ngạc nhiên.

- Anh ấy nhận em làm em kết nghĩa.

- Sau anh chàng ấy lại tốt như thế?- Trung Hữu nghi ngờ nói - Minh Thư....anh nói điều này em đừng buồn nhé! Em đẹp như vậy, anh sợ người ta muốn lợi dụng em!

- Chao ôi,Trung Hữu! Anh ấy mà thèm để mắt đến em sao? Anh ấy có nhiều bạn gái mà cô nào cũng rất là lộng lẫy. Anh ấy cũng đã chọn được người vừa ý trong số đó rồi, chắc chẳng bao lâu thì hai người sẽ cưới nhau thôi!

- Vậy ư? - Trung Hữu nghe Minh Thư nói, trong lòng như trút được gánh nặng - Vậy ra anh chàng có ý trung nhân rồi. Nhưng lúc nào em cũng phải đề phòng Minh Thư ă! Một cô gái đẹp như em sống chung với một người đàn ông trẻ trung như hắ..... không biết thì thôi, chứ nếu đã biết rồi thì chắc anh ăn không ngon, ngủ không yên, tại vì lúc nào anh cũng sợ người ta sẽ hại em!

- Anh ấy không phải là hạng người như thế! Quân Vũ là một người anh đúng nghĩa!- Hắ ta tên là Quân Vũ ư?- Trung Hữu lăm bắ - Cái tên thì đẹp lắ, nhưng không biết tâm hồn có đẹp không?

- Trung Hữu! Đừng có nghi ngờ, cũng đừng có lo lắng xa như vậy! Nếu anh muốn, hôm nào em sẽ giới thiệu cho hai người gặp mặt nhau rồi anh sẽ biết anh ấy ra sao.

- Hay là dọn đến nhà ở với anh đi! -Trung Hữu nắ nắ - Em ở với một người lạ,anh rất lo sợ.

- Ban đầu thì em cũng xem anh ấy là người xa lạ nhưng sau nửa năm sống chung với nhau. Quân Vũ đã hoàn toàn là em tin tưởng. Đối với em, anh ấy là một người anh tốt nhất thế gian này.

- Em thích hẳn hỏ Minh Thư? Em có vẻ ca tụng hẳn quá!- Em không ca tụng anh ấy đó là sự thật. Quân Vũ yêu thương em như là em ruột của anh ấy. Mới đây em bỏ về Kỳ Sơn, Quân Vũ đã đến tận nơi ấy để mà tìm em dù anh ấy chưa bao giờ đặt chân đến vùng đất xa xôi đó?

- Tại sao em lại bỏ đi?

- Vì bạn gái của anh ấy không muốn em sống chung với anh ấy nữa!

- Nếu đã như thế thì em còn nấn ná ở lại đó làm gì. Minh Thư, dọn đến đây sống với anh đi! Anh sẽ cho em mọi thứ.

- Trung Hữu! - Minh Thư rầu rĩ nói - Em không thể nào bỏ người anh kết nghĩa của em, trong khi anh ấy vì em mà phải chia tay với người bạn gái!

- Hai người ấy chia tay với nhau rồi à?-Trng Hữu tròn mắt hỏi.

- Cô ta đòi chia tay trước, anh Quân Vũ cũng hết cách. Nhưng Quân Vũ đâu phải chỉ có Huệ Trinh, anh ấy còn có rất nhiều bạn gái khác.- Chà! Huệ Trinh?- Trung Hữu kinh ngạc kêu lên - Không phải là ca sĩ Huệ Trinh đang nổi tiếng hiện nay chứ?

- Chính là cô ấy! Nhưng bạn gái Quân Vũ đâu chỉ phải có cô ta nổi tiếng, còn có nhiều người nữa, trong đó có Lệ Hằng...

- Lệ Hằng?- Một lần nữa Trung Hữu mở to đôi mắt - Em không định nói là Lệ Hằng, nữ tài tử trẻ đang nổi danh như cồn?

- Chính là cô nữ tài tử đó, anh Trung Hữu ạ! Cô ta cũng là

một người mà anh kết nghĩa của em rất yêu thích. Nhưng tại sao anh có vẻ rành rẽ những người làm trong ngành văn nghệ quá vậy? Chẳng lẽ anh hoạt động chung một lãnh vực với họ?

- Đoán đi, cô bé! Xem anh Trung Hữu của em đang làm gì ở thành phố này?

- Anh làm em hồi hộp quá! Lúc trước em hỏi anh thì anh bảo là bí mật. Nhưng em nhớ anh đã từng nói rằng khi em lên Đài Bắc thì anh sẽ tiết lộ cho em biết. Bây giờ anh còn dấu nữa sao?

- Anh đâu có dấu ...chỉ muốn em đoán thử xem có đúng hay không!

- Em chịu thôi! Hãy nói cho em nghe đi. Em sốt ruột lắm rồi!

- Thôi được, cô bé... để anh nói cho em biết! Anh là đạo diễn của đài truyền hình Đài Bắc và trong tương lai anh Trung Hữu của em có thể leo lên một vị trí cao hơn thế nữa và việc này chỉ là vấn đề thời gian.

- Chao ôi, anh nói như thế thì chẳng khác nào mới nói phân nữa!

- Chừng nào việc ấy thành sự thật thì anh mới công bố và hôm đó thì chúng ta sẽ đi ăn mừng với nhau, anh nghĩ là không bao lâu nữa đâu!

- Anh Trung Hữu, em không ngờ anh lại tài giỏi đến thế. Anh làm trong một môi trường đó chắc anh quen với rất nhiều tài tử và ca sĩ.

- Hầu như đa số họ anh đều biết hết! Nhất là Lệ Hằng và Huệ Trinh anh đều rất thân vì hai cô nàng vẫn luôn lui tới đài

truyền hình vì nhiều công việc có liên quan.

- Như vậy người yêu của anh chắc cũng ở trong số họ?
- Anh không giống như ông anh kết nghĩa của em đâu. Anh không muốn có nhiều đàn bà vây quanh mình. Nếu anh yêu ai thì anh sẽ chỉ yêu một người và sẽ yêu mãi mãi người đó suốt đời không thay đổi.
- Hôm nào anh giới thiệu cho em biết người yêu của anh đi!
- Anh chưa có người yêu cô bé ơi, anh đang dồn hết tâm trí vào công việc của mình. Có được sự nghiệp trong tay rồi nghĩ đến tình yêu cũng không muộn.
- Và anh không cảm thấy cô đơn chứ?
- Anh chưa hề cảm thấy cô đơn. Anh có hai người bạn thân thiết: một là công việc, hai là Minh Thư, bao nhiêu đó đối với anh cũng quá đủ rồi.

Nghe Trung Hữu nói Minh Thư bật cười.

- Có chuyện gì mà em cười vui quá vậy?
- Câu nói của anh khiến em cảm thấy mình quan trọng hẳn lên. Anh đặt em ngang hàng với sự nghiệp của anh, em nghĩ em làm sao mà xứng đáng như vậy chứ. Và câu nói đó cũng khiến em liên tưởng đến một câu nói khác của anh Quân Vũ..
- Anh ta đã nói gì?
- Anh Quân Vũ bảo em không cần làm bất cứ việc gì, chỉ cần làm hai việc: một là phải học thật giỏi, hai là làm em gái ngoan ngoãn của anh ấy!

- Chà! Anh chàng này cũng mồm mép quá nhỉ? Khiến cho anh nghĩ anh ta đang tìm cách tán tỉnh em!

- Bạn gái của anh ấy đêm không xuể mà người nào cũng lộng lẫy, anh ấy đòi nào để mắt tới em.

- Dưới mắt anh em đẹp hơn họ rất nhiều. Họ có thể đẹp vì trang điểm, phấn son còn Minh Thư của anh đẹp tự nhiên, cũng giống như ánh trăng trên bầu trời, không cần tô điểm gì thêm cũng khiến mọi người ở trần thế này phải say mê!

- Em mà như vậy sao?- Minh Thư then thúng cúi đầu nói nhỏ
- Chỉ có anh mới thấy em như vậy thôi!

- Rồi anh sẽ chứng tỏ cho em thấy lời anh nói là đúng. Một, hai tuần nữa, đài truyền hình của anh có tổ chức một buổi parrrty lớn, em bằng lòng tham dự buổi parrrty đó với anh chứ?

Nghe Trung Hữu nói, trái tim Minh Thư trở nên rộn ràng:

- Em rất muốn tham dự những buổi party như vậy để mở rộng tầm mắt của mình.

- Hôm đó em sẽ diện thật đẹp và đi với anh. Lúc đó em sẽ thấy những lời anh nói với em là đúng. Trên bầu trời có rất nhiều ngôi sao nhưng trong số đó phải có một ngôi sao sáng nhất!

- Anh Trung Hữu! - Minh Thư nói mà đôi má ửng hồng lên - Em mong là em sẽ không làm anh thất vọng. Đêm đó nếu có ai hỏi anh tại sao lại đi với một người con gái tầm thường và không có tên tuổi như em thì anh cũng đừng buồn nhé!

- Anh không quan tâm đến lời bình phẩm của mọi người.

Anh chỉ cần người con gái đi cạnh bên anh là Minh Thư....là được. Bây giờ nếu em rảnh rồi thì anh muốn đưa em đi một chỗ.

- Chỗ nào vậy anh?

- Anh sẽ đưa em đến một tiệm thời trang thật lớn và chọn cho em một chiếc áo dạ hội sang trọng nhất, em đi với anh nhé?

- Áo dạ hội thì anh Quân Vũ cũng đã sắm cho em rồi, anh không cần phải vì em mà tốn nhiều tiền như vậy.

- Anh không muốn em mặc chiếc áo dạ hội mà hắt mua, anh muốn em mặc chiếc áo dạ hội do chính tay anh lựa chọn kia! Thế nào, cô bé? Em mà từ chối thì anh đây rất buồn. Chiều anh một lần có được không?

Minh Thư thấy ánh mắt có vẻ nài nỉ của Trung Hữu thì không nỡ chối từ.

- Thôi được,em chiều ý anh! - Cuối cùng nàng quyết định.

- Vậy chúng ta đi ngay bây giờ để có thời gian chọn lựa.Chúng ta không cần đi nhiều nơi mà đến cửa tiệm sang trọng nhất thành phố.Nhưng anh muốn em thử nhiều bộ xem bộ nào hợp với em hơn.

- Nhưng anh Trung Hữu ... - Minh Thư trở nên lưỡng lự -... em không muốn vì em mà anh tiêu pha tiền bạc nhiều như vậy!

- Anh được tiêu pha tiền bạc cho em còn hắt thì được hả?- Trung Hữu hỏi, không dấu được vẻ ghen tị.

- Sao anh nói như vậy?- Minh Thư hỏi mà lòng bỡ ngỡ

- Anh làm trong giới văn nghệ, đương nhiên anh phải sành ăn mặc và chú trọng đến thời trang. Đối với người nghệ sĩ thì bề ngoài rất quan trọng. Minh Thư, em không biết chứ bộ y phục mà em đang khoác trên người là rất đắt tiền. Cái ông anh kết nghĩa của em chắc hẳn bỏ ra rất nhiều tiền để mà mua nó. Nếu em đã nhận tấm lòng tốt của hắn thì em cũng không thể nào không nhận tấm lòng tốt của anh!

- Trung Hữu! Thôi được, em đi với anh đây, kéo rồi anh sẽ nói em là bên trọng bên khinh. Nhưng mai này nếu mà em có tặng cho anh một món quà nào đó thì anh cũng phải nhận nhé....và nhất là không được chê bai.

- Món quà nào Minh Thư tặng anh thì anh cũng sẽ trân trọng hết. Thôi hai chúng ta đi ngay bây giờ đi! Để anh còn ngắm xem bộ áo dạ hội nào em mặc mà anh ưng ý nhất!

- 14 -

Hai người trẻ tuổi đưa nhau đi. Lần đầu tiên được đi dạo trên đường đại lộ lớn nhất của Đài Bắc, Minh Thư cảm thấy vô cùng thích thú. Trước đây con đường của nàng là từ nhà đến trường và ngược lại. Cô gái nhỏ hòa mình vào những sinh hoạt rộn rịp của thành phố và khám phá ra một thế giới sống động khác hẳn với miền quê Kỳ Sơn vắng vẻ của nàng.

Trung Hữu chọn cho Minh Thư chiếc áo dạ hội màu ngọc bích ôm sát thân người và sâu chuỗi đeo cổ cũng cùng màu. Nàng choáng váng khi thấy chàng phải bỏ một số tiền lớn để mà mua nó. Bộ dạ phục lộng lẫy và xâu nữ trang thượng đẳng đã làm cho Minh Thư trông lộng lẫy như một bà hoàng. Người chủ tiệm muốn hoa cả mắt khi thấy cô gái xinh như mộng từ phòng thử áo bước ra. Còn Trung Hữu thì ngây ngất khi nhìn sự thay đổi thần kỳ của người con gái mà chàng

thầm yêu. Thời trang đã góp phần trong việc làm tôn lên cái nhan sắc vốn đã xinh đẹp của nàng. Chàng chọn luôn cho nàng bông tai, giày và ví cùng màu. Minh Thư chìm đắm trong hạnh phúc, cảm thấy mình được chăm sóc và được trân trọng. Nhưng trên đường Trung Hữu đưa Minh Thư về nhà thì nàng phải bắt chàng phải hứa từ rày về sau không được mua sắm cho nàng như thế nữa vì hiện tại nàng đang sống một cách đầy đủ, không thứ bất cứ thứ gì.

- Nếu mà anh không hứa thì em sẽ không tới nhà anh nữa! - Nàng đã đe chàng như vậy.

- Nhưng đến sinh nhật của Minh Thư thì cũng cho phép anh tặng quà cho Minh Thư chứ?

- Sinh nhật thì được.....- Nàng mỉm cười.

- Nhưng anh đâu có biết ngày nào là ngày sinh nhật của em!

- Năm sau em mới nói cho anh biết. Còn sinh nhật năm nay thì xem như anh đã tặng quà cho em rồi.

- Em muốn nói là chiếc áo dạ hội này?

- Đúng vậy! Lúc nãy anh cho em biết ngày tổ chức party, em kinh ngạc khi khám phá ra nó trùng vào ngày sinh nhật của em.

- Thế ư? Trung Hữu mừng rỡ nói - Đó gọi là bất chiến tự nhiên thành. Trời cũng thương anh nên đã run rủi cho anh mua một món quà đây ý nghĩa để người con gái mà anh trân trọng nhất mặc đúng vào ngày sinh nhật của nàng.

-

Hai người vui vẻ trò chuyện với nhau, chẳng mấy chốc xe đã

đến gần biệt thự của Quân Vũ. Trung Hữu đột nhiên đề nghị:

- Anh có thể nào vô xem chỗ ở của em một chút không... để anh có thể yên lòng là em đang sống một cuộc sống đầy đủ tiện nghi và thoải mái.

- Được chứ, anh vào nhà em đi! - Nàng liếc nhìn đồng hồ - Mới có bốn giờ, thường thì ít ra đến sáu giờ thì anh Quân Vũ mới về. Nếu anh ấy có ở đây thì em giới thiệu hai người biết mặt.

- Để hôm khác rồi anh gặp anh ta cũng chẳng muộn. Hôm nay anh chỉ muốn nhìn tận mắt xem em sống thế nào thôi.

"Chỗ ở của hần cũng đồ sộ quá chứ!", chàng vừa nói vừa quan sát ngôi biệt thự, "Nhưng chắc do cha mẹ để lại chứ hần tài cán gì mà chỉ hăm mấy tuổi đầu đã có một sự sản thế này!", Trung Hữu nhủ thầm.

- Vào đi anh! - Minh Thư vui vẻ nói - Nhà rộng thênh thang mà chỉ có em và anh ấy ở. Ngày thường thì cảm thấy ấm áp một chút, còn hai ngày cuối tuần thì quạnh hiu lắm vì chỉ có mình em!

- Vào cuối tuần anh ta không ở nhà hay sao? - Chàng hỏi, theo chân Minh Thư bước vào phòng khách.

- Hai ngày cuối tuần anh ấy đi từ sáng đến tối mới về. Bởi vì anh ấy có rất nhiều bạn gái.

"Như vậy thì tốt!", Trung Hữu cảm thấy vui, "Điều này chứng tỏ hần đã có ý trung nhân rồi và có lẽ hần chỉ xem Minh Thư là đứa em gái nhỏ mà thôi. Nhưng mình cũng lấy làm lạ khi thấy hần hào phóng với Minh Thư như vậy."

Chàng vừa nghĩ ngợi vừa quan sát căn phòng khách rộng lớn, trần thiết thật trang nhã. Phòng ăn cũng rộng rãi, sang trọng không kém còn thư phòng thì giống như một thư viện nhỏ vì không khí thanh tịnh, tĩnh mịch của nó. Biệt thự rất nhiều phòng nhưng bốn năm căn phòng còn để trống. Phòng Quân Vũ sát phòng của Minh Thư và khi khám phá ra điều đó Trung Hữu không khỏi cau mày.

- Thấy chỗ em ở được chứ?- Nàng hỏi khi đưa chàng vào phòng của mình

- Đẹp lắm!Ngoài ra còn rộng rãi và thoáng mát nữa - Trung Hữu đưa mắt nhìn quanh và rồi chú ý đến chiếc tủ áo đồ sộ của Minh Thư, trong đó bộ y phục nào cũng thanh nhã và sang trọng.

- Tất cả là do anh ta sắm cho em đó hả?Trung Hữu tò mò hỏi.

- Lúc đầu khi em đến nhà này thì đây chỉ là chiếc tủ áo trống không. Nhưng mỗi ngày anh ấy lại mang về một bộ mà bộ nào anh ấy chọn thì cũng đẹp cả. Em có bảo anh ấy đừng tiêu tiền cho em như vậy nhưng anh ấy trả lời một câu mà em cũng không biết phải nói sao.....

- Anh ta bảo gì?

- Anh ấy nói không muốn cho em gái của mình thua kém bất cứ người nào.

- Anh chàng cũng cao thượng nhỉ!- Trung Hữu cắn môi một lúc rồi khẽ hỏi - Minh Thư, em hãy nói thật cho anh yên lòng: anh chàng hoàn toàn không lợi dụng em chứ?

- Không hề! Anh ấy còn muốn vun vén hạnh phúc cho em. Và cách đây vài ngày thì anh ấy đã làm như vậy.

- Quân Vũ làm gì?

- Bắt em phải mặc chiếc áo đẹp nhất, sang trọng nhất để đến dự buổi tiệc nhỏ ở nhà một người bạn học của em. Gia đình của Thiệu Vỹ rất giàu. Ba mẹ anh ấy đều là bác sĩ thẩm mỹ. Biệt thự của anh ấy cũng to không thua gì biệt thự này. Quân Vũ nói cho em biết giới thượng lưu ở Đài Bắc rất chú trọng đến bề ngoài nên anh ấy muốn em xuất hiện trước mặt họ dưới hình thức hoàn hảo nhất. Mà anh ấy nói rất đúng. Gia đình ấy quý em ra mặt và những lời nói bóng gió của họ cho em thấy họ rất muốn em trở thành người bạn đời của con trai họ.

- Thiệu Vỹ là bạn thân của em hở?

- Vâng! Trong lớp hai đứa ngồi cạnh nhau và cùng chăm học nên trở nên thân. Cách đây vài ngày, gia đình Thiệu Vỹ mời em và anh Quân Vũ đến thăm nhà họ. Thấy gia đình họ cũng rất là bề thế nên anh Quân Vũ có ý muốn vun vén cho em và Thiệu Vỹ.

- Em thích Thiệu Vỹ chứ?

- Em quý anh ấy như một người bạn ngoài ra chẳng có tình cảm gì đặc biệt. Em nghĩ còn quá sớm để nghĩ đến chuyện kết hôn!

Nghe Minh Thư nói thế, Trung Hữu cảm thấy như cất được gánh nặng trong lòng. Cái anh chàng Quân Vũ này cũng hào hiệp thật. Qua lời Minh Thư kể thì anh ta chỉ hành xử như một người anh. Chàng cảm thấy hối hận khi đã nghi ngờ lòng tốt của người khác.

- Quân Vũ chắc là giàu có lắm hở Minh Thư?

- Sao anh hỏi vậy?
- Nhìn tú áo của em là anh biết ngay. Toàn là những hàng đắt tiền của Âu châu. Anh nghĩ mỗi bộ cũng vài trăm đô!
- Minh Thư sững người ra vì kinh ngạc:
- Vậy ư? Em thì không rành về thời trang nên chỉ biết nó đẹp thôi chứ không biết nó đắt tiền như vậy.
- Chắc lương anh ta cũng cao lắm nên mới có thể tiêu xài một cách tự do như vậy!
- Em cũng không biết nữa nhưng ấy thuộc loại người hoang phí Quân Vũ nói với em từ nhỏ anh ấy đã sống như thế vì trước kia ba mẹ anh ấy rất giàu.
- Vừa lo cho bồ bịch vừa lo cho em gái chắc anh chàng tháng nào cũng cạn túi. Những người xuất thân công tử như anh chàng Quân Vũ đều có nếp sống như nhau. Họ thích hưởng thụ và không cần biết ngày mai bởi vì họ nghĩ họ có tất cả!
- Anh thì khác họ sao?
- Đương nhiên là khác rồi! Anh có thể sắm một biệt thự to không thua gì họ nhưng anh không làm như vậy. Nghề của anh cũng hái ra tiền nhưng anh tiêu xài chừng mực bởi vì anh muốn gây dựng một cơ ngơi để người vợ mà anh cưới về sau này không phải lo toan gì cả.
- Người nào được anh chọn chắc là hạnh phúc lắm. Thực sự mẫu người như anh là niềm mơ ước của nhiều phụ nữ. Bất cứ người phụ nữ nào cũng thích có một người chồng biết lo chu đáo cho gia đình. Anh đã tìm được người phụ nữ mà anh thích rồi chứ?

- Anh tìm được rồi nhưng không biết người ta có thích anh không?
- Chàng nói rồi nhìn Minh Thư bằng ánh mắt đắm đuối khiến cô gái ửng hồng cả mặt và cuối đầu vì e thẹn.
- Trung Hữu nán lại thêm mười phút nữa rồi từ giả Minh Thư ra về bởi chiều nay chàng có việc bận ở đài truyền hình. Bây giờ còn làm đạo diễn nên giờ giấc của chàng tương đối tự do nhưng Trung Hữu biết khi chấp nhận cái vị trí phó giám đốc thì chàng không còn rảnh rỗi giây phút nào nữa.

Trung Hữu ra về rồi, Minh Thư bắt tay vào làm cơm chiều. Ôn tập bài vở xong, Quân Vũ vẫn chưa về. Minh Thư có thói quen đợi chàng về để cùng dùng con chung nhưng đến mười một giờ cũng chưa thấy bóng dáng chàng đâu. Nàng nằm trên giường nghĩ ngợi về những chuyện đã xảy ra trong mấy ngày nay, thấy đời mình không khác nào một vở kịch mà vui buồn, đau khổ và hạnh phúc luôn luôn xen lẫn với nhau. Mới cách đây vài ngày nàng đã nghĩ nàng phải rời xa vĩnh viễn người đàn ông mà nàng thầm yêu và cũng không còn hy vọng gì tìm ra người bạn thân thiết trước kia của mình. Thế rồi hai người cùng xuất hiện trở lại trong cuộc đời nàng, cùng yêu quý nàng dù bằng những tình cảm khác nhau nhưng hai người đều mang đến cho nàng rất nhiều hạnh phúc. Đối với Quân Vũ, Minh Thư không còn bất cứ hy vọng gì về việc chàng sẽ đáp lại tình nàng. Hầu như trong lòng chàng, nàng chỉ là một người em gái không hơn, không kém.

Minh Thư chỉ còn cách chấp nhận cái vị trí mà chàng dành cho nàng và tiếp tục thầm lặng yêu chàng dù cho chỉ là một tình yêu vô vọng.

Còn đối với Trung Hữu, mọi sự đều ngược lại. Chàng can

đảm bầy tỏ trong tình yêu dù là một sự bày tỏ rất khéo léo vì chàng sợ Minh Thư phật lòng khi chàng tiến tới quá nhanh như vậy. Chàng có đầy đủ những điều kiện mà một cô gái trên đời này ao ước và nàng chỉ cần gạt đầu là nàng sẽ có tất cả trong tay.

Minh Thư không hiểu nổi vì sao tình cảm của mình lại phức tạp đến như vậy. Nàng đã đi một vòng thật xa để yêu một người đàn ông không bao giờ hồi đáp lại tình cảm của mình, còn một người đàn ông khác, sinh trưởng ở một nơi giống như nàng, mở rộng vòng tay để chào đón nàng vào cái thế giới bình yên của người ấy thì nàng vẫn chưa chấp nhận. Thế gian này vốn đã phức tạp và tình cảm của con người cũng phức tạp không kém. Nàng bàng hoàng khi khám phá ra nàng sẵn sàng chấp nhận bất cứ mọi nỗi đau nào để có thể ở bên cạnh người đàn ông mà nàng yêu dù ngày tháng có tạm bợ thế nào đi nữa. Rồi chàng cũng sẽ chọn một người tương xứng và lập gia đình như những người đàn ông khác nhưng nàng vẫn muốn ở cạnh bên chàng có đến giây phút cuối cùng mà nàng được cho phép.

Minh Thư không bao giờ quên những giây phút mà nàng và Quân Vũ đi dạo dưới ánh trăng, giây phút được nằm trên tay chàng và thủ thỉ những điều mà nàng muốn nói. Nàng cũng không quên cái buổi chiều cô đơn nhất của cuộc đời mình, khi nàng buồn rĩ người ra trên lưng con Hoàng mã và nghĩ rằng mãi mãi nàng sẽ không còn cơ hội để gặp lại chàng lần nữa thì chàng đã đột nhiên xuất hiện trong ánh nắng rực rỡ của buổi chiều tà với một gương mặt mà nàng không thể nào quên được dù cho đến phút cuối của cuộc đời mình. Gương mặt sáng rực như thiên thần đó, đôi mắt sâu long lanh lúc nào cũng như ẩn những nước mắt của mùa thu, vầng trán cao cương nghị, nụ cười làm bừng nở trong lòng nàng vô số giấc

mơ kỳ diệu... gương mặt tuyệt vời đó, giây phút đáng nhớ đó, hương cỏ non dậy lên khi nàng ngồi cạnh chàng bên dòng suối mơ.... mãi mãi và mãi mãi sẽ khắc sâu trong lòng nàng. Những mũi khắc có lúc làm nàng đau nhói khi chàng không còn là Quân Vũ của nàng mà là của một người đàn bà khác nhưng nàng bất chấp, vẫn muốn nó hằn sâu trong lòng nàng thành một dấu ấn không thể nào quên. Nếu chàng là mùa đông nàng sẽ yêu những bông tuyết trắng, nếu chàng là mùa hè nàng sẽ yêu những giọt nắng long lanh, chàng là mùa xuân nàng sẽ yêu những cơn mưa phùn bay qua cửa sổ, nếu chàng là mùa thu nàng sẽ yêu những chiếc lá vàng rơi. Dù chàng biến đổi như bốn mùa, nàng sẽ mãi mãi yêu thương chàng như thế, dù chàng dịu dàng, dù chàng cuồng nộ, nàng vẫn tìm ra những cái để yêu... bởi vì chàng là Quân Vũ của nàng mà không phải ai khác.

Đồng hồ đã gõ mười hai tiếng, những tiếng gõ làm dậy lên nỗi nhớ thương trong lòng nàng.... mới hôm qua chàng vẫn ở cạnh bên nàng nhưng mỗi phút xa chàng cái cảm giác chờ mong vẫn không thể nào nguôi được. Minh Thư chờ Quân Vũ cho đến mỏi mòn và không chịu đựng được nữa, nàng lấy quyển nhật ký ra và bắt đầu ghi lại những dòng đầu tiên về mối tình thầm lặng của mình. Mai mốt đây hai người không còn cơ hội bên nhau, nàng sẽ mãi mãi giữ quyển nhật ký này bên cạnh nàng dù có đôi khi đọc nó, chắc chắn nàng sẽ rơi nước mắt.

Không gian càng sâu, đêm càng lặn, nỗi mong nhớ càng dậy lên trong lòng Minh Thư. Quân Vũ, bây giờ anh ở đâu? Nàng tự hỏi và lòng thầm đau khổ. Thời gian rơi từng giọt.... từng giọt.... nàng đếm nó một cách đầy khổ sở... đêm nay đối với nàng là một đêm dài vô tận.

Cho tới bốn giờ sáng nàng vẫn không chợp mắt. Trái tim nàng run lên vì vui mừng khi nghe tiếng khóa tra vào ổ và tiếng chàng bước chệnh choạng vào nhà.

- "Anh ấy sao rồi?", nàng như một cơn gió vụt bay ra bên cạnh chàng vì không thể đợi chờ thêm phút giây nào nữa.

- Minh Thư!

Chàng thốt lên hai tiếng ngắn ngủi rồi ngã người trên sofa.

"Anh ấy say không biết trời đất là gì nữa ", nàng than thầm, cố đỡ chàng lên.

- Anh ráng gượng dậy một chút đi để em dìu anh vào giường.

- Chàng gật đầu, tựa hẳn vào người nàng, khó khăn lắm nàng mới đưa chàng vào phòng được.

- Anh cảm thấy buồn nôn... - Chàng nói trong vô thức, mệt mỏi như đứa trẻ khi ai đó bắt nó phải làm những gì vượt quá khả năng mình.

Nàng chạy vội vào trong và mang thau ra. Chàng nôn thốc nôn tháo, mồ hôi rịn đầy trên trán.

- Minh Thư, anh mệt quá!

Chàng gọi tên nàng, tìm lấy tay nàng như tìm lấy một chút nương tựa. Nàng nhìn chàng, thương đến nỗi không thốt ra lời mà chỉ còn biết rơi nước mắt. Giờ này chàng giống như một đứa trẻ yếu đuối cần một ai đó chăm sóc ỉn.

- Cũng vì công việc của công ty....mấy người khách đã ép anh uống say... - Nghe tiếng chàng thút thít, chàng mấp máy môi, cố diễn tả ý thức như đang ngủ yên trong lòng chàng -... đó là

công việc... em đừng có khóc như thế và cũng đừng có giận anh...

Nàng nào có giận chàng, chỉ muốn ôm chàng vào lòng và nói chàng biết nàng yêu thương chàng lắm.

- Mai mốt em không cho anh về trễ như thế này nữa! - Nàng nói, lau nhẹ những giọt mồ hôi đang rịn trên trán chàng, rồi hoảng hốt:

- Anh Quân Vũ sao trán anh nóng thế này? Anh bị sốt rồi. - Nàng nói xong, định quay vào bếp để lấy đá chườm đầu cho chàng nhưng chàng cố nắm tay nàng lại và sau đó không đủ sức buông lỏng xuống:

- Minh Thư... em đừng đi... anh muốn em ở lại với anh...

- Em không đi đâu cả, Quân Vũ....em chỉ đi lấy đá chườm trán cho anh và lấy thuốc cho anh uống. Trán anh nóng quá...anh bị sốt rồi.

- Em đi đâu cũng phải trở lại mau với anh.....- Chàng nói, đôi mắt vẫn nhắm nghiền - khi anh bệnh....anh rất sợ ở một mình....

- Minh Thư trở lại thật nhanh, nàng mang thuốc cho chàng uống để hạ nhiệt nhưng chàng lại gạt ra:

- Đáng quá...anh không muốn uống....

- Anh uống đi! Nàng năn nỉ và mỉm cười khi thấy chàng giống như đứa trẻ. Nàng yêu khi chàng cao ngạo nhưng nàng cũng thích ngắm chàng khi chàng tỏ ra yếu đuối. Cái yếu đuối đó khiến cho chàng có một vẻ đáng yêu đặc biệt.

- Minh Thư chườm trán cho Quân Vũ, một lát sau trán chàng

mát dần. Nàng định dọn những đồ vật linh kinh vào bếp rồi quay lại với chàng nhưng chàng như biết được, giọng chàng cất lên, nhẹ như hơi thở:

- Ở lại với anh.... anh muốn em ở lại với anh... anh rất cần em, Minh Thư... em là người thân duy nhất của anh mà....

Câu nói của chàng làm nàng chạnh lòng. Nàng kéo chiếc ghế lại sát cạnh giường rồi ngồi xuống nắm lấy tay chàng:

- Em không xa anh đâu, Quân Vũ... em suốt đời ở cạnh bên anh nếu như mà... - Nàng nhỏ giọng lại -...anh cho phép em làm điều đó.

Nhưng chàng lần nữa lại chìm vào cơn mê. Một lát sau nàng nghe tiếng thở đều. Quân Vũ của nàng đã đi vào giấc ngủ. Minh Thư ngồi nguyên đó, áp bàn tay Quân Vũ lên má nàng. Nàng ngẩng nhìn gương mặt của chàng dưới ánh đèn vãn nhỏ ngọn. Từng nét gương mặt đó, nàng nhắm mắt cũng có thể nhìn dung ra được nhưng không hiểu tại sao nàng nhắm mãi bao nhiêu lần mà không hề chán. Nàng sờ tay lên trán chàng, thấy cơn sốt đã đi qua. Minh Thư định trở về phòng mình vì Quân Vũ đã ngủ say nhưng trong vô thức, tâm trí chàng vẫn cảm thấy điều đó, khi nàng định đứng lên thì những ngón tay ấm áp của chàng lại siết nhẹ nhẹ tay nàng, như đứa bé không rời người chăm sóc và yêu thương nó. Cử chỉ đầy vùi vĩnh đó của chàng khiến nàng vừa thương nàng vừa xúc động. Nàng ngồi nguyên đó, tay vẫn trong tay chàng và đến một lúc quá mệt mỏi, nàng ngủ thiếp đi.

Khi những tia sáng đầu tiên len qua cửa sổ vào phòng, Quân Vũ giật mình tỉnh dậy. Chàng ngạc nhiên khi thấy Minh Thư ngồi đó, đầu ngã vào mép giường, mái tóc dài đen nhánh xõa ra. Tay cô bé vẫn nắm chặt lấy tay chàng, Quân Vũ lò mò nhớ

ra mọi việc. Sau buổi thâu đêm với khách, chàng trở về nhà trong trạng thái say sưa. Hình như Minh Thư đã dìu chàng vào phòng, chườm trán chàng và cho chàng uống thuốc. Nàng đã nói với chàng một câu gì đó và khóc khi bây giờ chàng vẫn không nhớ rõ. Chàng cũng đã nói với nàng một câu...hình như bảo nàng đừng bỏ đi... và chắc vì chàng đã bảo thế nên nàng mới ngồi suốt đêm bên chàng như vậy. Lòng chàng chợt dâng lên một nỗi xúc động sâu xa kèm theo đó là một nỗi ghen ngào khi khám phá ra nàng đã lo lắng vì yêu thương mình đến thế.

Quân Vũ không dám gọi, để yên cho nàng ngủ. Chàng lặng ngắm gương mặt xinh đẹp đến tuyệt trần kia khiến cho ai thấy cũng phải động lòng, vuốt khế mái tóc của nàng và cảm thấy nàng trở thành một cái gì thân yêu nhất của chàng.

Mặt trời lên cao,cô gái khế cựa mình. Nàng mở mắt, trong lòng có chút hoảng hốt, tự hỏi sao mình lại ngủ quên ở đây. Một lúc sau nàng định thần lại và nhớ ra tất cả. Nàng cắn môi e thẹn khi thấy chàng chăm chú nhìn mình:

- Anh định gọi em dậy nhưng sợ em còn mệt nên để em ngủ tiếp.

Nàng nhào người tới, sờ tay lên trán chàng.

- Anh đã hết sốt rồi! - Nàng nói bằng giọng vui mừng - Hôm qua anh trở về, say đến chẳng biết gì nữa cả. Em thấy anh ra mồ hôi trên trán thì lại nóng như lửa đốt nên em sợ quá chườm trán cho anh và cho anh uống thuốc. May quá bây giờ cơn sốt đã qua đi.

- Cảm ơn em,Minh Thư! - Chàng nói câu đó bằng giọng đầy âu yếm - Hôm qua anh đã bảo em đừng bỏ đi phải không?

Cho nên em không dám trở về phòng của mình!

Nàng nhìn chàng, khe khẽ gật đầu.- Mai mốt anh có nói gì trong con say,em đừng có nghe theo anh! - Chàng thủ thủ - Ai để cho em ngủ như thế này chứ.... anh thật là trẻ con... mỗi khi anh say, anh vẫn thường trẻ con như vậy....

- Em thích nhìn thấy anh trẻ con như thế! Khi anh say anh rất dễ thương.Anh dịu dàng,nhỏ nhẹ,yếu đuối...em rất thích cái yếu đuối đó của anh!

- Tại sao vậy hở em?

- Có lẽ tại anh quá thạo toàn thạo mỹ nên anh không cần dựa vào bất cứ người nào, đó là em nói lúc bình thường. Còn lúc anh say, anh trở thành một Quân Vũ hoàn toàn khác, anh ý thức được anh cần Minh Thư và lúc đó em thấy mình quan trọng hẳn lên.

- Em lúc nào cũng quan trọng đối với anh nhưng lúc bình thường anh không nói ra điều đó. Sáng nay thức dậy thấy em vì anh mà ngủ quên như vậy, anh rất là hối hận!

- Anh cần phải hối hận vì em muốn được thức cho anh mỗi đêm như thế. Em muốn anh biết là em thương anh lắm nhưng ngoài những chăm sóc lật vật mỗi ngày cho anh, em chẳng có cơ hội để mà bày tỏ. Anh biết không, cuộc sống của con người chỉ hạnh phúc khi họ sống vì người khác.

Nghe nàng nói, lòng chàng ngập tràn hạnh phúc. Trước khi cô gái nhỏ này xuất hiện trong cuộc đời chàng, Quân Vũ thấy trong tâm hồn mình như có một khoảng trống không thể lấp đầy mặc dù chung quanh chàng lúc nào cũng có nhiều bạn bè vây quanh.

- Hôm nay anh đừng có đi làm! - Cô nhỏ nhìn chàng, nói như năn nỉ - Anh chưa khỏe hẳn đâu, cần giữ một ngày để lấy sức.

- Anh đi làm cũng không nổi nữa. Cả người anh như rã rời ra hết. Em lấy giùm anh cái phon tay để anh gọi điện thoại báo cho công ty biết.

- Nàng trao điện thoại cho chàng. Quân Vũ gọi đến công ty xin phép nghỉ một ngày rồi nhắc khẽ:

- Em cũng đi học đi kéo trễ. Không còn sớm nữa đâu!

- Em sẽ nghỉ một ngày. Em không muốn để anh ở lại một mình.

Chàng không nói gì chỉ nhìn nàng mỉm cười.

- Anh cười gì vậy?

- Anh cũng muốn em nghỉ một ngày để ở nhà săn sóc cho anh. Anh hư quá phải không và cũng ích kỷ nữa!

- Em muốn anh hư như vậy... - Nàng cười -... muốn anh có một chút khuyết điểm gì đó để em có thể chiều chuộng anh hoặc làm bất cứ điều gì đó khiến anh vui.

- Em có những cách diễn tả khiến người ta phải cảm động, em cũng có những câu nói khiến người ta phải nhớ suốt đời.

- Đôi má nàng ửng hồng lên khi được chàng khen.

Suốt hôm đó họ có với nhau một ngày thật đẹp. Quân Vũ cảm thấy mình như bỗng bênh trong hạnh phúc, được chăm sóc, được chiều chuộng, được yêu thương. Minh Thư thấy hôm nay là một ngày đáng nhớ của cuộc đời mình. Một ngày rất riêng mà Quân Vũ là chỉ mỗi mình nàng.

Ba hôm sau đó, khi Quân Vũ đang ngồi trong phòng làm việc thì điện thoại reo vang. Chàng ngạc nhiên khi nhận ra đó là Thiệu Vỹ.

- Sao em biết số điện thoại của anh ở công ty?

- Hôm anh đến nhà em, anh có đưa cho ba em một tấm danh thiếp nên em theo đó mà gọi

- Sao em không gọi lại nhà?

- Tại vì em sợ gặp Minh Thư trong khi việc này em chỉ muốn nói với anh.

- Chuyện gì vậy Thiệu Vỹ?

- Cách đây vài hôm có một người đàn ông đẹp trai đến đón Minh Thư trước cửa trường. Em rất lo lắng, em không biết người đàn ông này là ai và có tốt hay không. Em muốn báo anh biết vì anh là anh của cô ấy.

- Vậy ư?- Chàng cười thầm trong bụng, biết rằng cậu nhỏ này đang ghen nên muốn chàng điều tra giúp - Được rồi Thiệu Vỹ! Để anh hỏi Minh Thư xem đó là ai. Cảm ơn sự quan tâm của em!

CHƯƠNG 15-16

- 15 -

Câu chuyện của cả hai dừng ở đó và vì bận bù đầu với công việc ở công ty nên Quân Vũ quên hẳn đi chuyện ấy. Nhưng rồi một buổi tối cuối tuần đó, vào một lúc rảnh rỗi, Minh Thư đã hỏi nhỏ chàng:

- Anh có thể dạy em khiêu vũ được không?

- Em thích khiêu vũ hả? Anh sẽ hướng dẫn cho em. Nhưng tại sao hôm nay em lại đề cập đến việc này?

- Em được một người bạn mời đi dự party. Em nghĩ là sẽ có tiết mục khiêu vũ nên em phải chuẩn bị trước.

- Dương Thiệu Vỹ mời em hả?

- Không phải Dương Thiệu Vỹ mà là một người bạn khác.

- Người bạn này cũng học chung với em chứ?

- Thừa không anh ấy là đồng hương. Trước đây anh ấy cũng ở Kỳ Sơn nhưng sau này lên Đài Bắc lập nghiệp. Lúc ở Kỳ Sơn, em và anh ấy đã quen thân nhau rồi.

- Anh ấy tốt chứ, Minh Thư?

- Trung Hữu rất tốt, anh ấy là người bạn thân nhất của em.

- Thân như Thiệu Vỹ chứ?

- Thân hơn rất nhiều, vì em và anh ấy gặp nhau trong một hoàn cảnh khá đặc biệt.

- Em kể cho anh nghe đi!

- Sau khi em thắng cuộc đua ở làng Kỳ Sơn, một hôm đang cười con Hoàng mã rong chơi trên thảo nguyên thì em có cảm giác như một ai đó đang đuổi theo sau lưng mình. Em dừng ngựa, quay lại và trước mắt em xuất hiện một người trông thật tuấn tú và cũng rất thư sinh. Anh ấy nói về Kỳ Sơn lần này, đi đâu cũng nghe người ta nói về chuyện của em. Trung Hữu bảo việc ấy thoát nghe qua giống thần thoại nhưng không ngờ là chuyện thật. Và em và anh ấy quen nhau từ đó. Chúng em nói chuyện với nhau thật là tâm đầu ý hợp. Trung Hữu đã bảo anh ấy xem em như một người bạn thân nhất đời mình.

Nghe Minh Thu nói thế, Quân Vũ mới chợt nhớ tới câu chuyện hôm nào của Thiệu Vỹ:

- Anh chàng đó đã có lần đến đón em trước cổng trường vào lúc tan học phải không?

- Sao anh biết? - Minh Thu kinh ngạc hỏi.- Thiệu Vỹ nói với anh. Giọng cậu ấy thật tội. Cậu ta chắc phải ghen và muốn tìm hiểu người đàn ông đó là ai. Anh chàng Trung Hữu mà em nói khoảng bao nhiêu tuổi rồi hở Minh Thu? Hôm đó em đi chơi với anh ta chứ?

- Anh ấy vào tuổi của anh. Hôm đó anh ấy chở em đến thăm nhà anh ấy. Trung Hữu sống cuộc sống tự lập và anh ấy cũng rất tài giỏi

- Anh ấy không phải làm việc hay sao mà đưa em đi vào giờ

đó?- Anh ấy có việc làm hẳn hoi chứ, nhưng giờ giấc là tùy theo công việc. Có lúc anh ấy rảnh rồi ban ngày nhưng lại bận rộn vào buổi tối.

- Nghề nghiệp của anh ấy là gì?

- Anh ấy là đạo diễn đài truyền hình!

- Vậy ư?- Quân Vũ thốt lên kinh ngạc - Nghề nghiệp của anh ấy rất hiển hách quá nhỉ?

- Buổi party mà em nói lúc nãy do đài truyền hình tổ chức nên anh ấy muốn em em tham dự cho vui. Em biết buổi dạ tiệc này có cả khiêu vũ nên em phải chuẩn bị trước. Bởi vì nếu có ai đó mời em nhảy mà em lại không biết thì thật là mất mặt lắm.

- Chùng nào buổi dạ tiệc ấy diễn ra?

- Cũng sắp tới rồi cho nên em mới muốn anh dạy cho em trước. Khiêu vũ có khó không anh?

- Không khó lắm! Khiêu vũ thì đơn giản nhưng nhảy đẹp mới khó. Em chỉ cần học những bước căn bản là được rồi còn muốn thành thực chúng phải có thời gian.

Rồi chàng kéo tay nàng đứng dậy:

- Chúng mình đi ngay bây giờ đi!

- Đi đâu hở anh?- Chúng ta trở lại ngôi nhà hàng ở ven biển, ở đó khung cảnh khiêu vũ rất tuyệt vời. Trong khung cảnh như vậy thì anh mới có hứng khởi để mà hướng dẫn cho em, khiêu vũ ở nhà chán lắm.

- Nhưng ở đó đông người nhưng em chưa biết khiêu vũ là gì!

- Minh Thư lo lắng.

- Em đừng lo! Khi nhạc trỗi lên rồi thì chúng ta chỉ tha hồn theo tiếng nhạc chứ ai chú ý đến kẻ chung quanh mình. Nhưng nếu em sợ thì anh sẽ hướng dẫn cho em một số bước căn bản của các điệu nhảy, sau đó thì chúng ta đến đó... xem như là thực tập.

- Nhà hàng đó mở khuya chứ anh?

- Họ mở rất trễ, nhất là cuối tuần thì mở suốt đêm. Bây giờ anh mở nhạc chúng ta tập thử. Nhưng một lát sau khi chúng ta tới đó, em phải ăn mặc thật đẹp. Nơi đó là nơi sang trọng, cho nên cũng phải chú ý bề ngoài một chút!

Một tiếng trôi qua sau khi Quân Vũ đã hướng dẫn các bước căn bản cho Minh Thư.

- Em thấy không khó chứ?- Quân Vũ khẽ hỏi.

- Em nghĩ là mình nhảy được. Bao giờ chúng ta đi hờ anh?

- Bây giờ chúng ta thay áo rồi đi ngay. Anh muốn em mặc chiếc áo ***r ée màu đen có chiếc nơ dài ở thắt lưng mà anh mua cho em tháng trước. Vóc người của em cao, cân đối, mặc chiếc ***rée đó sẽ rất hợp. Minh Thư, anh cũng muốn em trang điểm một chút, phơn phớt là được rồi, như lúc em lên sân khấu hôm nọ vậy. Em trang điểm vào trông rất tuyệt.

Mười lăm phút sau, nàng xuất hiện trước mặt chàng với một vẻ ngoài thật là quyến rũ. Chiếc áo này khi chàng mua nó tặng nàng, nàng đã thử, nàng thấy nó vừa khít mình nhưng chưa mặc ra ngoài lần nào.

- Em trang điểm như thế này được chứ?- Nàng mỉm cười hỏi

chàng.

Quân Vũ không trả lời, chỉ đứng lặng ra nhìn nàng với cái nhìn thật là ngây ngất. Chính chàng cũng không ngờ khi mặc chiếc áo này vào nàng lại trở thành nổi bật và đẹp một cách vô cùng lộng lẫy như vậy. Chàng sành về thời trang còn nàng là một người con gái trời cho đẹp, cho nên hai yếu tố phối hợp với nhau thì không còn gì mà bình phẩm nữa. Thân hình người con gái trông kiều mị như một pho tượng, quyến rũ mà thanh thoát như chưa từng vương bụi trần.- Anh không thích hả?- Nàng hỏi có vẻ thất vọng.

- Anh thích chứ! - Chàng cố kềm hãm những cảm giác xao động đang dậy lên trong lòng mình - Minh Thư của anh mặc gì cũng đẹp.

Khi họ đến nơi thì gần nửa đêm. Họ uống rượu khai vị, ăn khuya với nhau trước khi vào phòng khiêu vũ.

- Em thấy nồn nóng muốn biết cái cảm giác thật sự khi khiêu vũ là như thế nào. Hầu hết bạn học trong lớp em, người nào cũng nhảy rất giỏi.

- Khiêu vũ rất cần thiết đối với đời sống con người, có khi để giao tế, có khi để giải trí và thư giãn tâm hồn. Bây giờ chúng ta hãy đi rồi em sẽ biết cái cảm giác là khiêu vũ là tuyệt vời đến thế nào. Đừng lo lắng cô bé ơi, nhảy với anh một lúc rồi em sẽ quen đi.>

Hai người bước vào phòng khiêu vũ. Những ly rượu khai vị lúc này hâm nóng tâm hồn họ dù không làm cho họ say đến ngất ngây. Nhưng còn có một thứ ngất ngây khác mà cả hai đều cảm thấy khi ở trong vòng tay của nhau, khi má tựa má, vai kề vai và vòng tay của chàng thì ôm riết cái eo thon của

nàng. Quân Vũ không thể trấn áp cái cảm giác ngây ngất đó, đây không phải là lần đầu tiên chàng khiêu vũ với một người con gái đẹp nhưng đây là lần đầu tiên chàng được ôm ấp một thân hình kiều mị đến dường ấy trong tay. Từ người nàng tỏa ra một mùi hương trinh bạch và khi gương mặt xinh đẹp tuyệt vời đó ngược lên nhìn chàng, đôi mắt long lanh như hồ thu đã khiến trái tim chàng đập mạnh và cảm thấy rộn ràng như mình mới biết yêu lần đầu. Và cùng lúc đó chàng khám phá ra một thứ tình cảm khác, mà chàng cho cô gái xinh đẹp này ngoài tình cảm anh em. Không phải nó xuất hiện trong đêm nay mà nó đã nhen nhúm lâu rồi và khi có cơ hội thì nó bùng phát, nhanh hơn chàng tưởng tượng và mãnh liệt hơn chàng có thể nghĩ ra. Thân hình mềm mại của nàng tựa sát vào lòng chàng khiến trái tim của chàng trở nên nóng bỏng. Chàng phải cố gắng thật nhiều mới có thể tự trấn tĩnh mình. Chao ôi, Minh Thư! Sao em lại dễ dàng quyến rũ lòng người đến thế? Hơn nữa năm sống chung với anh, thế giới của em là trường học và ngôi nhà chúng ta cùng chia sẻ với nhau. Nhưng mà mai đây khi bước ra ngoài đời, lộng lẫy như mặt trời, thanh thoát như một vầng mây, anh không nghĩ là anh sẽ giữ em được nữa. Và bây giờ anh bắt đầu sợ khi em quen biết với anh chàng đạo diễn tài hoa kia, ở buổi party mà hắn đưa em tới rồi việc gì sẽ xảy ra? Sẽ có nhiều người đến tán tỉnh em, em có nhiều người ôm em trong tay khiêu vũ mà anh thì không muốn thế. Bây giờ anh biết làm sao đây khi anh cứ hết lần này đến lần nọ nhắc đi nhắc lại cái điệp khúc "anh xem em như người em ruột thịt". Bây giờ anh làm thế nào để tỏ tình với em để em khỏi cười ngạo anh là một tên đạo đức giả, đóng vai người anh kết nghĩa để lợi dụng, tán tỉnh và chiếm lấy em. Mặc dù những gương mặt như Lê Hằng, Huệ Trinh đã chìm dần trong ký ức của anh chỉ có em trở nên một vì sao rực sáng thì anh cũng khó lòng mà mở

miệng nói yêu em. Còn nhớ hôm ấy đến nhà Dương Thiệu Vỹ anh đã mạnh miệng đến thế nào:"Thưa bác,cha mẹ mất sớm thì người anh cả phải lo cho các em mình là chuyện thường.Huống hồ khi thấy em gái cháu ham học như vậy,cháu làm sao mà không để ý chăm sóc cho nó được!" Anh đã tự cột chặt chân tay của mình còn Trung Hữu thì hoàn toàn tự do, có quyền yêu đương em, có quyền tán tỉnh em và có quyền đi xa hơn nữa.

Những ý nghĩ hỗn loạn trong tâm trí Quân Vũ khiến chàng cảm thấy trong lòng càng mình càng lúc càng rối rắm.Còn Minh Thư thì hoàn toàn không hiểu được những biến chuyển tình cảm xảy ra trong lòng Quân Vũ nên nàng cứ tựa sát vào lòng chàng, nhắm mắt lại để hưởng thụ cái ngây ngất khi được người đàn ông mà mình yêu ôm chặt vào lòng. Chưa bao giờ nàng gần chàng như vậy và cũng chưa bao giờ nàng cảm thấy hạnh phúc như đêm nay cho nên nàng cứ ước đêm mãi kéo dài và mặt trời đừng lên để nàng có thể sống trong giấc mộng của mình.

Hai giờ sáng họ mới về tới nhà. Tối đó Quân Vũ thao thức khi khám phá ra người chàng yêu lại chính là Minh Thư, còn những người đàn bà khác vây quanh chàng, đối với chàng chỉ là những bóng hồng trong một đoạn đời nào đó.

Ở phòng bên cạnh,Minh Thư cũng trần trọc cả đêm.Tình cảm nàng dành cho Quân Vũ càng lúc càng sâu nặng, sâu nặng đến nỗi nếu nàng không làm một cái gì đó để mà phát tiết thì tâm hồn nàng sẽ nổ tung ra mất. Tối hôm đó cô gái nhỏ bắt đầu làm thơ, bài thơ tình yêu đầu đời cho người đàn ông mà nàng yêu. Nàng đã viết đi viết lại và xóa rất nhiều lần, mỗi dòng chữ mà nàng viết như mỗi ân tình mà nàng gởi đến cho chàng.

Nếu ai hỏi vì sao em yêu anh
 Làm sao em có thể cho họ một
 câu trả lời chính xác
 Nếu ai hỏi vì sao em yêu anh
 Em sẽ trả lời em chẳng biết tại sao
 Em yêu anh bởi anh.....chính
 là anh
 Là niềm đau của em và cũng là
 hạnh phúc
 Là nỗi vui, cũng là nước mắt
 của đời em
 Nếu anh là mùa đông, em sẽ
 yêu hoa tuyết trắng
 Nếu anh là mùa hè, em sẽ yêu
 giọt nắng long lanh
 Nếu anh là mùa xuân, em sẽ yêu
 cơn mưa phùn bay qua cửa sổ
 Nếu anh là mùa thu, em sẽ yêu
 lá vàng rơi

Yêu anh mãi không thể nào nguôi
được

Dù anh cho em nụ cười hay
giọt lệ trên môi

Trong trái tim em, anh là người thứ
nhất

Người cuối cùng, vĩnh viễn cũng
là anh

Dù anh có là những bông tuyết
trắng

Dù anh có là chiếc lá vàng rơi

Dù anh có là cơn mưa mùa hạ

Dù anh có là giọt nắng xuân tươi

Thì em sẽ yêu anh trọn kiếp

Vì mưa là anh.....mà nắng cũng

là anh!

Cô gái ấp bài thơ vào lòng, cảm thấy nó còn vụng về nhưng đó là tất cả ý nghĩ trong lòng mà nàng giấu kín để hôm nay. Nàng muốn hét to lên cho cả thế gian này biết nàng yêu chàng, yêu đến muốn dâng cho chàng từng giây phút của đời mình, yêu đến tận cùng trái tim đang run rẩy nhưng rồi nàng đã kiềm chế lòng mình bởi vì chàng đã yêu và sẽ cưới một

người đàn bà khác để rồi tình yêu của nàng chỉ còn là một giấc mơ.

- 16 -

Sáng hôm sau vẫn còn là ngày nghỉ. Quân Vũ và Minh Thư vừa dùng điểm tâm xong thì chuông điện thoại đã reo vang. Minh Thư bắt phon và người bên kia đầu dây chính là Trung Hữu. Mới xa nàng chẳng bao lâu mà chàng đã nhớ nàng rồi.

- Minh Thư,sáng nay trời thật đẹp! - Giọng Trung Hữu vang lên có vẻ hân hoan - Anh muốn rủ em đi dạo phố với anh. Phố phường Đài Bắc chắc là em chưa biết hết nên anh muốn đưa em đi dạo một vòng. Nhưng trước khi đi,anh muốn ghé qua nhà em một chút để làm quen với anh Quân Vũ.Anh ấy là anh kết nghĩa của em thì cũng cần biết em giao hòa với bạn bè như thế nào. Nếu hai bên đã quen nhau, sau này anh đến đón em đi chơi thì anh ấy sẽ yên lòng hơn.

- Em cũng muốn anh đến đây để gặp anh Quân Vũ. Hôm qua em có kể về anh cho anh Quân Vũ biết rồi. Sáng nay anh ấy có vẻ rảnh rỗi, để em hỏi anh ấy một tiếng rồi sẽ trả lời anh.

Nàng đặt điện thoại xuống và bước đến bên cạnh chàng:

- Sáng nay anh Trung Hữu muốn đến thăm chúng ta, sau đó xin phép anh để đưa em đi chơi. Anh có bằng lòng tiếp anh ấy không?

- Em cứ bảo Trung Hữu tới đi! - Quân Vũ nói ngay không cần suy nghĩ. Chàng muốn biết Trung Hữu là người như thế nào mà Minh Thư lúc nào cũng hết lời ca tụng. Chàng trai đó bây giờ đã trở thành một rắc rối lớn cho chàng nhưng Minh Thư có quyền tự do lựa chọn và chàng không thể than van gì cả

nếu phải mất nàng bởi vì chính chàng chứ không ai khác đã tự đưa mình vào một hoàn cảnh không có lối ra.

Minh Thư hớn hở báo cho Trung Hữu biết. Nửa tiếng sau đã có tiếng xe đỗ lại trước nhà. Chàng trai bước vào, tuấn nhã, đẹp trai, gương mặt đầy vẻ tự tin nhưng lúc nào trong lòng chàng cũng nghĩ người anh kết nghĩa của Minh Thư là một đối thủ đáng gờm của mình bởi chàng lo sợ có một ngày nào đó, cái tình cảm anh em kết nghĩa kia sẽ biến thành tình yêu.

Và khi chàng đối mặt với người đàn ông đó thì những lo sợ của chàng càng lớn lên thêm. Hắn có một bề ngoài nổi bật đến làm cho chàng phải kinh ngạc. Đó không phải là vẻ điển trai bình thường mà là một cái gì đó cuốn hút và quyến rũ khiến cho người đối diện phải lảng người ra vì hắn và tự hỏi tại sao trên đời này lại có một vẻ đẹp phi thường đến thế. Phong cách lịch lãm, nụ cười kiêu ngạo, hắn làm trái tim phụ nữ phải rung động vì hắn và cũng làm cho người đàn ông đối diện hắn phải đề phòng nếu hắn đã có tâm đến người đàn bà của mình.

Đó là tất cả những gì mà Trung Hữu nghĩ về Quân Vũ khi lần đầu tiên gặp mặt. Con người đã thanh lịch là thế, ăn mặc cũng đúng một không chỗ nào chê được. Người đàn ông trước mặt chàng là cái gì đầy đe dọa vì nếu như hắn ta muốn thì Minh Thư của chàng sẽ là của hắn.

Còn Quân Vũ thì sao? Chàng cũng ngạc nhiên khi đối diện với người bạn này của Minh Thư. Hắn không mang một vẻ mặt còn bùng ra sữa như Dương Thiệu Vỹ mà có vẻ trái đời hơn. Hắn cao ráo, đẹp trai, lịch sự, không phải là một nét đẹp lôi cuốn người khác và làm sững sờ người khác ngay từ phút đầu như chàng mà là một vẻ đẹp bình đạm và vững chặc.

- Hân hạnh được biết anh! - Quân Vũ rất thân mật bắt tay chàng trai.

- Tôi cũng rất hân hạnh khi được quen biết với người phó giám đốc tài hoa của công ty mỹ phẩm và thời trang Trường Đạt và cũng là người anh kết nghĩa của Minh Thư - Trung Hữu nhấn mạnh ba chữ "anh kết nghĩa ", cố tình xác định vị trí của chàng trai đứng trước mặt mình với người con gái mà mình yêu.

- Ai nói là tôi tài hoa?- Giọng chàng trai ôn tồn kèm theo vẻ khiêm nhường làm những thành kiến mà Trung Hữu nghĩ về chàng đột nhiên biến mất - Anh đừng có tin lời Minh Thư. Không có người em gái nào mà chẳng ca tụng anh trai của mình. Minh Thư cũng không ngoại lệ!

- Nhưng những điều em kể về anh cho anh Trung Hữu điều đúng cả.- Minh Thư xen vào, nét mặt đầy hãnh diện - Anh là người anh tốt nhất của em.

- Anh tốt chỗ nào?- Quân Vũ mỉm cười khi trông thấy vẻ mặt hân hoan của Minh Thư khi nói về mình.

- Anh cái gì cũng lo cho em hết. Lo cho em học, còn giải bài toán hóc búa cho em.- Rồi nhìn sang Trung Hữu nàng khoe - Thầy dạy toán của em nói cách giải của anh Quân Vũ còn xuất sắc hơn cách giải của thầy. Trong lớp mọi người đều phục lẫn em mà không biết là do anh Quân Vũ đã chỉ dẫn cho em.

"Minh Thư xem hán như hình tượng!".Trung Hữu thầm ghen tị, "Còn hán có vẻ đỉnh đặc khiến không ai có thể bắt bẻ được. Cứ mở miệng ra câu nào cũng nhận là anh kết nghĩa của Minh Thư."

Như đọc được nỗi lòng của chàng trai Quân Vũ nói:

- Minh Thư nó cũng khen anh ghê lắm. Minh Thư bảo với tôi anh là một đạo diễn tuổi trẻ tài cao, được đài truyền hình trọng dụng và có thể trong tương lai còn tiến xa hơn nữa!

- Thế ư?- Trung Hữu làm ra vẻ khiêm nhường nhưng lòng thì vui như mở hội. Và trong lúc hứng khởi chàng đã nói luôn ra những điều mà đối với MinhThu, chàng vẫn còn giữ trong vòng bí mật - Tôi đâu có ngờ Minh Thư lại ca tụng về tôi với anh như vậy, nhưng không nói dấu gì với anh, sau một thời gian làm việc, ông giám đốc đài truyền hình rất tin cậy tôi cho nên đề nghị thăng tôi lên chức phó giám đốc. Khi việc này thực sự xảy ra thì tôi có hứa sẽ dẫn MinhThu đi ăn mừng.

- Chao ôi,anh Trung Hữu! - Minh Thư mở tròn đôi mắt - Anh nói cho anh Quân Vũ nghe mà lại dấu em. Cho nên anh phải bắt đền em cái gì đi.

- Bắt đền em bằng cách đưa em đi dạo phố được chứ?- Trung Hữu nói xong quay qua Quân Vũ - Minh Thư nói phụ nữ lúc nào cũng vây chung quanh anh nên tôi đoán anh không có bao giờ có thời gian rảnh rỗi đưa em gái mình đi dạo chơi cho nên tôi xin tình nguyện làm việc ấy.

Trung Hữu nói đến đây thì điện thoại reo vang. Minh Thư nhắc phon rồi đến nói nhỏ với Quân Vũ:

- Là chị Huệ Trinh! Chị ấy muốn nói chuyện với anh!

Quân Vũ đến tiếp điện thoại,một lúc sau chàng trở lại và nói với Minh Thư:

- Cô ấy gọi đến để xin lỗi!

- Rồi anh nói sao?

- Thì nói sao bây giờ, anh đã tha thứ cho cô ấy! Huống chi đó không hoàn toàn là lỗi của Huệ Trinh.

- Một lát chị ấy sẽ đến đây chứ?

- Ủ, cô ấy nói ba tuần nay không đến chắc chẳng có ai hướng dẫn cho anh tập đàn. Cho nên hôm nay anh phải luyện tập đàn gấp ba lần thời gian những tuần trước.

Nghe Quân Vũ nói, trái tim Minh Thư như chùng xuống nhưng nàng cố dấu nỗi buồn của mình. "Rốt cuộc rồi anh Quân Vũ cũng không thể bỏ cô ta!", nàng đau khổ nhủ thầm.

Nhưng Trung Hữu đâu có biết rõ nỗi lòng của Minh Thư, nghe thấy bạn gái của Quân Vũ sắp đến thăm nên nhưng cơ hội này chàng nói luôn:

- Bây giờ xin phép anh tôi đưa Minh Thư đi dạo phố một chút. Xế chiều tôi sẽ đưa cô ấy trở về.

- Minh Thư dù không sốt sắng đi cho lắm cũng phải giả vờ mỉm cười cho Trung Hữu vui lòng. Thấy nụ cười tươi tắn của nàng, Quân Vũ lại buồn bã nhủ thầm:

"Con bé ấy thích anh chàng ra mặt! Mà mình thì chẳng có lý do nào ngăn cản họ".

Minh Thư trở vào trong thay áo, khi nàng trở ra trong một bộ cánh tuyệt vời, Trung Hữu ngồi lặng người ra rồi sau đó không ghìm lại được thốt lên:

- Minh Thư! Em đẹp quá!

"Minh Thư yêu hân! Nàng cố chọn chiếc áo đẹp nhất để đi với

hắn! ", Quân Vũ nghĩ mà cảm thấy đau lòng, "Quân Vũ ơi,thôi đừng mơ mộng nữa. Từ đầu là anh kết nghĩa của Minh Thư thì cuối cùng cũng hãy là anh. Hãy để họ đến với nhau, dù gì chàng trai này cũng là người ưu tú không bay bướm mà rất chừng chạc. Chàng ta đã có sẵn sự nghiệp trong tay. Con người này chắc chắn sẽ mang cho Minh Thư hạnh phúc."

Nói thì nói vậy nhưng khi Minh Thư đã cùng Trung Hữu đi rồi, lúc ấy Quân Vũ mới thấy mình đau khổ. Chàng đi qua phòng Minh Thư, buồn bã nhìn quanh và tưởng tượng nếu một ngày nào đó nàng ra đi thì chàng sẽ cô độc biết bao. Một mảnh giấy hoa tiên với những nét bút nhỏ nhắn, đáng yêu để trên bàn viết của Minh Thư đập vào mắt chàng. Quân Vũ cầm lên đọc rồi thở dài:"Cô bé thực sự đã biết yêu rồi! Sống với mình bấy lâu nay,nàng chỉ biết dồn hết tâm trí vào việc học. Bây giờ hắn xuất hiện, lập tức nàng trở thành một con người khác. Nàng vì hắn mà học khiêu vũ. Vì hắn mà mặc chiếc áo đẹp nhất của mình, bây giờ vì hắn mà làm thơ nữa! Minh Thư yêu hắn đến vậy thì mình cũng có mặt mũi nào mà xen vào mối tình của họ.Thôi hãy quên đi, Quân Vũ! Buổi khiêu vũ tuyệt vời hôm qua....hãy nên xem là một giấc mơ."

Xế trưa hôm đó Minh Thư về nhà mà Quân Vũ vẫn chưa về. Nàng mang bài vở ra ôn tập và đợi mãi vẫn không thấy chàng đâu. "Anh ấy và Huệ Trinh đã nối lại với nhau, xem ra tình cảm của họ còn mặn nồng hơn trước khi mà họ giận nhau nữa. Anh ấy đi với cô ta đến quên cả về nhà. Anh ấy không biết có một người đang đau khổ chờ đợi anh ấy." Minh Thư chờ mãi cho đến lúc đồng hồ gõ mười hai tiếng. Khi ấy mới nghe tiếng xe quẹo vào cổng và tiếng mở khóa lách cách. "Anh ấy đã về rồi...", nàng biết vậy nhưng giận hờn không ra đón, "Hãy để yên cho anh ấy nghĩ đến Huệ Trinh,hãy để yên

cho anh ấy chìm vào giấc mộng đẹp của mình!"

Có tiếng chân nặng nề bước vào phòng, hình như Quân Vũ không mở đèn mà đi nằm ngay. "Anh ấy có chuyện gì buồn chẳng?", Minh Thư tự nhủ, "Hay là Huệ Trinh lại đòi chia tay lần nữa?" Sống chung với Quân Vũ lâu nay, Minh Thư dễ dàng đón ra tâm trạng của chàng từ những biểu lộ từ nhỏ nhất bên ngoài. Minh Thư vui đầu vào gối, muốn quên đi tất cả những điều buồn phiền đang ám ảnh tâm trí nàng nhưng rồi nàng chợt nghe thấy tiếng thở từ phòng chàng. Không chịu được, nàng trở dậy và đến gõ phòng của Quân Vũ.

- Minh Thư hả? - Giọng chàng trầm trầm cất lên - Vào đi em, anh lại tưởng là em ngủ rồi.

- Em đâu có ngủ... - Nàng đẩy cửa bước vào -... em cố đợi cho đến lúc anh về mới thôi! Anh Quân Vũ, sao anh lại không mở đèn?

- Những lúc có chuyện rắc rối cần phải suy nghĩ, anh có thói quen thích nằm một mình trong bóng tối...

- Vậy em về phòng để cho anh nghỉ, em không biết là em đã quấy rầy anh.

- Em đừng đi, vặn đèn nhưng nhỏ ngọn một chút rồi kéo ghế lại đây ngồi nói chuyện với anh.- Chàng vừa nói vừa ngắm cái dáng thanh thoát của nàng, trong lòng cảm thấy càng lúc càng yêu nàng hơn - Em không phải thức đợi anh như vậy. Học bài xong đi ngủ sớm để lấy sức. Hết niên khóa này em phải chuẩn bị để thi vào đại học. Em phải giữ gìn sức khỏe!

- Em chỉ sợ anh uống say như lần trước rồi ngủ quên trong phòng khách. Và lúc đó lỡ anh bệnh thì em cũng không biết

mà lo. Nếu anh có thể hứa với em anh không về khuya nữa thì em sẽ đi ngủ sau khi ôn bài mà không phải đợi anh.

- Em lo cho anh đến như thế hả?- Chàng nắm lấy tay nàng, cảm động.

- Em chỉ còn có một mình anh thôi, em không lo cho anh còn lo cho ai đây! Anh Quân Vũ, anh đi chơi với chị Huệ Trinh mà sao lại thờ dài như vậy?

- Em đã nghe tiếng thờ dài của anh? Chao ôi, cái gì cũng không qua được mắt của em!

- Chị ấy đã xin lỗi anh rồi mà hai người vẫn chưa giảng hòa với nhau sao?

- Anh và Huệ Trinh chẳng còn giận hờn gì nhau nữa nhưng hôm nay sau khi luyện đàn thì Huệ Trinh kéo anh đến nhà cô ấy. Anh dùng cơm tối ở đó, gia đình Huệ Trinh rất quý anh. Một lát sau cha cô ấy đưa anh vào thư phòng, bàn luận với anh đủ mọi chuyện.... ông ấy vốn là một người uyên bác... nhưng sau khi trò chuyện, ông ấy đã hỏi thẳng anh một câu khiến anh cũng không biết phải trả lời ông ấy ra sao.

- Ông ấy hỏi anh thế nào?

- Ông ấy hỏi đại khái như sau:"Con gái tôi đã chờ cậu mười mấy năm rồi, cậu còn muốn nó chờ đợi thêm bao nhiêu năm nữa?". Đương nhiên khi ông ấy nói như thế, anh thừa hiểu là cha của Huệ Trinh rất muốn anh cưới nàng, vì cha mẹ nàng chỉ có nàng là đứa con duy nhất và chắc nàng đã tâm sự với hai ông bà về chuyện của nàng nên ông ấy mới đốc thúc anh như vậy.

- Rồi anh trả lời sao?- Minh Thư hỏi mà lòng chột buồn.

- Anh không thể từ chối thẳng mà cũng không thể nói ngay là mình chấp nhận. Anh bảo với ông ta là hãy cho anh thời gian để mà suy nghĩ.

- Nhưng rồi anh sẽ cưới chị ấy chứ?

- Trước đây anh có ý nghĩ như thế nhưng sau này tính tình Huệ Trinh có vẻ thay đổi nhiều nên anh rất đắn đo trong việc tiến tới với nàng. Lúc trước nàng phóng khoáng, cao thượng bao nhiêu thì bây giờ nàng lại tỏ ra chi li và nhỏ nhặt bấy nhiêu!

- Anh muốn đề cập đến việc chị ấy không chấp nhận cho em sống chung nếu anh và chị ấy thành hôn với nhau.

- Không phải chuyện đó mà còn nhiều chuyện khác. Anh thấy Huệ Trinh không giống như hình ảnh của nàng mà anh đã rất trân trọng từ mười mấy năm nay. Và chuyện Huệ Trinh chưa xong thì lại đến chuyện Khánh Ngọc.

- Khánh Ngọc! - Minh Thư mở to đôi mắt ra nhìn Quân Vũ - Cô nàng đó cũng yêu anh?

- Sao em lại kinh ngạc như vậy?

- Vì em cảm thấy nếu anh phải chọn giữa Huệ Trinh và Khánh Ngọc thì anh chọn Huệ Trinh còn hơn. Khánh Ngọc không phải là một người con gái tốt. Khi em đến Đài Bắc tìm dì Lệ Mai, em đã sống ở nhà Khánh Ngọc một tháng và em đã chịu khổ rất nhiều bởi cô gái này, ngay cả sau em đã rời khỏi nhà cô ta nữa!

- Khánh Ngọc đã đối xử với em thế nào? - Quân Vũ có vẻ nôn nóng muốn biết.

- Ngay khi em đến trọ học ở nhà Khánh Ngọc thì cô ta đã tỏ ra trịch thượng với em rồi. Không biết trời xui khiến thế nào mà em lại vào lớp mười hai chung với Khánh Ngọc. Trước mặt các bạn cùng lớp, Khánh Ngọc đã nói với mọi người rằng em là con ở của nhà cô ta, tỏ ra khinh rẻ em và xem em như một đứa nhà quê ra tỉnh. Em đã nhìn cô ta rất nhiều lần, không phải em sợ cô ta mà em chỉ tội cho dì Lệ Mai. Nếu em có một phản ứng nào đó khiến cho cô ta không hài lòng thì cô ta sẽ đuổi việc dì Lệ Mai ngay lập tức. Nhưng rồi sau đó một việc khác đã xảy ra.

- Cô ta lại làm khổ em nữa à? - Giọng Quân Vũ có vẻ bức tức.

- Cuối tháng đó khi thầy tuyên bố bảng xếp hạng trong lớp, em đứng thứ nhì còn cô ta đứng đội sổ, tối hôm đó tại nhà Khánh Ngọc một trận giông tố đã xảy ra. Cô ta đập phá đồ đạc trong phòng riêng, àm mình làm mây với mẹ cô ta và ra điều kiện là mẹ cô ta không tống em ra khỏi nhà ngay hôm sau thì cô ta sẽ bỏ đi. Bà Mỹ Tâm rất thương con gái nên phải chiều theo con của mình, tối hôm đó dì Lệ Mai đã suy nghĩ mãi và cuối cùng dì ấy đã đưa đến chỗ của anh.

- Khánh Ngọc tệ đến như thế kia à? Quân Vũ cau mày - Từ đó đến giờ em lại nghĩ cô ta là một cô gái ngoan hiền. Trước mặt anh, cô ta lúc nào cũng tốt và tỏ ra rất dịu dàng. Anh không biết cô ta đã làm khổ Minh Thư của anh như vậy.

- Lúc nãy anh nói anh bị rối rắm về chuyện của Khánh Ngọc, thật ra chuyện ấy là sao?

- Chắc dì Lệ Mai cũng cho em biết là anh đã sống ở nhà cô ta trong một khoảng thời gian dài. Sau khi ba mẹ anh bị tai nạn qua đời, anh gần như mất cả thần hồn và không còn muốn sống nữa. Chính vợ chồng của bà Mỹ Tâm đã hết sức chăm

sốc, an ủi anh trong lúc ấy. Suốt bốn năm ở trong nhà của họ, họ đối xử với anh không khác nào con ruột. Sau đó khi anh lên đại học, hai ông bà lo lắng chi phí học hành cho anh. Khi anh ra trường thì hai ông bà kéo anh về làm cho công ty của họ, lúc nào cũng rất ưu ái đối với anh. Anh xem vợ chồng bà Mỹ Tâm như cha mẹ nuôi của mình và rất biết ơn họ....nhưng gần đây bà Mỹ Tâm lại khiến anh khó xử khi nói con gái của bà ấy yêu anh, hai ông bà cũng muốn chọn anh làm con rể. Và họ còn đi xa hơn nữa khi nói thẳng ra rằng nếu anh ưng Khánh Ngọc thì công ty Trường Đạt sẽ là của anh. Câu nói này khiến anh rất tự ái, giống như họ dùng công ty Trường Đạt như một cái mồi để nhử anh ưng con gái họ. Nếu anh chấp nhận thì anh chẳng khác nào một tên đào mỏ. Và lại, anh chỉ xem Khánh Ngọc như là em, anh chưa bao giờ nghĩ rằng mình sẽ cưới cô ta. Bây giờ nghe em kể anh còn muốn xa lánh cô ta hơn. Anh chắc chắn là anh sẽ từ chối lời đề nghị của họ nhưng anh mở miệng ra và nói như thế thì chắc hai vợ chồng của bà Mỹ Tâm sẽ cảm thấy bị tổn thương và xem anh như là một người vô ơn, bội nghĩa.

- Vậy anh tính thế nào?

- Chắc trước sau gì anh cũng phải từ chối thôi...

- Còn với Huệ Trinh?

- Anh cũng chưa biết phải trả lời ra sau nữa. Suốt hôm nay nàng đến đây không phải chỉ để luyện đàn cho anh mà còn để khóc lóc với anh. Huệ Trinh rất đau khổ khi thấy anh không còn quý nàng như xưa. Nàng cũng biết thời gian sau này, từ khi giận nàng, anh đã đi với Lê Hằng nhiều hơn. Đối với nàng đó là một cú sốc lớn. Huệ Trinh không còn tự ái gì nữa, đã khóc và nài nỉ anh... cuối cùng đã nói thẳng ra điều

mong mong muốn lớn nhất của nàng là được trở thành vợ anh. Anh rất buồn khi phải nhìn Huệ Trinh đau khổ như vậy và rồi khi đến nhà Huệ Trinh, cha cô ấy lại hỏi anh câu đó khiến anh cảm thấy không biết trả lời sao. Thật là tấn thoái lưỡng nan khi gia đình của Huệ Trinh cũng như gia đình của Khánh Ngọc đều muốn anh trở thành rể của họ. Cho nên anh mới thờ dài là vậy!

- Cho đến bây giờ anh vẫn chưa thể quyết định là anh sẽ cưới hay không cưới chị Huệ Trinh?

- Anh cũng chưa biết nữa...anh cần thời gian để biết rõ nàng hơn....

- Câu nói đó của Quân Vũ khiến Minh thư thoáng buồn.

"Thì ra anh ấy lúc nào cũng vương vấn cô ta!",

trái tim nàng thầm than thở nhưng một câu nói của chàng đã đưa nàng về thực tại:

- Tuần sau, anh sang Pháp một tuần để lo việc cho công ty, em ở lại một mình đừng buồn, mỗi ngày anh sẽ gọi điện thoại về.

- Chừng nào anh đi?- Minh Thư buồn bã thốt lên, cảm thấy có một thế kỷ kéo dài ra trong thời gian mà chàng vắng mặt.

- Thứ ba tuần sau anh lên đường, thứ ba tuần tới anh mới trở về. Em ở nhà một mình có sợ không?

- Em ở nhà một mình không sao nhưng thứ bảy tuần tới là...- Nàng muốn nói "thứ bảy tuần tới là sinh nhật của em nên em rất mong anh sẽ ở bên em "nhưng rồi nàng ghìm lại được và nói sang chuyện khác:

- Anh qua đó phải giữ gìn sức khỏe, đừng uống rượu với khách say túy lúy như hôm nọ nữa, không có em ai sẽ lo cho anh đây?

- Anh biết rồi, cô bé! Một tuần qua nhanh lắm, rồi anh sẽ trở về Đài Bắc với em!

- Đối với Minh Thư đó là một tuần lễ dài đằng đẳng mặc dù mỗi ngày Quân Vũ đều gọi điện thoại về đều đặn hai, ba lần. Xa chàng rồi nàng mới biết là mình đã yêu chàng đến thế nào. Suốt thời gian Quân Vũ đi xa, Minh Thư ngày nào cũng viết nhật ký cho chàng, Buổi tối nàng thường hay thao thức, nhớ quay quắt về những kỷ niệm mà họ đã có với nhau, nhớ đến nàng đuổi theo chàng trên bãi biển, nhớ đến chàng đến Kỳ Sơn tìm nàng, nhớ cả cái đêm mới đây nàng được chàng ôm chặt vào lòng trong khung cảnh khiêu vũ thần tiên đó. Minh Thư không cho Trung Hữu hay về chuyện Quân Vũ đi vắng bởi nếu chàng biết như thế, chàng sẽ đến tìm nàng mỗi ngày mà nàng thì không muốn ai làm xao động sự tĩnh lặng trong tâm hồn nàng lúc nàng tưởng nhớ đến người đàn ông mà mình yêu.

CHƯƠNG 17-18

- 17 -

- Nhưng rồi thứ bảy cuối tuần cũng đến, lòng Minh Thư không thể không xôn xao khi nghĩ đến việc tối nay Trung Hữu sẽ đến đón nàng và đây là lần đầu tiên nàng được tham dự một buổi party lớn trong một môi trường chỉ toàn tài tử giai nhân. Trung Hữu hẹn đến đón Minh Thư vào lúc bảy giờ và sáu giờ nàng bắt đầu chuẩn bị để đi dự buổi tiệc đầu tiên của đời mình, hứa hẹn có rất nhiều điều vui và những điều có thể khiến cho nàng mở rộng tầm mắt. Minh Thư trang điểm thật nhanh và mặc chiếc ***rée mà Trung Hữu đã mua tặng cho nàng hôm nọ. Chiếc áo bó sát người làm lộ chiếc eo thon và những đường cong gợi cảm của một nhan sắc đang lúc mở bừng ra như cánh hoa hàm tiếu dưới mặt trời. Nàng đeo chiếc sâu chuỗi ngọc cùng màu, cảm thấy mình lộng lẫy chẳng khác gì một nàng công chúa, đôi giày và chiếc ví thanh nhã cùng màu mang lại cho vẻ ngoài của nàng một sự hoàn hảo nhất. Đúng bảy giờ, Trung Hữu đến đón Minh Thư. Dù đã từng nhìn nàng thử chiếc áo này trong tiệm nhưng hôm nay chàng vẫn đứng lặng người ra trước sắc đẹp quá rực rỡ của nàng.

- Anh chưa bao giờ trông thấy Minh Thư của anh trang điểm! Hôm nay em xuất hiện thế này trước mắt mọi người, chắc là sẽ có nhiều chàng ngơ ngẩn vì em.- Chàng mở cửa xe cho nàng bước vào với thái độ rất là trân trọng.

- Chao ôi,anh Trung Hữu,anh làm gì vậy?- Nàng nói rồi bật cười - Em không thích người ta chiêu đãi em như vậy, hơn nữa em với anh thì thân với nhau quá rồi.

- Làm đàn ông là phải ga lăng một chút chứ! - Chàng nói,cho xe chạy về phía trước, hòa vào giòng người của thành phố trở nên chật như nêm. Chàng liếc nhìn nàng rồi nói tiếp - Em trang điểm lên nhìn lộng lẫy quá! Sao trước đây em không trang điểm hờ Minh Thư? Em không bao giờ đựng đến những đồ trang điểm mà anh Quân Vũ đã mua cho em. Hôm nọ khi đi khiêu vũ với Quân Vũ, anh ấy nhắc nhở em thì em mới trang điểm qua loa cho anh ấy vui lòng.

- Em đi khiêu vũ với anh ta à? Lúc nào vậy?- Trung Hữu hỏi mà lòng cảm thấy ghen tuông.

- Mới cách đây một tuần. Em biết parrty nào cũng có tiết mục khiêu vũ mà em thì lại không biết nhảy nên em đã nói anh Quân Vũ dạy cho em.

- Sao em không nói cho anh biết để anh tập cho em cẩn thận hơn?

- Em chỉ cần biết những bước căn bản để cho anh khỏi mất mặt là được rồi! Minh Thư cười xòa.

- Tối hôm nay anh cam đoan em sẽ là người đẹp nhất.

- Anh nói thật vì em là bạn thân của anh?

- Đòi nào? Anh chỉ nói theo cái nhìn chân thật của mình thôi.Những người phụ nữ dự party hôm nay anh đều quen mặt, không có người nào nổi bật bằng em cả!

- Huệ Trinh có dự buổi party này chứ?Em rất muốn biết mặt

cô ta.

- Chao ôi, cô ta qua lại với anh Quân Vũ của em bấy lâu nay mà em không biết mặt à?

- Cô ta đến vào cuối tuần, những ngày đó thì em đi thư viện hay ở trong phòng ôn bài. Và lại sau khi luyện đàn cho anh Quân Vũ thì Huệ Trinh cùng anh ấy biến đi ngay thường là ra ngoài với nhau đến tối mịt mới về cho nên đến bây giờ em vẫn chưa biết mặt chị ấy, chỉ thấy thoang thoáng chị ấy từ xa.- Huệ Trinh rất đẹp nhưng không đẹp bằng Minh Thư của anh đâu! - Trung Hữu nói và nhoẻn miệng cười - Anh nói thật đấy chứ không phải nịnh đâu nhé! Tối hôm nay cô ta không xuất hiện ở buổi party này vì hầu hết những người tham gia đều làm việc trong ngành điện ảnh.- Thế chị Lệ Hằng có tới chứ?

- Chị Lệ Hằng là cây đình của buổi dạ tiệc này vì cô ấy là một nữ tài tử đang lên. Cô ta cũng thân với anh Quân Vũ của em lắm phải không?

- Rất là thân thiết! Nhưng em chưa biết mặt. Chắc anh quen thân với chị ấy lắm hả?

- Anh đã từng đạo diễn một bộ phim mà cô ấy thủ vai chánh, đương nhiên là phải quen thân với cô ta rồi. Lệ Hằng là một cô gái vừa xinh đẹp vừa đáng yêu. Cái ông anh Quân Vũ của em...sao anh ấy tốt số quá nhỉ, lúc nào cũng được các người đẹp vây quanh!

- Không phải chỉ hai cô nàng đó đâu anh à, còn rất nhiều mà em không biết hết. Nhưng anh Quân Vũ đang rối rắm không biết phải tính sao khi ba chị Huệ Trinh đã nói một câu đại loại như sau: "Con gái tôi đã chờ cậu mười mất năm rồi, cậu còn

muốn nó chờ cậu đến bao giờ nữa?"

- Thế rồi anh ấy nói thế nào?

- Anh ấy trả lời cần thời gian để suy nghĩ cho chín chắn. Nhưng em biết trước sau gì họ cũng cưới nhau. Họ đã giận nhau bao nhiêu lần rồi cuối cùng cũng làm hòa. Bây giờ ba chị ấy đã nói ra miệng như thế thì anh Quân Vũ làm thế nào từ chối cho được.

"Mình mong cho hấn ta đừng từ chối ", Trung Hữu nhủ thầm,"Mình mong cho hấn cưới Huệ Trinh càng sớm càng tốt để mình khỏi lo âu." Ngay lúc đó, tiếng nói của Minh Thư lại cất lên:

- Lát nữa gặp lại chị Lệ Hằng, anh đừng nói cho chị ấy biết em là em kết nghĩa của anh Quân Vũ nhé!

- Sao vậy?

- Em muốn giữ bí mật để chị ấy khám phá ra, chị ấy sẽ lấy làm kinh ngạc.

- Hôm nay có em đi bên cạnh,anh rất là hạnh diện.

- Anh nghĩ vậy à?Đâu có ai biết em là ai, vả lại em cũng chẳng phải là người nổi tiếng.- Chỉ cần em đi với anh là em đã nổi tiếng rồi. Sau buổi dạ tiệc này, người ta sẽ đồn đãi đạo diễn Trung Hữu có một cô bạn gái đẹp tuyệt vời.- Em không thích anh giới thiệu với họ em là bạn gái của anh đâu!

- Anh sẽ không nói gì hết nhưng họ sẽ tự suy nghĩ như thế. Bất cứ cặp nào xuất hiện trong buổi party này thì đều được hiểu ngầm là bồ bịch của nhau. Bởi vì người ta không bao giờ dẫn em gái hay bạn bè đến những buổi party tình tứ thế

này. Nghe Trung Hữu nói thế, Minh Thư chỉ còn cắn môi yên lặng. Nhưng không biết tại sao ngay khi nàng ngồi bên cạnh chàng, lòng nàng vẫn không ngừng nghĩ tới Quân Vũ.- Tối hôm đó không khí trong đài truyền hình Đài Bắc thật là náo nhiệt. Buổi party được tổ chức ở một trong những hội trường lớn nhất của họ. Trước mặt là sân khấu được trang hoàng long lẫy, tối hôm nay sẽ có nhiều giọng ca nổi tiếng giúp vui cho buổi tiệc này nhưng không có Huệ Trinh. Trung Hữu liếc nhìn vào danh sách ca sĩ tham gia rồi nói nhỏ:

- Chắc cô ta đang buồn vì chờ đợi câu trả lời của anh Quân Vũ của em cho nên chẳng còn tinh thần để mà đi đâu nữa. Vì thời gian còn tương đối sớm nên Trung Hữu dẫn Minh Thư đi một vòng cho biết. Có nơi dành riêng cho việc thu âm, có nơi thiết kế dành riêng cho phần tin tức hay kịch nghệ, cũng có nơi rộng lớn hơn, giống như quy mô của một hí viện thu nhỏ dành cho những buổi đại nhạc hội thu hình. Đi một vòng như thế Minh Thư mới mở rộng tầm mắt và cảm thấy Trung Hữu sao tài ba quá đổi. Chàng còn rất trẻ mà đã được đề cử vào cương vị phó giám đốc của đài truyền hình, trong tương lai, khi tích lũy được nhiều kinh nghiệm trong nghề, có lẽ Trung Hữu còn vươn cao hơn nữa.

Hai người đi viếng các nơi rồi trở về với buổi party lúc này đang nhộn nhịp hẳn lên khi mà những gương mặt nổi tiếng trong lĩnh vực điện ảnh và truyền hình đều xuất hiện đầy đủ. Trung Hữu đi đến đâu ai nấy cũng đều tay bắt mặt mừng và tỏ vẻ rất nể trọng chàng và điều này cho Minh Thư biết là vị trí của chàng ở đây không phải nhỏ. Chàng giới thiệu Minh Thư với mọi người và mỗi lần như thế bạn bè hoặc đồng nghiệp của Trung Hữu lại thốt lên một câu:- Chao ôi! Anh chàng này sáng mắt thật. Anh tìm đâu ra một cô bạn gái xinh đẹp tuyệt trần như vậy!

Và mỗi lần như thế Minh Thư lại đỏ mặt lên và nét e thẹn ấy lại khiến cho sắc đẹp của nàng tăng lên gấp bội. Nhờ tham dự đêm party này mà Minh Thư có dịp biết mặt tất cả các đạo diễn cũng như tài tử nổi tiếng của ngành điện ảnh lẫn truyền hình. Lúc đầu Minh Thư ngỡ ngàng nhưng càng lúc nàng cảm thấy tự tin khi thấy hầu hết mọi người đều hết sức quý trọng và ca tụng nàng. Một đạo diễn đàn anh của Trung Hữu đã đặt tờ danh thiếp của mình vào tay Minh Thư và kèm theo một câu:

- Tôi đang chuẩn bị quay một bộ phim được dàn dựng rất công phu và khá tốn kém. Vai nữ chính còn đang bỏ trống vì chưa tìm ra người thích hợp, nếu cô Minh Thư đây có nhã ý hợp tác với chúng tôi thì hãy báo ngay cho chúng tôi một tiếng. gương mặt cũng như vóc dáng của Minh Thư rất thích hợp với nhân vật chính này, không phải nói quá lời chứ cũng như là "đo ni đóng giày" vậy. Cho nên nếu cô bằng lòng tham gia thì xác suất thành công rất lớn.- Nhưng em chưa biết gì về đạo diễn cả!

- Chao ôi! Đâu phải bất cứ tài tử nào cũng phải học qua trường điện ảnh. Có những người đến với điện ảnh rất tình cờ mà còn thành công hơn những người đã học qua những trường lớp chuyên môn!

- Và đó không phải là lời mời duy nhất mà Minh Thư nhận được. Đa số những đạo diễn gặp nàng đều có những lời mời mọc tương tự. Thấy thế, Trung Hữu nói nhỏ vào tai Minh Thư:

- Đã tin lời anh chưa? Em đi đến đâu thì sáng rực lên đến đó. Nhưng anh đâu để họ phổng tay trên như vậy. Nếu em mà có đóng phim đi nữa thì bộ phim đó cũng sẽ do anh đạo diễn.

Anh đòi nào lại để họ cướp đi cô bạn xinh đẹp của mình.

Ngay cả Lệ Hằng cây đình của buổi dạ tiệc, khi nhìn thấy Minh Thư đi bên cạnh Trung Hữu cũng phải tấm tắc ngợi khen:- Chao ôi, anh Trung Hữu! Bạn gái của anh là người nổi bật nhất đêm nay!Minh Thư định lên tiếng đính chánh thì Lệ Hằng đã quay qua bắt tay, mặt mừng với người bên cạnh "Cô ta rất xinh mà tình tình rất phóng khoáng, khác hẳn với Huệ Trinh!", đó là nhận xét của Minh Thư khi đầu tiên gặp cô tài tử nổi tiếng này.

Những hòa nhoáng, náo nhiệt của buổi dạ tiệc, lời khen ngợi của những người nổi tiếng, ánh đèn màu, rượu sâm banh và những bước khiêu vũ thần tiên của một đêm dạ vũ tuyệt vời đã khiến cho trái tim của cô gái trẻ tràn ngập niềm vui và hạnh phúc. Lần đầu tiên trong cuộc đời, nàng trải qua một đêm tung bừng đến thế. Nàng có cảm giác buổi party này được tổ chức riêng cho nàng, ột cô gái mới bước vào lứa tuổi mười tám, lứa tuổi của tình yêu và mộng mơ.

Khi Trung Hữu đưa Minh Thư về nhà thì hai giờ khuya.Nàng mở cửa bước vào trong,trái tim chợt đập mạnh lên vì mừng vui khi thấy trong phòng Quân Vũ, ngọn đèn lò mờ thấp sáng.

- "Anh ấy đã về rồi!", nàng muốn kêu lên một tiếng vui mừng mà không dám vì sợ phá hỏng giấc ngủ của chàng. "Anh ấy đã về sớm hơn dự định.Minh tưởng là đến thứ ba tuần sau anh ấy mới về."

Nàng bước vào phòng chàng mà không dám gọi khi thấy chàng nằm nghiêng, mặt quay vào phía trong."Có lẽ là anh ấy đang ngủ, sau một chuyến bay dài, anh ấy chắc là mệt lắm!" Nàng nói sửa lại chiếc chăn cho chàng rồi quay ra. Nhưng đi

chưa được mấy bước, nàng đã nghe một tiếng thở dài. Nàng ngạc nhiên quay vào và hỏi nhỏ:- Anh Quân Vũ, anh chưa ngủ phải không?- Không có tiếng trả lời!

- Anh Quân Vũ, anh giận em hả?- Vẫn là im lặng! Nhưng nàng thấy bàn tay gối dưới đầu của chàng run lên, rõ ràng là chàng biết nàng về nhưng giận nàng nên không thèm đáp lại.

- Anh Quân Vũ, em xin lỗi anh vì đã về khuya như thế nhưng buổi party của đài truyền hình kéo dài đến hai giờ mới dứt.

Chàng vẫn không nói, không rằng cho dù những giọt lệ của nàng đang chực trào ra. Cô gái nhỏ ngồi xuống mép giường, hai bàn tay ôm lấy mặt và bắt đầu khóc thút thít.

- Anh Quân Vũ! - Nàng vừa khóc vừa lay cánh tay chàng - Nếu anh có ghét em thì mắng em đi, đừng có im lặng như vậy, em thật là khổ lắm...Em đã ôn xong bài vở rồi mới đi với anh Trung Hữu đến đó...anh Quân Vũ, anh đừng có giận em có được không?

Chàng vẫn không nói lời nào. Nàng đau khổ bước ra với nước mắt tuôn tràn trên má, trong lòng nàng đang đau như cắt khi bị anh Quân Vũ của nàng hiểu lầm."Chắc anh ấy nghĩ là mình biếng nhác, thừa lúc anh ấy đi vắng không chịu học hành cứ lo rong chơi. Và rồi có lẽ anh ấy nghĩ mình là một đứa con gái hư hỏng, đi chơi đến hai giờ sáng mới chịu về nhà!" Nhưng khi nàng vừa bước ra khỏi phòng thì một giọng buồn bã vang lên:

- Sao em không đi tới sáng luôn đi...party vui quá phải không... cho nên em đã quên đường về?

- Một niềm vui òa vỡ trong trái tim của Minh Thư mặc dù là

nàng đang bị mắng.

- Anh chịu nói với em rồi hả? Anh hết giận em rồi phải không?- Nàng hỏi và lay cánh tay chàng. Chàng quay mặt lại và nàng lập tức sà vào lòng chàng mà khóc.

- Mai một em sẽ không đi đâu hết...- Giọng nàng vang lên thốn thức -....em hứa với anh đây là lần cuối cùng...

Chàng có vẻ nguôi giận nhưng rồi khi nhận ra bộ dạ phục lạ mà nàng đang khoác trên người cùng chuỗi ngọc mà nàng đeo trên cổ, giọng chàng lại trở nên cay đắng:

- Em tự tiện nhận quà của hấn? Anh Quân Vũ của em không sắm sửa đầy đủ cho em?- Giọng chàng vừa trách mắng vừa như hất hủi khiến nàng bật khóc lên lần nữa.

- Anh ấy năn nỉ em...em chỉ nhận một lần này thôi...em sẽ không bao giờ nhận quà của bất cứ ai nữa...trừ khi nào anh đồng ý cho em nhận.

Nước mắt nàng tuôn rơi thấm ướt ngực áo của chàng. Nỗi giận hờn trong lòng của chàng đã từ từ dịu lại.- Thay ngay chiếc áo dạ hội ấy ra!- Chàng nói như ra lệnh - Đi rửa mặt mũi cho tỉnh người đi rồi hãy nói chuyện với anh!

Nàng ngoan ngoãn làm theo lời chàng và bước ra khỏi phòng. Chàng nhìn theo nàng, cảm thấy mình bất công quá đỗi. Chàng thì có thể đi với bất cứ ai còn nàng thì đi với một người bạn mà chàng cũng không cho. Thực ra thì bình thường chàng sẽ không khắt khe với nàng như vậy nhưng hôm nay là một trường hợp ngoại lệ.Minh Thư đã thay áo và lau sạch nước mắt. Nàng trở lại phòng Quân Vũ, ngồi xuống mép giường, không dám nhìn chàng vì nàng cảm thấy mình

có lỗi.

- Hãy quay lại nhìn anh!- Giọng chàng đã dịu lại rất nhiều - Rồi anh sẽ nói cho em biết tại sao anh giận em!

Nàng quay lại nhìn chàng, xúc động khi được nghe lại giọng nói ấy, hạnh phúc khi được nhìn ngắm lại gương mặt ấy và bất giác nàng ngã vào lòng chàng và nói một cách nghẹn ngào:

- Anh Quân Vũ, anh không biết chứ mỗi ngày em đều rất nhớ anh...

- Anh cũng rất nhớ em, Minh Thu!- Giọng chàng trở nên ngọt ngào như trước khiến cho trái tim của người con gái ấm dần lên - Cho nên anh mới cố gắng giải quyết mọi công việc cho nhanh chóng để có thể về sớm vài ngày. Anh đã cố ý về ngay ngày sinh nhật của em cho em vui, nhưng khi anh về thì em đã đi rồi. Anh về đây vào lúc tám giờ tối và đã đợi em cho đến bây giờ, em hiểu tại sao anh giận em rồi chứ?

Lòng nàng òa vỡ ra trong một niềm vui không bút mực nào tả xiết khi nghe những lời ngọt ngào mà chàng đã thủ thỉ với mình."Anh ấy thương mình tới vậy! Anh ấy nghĩ đến mình tới vậy! Chao ôi,mình là người hạnh phúc nhất thế gian này!"

Quân Vũ lau những ngón lệ còn sót lại trên má của Minh Thu và khẽ bảo:em>

- Nhắm mắt lại đi,cô bé mít ướt của anh! Bao giờ anh bảo mở mắt ra thì mới được mở nghe chưa!

- Nàng ngoan ngoãn làm theo lời chàng mà trái tim đập mạnh.

- Em mở mắt ra được rồi! - Giọng chàng dịu dàng cất lên bên tai nàng.

- Chao ôi, quà của em hả? - Nàng reo lên khi thấy chàng đặt vào tay mình một hộp quà được gói giấy hoa xinh xắn.

- Quà sinh nhật của em, anh đã chọn từ cửa hàng đẹp nhất của Paris. Anh đã đi suốt một đoạn đường dài để mang nó về nhưng đợi mãi mà không có người nhận cho nên anh rất buồn....và cuối cùng...mới giận em.

- Ôi, anh Quân Vũ! - Lồng ngực của người con gái phập phồng vì xúc động - Em không biết là anh thương em như vậy...cũng không biết là anh tốt với em như vậy...- Nàng nói rồi cúi xuống hôn như mưa trên khuôn mặt của chàng. Toàn thân chàng rung động khi đón nhận trận mưa hôn ngọt ngào đó. Chàng cố trấn tĩnh lòng mình và khẽ bảo:

- Em mở ra xem đi, và nói cho anh biết em có thích món quà này không!

Minh Thư mở những lần giấy hoa và rồi trước mắt nàng hiện ra một chiếc áo ***rée màu tím nhạt trông thật là lộng lẫy, bên cạnh là một hộp nữ trang với một chuỗi ngọc tím cùng màu.

- Chiếc áo thật là tuyệt vời!- Nàng thốt lên trong hạnh phúc - Chưa mặc vào nhưng em đã biết nó hợp với em rồi. Anh Quân Vũ, anh hay thật đó! Em không nói mà anh cũng biết hôm nay là ngày sinh nhật của em.- Nếu anh không biết hôm nay là ngày sinh nhật của em thì anh không phải là anh của em nữa rồi!

- Anh có muốn em mặc ngay cho anh xem không?- Nàng nhìn chàng khẽ hỏi.

- Để ngày mai rồi hãy mặc cho anh xem! Lúc này em khóc đỏ cả mắt rồi. Anh muốn em mặc cho anh ngắm trong lúc em tuổi trẻ nhất. Bây giờ em về phòng nghỉ đi. Ngày mai nếu Huệ Trinh có thể xoay sở đủ vé thì chúng ta sẽ cùng đi xem nhạc kịch với nhau.- "Huệ Trinh ", hai tiếng này của chàng thốt lên khiến cho niềm vui trong trái tim nàng như lịm tắt. "Anh ấy vừa về là nhắc đến Huệ Trinh rồi,cô nàng biết anh ấy về sớm vậy sao?"

- Chị ấy đã gọi đến cho anh à? Sao chị ấy biết là hôm nay anh về? - Nàng dò hỏi.

- Huệ Trinh nói nhớ anh nên gọi thử chứ không hy vọng là sẽ gặp. Bởi vì khi sang Pháp anh cũng có nói rõ cho nàng biết là khi nào anh sẽ trở về. Huệ Trinh có hai vé đi xem nhạc kịch ngày mai và mời anh đi nhưng anh muốn em đi cùng nên bảo cô ấy lấy thêm vé nữa. Hình như vé đã bán sạch cả rồi nên Huệ Trinh phải hỏi vé nơi ban tổ chức vì nàng quen thân với họ.

- Nếu chị ấy không lấy được vé cho em thì anh có đi không?

Chàng lắc đầu: - Chắc là anh không đi! Anh bỏ em ở nhà một mình cả tuần nay rồi, bây giờ mới về, không thể bỏ em mà đi được nữa. Và lại đi xem nhạc kịch cũng rất thú vị cho nên anh cũng muốn em đi cùng.

Lời chàng nói khiến cho trái tim nàng ấm lại.Tối hôm đó Minh Thư đã ngủ một giấc thật ngon. Chàng đã trở về sau một tuần xa cách mà còn làm nhiều điều khiến cho nàng thấy tình cảm của chàng dành cho nàng mỗi ngày một khăng khít hơn."Anh ấy yêu thương mình hơn cả Huệ Trinh...", trái tim của cô bé mười tám tuổi bắt đầu bay bổng trên mây,"..... anh ấy nói nếu không có mình.... anh ấy sẽ không đi với cô ta ".

Khoảng mười hai giờ trưa hôm sau, Huệ Trinh gọi đến, báo cho Quân Vũ biết là nàng đã lấy thêm được vé cho Minh Thư. Giọng Quân Vũ vang lên vui mừng khiến cho Huệ Trinh càng tức tối hơn.

"Anh Quân Vũ lúc nào cũng nghĩ đến con bé Minh Thư ấy và càng lúc càng ưu ái nó ra mặt! Mình không tin đó là tình cảm anh em mặc dù anh ấy đã nhiều điều xác nhận với mình như vậy. Hôm nay mình chấp nhận cho nó đi cũng chỉ vì không làm thế, anh ấy sẽ không ình là nhỏ nhất. Và lại, mình cũng muốn biết con bé ấy ra sao mà lại khiến cho anh Quân Vũ yêu thương và chiều chuộng nó như vậy." Tự nhủ lòng như thế. Huệ Trinh chọn trong tủ áo chiếc áo lộng lẫy nhất mà nàng ưa thích. Nàng muốn xuất hiện trước mắt người con gái mà nàng chưa biết mặt kia dưới một bề ngoài thật là nổi bật khiến cho cô ta phải cúi đầu mà ngưỡng phục mà nàng cũng muốn cho cô ta biết chỉ có nàng mới xứng đáng với Quân Vũ mà thôi.

Trong lúc Huệ Trinh đang chuẩn bị cho buổi tối mà nàng nghĩ là quan trọng này thì ở nhà Quân Vũ, lòng Minh Thư cũng đang rộn ràng lên khi biết tối nay nàng được ra ngoài với chàng và được mặc chiếc áo mà chàng mới mua để tặng cho nàng làm quà sinh nhật. "Anh thích tối nay em mặc chiếc áo đó để đi xem ca kịch với anh ", chàng đã dặn dò nàng như vậy và quay vào phòng để làm việc ngay vì hình như sau chuyến đi Pháp này, chàng có nhiều vấn đề cần giải quyết. Minh Thư đã hoàn tất việc nhà và cũng đã ôn tập xong bài vở nên buổi chiều đó nàng cảm thấy thanh thoi. Ở trong phòng, nàng ướm thử chiếc ***rêe màu tím nhạt vào người và đeo chuỗi ngọc cùng màu lên cổ. Dù chưa trang điểm nhưng hình ảnh phản chiếu trong gương cũng đã làm cho trái tim

nàng đập rộn ràng lên vì xúc động và vui sướng. Chiếc áo ôm sát thân hình thon thả của nàng, chất vải óng ả và mềm rũ như tơ tạo cho nàng một vẻ đẹp thanh thoát giống như một vầng mây tím. Xâu chuỗi ngọc màu tím nhạt càng làm tôn thêm sự quý phái và đài các của nhan sắc vốn đã rực rỡ của nàng. Trong cuộc đời Minh Thư, nàng chưa bao giờ thấy mình đẹp như thế cả. Minh Thư ngồi trước gương và trang điểm cẩn thận hơn những lần trước. Nàng muốn hôm nay được xuất hiện cạnh Quân Vũ với một sắc đẹp lộng lẫy nhất vì nàng yêu thương chàng và muốn chàng được hăng diện với mọi người. Và lại đây là chiếc áo mà chàng mua từ Paris về để tặng nàng trong ngày sinh nhật, nàng phải trang điểm cho thật đẹp để xứng với nó, xứng với cái công mà chàng đã bỏ ra khi lựa chọn món quà này. Nước da mịn màng của Minh Thư rất hợp với màu phấn hồng mà Quân Vũ đã mua cho nàng, nàng kẻ mắt đậm hơn một chút và dùng mascara để làm nổi bật hàng mi cong vút. Hôm nay nàng chọn son màu anh đào thay vì màu hồng nhạt như mọi khi để làm tăng thêm nét quyến rũ của làn môi vốn đã mọng ươn của nàng. Nếu những lần đứng trước gương, nàng thấy mình mang vẻ đẹp ngây thơ như cô bé mười bảy tuổi thì lần này với cách trang điểm sắc sảo, nàng trở thành hiện thân của một sắc đẹp chín muồi của một thiếu nữ đã bước qua sinh nhật thứ mười tám của mình. Nàng muốn dành cho người mình yêu một ngạc nhiên để chàng phải kinh ngạc khi khám phá ra mỗi ngày nàng lại xuất hiện trước mặt chàng với một hình thức hoàn toàn khác trước. Bình thường, Minh Thư không bao giờ dùng nước hoa nhưng hôm nay nhìn lại mình trong gương với một sắc đẹp lộng lẫy bất ngờ như vậy, Minh Thư thoa thêm một chút nước hoa của Dior mà Quân Vũ đã mua cho nàng lâu rồi nhưng chưa lần nào nàng đụng tới.

Tối hôm đó khi Quân Vũ đến gõ cửa phòng Minh Thư, chàng sững sờ đến nỗi không thốt ra lời. Đây không phải cô bé đã có lần đuổi theo chàng dưới trăng cũng không phải cô bé có lần đã ngủ quên trong phòng chàng đến sáng, không phải là người đã khóc nức nở hôm qua trước mặt chàng sau khi đi dự lễ party ở một nơi mà chàng không muốn cho nàng đến dự... mà là một người hoàn toàn khác, một nhan sắc diễm lệ và hoàn mỹ đến nỗi nếu như chàng không nhận ra điều này thì chàng sẽ là tên đàn ông ngu ngốc nhất trên cõi đời này. Dù đã bị nàng làm cho ngất ngây như vậy nhưng chàng vẫn cố giữ một vẻ bình thản và từ tốn nói:

- Chúng ta đi thôi, sắp đến giờ rồi.

Minh Thư thất vọng và rời tử thân, nàng đã cố gắng hết sức để xuất hiện trước mặt chàng với một bề ngoài tuyệt vời như vậy mà chàng vẫn làm ngơ như không hề hay biết tất cả những cố gắng của nàng. Nàng đi bên cạnh chàng nhưng lặng lẽ không nói gì cả để rồi chàng phải quay qua:

- Em sao rồi? Đi xem nhạc kịch với anh mà lại không vui sao?

Lòng nàng rung rung, đôi mắt long lanh như sắp tuôn trào giọt lệ, giọng buồn bã, nàng nói nhỏ:

- Em đã cố gắng trang điểm cho thật đẹp để xứng đáng với chiếc áo mà anh đã tặng... còn anh thì thậm chí không muốn nhìn... cũng không thèm khen em một lời nào cả!

- 18 -

Câu nói của nàng khiến chàng cầm lòng không được. Chàng dừng lại, quay sang nàng và ôm nàng vào lòng, dỗ dành:

- Ai nói là anh không nhìn... ai nói là anh không khen em? -

Chàng thủ thủ và nâng gương mặt nàng lên và rồi cảm thấy lòng mình ngây ngất trước cái nhan sắc quá tuyệt vời ấy, khi thân hình mềm mại và vô cùng quyến rũ kia đang run lên trong tay chàng với một chút giận hờn. Mùi nước hoa thơm ngát từ nàng khiến cho lòng chàng như muốn chết ngất trong khi nỗi đam mê từ chàng dường như không thể nào kiềm chế được nhưng rồi chàng buông nàng ra và khẽ nói:

- Hôm nay Minh Thư của anh sao lại hay giận hờn như vậy? Dù anh không nói nhưng em cũng phải hiểu là mình rất đẹp!

- Điều quan trọng là anh nhìn em có đẹp hay không, em làm sao có thể tự cho là mình đẹp chứ?

- Em rất đẹp, cô bé của anh ơi! Em mười tám rồi mà còn trẻ con như vậy. Bắt anh khen ra miệng thì mới chịu hay sao?

- Em thích được anh khen?- Nàng xấu hổ úp mặt vào lòng ngực chàng - Anh không biết chứ khi được anh khen, cả tuần sau trong lòng em vẫn còn thấy vui!

- Vậy ư, cô bé? - Chàng cảm động nói - Anh xin lỗi em, anh không biết lời khen của anh lại quan trọng đối với em như vậy!

- Chàng lùi lại mấy bước để ngắm nàng rồi mỉm cười khẽ nói:

- Trông em thật là tuyệt vời! Anh cam đoan trong những người đến xem buổi nhạc kịch hôm nay sẽ không có ai xinh đẹp bằng Minh Thư của anh!

Nàng mỉm cười và lập tức quên hết tất cả nỗi hờn ban nãy. Ngồi trên xe, nàng sẽ nhắm mắt, tâm hồn như bay bổng và một ý nghĩ đã nảy sinh khiến cho trái tim nàng rộn ràng lên: "Quân Vũ nói thế nghĩa là anh ấy muốn inh hiếu ngầm cả

Huệ Trinh cũng không thể sánh bằng mình!"

Vở nhạc kịch được tổ chức ở một hí viện lớn nên khán giả đến xem ai cũng ăn mặc rất là sang trọng. Huệ Trinh chờ Quân Vũ ở phòng đợi riêng của hí viện. Là một ca sĩ nổi tiếng, nàng được ban tổ chức vở nhạc kịch này ưu đãi mọi thứ vì họ rất muốn Huệ Trinh nhận vai chính trong vở ca kịch sắp tới của mình. Khi Quân Vũ và Minh Thư xuất hiện thì không phải chỉ những khán giả đứng ngoài chú mục vào chàng và nàng vì họ quá đẹp đôi mà ngay khi họ bước vào phòng đợi, Huệ Trinh cũng kinh ngạc vì không ngờ Minh Thư lại có sắc đẹp lộng lẫy đến dường ấy. Sự ghen tuông bùng dậy trong lòng Huệ Trinh nhưng nàng cố trấn áp vì sợ bất cứ hàng vi khiếm nhã nào của nàng cũng sẽ khiến cho Quân Vũ xem thường.

Giả vờ nở nụ cười thật tươi, nàng tiến đến bên cạnh hai người và nói bằng giọng đơn đả:

- Ô, hai người tới thật đúng lúc! Cũng sắp đến giờ vào rạp rồi!

- Và quay sang Minh Thư, nàng khen ngợi không tiếc lời - Chị không ngờ anh Quân Vũ lại có một người em kết nghĩa xinh đẹp đến thế này. Đáng lẽ anh ấy phải cho hai chị em mình làm quen với nhau từ trước.

- Chị Huệ Trinh, chị cũng xinh đẹp quá - Minh Thư khen một cách chân thành - Em ước gì được quen chị trước đây để chị có thể dạy đàn cho em. Có những lúc ngồi học bài trong phòng, em nghe tiếng đàn của chị vắng tới mà tâm hồn em giống như bay bổng!

- Vậy ư? Nếu em muốn học đàn thì chị sẵn sàng. Đàn dương cầm cũng không khó gì mấy, chỉ năng luyện tập là được!

Huệ Trinh trao đổi với Minh Thư thêm mấy câu khách sáo rồi cả ba theo lối riêng cùng vào rạp. Chỗ ngồi của họ là chỗ ngồi lý tưởng nhất vì lúc nào Huệ Trinh cũng được ban tổ chức dành cho những vé mời ưu ái. Minh Thư ngồi bên Quân Vũ hỏi về hình thức nhạc kịch mà nàng chưa từng xem lần nào. Quân Vũ giải thích cặn kẽ cho nàng rằng đây là một hình thức nghệ thuật rất thịnh hành, người diễn viên ngoài tài diễn xuất còn phải có giọng ca hay vì họ không nói mà sẽ hát từ đầu đến cuối.

- Cũng như chị Huệ Trinh của em vậy! - Chàng nói thêm - Phải có một giọng ca hay như Huệ Trinh thì mới có thể thành công trong lĩnh vực này nhưng mà...- Chàng nói đến đó rồi quay sang nàng -...Huệ Trinh à, hình như em đã từ chối không nhận vai chính trong vở nhạc kịch này phải không?

- Câu hỏi hàm ý khen ngợi của Quân Vũ khiến Huệ Trinh dụi lại:

- Em bận chuẩn bị DVD mới không có thời gian nhận vai dù em rất muốn thử sức trong lĩnh vực này. Nói cho cùng thì ca nhạc mới là cái mà em dốc hết tâm sức của mình vào nên phải xem đó là lĩnh vực ưu tiên.

- Và rồi từ lúc đó cho đến lúc vở kịch mở màn, Quân Vũ quay sang ân cần trò chuyện cùng Huệ Trinh cho nên lòng nàng mới thấy vui trở lại. Nhưng khi vở kịch bắt đầu, tâm hồn Huệ Trinh như để đâu đâu "Bây giờ thì mình mới biết tại sao anh Quân Vũ lại chiều con bé này đến như vậy. Nó trẻ trung và đẹp đến mê hồn, lại ngày đêm ở bên Quân Vũ, làm sao anh ấy không động lòng cho được. Anh ấy nói với mình anh ấy chỉ xem như là em gái nhưng mình không tin. Nhìn cách nó ăn mặc, trang sức, mình cũng thừa biết anh ấy đã bỏ ra biết

bao nhiêu tiền bạc vì nó. Đó là những thứ thời trang cao cấp mà ca sĩ hay tài tử, minh tinh mới có thể rớ vào, đâu phải những người thường ai muốn có là có được. Đã chăm sóc cho nó như vậy mà lúc nào ngoài miệng anh ấy cũng nói chỉ xem nó là em kết nghĩa. Nó bỏ đi một cái là anh ấy quỳnh quáng lên, phải chạy đi tìm khắp nơi và quên hẳn cái hẹn với mình. Bây giờ thì xem nhạc kịch cũng dẫn nó theo, mình không biết trong tương lai còn xảy ra những chuyện gì nữa đây. Thật sự mình không biết chuyện hôn nhân giữa mình và Quân Vũ, anh ấy tình ra sao. Mình không muốn nghe cái câu "cho anh thời gian suy nghĩ lại" mà muốn có câu trả lời dứt khoát. Và một mặt thúc hối anh ấy một mặt mình phải sửa trị con bé này mới được. Nó chỉ là một con bé mồ côi được người ta ra tay nghĩa hiệp mang về nhận làm em kết nghĩa. Lẽ ra nó phải biết thân biết phận của mình chứ đâu sống như bà hoàng, hoang phí tiền bạc của anh ấy như thế. Bây giờ cho dù những điều anh ấy nói mới mình là sự thật thì sớm muộn gì tình cảm mà anh ấy dành cho nó càng lúc sẽ càng tăng và đến lúc đó mình mới ra tay ngăn chặn thì cũng đã muộn rồi. Lát nữa đây mình sẽ tìm cách dẫn mặt nó, cho nó biết trong tương lai mình sẽ là vợ của Quân Vũ và mình không muốn bất cứ ai lợi dụng lòng tốt của người đàn ông mà mình yêu".

Ngẫm nghĩ như vậy nên đến giờ giải lao, Huệ Trinh thân mật nhào người sang bảo Minh Thư:

- Có muốn ra ngoài với chị một chút cho thoải mái không? Giờ nghỉ giải lao kéo dài khoảng mười lăm, hai mươi phút, tìm một chỗ nào đó hai chị em mình nói chuyện với nhau. Minh Thư biết không, mới gặp em mà chị đã mến em rồi.

- Anh Quân Vũ cùng đi theo với chúng ta chứ?- Minh Thư hỏi nhỏ.

- Chao ôi, anh ấy đi theo chúng ta làm gì, đã nói là hai chị em tâm sự riêng với nhau mà! - Huệ Trinh đáp lại bằng giọng dịu dàng.

- Em ra ngoài với chị Huệ Trinh một chút, anh ở đây một mình có buồn không?- Minh Thư nhìn Quân Vũ, ái ngại hỏi.

- Anh chẳng có gì để mà buồn cả.- Quân Vũ vỗ nhẹ vào tay Minh Thư - Hai chị em đi đâu thì đi,lúc nào mở màn trở lại là được rồi.

- Huệ Trinh đưa Minh Thư vào phòng giải khát dành riêng cho khách đặc biệt tọa lạc ở tầng hai. Huệ Trinh bước vào trong, khép cửa lại rồi nói với Minh Thư:

- Làm ca sĩ nổi tiếng cũng khổ lắm em biết không. Xuất hiện nơi công chúng thì lúc nào cũng bị người ái mộ bao vây xin chữ ký cho nên lúc nào chị cũng phải khéo léo tránh né.

- Nhưng trong cái khổ cũng có cả sự vinh quang nữa! - Minh Thư nhận xét - Những người nổi tiếng sống trong lòng khán giả ái mộ như huyền thoại và chỉ cái việc ấy thôi cũng đáng hãnh diện lắm rồi.

"Con bé này cũng khôn ngoan lắm chứ chẳng phải khù khờ như mình đã nghĩ ", Huệ Trinh thầm nghĩ," Chắc mình phải vào đề ngay, kéo không thì không còn kịp nữa. Nhưng bây giờ cũng nên xã giao với nó vài câu trước đã."

- Minh Thư này...- Huệ Trinh hỏi một câu cho lấy có -.... cả tuần nay anh Quân Vũ sang Pháp làm việc, ở nhà một mình chắc là em buồn lắm hả?

- Dạ, em không có gì buồn cả... - Minh Thư thành thật trả lời -... bởi vì ngày nào anh Quân Vũ cũng gọi về cho em hai, ba

lần.

- Câu trả lời vô tình của Minh Thư khiến cho Huệ Trinh giận đến bầm gan,tím ruột. Nàng tự nhủ:"Anh ấy gọi về cho nó hai,ba lần mỗi ngày,còn mình thì anh ấy không gọi lấy một lần".

- Anh ấy về chắc có mua quà cho Minh Thư chứ?- Cô gái lại tiếp tục thăm dò người mà mình xem là tình địch.

- Chiếc áo em đang mặc và chuỗi ngọc em đang đeo là quà mà anh ấy mang về từ Pháp để tặng em. Anh Quân Vũ muốn em mặc nó khi đi xem buổi nhạc kịch hôm nay nên em đã vâng lời cho anh ấy vui.

"Anh ấy mua quà đắt giá đến thế để tặng cho nó....", trái tim Huệ Trinh nhói lên vì ghen hờn,"... còn mình thì chẳng có món quà nào mà một lời thăm hỏi khi trở về cũng không nốt". Nhưng Huệ Trinh nào có chịu thua một cách dễ dàng như vậy, nàng nói theo cách đánh phủ đầu:

- Chắc em cũng nghe anh Quân Vũ nói về chuyện hôn nhân giữa chị và anh ấy chứ?

- Thừa vâng! - Minh Thư trả lời ngạc nhiên vì không biết Huệ Trinh muốn đưa câu chuyện sang đâu.

- Em cũng biết chị sẽ trở thành chị dâu tương lai của em phải không Minh Thư?

- Việc này em không rõ....bởi vì cho đến bây giờ anh Quân Vũ nói với em là anh ấy vẫn chưa quyết định gì cả!

- Đó chỉ là một cách nói thôi chứ đám cưới của chị và anh ấy sớm muộn gì cũng phải diễn ra bởi vì chị và anh ấy đã quen

nhau mười mấy năm rồi.

- Chị Huệ Trinh! - Minh Thư từ tốn nói - Việc anh chị sẽ kết hôn với nhau hay kết hôn sớm muộn thế nào em thiết tưởng là việc riêng của hai người. Em nghĩ chị không cần phải nói với em.

- Chị cần phải nói! - Đôi mắt của Huệ Trinh long lên vì giận - Nếu chị không có ý định kết hôn với anh Quân Vũ thì anh ấy sống thế nào chị không cần biết hoặc có ai đó lợi dụng anh ấy thế nào chị cũng không cần biết nốt. Nhưng ở cương vị người vợ tương lai của anh Quân Vũ, chị không muốn anh ấy quảng tiền qua cửa sổ một cách vô bổ và không cần thiết. Minh Thư, em mới mười bảy, mười tám tuổi, cái tuổi còn là nữ sinh trung học, sao em không sống đơn giản một chút mà cứ học đòi việc ganh đua cho bằng người này, người nọ... chị nói như vậy em hiểu ý chị chứ?

- Em hoàn toàn không hiểu..... Đôi to của cô gái mở to ngo ngác -... chị có thể nói rõ một chút không?

- Nếu em muốn chị nói thẳng thì chị phải nói thẳng vậy. Tại sao em lại khiến anh Quân Vũ phải bỏ ra hàng đồng tiền để cho em ăn mặc và chưng diện như vậy? Em cũng biết những thứ hàng thượng đẳng mà em khoác trên người đối với người khác là cả một gia tài. Những thứ hàng đó chỉ có ca sĩ, người mẫu nói tiếng hay minh tinh, tài tử mới có khả năng mà sắm sửa. Em mới ngần ấy tuổi đầu, làm gì trèo cao như vậy? Em nghĩ là em khoác những thứ đó vào người rồi em sẽ ngang hàng với những người như chị hay sao? Em lầm rồi Minh Thư ạ! Dù em có dát vàng lên người em đi nữa thì em vẫn chỉ là một cô nữ sinh vô danh, không ai biết tới và cũng không có tiếng tăm gì trên cõi đời này. Cho nên em đừng có mơ mộng

hảo. Và chị muốn nhấn mạnh một điều nữa là nếu em muốn ăn mặc sầm sứa như vậy thì em phải biết đợi, đợi khi nào em có sự nghiệp rồi thì em sẽ dùng tiền bạc mà em tự kiếm ra để mua sắm hơn là đi lợi dụng lòng tốt của người khác dù người đó là người anh kết nghĩa của mình đi nữa. Em chỉ là một cô gái mồ côi được anh ấy nhặt về nuôi, tại sao em lại có tham vọng muốn chỉ trong một bước biến mình thành một bà hoàng bằng cách lợi dụng lòng hào hiệp của một người đàn ông tốt bụng.

Khi mà chị trở thành vợ chính thức của anh Quân Vũ rồi, em sẽ không còn cơ hội để lợi dụng hoặc tiếp tục lũng đoạn tiền bạc của anh ấy đâu. Tiền của anh ấy là không phải là trên trời rơi xuống mà anh ấy cũng phải làm việc rất là cực nhọc mới có được. Nếu em là một người có lương tâm thì em hãy chấm dứt cái trò lợi dụng ấy đi!

- Chị Huệ Trinh...- Giọng Minh Thư run lên -....thì ra chị gọi em ra đây là để nhục mạ em? Và nếu đã như vậy thì em cũng không muốn phí thời gian để mà nghe chị nữa bởi vì những lời chị buột tội em hoàn toàn là vô căn cứ. Nếu chị có muốn biết em có lợi dụng anh Quân Vũ hay không thì chị cứ hỏi thẳng anh ấy, em chẳng có bốn phạm gì để mà tiếp tục ngồi đây nghe chị hạch sách. Những gì anh Quân Vũ làm, anh ấy đều có lý do. Anh ấy không phải là một người gây thơ đến nỗi có thể để ột cô bé mười mấy tuổi đầu như em lợi dụng hay lường gạt!

Nói xong Minh Thư bước thẳng ra cửa, giận đến tái cả mặt." Minh Thư không ngờ cô ta lại có thể nói ra những câu khó nghe như vậy! Cô ta rốt cuộc rồi cũng giống như Khánh Ngọc. Trước mặt anh Quân Vũ cô ta là một con người khác, nhưng những gì mà cô ta hành xử phía sau lưng anh ấy mới

là con người thật của cô ta ".

Huệ Trinh không ngờ Minh Thư lại có phản ứng dữ dội như vậy. Nàng tưởng cô bé sẽ run sợ, cúi đầu trước những lời cứng rắn của nàng nhưng Minh Thư đã đáp lại một cách hoàn toàn khác. "Mình cũng không cần phải giữ kẽ nữa!", Huệ Trinh tự nhủ, "Bây giờ là lúc phải lật ngửa ván bài. Mình chấp nhận làm kẻ thắng hoặc người thua chứ mình không chấp nhận ở lưng chừng. Nhưng mình không tin là Quân Vũ sẽ xem trọng con bé ấy hơn mình. Mình có sự nghiệp lừng lẫy trong tay còn con bé ấy nó chẳng có gì cả. Nó chỉ là người ăn nhờ, ở đậu trong nhà anh Quân Vũ mà thôi, rốt cuộc anh Quân Vũ sẽ biết anh ấy phải làm gì! Anh ấy không thể bỏ rơi Huệ Trinh để chọn một con bé bất tài, vô danh như vậy!"

Khi hai người trở lại chỗ ngồi thì đúng lúc sân khấu kéo màn và vở kịch được trình diễn tiếp đoạn hai. Vì vậy Quân Vũ không thấy rõ trên nét mặt của hai người phụ nữ. Chia tay nhau khi xem xong vở nhạc kịch, ngoài mặt Huệ Trinh vẫn vui vẻ như không có gì nhưng suốt trên đường về nhà Minh Thư không nói tiếng nào. Về đến nhà Minh Thư vào thẳng phòng riêng, một lúc sau Quân Vũ nghe tiếng cô bé khóc thút thít trong phòng của mình.

Chàng sốt ruột bước qua, không biết hai giờ giải lao đã xảy ra chuyện gì giữa Huệ Trinh và Minh Thư mà bây giờ Minh Thư lại khóc. Chàng bước vào phòng Minh Thư, thấy căn phòng tối đen như mực.

- Minh Thư!- Nàng lên tiếng.

- Dạ...

- Giọng cô bé vang lên mà vẫn còn nguyên nước mắt.

- Sao em không bật đèn lên?

- Khi em đau khổ em vẫn có thói quen nằm một mình trong bóng tối!

Quân Vũ bật cười, vặn ngọn đèn ngủ rồi tiến lại gần nàng. Minh Thư vẫn mặc chiếc áo tím trên người và nằm úp mặt xuống gối.

- Học thuộc lòng câu nói của anh lần trước hả? Nói cho anh biết tại sao em lại khóc thút thít một mình như vậy!

- Tại vì em không biết mình có phải ra đi lần nữa hay không!

- Em nói gì?- Chàng kinh ngạc - Quay mặt lại nhìn anh đây này và nói cho anh biết chuyện gì đã xảy ra.

Nàng quay mặt lại, những giọt nước mắt vẫn còn đọng trên má nhưng ngay cả khi khóc, nàng vẫn có một nét đẹp nào lòng khiến cho trái tim chàng rung động. Quân Vũ dùng tay lau những giọt nước mắt của Minh Thư. Nàng nắm bàn tay ấm áp của chàng trong tay mình rồi thốt thức lần nữa.

- Nói cho anh nghe đi! Cả anh Quân Vũ của em mà em cũng dẫu nữa sau?

- Anh có muốn em ở cạnh bên anh suốt đời không?- Cô bé buồn bã hỏi.

- Anh muốn...nhưng rồi em cũng sẽ như những người con gái khác, học xong đại học, có một sự nghiệp ổn định,lấy chồng...và rồi lúc đó em sẽ xa anh Quân Vũ của em.

- Anh nghĩ là em sẽ làm như vậy?

- Anh nghĩ thế! Không phải là em đang yêu Trung Hữu hay

sao? Sau khi học xong đại học rồi em cũng phải nghĩ đến việc lập gia đình với người em yêu. Anh chàng đâu có thể nào chờ đợi quá lâu!

- Nếu anh nghĩ thế này thì em không còn gì để nói nữa.

- Nói xong, nàng quay mặt vào trong để dấu một giọt nước mắt đang rơi.

- Minh Thư! - Chàng dịu dàng xoay người nàng lại - Anh nói thế có gì không đúng đâu mà em phải giận anh?

- Em không yêu Trung Hữu! - Nàng bật khóc - Lúc nào anh cũng ghép em với người này, người nọ. Lúc trước thì Dương Thiệu Vỹ và bây giờ là Trung Hữu. Anh Quân Vũ, anh có thể nào cho em sống bên anh một thời gian nữa không, trước khi em phải ra đi?

- Tại sao em phải ra đi, tại sao em lại nói với anh câu đó?

- Bởi vì em không muốn bị người khác nhìn mình một cách lệch lạc. Em không muốn bị người khác cho rằng em tiếp tục sống bên anh để lợi dụng anh!

- Ai nói em lợi dụng anh? Người nào đã nói những câu độc ác như vậy?

Minh Thư không đáp chỉ khẽ thở dài.

- Huệ Trinh đã nói phải không? Cô ta đã buộc tội em như vậy? - Quân Vũ hỏi bằng giọng nóng nảy.

- Vâng! Trong giờ nghỉ giải lao, chị ấy đã buộc tội em như thế còn em thì phải bắt buộc ngồi nghe. Chị ấy nói ở cương vị người vợ tương lai của anh, chị ấy cần giáo dục cho em biết là em nên chấm dứt sự lợi dụng ấy càng sớm càng tốt. Đây là

nguyên văn những lời chị ấy nói cùng em: "Em mới ngần ấy tuổi đầu, làm gì phải trèo cao như vậy chứ? Em nghĩ là em khoác những thứ hàng thượng đẳng vào người rồi em sẽ ngang hàng với những người như chị hay sao? Dù em có dát vàng lên người em đi nữa thì em vẫn chỉ là một cô nữ sinh vô danh, không ai biết tới. Cho nên em đừng có mơ mộng hão. Em chỉ là một cô gái mồ côi được anh ấy nhặt về nuôi, tại sao em lại có tham vọng muốn chỉ trong một bước biến thành một bà hoàng bằng cách lợi dụng lòng hào hiệp của một người đàn ông tốt bụng. Khi mà chị trở thành vợ chính thức của anh Quân Vũ rồi, em sẽ không có cơ hội để lợi dụng hoặc tiếp xúc lưng đoạn tiền bạc của anh ấy nữa đâu. Nếu em là một người có lương tâm thì em hãy chấm dứt cái trò lợi dụng ấy đi!" Anh Quân Vũ, em rất đau lòng khi nghe người ta nhục mạ mình như vậy, và chị Huệ Trinh nghĩ rằng chị ấy có quyền nhục mạ em vì trong tương lai chị ấy sẽ trở thành vợ của anh!

- Cô ấy điên rồi!- Quân Vũ bực bội hét to - Anh phải nói chuyện với Huệ Trinh ngay bây giờ mới được. Từ đây về sau anh không để cho bất cứ người nào xúc phạm đến em.

Chàng thuận tay với lấy chiếc điện thoại gần đó và bấm số của Huệ Trinh.

- Đừng anh!- Minh Thư hốt hoảng kéo tay chàng lại- Có việc gì ngày mai hãy nói...bây giờ đã khuya rồi...

- Anh không chịu được! Anh phải giải quyết việc này ngay trong đêm nay. Cô ta là cái gì mà lại ình cái quyền ăn nói với em như vậy chứ...

Chàng nói chưa dứt lời đã nghe giọng Huệ Trinh bên kia đầu dây. Giọng người con gái có vẻ hơi dao động, dù cho nàng đã

chuẩn bị sẵn sàng cho sự bùng nổ tối nay:

- Anh có chuyện quan trọng muốn nói với em à? Cho nên mới gọi cho em vào cái giờ khuya khoắt này?

- Đúng thế, Huệ Trinh!- Giọng Quân Vũ cứng rắn vang lên - Ngay ngày mai em hãy đến đây để xin lỗi Minh Thư hoặc em và anh sẽ không còn là bạn bè của nhau nữa!

- Anh nói gì? Anh buộc em phải xin lỗi con bé đó?- Giọng Huệ Trinh vang lên uất ức.

- Em phải xin lỗi Minh Thư bởi vì em có lỗi. Em đã nhìn vấn đề một cách lệch lạc, em đã buộc Minh Thư nghe những lời ghê gớm nhất mà anh không ngờ em có thể thốt ra. Những lời anh lo lắng cho Minh Thư là tấm lòng tự nguyện của một người anh. Nhưng em đã bóp méo mọi vấn đề để rồi buộc tội Minh Thư là lợi dụng. Đó là sai lầm nhất của em. Sai lầm thứ hai là em đã tự mình cái quyền xen vào cuộc sống riêng của anh. Anh không có thói quen để bất cứ người phụ nữ nào thống trị cuộc sống của anh, dù người ấy có là ca sĩ Huệ Trinh danh giá nhất Đài Bắc đi nữa. Anh chưa từng hứa hẹn cưới em làm vợ cho nên em cũng đừng có nhân danh là người vợ tương lai của anh để đi giáo đầu cho người khác về những chuyện hoàn toàn do em tưởng tượng ra, về những chuyện hoàn toàn không có thật

- Anh Quân Vũ! Anh có thể nói với em những lời tàn nhẫn vậy sao? Anh xem trọng những ngày ngắn ngủi bên cạnh nó hơn mười mấy năm chúng ta quen biết nhau sao?

- Huệ Trinh! Em lại sai lầm nữa rồi! Vấn đề không phải là người ta đã sống bên nhau bao lâu mà là người ta đã sống với nhau như thế nào. Nếu em biết được những ngày tháng sống

bên anh, Minh Thư đã hết lòng hy sinh và lo lắng cho anh thì em sẽ không thốt ra những lời làm cho Minh Thư phải đau lòng như vậy. Anh thú thật, trước đây anh đã từng có ý nghĩ cưới em làm vợ, nhưng rồi hết lần này đến lần nọ, em đã tự phá đi cái hình ảnh đẹp đẽ của chính mình để đến nỗi bây giờ anh không nhận ra em chính là Huệ Trinh của ngày trước nữa.

Những lời chàng nói khiến người con gái buồn đến bật khóc, Quân Vũ cảm thấy có một chút mềm lòng nhưng rồi lòng chàng rắn lại khi nhớ tới những lời báng bố mà Huệ Trinh đã thốt ra với Minh Thư.

- Anh Quân Vũ, xin anh đừng bỏ em! - Nàng nghẹn ngào nói
- Xin anh đừng chấm dứt tình bạn của chúng ta.

Huệ Trinh nói rồi khóc sụt sùi, cảm giác như đất trời sập đổ dưới chân mình nếu từ đây chàng không còn hiện diện trong cuộc đời của nàng nữa. Những giọt nước mắt ấy khiến cho Quân Vũ cảm thấy đau lòng.

- Anh không muốn chấm dứt tình bạn giữa chúng ta nhưng nếu em không bằng lòng xin lỗi Minh Thư thì anh buộc phải làm việc đó.

- Anh Quân Vũ...anh cho em thời gian...suy nghĩ...có được không?

- Em cứ suy nghĩ đi rồi em sẽ thấy mình đã xúc phạm Minh Thư đến thế nào. Một lời xin lỗi anh nghĩ hãy còn nhẹ!

Quân Vũ nói xong, gác điện thoại, không chờ Huệ Trinh trả lời. Chàng đến bên cạnh Minh Thư, nâng nàng dậy, để đầu nàng tựa vào vai mình và khẽ nói:

- Xin lỗi em, Minh Thư! Xin lỗi đã để cho người khác xúc phạm đến em.

- Anh Quân Vũ! - Minh Thư ghen ngào ôm chặt lấy chàng - Anh đừng bao giờ bắt em phải xa anh. Anh cho phép em sống bên anh để lo lắng cho anh...cho đến khi nào anh tìm được một người vợ mà anh yêu thực sự.

Những lời tha thiết của nàng khiến trái tim chàng rung động nhưng rồi chàng lại thờ dãi.

- Anh sao vậy?- Nàng ngược lên nhìn chàng lo lắng.

- Cái bài thơ đó...- Chàng khẽ cắn môi và nói một cách khó khăn-... không phải là em viết cho Trung Hữu hay sao?

- Chao ôi! - Nàng thở ra một hơi dài nhẹ nhõm- Khi anh bằng tuổi em, chắc anh cũng phải có những lúc mơ mộng như em! Khi mà người ta vẽ lên trong tâm hồn mình một người tình tưởng tượng và tâm sự với người đó những mơ ước của chính mình. Em không yêu Trung Hữu và cũng không yêu ai cả. Đối với em còn quá sớm để nghĩ đến tình yêu..Không phải là anh đã từng nói với em không cần nghĩ ngợi gì cả, em chỉ làm cho anh hai việc, một là học thật giỏi, hai là làm em gái ngoan của anh ". Anh Quân Vũ, bây giờ em muốn làm hai việc đó.Từ đây về sau anh đừng nghĩ tới việc phải tìm cho em một ai đó xứng đáng để gả em cho họ. Để em học cho xong đại học, rồi sau đó nếu em ưng ý một ai, em sẽ tự nói cho anh biết.

- Còn em...em cũng không được nói là sẽ bỏ ra đi khi một ai đó nói câu gì khiến em buồn lòng. Lần trước, vì Huệ Trinh em đã bỏ anh mà đi, và lần này cũng vì Huệ Trinh mà em định lập lại hành động đó của mình lần nữa.

- Em nói vậy sao?

- Vậy chứ lúc này ai đã khóc thút thít và nói với anh: "Em không biết mình có phải ra đi lần nữa hay không!"

- Em xin lỗi....- Nàng xấu hổ úp mặt vào vai chàng -...em hứa với anh là em sẽ chẳng bao giờ nói câu đó nữa.

- Minh Thư, em phải nhớ....- Chàng nâng mặt nàng lên và bắt nàng nhìn thẳng vào mắt chàng -...Anh Quân Vũ của em không bao giờ chấp nhận cưới một người đàn bà làm vợ mà người đó đã từng xúc phạm đến Minh Thư! Bây giờ thì em đi thay áo đi rồi còn nghĩ ngợi nữa chứ! Và từ đây về sau không được cứ mỗi chuyện là mỗi mít ướt với anh! Em cứ nghĩ lúc nào anh Quân Vũ của em cũng thương em là được!

CHƯƠNG 19-20

- 19 -

Quân Vũ trở về trở phòng mình, không bật đèn lên mà nằm dài trên giường và chìm đắm trong hạnh phúc đang dâng lên giữa lòng. Chàng nhớ đến những lời nói lúc nãy của Minh Thư và lẩm bẩm: "Rõ ràng là nàng yêu mình....rất yêu mình!" Anh đừng bao giờ bắt em phải xa anh. Anh cho phép em sống bên anh để lo lắng cho anh... cho đến khi nào anh tìm được một người vợ mà anh yêu thực sự." Không phải là nàng vì yêu mình mà đã nói vậy sao? Và rồi cái đêm từ nhà Thiệu Vỹ trở về, trong cơn say mình vẫn còn nhớ nàng đã nói một câu: "Em sẽ ở bên anh suốt đời nếu mà.....anh cho phép em được làm điều đó!" Chao ôi, Minh Thư! Anh không ngu ngốc đến nỗi không biết là em yêu anh nhưng anh cho phép em kéo dài những ngày mơ mộng này thêm một chút, anh yêu cái ngây ngất mà anh đã trải qua....khi anh yêu em mà vẫn chưa thổ lộ cùng em. Anh cũng yêu cái e ấp trên đầu mày, cuối mắt của em khi em yêu anh Quân Vũ của mình mà vẫn không dám nói. Có phải là anh quá lãng mạn không Minh Thư khi đã làm như vậy? Nhưng em cũng lãng mạn như anh khi sáng tác bài thơ đó cho anh mà nhất định không chịu thú thực cho anh biết. Không phải một nhà thi sĩ đã từng nói thế này sao:

Ôi giây phút huy hoàng của tình ái

Là khi mà anh chưa nói anh yêu em!

Trong lúc tâm hồn Quân Vũ bình bồng trong hạnh phúc thì trái tim của Minh Thư cũng bay bổng trên mây. Có lẽ anh Quân Vũ yêu mình! Hôm mình đi party với Trung Hữu anh ấy đã giận muốn điên lên. Và bây giờ anh ấy lại thả dãi vì nghĩ là bài thơ của mình viết cho anh ấy để tặng ột ai đó. "Từ đây về sau, anh không để cho bất cứ ai làm cho em đau khổ." Anh ấy không biết mình đã xúc động thế nào khi nghe câu nói đó. Quân Vũ! Em biết có một ngày anh sẽ nói yêu em và ngày đó sẽ là ngày hạnh phúc nhất của đời em.

Ngày hôm sau, Huệ Trinh gọi điện thoại đến xin lỗi Minh Thư như Quân Vũ đã yêu cầu nàng làm vậy. Nàng không muốn mất chàng, mất người đàn ông mà nàng đã yêu suốt mười mấy năm trời. "Mình đã hành động một cách ngu ngốc vì ghen tuông, mình phải làm lại từ đầu để khôi phục cái hình ảnh tốt đẹp mà anh ấy vẫn nghĩ về mình", cô gái tự nhủ, cố nắm trong tay một chút hy vọng cuối cùng.

Hai ngày nữa trôi qua êm ả và tối đó khi ngồi dùng cơm với Minh Thư Quân Vũ đã hỏi nàng:- Cuối tuần này em có muốn cưỡi ngựa và đi săn với anh không?

- Ở đâu hở anh?- Nàng mừng rỡ hỏi.

- Hồi sáng nay Lệ Hằng có gọi điện thoại đến cho anh. Gia đình Lệ Hằng có một trang trại chỉ cách Đài Bắc hai tiếng lái xe. Trang trại đó tiếp giáp với một khu rừng khá lớn và thảnh thơi cô ấy vẫn tự hợp bạn bè, tổ chức săn bắn để thay đổi không khí một chút. Những người sống ở thành phố thường có cái cảm giác tù túng và muốn làm một cái gì đó để cuộc sống của họ trở thành thị vị hơn.

- Chị Lệ Hằng có mời ai nữa không anh?

- Cô ấy nói có mời thêm vài người bạn, anh cũng chẳng hỏi là ai. Mục đích anh là muốn đưa em lên đó để em có dịp cưỡi ngựa, săn bắn, đi dạo trong rừng bởi vì anh biết đôi khi em cũng rất nhớ Kỳ Sơn. Lệ Hằng tình tình rất phóng khoáng, cô ấy nói anh đưa thêm bạn bè và người thân tới càng vui. Biệt thự nghỉ mát của trang trại rất đồ sộ, tha hồ muốn chứa bao nhiêu người cũng được. Em bằng lòng đi với anh chứ, Minh Thư?

- Nghe anh kể là em đã muốn đi rồi. Bao giờ mình lên đường hờ anh?

- Chiều thứ sáu này chúng ta đi đến chiều chủ nhật trở về. Hai ngày tuy ngắn ngủi nhưng cũng hứa hẹn nhiều thú vị. Chỉ còn một hai, ngày nữa thôi, em phải lo gáo bài trước cho tuần tới vì cuối tuần này chúng ta đã dành hết thời gian cho việc giải trí rồi.

- Điều đó đối với em không khó khăn gì cả vì em lúc nào cũng rất là chăm, có khi em còn chuẩn bị bài mới trước khi thầy giảng nữa!

- Như vậy thì anh yên tâm! Ngày mai anh sẽ có một món quà cho em.

- Quà gì hờ anh?

- Bí mật, ngày mai anh mới nói cho em biết.

Tối hôm đó Minh Thư ngủ một giấc thật say. Trong mơ nàng thấy mình về Kỳ Sơn, ngồi trên lưng Hoàng mã và phóng ngựa suốt ngày trên thảo nguyên. Khi chia tay với Hoàng mã, con ngựa trung thành vùng vằng không muốn xa chủ. Nó đã hí lên những tiếng thật buồn còn Minh Thư thì khóc. Lúc tỉnh

dậy, Minh Thư thấy một giọt lệ vẫn còn đọng trên khóe mắt của mình.

Ngày hôm sau Quân Vũ trở về với một hộp quà trên tay.

- Mở ra đi!- Chàng mỉm cười thúc giục cô em gái nhỏ - Rồi em sẽ rất là thích thú khi mặt nó.- Chao ôi,đẹp quá!- Minh Thư reo lên khi mở hộp quà ra và thấy một bộ jean trắng thật tuyệt vời trong đó kèm theo đó là đôi boot cưới ngựa màu trắng và chiếc nón kỹ sĩ cũng màu trắng nốt.

- Em thấy nó thích hợp với em chứ?- Chàng khẽ hỏi, hân hoan khi nhìn gương mặt đầy thích thú của nàng.

- Em thích lắm, em muốn thử nó ngay bây giờ! Anh mua những thứ này ở đâu vậy?

- Ở Đài Bắc có một nơi chuyên bán những loại hàng này. Đối với Kỳ Sơn của em thì việc cưỡi ngựa là một việc thông thường nhưng Đài Bắc nó lại trở thành một môn thể thao của giới giàu sang. Phải có tiền để tậu trang trại mua những con ngựa cự phách, rồi tham gia những lớp dạy cưỡi ngựa, sắm sửa tất cả những vật dụng có liên quan đến môn thể thao này, Đối với những người làm ăn ở Đài Bắc, đây là một kỹ nghệ hái ra tiền. Những người giàu có ở thành phố này họ không bao giờ tiếc tiền vì muốn hưởng thụ càng nhiều càng tốt.Không phải chỉ bộ đồ kỵ mã mặc trên người mà giày,nón, yên ngựa, roi điều khiển ngựa ...vv..và v.v... đều là những thứ vô cùng đẹp đẽ và tinh xảo và để có tất cả những thứ đó, họ phải bỏ bộn tiền ra để sắm. Nếu Minh Thư xem phim thấy các công tử, tiểu thư trên màn ảnh khi cưỡi ngựa ăn mặc ra sao thì ở ngoài đời, khi cưỡi ngựa, những nhà giàu Đài Bắc họ cũng ăn mặc thanh lịch như vậy.- Bạn của chị Lệ Hằng chắc cũng toàn là những người giàu có phải không anh?

- Đương nhiên rồi vì gia đình cô ấy rất giàu. Đi cưới ngựa, săn bắn cũng là dịp để họ phô trương thời trang cho nên anh Quân Vũ của em không muốn cho em thua kém bất cứ ai cả, nhất là khi cô em gái của anh lại xinh đẹp như vậy!

- Anh Quân Vũ! - Minh Thư ngã vào lòng chàng, thì thầm - Sao anh lại thương em đến thế hở anh?

- Tại vì Minh Thư cũng thương anh, không phải sao? - Chàng cười, nụ cười khiến nàng rung động cả lòng - Em xứng đáng để cho anh chăm sóc em như vậy, còn bây giờ thì mặc bộ áo này vào cho anh xem thử, nó là bộ áo mà anh ưng ý nhất trong tiệm.

Minh Thư như con gió chạy vụt vào trong phòng, cô bé giống như đang lướt đi trong hạnh phúc. Nhìn dáng điệu tung tăng của Minh Thư, trong lòng Quân Vũ ngập tràn niềm vui: " Ít ra thì anh cũng làm được cho em một cái gì đó... để em thấy cuộc đời này rất là đáng sống ".

Mười phút sau nàng mở cửa và xuất hiện trước mắt chàng trong bộ quần áo kỳ mã hết sức thời thượng. Bộ jean trắng ôm khít thân hình Minh Thư, đôi boot trắng mềm mại làm tôn dáng người thanh thoát và đài các của cô gái. Chiếc mũ xinh xinh trên mớ tóc đen huyền mang lại cho nàng một nét đẹp rất man dại.

- Em trông rất tuyệt vời! - Chàng cười khi thấy công khó mà mình bỏ ra rất là xứng đáng - Minh Thư, mỗi bộ áo mang đến cho em một vẻ đẹp khác nhau!

- Anh Quân Vũ!- Nàng xúc động ngã vào lòng chàng và thủ thỉ - Anh có cho Minh Thư được sống với anh suốt đời

không?

- Làm sao anh không cho em sống suốt đời với anh chứ! Nhưng em không ngại khổ vì người chị dâu tương lai của em sao...nếu như tính tình cô ta dữ dằn quá! - Chàng nói đùa.

- Khổ cách nào Minh Thư cũng chịu được, miễn là Minh Thư được sống gần anh.

Giọng nàng thở thê khiến lòng chàng vô cùng xúc động.

- Tại sao phải chịu khổ vì anh như vậy?

- Vì trong cái khổ khi sống với anh em tìm được một thứ hạnh phúc mà nghĩ còn hơn rất nhiều cái hạnh phúc khi em trải qua một cuộc đời bình an với những người khác.

- Minh Thư....- Chàng xúc động thốt lên -....em có nhiều câu nói khiến cho anh ghi nhớ mãi nhưng câu nói này của em thì anh nhớ suốt đời.- Và rồi chàng khẽ bảo:

- Chiều mai chúng ta lên đường rồi nên tối nay phải chuẩn bị hành lý. Bây giờ chúng ta bắt tay làm cho xong việc này. Ngày mai năm giờ anh tan sở, anh sẽ về nhà đón em và lúc đó em phải sẵn sàng để lên đường.

Nàng nhỏ dạ và ngoan ngoãn làm theo lời chàng.

Tối đó Minh Thư mỉm cười khi ngả đầu trên gối và ngẫm nghĩ: "Để xem anh ấy còn chạy trốn được tình yêu của em trong bao lâu khi mà em một lòng một dạ yêu anh như vậy. Quân Vũ, em không dám nói thẳng với anh là em yêu anh nhưng em hy vọng rồi có một ngày nào đó, chính anh sẽ nói ra với tình cảm thật của lòng mình."

Còn Quân Vũ thì bâng khuâng tự nhủ: "Sao nàng càng lúc

càng đáng yêu như vậy....càng lúc càng nói những câu khiến mình xao động của lòng. Nàng không giống như những người con gái khác, mỗi ngày mình cảm thấy nơi nàng những điều mới lạ. Minh Thư giống như một khu rừng bí mật, ngay cả tiếng thì thầm của khu rừng mỗi ngày nghe cũng khác, chưa nói trong sâu thẳm của khu rừng còn có những điều kỳ bí mà mình chưa biết hết!"

Hai người sống ngây ngất như trên mây, cảm thấy mỗi ngày của họ bừng sáng lên trong ánh hào quang chói lọi của tình yêu, một thứ tình yêu chưa nói ra lời mà hàm chứa trên đầu mày cuối mắt, đến nỗi những người xung quanh họ đều có thể nhận thấy từ họ cái hạnh phúc vô cùng, vô tận ấy mà không biết hạnh phúc đến từ đâu.

Chiếc xe lướt đi trên con đường êm ái. Cảnh vật hai bên đường xanh ngát một màu, có lúc là những cánh đồng thơm mùi mạ mới, có lúc là những ngôi nhà xinh xinh in bóng xuống dòng sông. Minh Thư mê mải ngắm nhìn cảnh đẹp, thấy hai giờ đi trên đường sao trôi qua quá nhanh. Thoắt một cái từ xa đã thấy những đầu hồi nhọn hoắt màu trắng của ngôi biệt thự vươn cao trên nền trời.- Chúng mình sắp tới nơi rồi phải không anh?- Nàng khẽ hỏi.

- Sao em biết hay vậy?

- Ngôi biệt thự đó quá đặc biệt, trông giống như một tòa lâu đài trong chuyện cổ tích, đương nhiên chủ nhân của nó phải là chị Lê Hằng rồi.

- Bên trong ngôi biệt thự còn đẹp hơn nhiều vì được trang trí theo kiểu cổ điển. Không phải tháng nào Lê Hằng và gia đình cũng tới đây nhưng lúc nào ngôi biệt thự này cũng sạch sẽ, tinh tươm, họ mượn của một đội quân người làm trong ngôi

biệt thự. Đời sống của giới thượng lưu Đài Bắc là như thế đấy Minh Thư ạ!

- Trong những người khách đến với ngôi biệt thự này, chỉ có em không phải là người của giới thượng lưu!

-- Nhưng dưới mắt anh, em hơn hẳn tất cả bọn họ!

- Anh nói thật chứ?

- Anh nói thật! Họ như những bông hoa được chưng trong những chiếc bình ly sang trọng nhưng thế giới của họ nhiều lắm cũng chỉ là ngôi biệt thự bé nhỏ này, còn Minh Thư của anh là một bông hoa rừng thơm ngát nhưng thế giới của em là cả bầu trời.

- Anh Quân Vũ... - Người con gái xúc động thốt lên -.....không phải chỉ có em mà cả anh cũng có những câu nói làm người ta phải nhớ trọn đời.- Đến một lúc nào đó anh sẽ mang em về thế giới thênh thang mà em đã từng sống để em có thể tung tăng với con Hoàng mã của em trên những cánh đồng cỏ mịn như tơ, anh không muốn mỗi ngày em bị gò bó trong ngôi nhà chật hẹp của anh, và anh nghĩ không bao lâu nữa anh có thể thực hiện điều đó cho em. Anh muốn mua một trang trại lớn ở gần vùng thảo nguyên nhưng không xa thành phố như ngôi làng Kỳ Sơn của em. Anh muốn đưa con Hoàng mã của em đến đó và mỗi cuối tuần em lại có dịp đến thăm nó và sống với thiên nhiên theo cách mà em thích.

- Thật ư anh?

- Anh mong là anh thực hiện được. Từ lúc về Kỳ Sơn tìm em và nhìn em tung tăng với con Hoàng mã trên những cánh đồng cỏ ngát xanh là anh đã có ý nghĩ đó rồi. Anh đã nhờ

người quen tìm cho anh trang trại và anh nghĩ trong vòng một tháng nữa anh có thể kết thúc việc mua bán này. Anh đang điều đình giá cả với người chủ, hy vọng anh có thể mua lại trang trại của họ trước khi họ xuất ngoại.

- Anh Quân Vũ.....- Minh Thư reo lên hồn nhiên như một đứa trẻ -...và lúc đó cứ mỗi cuối tuần chúng ta đều đến đó phải không anh?- Anh hy vọng như thế! Suốt ngày cứ bù đầu với công việc trong cái thành phố tù túng này, có lúc chúng ta sẽ trở nên ngột thở mất. Trước đây thì cuối tuần anh lại lao vào những cuộc vui thâu đêm suốt sáng với bạn bè nhưng bây giờ thì anh không muốn như vậy nữa. Anh thích tìm đến những thú giải trí tao nhã hơn nhất là khi anh có Minh Thư bên cạnh. Lòng Minh Thư cảm thấy ấm áp khi Quân Vũ thốt ra câu đó.

Xe dừng lại trước cổng biệt thự, Lệ Hằng từ trong tươi cười bước ra đón khách. Nhưng vừa nhìn thấy Minh Thư là nàng đã thốt lên kinh ngạc:

- Chao ôi! Cô bạn gái xinh đẹp của đạo diễn Trung Hữu đây mà! Rất hân hạnh được đón tiếp em, Minh Thư ạ!- Rồi quay sang Quân Vũ, nàng hỏi- Cô Minh Thư đây là....

- Em kết nghĩa của anh đó! - Chàng tươi cười trả lời nhưng trong lòng không khỏi cảm thấy khó chịu khi Lệ Hằng bảo Minh Thư là bạn gái của anh chàng đạo diễn đẹp trai kia.

- Chị Lệ Hằng.....- Minh Thư vội vàng đính chánh-.....em không phải là bạn gái của Trung Hữu, em chỉ là bạn của anh ấy mà thôi.

- Thế ư? Chị lại không biết điều này. Buổi party hôm đó, mọi người cứ kháo nhau rằng cô bạn gái Trung Hữu sao mà xinh

đẹp tuyệt trần như vậy!

- Chỉ là sự hiểu lầm! - Minh Thư thẹn thùng nói.

- Thế nào?- Lệ Hằng lại trêu tiếp - Em không thích nhà đạo diễn tài hoa của chúng tôi à? Chà! Minh Thư! Để chị nói cho em biết, sắp tới đây anh ấy sẽ trở thành phó giám đốc của đài truyền hình, em không ngờ rằng đến anh ấy là sẽ bị các cô khác tranh mất đấy!

- Em còn đang đi học mà.....cho nên chưa nghĩ đến chuyện tình yêu....- Học thì học, yêu thì yêu chứ có sao đâu! - Lệ Hằng mỉm một nụ cười hồn nhiên, rồi không biết đùa hay thật nàng vui vẻ nói tiếp - Minh Thư không biết chứ lúc chị mới học lớp mười là chị đã thầm yêu, trộm nhớ anh Quân Vũ của em rồi!

- Chao ôi, đừng có tin lời nói của Lệ Hằng...- Quân Vũ xen vào, bảo với Minh Thư..... lúc ấy Lệ Hằng là hoa khôi của toàn trường, cô ấy làm gì mà phải thầm yêu, trộm nhớ anh chứ!

- Có đấy và bây giờ vẫn vậy! - Cô gái xinh đẹp có nụ cười tươi như hoa khoác tay Quân Vũ một cách tự nhiên rồi nói - Thôi bây giờ chúng ta vào nhà, những người khác đã đến đông đủ cả rồi, chỉ có anh và Minh Thư là trễ nhất.

Mặc dù Lệ Hằng không cố ý và đó chỉ là một cử chỉ tự nhiên mỗi khi nàng gặp Quân Vũ nhưng nhìn thấy người phụ nữ xinh đẹp này khoác tay người đàn ông mà mình yêu, Minh Thư không khỏi cảm thấy buồn.

Ba người bước vào phòng khách của biệt thự. Cách bài trí quá sang trọng và thanh nhã khiến Minh Thư không khỏi kinh

ngạc vì nàng mới đến đây lần đầu nhưng điều khiến cho nàng kinh ngạc hơn nữa chính là những người đang hiện diện trong phòng khách. Nàng khẽ cắc ngón tay xem mình tỉnh hay mơ khi trước mặt nàng là Huệ Trinh, Khánh Ngọc và Trung Hữu. Trung Hữu ngạc nhiên khi trông thấy Minh Thư. Chàng tiến đến bên nàng, đỡ lấy chiếc xách tay rồi vui vẻ nói:

- Anh không ngờ em cũng đến tham gia cuộc họp mặt này. Lúc Lê Hằng đưa ra ý kiến, anh đã định rủ em đi rồi nhưng mà...- Nói đến đó chàng liếc nhìn Quân Vũ...vì đi cả hai ngày đêm nên không biết ông anh kết nghĩa của em có bằng lòng cho em đi không, hay là anh ấy sẽ nghi ngờ là anh bắt cóc em gái của anh ấy!

- Chà.....Trung Hữu! - Quân Vũ mỉm cười -...Tôi đâu có khó khăn đến nỗi như vậy chứ? Nhưng e là không có tôi Minh Thư không chịu đi với anh đâu...cô em gái nhỏ của tôi đã quen lẫn quần bên cạnh tôi rồi! Có phải thế không Minh Thư?

- Minh Thư e then nép vào người Quân Vũ, tuy nàng không nói ra nhưng cử chỉ đó cũng đã là một câu trả lời đầy đủ.

- Huệ Trinh, em cũng đến tham gia cuộc săn bắn này à? - Quân Vũ hỏi và tiến lại gần cô gái, cảm thấy phải nói một câu gì đó để an ủi nàng sau cuộc cãi vã lần trước của họ cũng về chuyện Minh Thư.

- Lẽ ra em không đi rồi.- Huệ Trinh than thở - Lúc này không biết tại sao em lại bị xuống tinh thần như vậy, làm gì cũng không xong và cũng chẳng muốn đi đâu. Nhưng nghe Lê Hằng nói anh sẽ tham gia cho nên em cũng quyết định đi!

- Nghĩa là anh Quân Vũ đây có một hấp lực rất lớn...- Trung Hữu bông đùa -.... cho nên anh ấy mà đã xuất hiện thì các

người đẹp không thể nào vắng mặt.- Tôi mà có cái hân hạnh như vậy sao?- Quân Vũ khiêm tốn nói, rồi quay qua Khánh Ngọc, chàng bảo - Em cũng có bí mật quá nhỉ, nhận lời mời của Lệ Hằng đến đây mà không cho anh biết một tiếng.

- Em ư?- Khánh Ngọc còn đang kinh ngạc khi biết được người anh kết nghĩa của Minh Thư mà Dương Thiệu Vỹ nói trước đây lại chính là Quân Vũ, nàng chưa kịp định thần nên lúng túng - Em....em... cũng muốn dành cho em một sự ngạc nhiên.

Trung Hữu mỉm cười:

- Như vậy mọi người ở đây đều quen biết nhau cả nhưng vì Lệ Hằng muốn làm cho tất cả bất ngờ nên không cho biết trước ai sẽ tham dự. Tôi nghĩ rằng sau cuộc họp mặt này, tình bạn giữa chúng ta lại càng khắn khít hơn.

Câu nói của Trung Hữu khiến cho bầu không khí thêm phần thân mật. Lệ Hằng đưa Quân Vũ và Minh Thư đến phòng riêng của mỗi người. Lệ Hằng vui vẻ nói:

- Em chọn hai phòng sát nhau dành riêng cho hai anh em. Anh Quân Vũ và Minh Thư đi đường xa chắc mệt, tắm một cái cho khỏe đi rồi chúng ta sẽ dùng cơm chiều với nhau.

Nói xong nàng xuống bếp hối thúc người làm chuẩn bị buổi tối thịnh soạn để đãi các bạn. Phòng ăn của ngôi biệt thự có không khí ấm áp, sáu người trẻ tuổi vừa ăn vừa chuyện trò vui vẻ với nhau.

Họ dùng cơm xong thì trời cũng sắp tối. Lệ Hằng nhìn mọi người khẽ bảo:

- Các bạn người nào cảm thấy mệt thì nghỉ ngơi sớm, còn ai

khỏe khoắn thì cứ tha hồ đi dạo. Đêm nay có trăng thật là mơ mộng, bỏ qua một đêm thơ mộng như thế này thật là uổng phí! - Rồi quay sang Quân Vũ, nàng hỏi nhỏ:

- Chắc là anh không mệt chứ?

Chàng cười:- Anh hả? Anh thức đến sáng mai vẫn còn được! Thế nào? Em định ngày mai sẽ tổ chức cuộc đi săn chứ?

- Em nghĩ ngày mai chúng ta cưỡi ngựa đi dạo, tổ chức một cuộc picnic trong rừng cho thật vui nhộn. Ngày kế đó thì hãy đi săn, anh thấy thế nào có được không?

- Thú thực, anh thì không muốn đi săn chút nào chỉ muốn cưỡi ngựa dạo chơi thôi. Những con vật hiền lành, xinh xắn như vậy, ai mà nỡ tước đi sinh mệnh của chúng chứ!- Nhưng đi săn mới khiến cho con người vừa say mê, vừa hồi hộp và cuối cùng còn có được cái cảm giác chiến thắng nữa!

Một giọng nói sắc sảo cất lên khiến ai cũng quay lại nhìn và người nói câu đó chính là Khánh Ngọc. Quân Vũ mỉm cười:

- Ai cũng biết Khánh Ngọc là thiện xạ, trong môn thể thao này thì anh đoán chắc mọi người ở đây đều thua em cả.

- Chưa chắc đâu nhé?- Lệ Hằng lên tiếng - Anh Trung Hữu anh ấy cũng săn bắn tài tình lắm. Để rồi xem anh ấy và Khánh Ngọc ai hơn ai.- Rồi nàng ngược lên nhìn Quân Vũ:

- Lúc nãy anh bảo là anh không mệt, vậy thì đi dạo với em một chút đi!

- Quân Vũ mỉm cười - Nhưng không phải lúc nào em đòi thì anh cũng sẽ chiều theo em đâu nhé!

- Một lần này thôi, Quân Vũ ạ! Nếu trăng không đẹp như vậy

thì em đòi nào rủ anh đi.

- Em cùn đi chứ, Minh Thư?- Quân Vũ hỏi.

- Cô bé lắc đầu, trong lòng dâng lên một cảm giác tủi thân và thấy ai đó vừa lấy đi một cái gì thật là quý giá đối với mình. Lệ Hằng dựa vào vai Quân Vũ, hai người men theo con đường lát đá trắng dẫn ra vườn hoa ở phía sau biệt thự.

"Cô ta sẽ nói gì với anh ấy?", Minh Thư thầm nhủ,

"Lúc nào chung quanh Quân Vũ cũng có đàn bà vây quanh. Lệ Hằng không đáng ghét như Huệ Trinh, nhưng cô ấy cũng muốn cướp đi anh Quân Vũ của mình." Cô gái nhìn theo hai người, trong lòng như có một cái gì uất nghẹn. Mới hôm qua đây nàng còn nghĩ là chàng rất yêu mình dù không nói ra nhưng bây giờ mình cảm thấy mình quá nông nổi khi đã tự tin như vậy. Lệ Hằng còn sắc nước hương trời hơn cả Huệ Trinh, lại phóng khoáng và nồng nhiệt như thế, Quân Vũ của nàng có lúc cũng sẽ sa vào sự quyến rũ của cô ta.

- Minh cũng đi dạo đi, Minh Thư? - Một giọng êm ái cất lên và một bàn tay ấm áp nắm lấy tay nàng - Lệ Hằng nói rất đúng, hôm nay trăng đẹp như thế này, bỏ qua một cuộc đi dạo thật là uổng phí!

- Minh Thư ở trong tình trạng tiến thoái lưỡng nan, bởi vì nếu nàng không đi với Trung Hữu thì nàng sẽ phải ở lại và đối diện với hai người mà nàng không ưa thích. Khánh Ngọc miệng lưỡi cô ta thì quá ghê gớm rồi, còn Huệ Trinh thì cũng đã một phen nhục mạ nàng dù sau đó đã nói câu xin lỗi. Nghĩ vậy nên nàng bước theo Trung Hữu, để lại hai cô gái mà tâm sự đều rất giống nhau: rất ghét Minh Thư và muốn giành lại Quân Vũ của họ cho bằng được bằng bất cứ giá nào.

- Em không biết con bé ấy lại là em kết nghĩa của Quân Vũ. -
Khánh Ngọc tâm sự với Huệ Trinh và nói câu ấy bằng giọng
rất là bức tức - Chắc chị cũng mới biết mới biết điều này hả?

- Chị cũng mới biết đây thôi, có lẽ chỉ trước em một chút.-
Huệ Trinh nói mà gương mặt buồn rầu - Vì con bé ấy mà anh
Quân Vũ đã cãi nhau với chị.

- Chị có thể kể cho em nghe không? Khánh Ngọc nằn nì.

- Hôm trước chị có vé đi xem nhạc kịch, gọi lại mời anh Quân Vũ nhưng anh ấy lại bảo chị lấy luôn vé cho Minh Thư thì anh ấy mới đi. Thật sự thì chị nào có muốn Minh Thư đi cùng nhưng chị tò mò muốn biết Minh Thư như thế nào mà anh Quân Vũ lại chiều chuộng nó như vậy. Em có thể tưởng tượng được không, con bé ấy xuất hiện như một bà hoàng, mặc một chiếc ***rée lộng lẫy và xâu chuỗi ngọc nó đeo trên cổ cũng đắt tiền không kém. Trong giờ nghỉ giải lao, chị có dịp nói chuyện với nó mới biết đó là quà của anh Quân Vũ mang về từ Pháp cho nó. Em xem, nếu nó không đòi thì anh ấy đòi nào lại mua những món quà đắt tiền như vậy. Nó đã dùng sắc đẹp để mà mê hoặc anh Quân Vũ, t rai đơn gái chiếc sống chung nhà với nhau như vậy, chuyện gì mà không thể xảy ra. Con bé ấy cũng ghê gớm lắm chứ không phải là khù khờ đâu! Có thể nó đã hiến thân cho anh Quân Vũ cho nên việc gì nó muốn là anh ấy cũng chiều. Chị biết anh ấy đã phải tốn kém rất nhiều tiền bạc vì con bé Minh Thư, chị khuyên nó đừng lợi dụng lòng tốt của anh ấy, em biết nó phản ứng thế nào không? Nó dùng dùng nỗi giận và bỏ đi một cách rất hỗn láo. Rồi tối đó nó chẳng biết nó đã nói với anh Quân Vũ thế nào mà anh ấy giận dữ gọi đến nhà chị, mắng nhiếc chị đủ điều và buộc chị phải xin lỗi con bé đó nữa.

- Thế chị có xin lỗi nó không?

- Đòi nào chị lại làm như vậy! - Huệ Trinh đành phải nói dối để đỡ mất mặt với Khánh Ngọc - Nhưng sau việc ấy thì tình bạn giữa chị và anh Quân Vũ đã nhạt đi rất nhiều. Lúc này em cũng thấy, anh ấy nói chuyện với chị cũng vì lịch sự mà thôi chứ không còn thân mật như trước nữa và nhân lúc chị và anh ấy căng thẳng như vậy thì Lệ Hằng thừa nước đục thả câu!

- Vậy ư?", Khánh Ngọc thầm nghĩ, "Không phải là cả hai người đều đã tranh anh ấy với nhau suốt bao nhiêu năm sao? Nhưng không hai trong hai người sẽ được anh ấy vì cuối cùng người anh ấy chọn sẽ là tôi. Anh ấy có thể đùa giỡn với cả hai người, anh ấy có thể nô đùa với con bé Minh Thư, nhưng rồi cuối cùng Quân Vũ sẽ là bạn đời của Khánh Ngọc." Nàng ngưng một chút rồi nghĩ tiếp: "Nhưng cái con bé đáng ghét ấy, mình không thể nào mà không loại trừ nó. Mình làm thế nào có thể chịu nổi cái cảm giác nó sống ngày đêm bên cạnh người mà mình yêu. Sau cuộc vui này, con bé Minh Thư sẽ phải khăn gói ra đi khỏi nhà của anh Quân Vũ. Khi mình đã muốn thì chẳng ai ngăn mình được. Minh Thư! Đừng có mừng vội nhé! Khi tôi ra tay thì cô khắc sẽ biết tôi lợi hại đến thế nào! Làm sao tôi không thắng cuộc cho được khi ba mẹ tôi là chủ nhân của công ty Trường Đạt. Và giữa Minh Thư và Trường Đạt nếu phải chọn lựa thì Quân Vũ sẽ sẵn sàng bỏ rơi Minh Thư có thể có Trường Đạt trong tay!"

- Em nghĩ mà lặng người ra vậy? - Câu hỏi của Huệ Trinh kéo Khánh Ngọc trở về với thực tại.

- Em hả? Em nghĩ con bé Minh Thư chỉ là một thứ đồ chơi đối với Quân Vũ mà thôi, nếu không anh ấy đã không thân nhiên

đi dạo với Lệ Hằng trước mắt nó!

- Em có rẻ rành về con bé quá nhỉ? Em có thể nói cho chị biết một chút về thân thế nó hay không?

- Em biết từ đầu đến cuối về con bé ấy, từ lúc nó chân ướt chân ráo bước đến Đài Bắc này nữa kia!

- Thế à?

- Minh Thư chỉ là một con bé nhà quê, lớn lên ở một vùng đất rất nghèo nàn. Nghe nói sau khi nội nó chết, không ai lo cho nó nên nó đã lần mò lên Đài Bắc để tìm người dì bà con mong nương nhờ bà ta. Tình cờ người này lại là quản gia của nhà em. Lúc đầu vì bà ấy khẩn khoản van xin nên mẹ em đồng ý cho nó ở trọ và giúp việc trong nhà. Ấy thế mà không biết bằng cách nào nó đã lọt được vào lớp mười hai mà em đang học. Trong lớp học nó đã gây chuyện với em nhiều lần nên em bực mình bảo mẹ em đuổi cổ nó ra ngoài. Thế là người dì của nó đã liên lạc với anh Quân Vũ, có lẽ nhân lúc ấy đang tìm người giúp việc trong nhà nên gửi nó sang. Thoạt đầu thì em không hay biết chuyện này đâu, nhưng bây giờ thì em đã từ từ suy ra tất cả. Trước đây nghe bạn bè nói nó được một người anh kết nghĩa giàu có nhận về nuôi, em nào có biết người ấy là anh Quân Vũ. Nếu em biết thì nó đã không thể nào sống yên ổn trong nhà anh ấy mấy tháng nay. Thú thật với chị, chiều nay, lúc nó bước vào cùng lúc với anh Quân Vũ, em đã ngồi lặng cả người ra vì không ngờ mọi việc xảy ra như vậy. Em nghĩ dì của con bé Minh Thư thấy nó có nhan sắc nên đã tìm cách đưa nó đến để nó mời chài anh Quân Vũ. Không biết thì thôi, đã biết thì em sẽ ngăn chặn lại, nếu không thì anh ấy sẽ tàn gia bại sản vì nó. Em xem anh Quân Vũ như người nhà của em và anh ấy mà em lại điềm nhiên ngồi yên

cho được. Việc con bé này chị để em lo cho, nó chẳng có gì đáng để chị phải bận tâm đâu. Người mà chị cần chú tâm chính là Lệ Hằng. Nói thực cho chị, dù em quen biết chị và chị ấy cùng lúc, em vẫn thích chị hơn vì chị dịu dàng, hòa nhã. Chị đừng để anh Quân Vũ quá sa đà vào Lệ Hằng rồi có lúc dù muốn chị cũng gỡ không ra.

- Chị hiểu rồi, Khánh Ngọc! Nhưng em giúp chị tách con bé Minh Thư ra khỏi anh Quân Vũ nhé?

- Vâng, chị đừng lo! Việc đầu tiên là em sẽ tổng khứ di của con bé ấy khỏi nhà em, đó chỉ là cú dẫn mặt nó thôi, và cũng để trị tội bà di mưu mô của nó. Sau đó thì em sẽ còn nhiều phương cách khác. Lấy độc trị độc mà! Nó nghĩ nó thông minh nhất thiên hạ nhưng có người còn thông minh hơn nó. Chị không biết đâu, Minh Thư nó cũng ghê gớm lắm. Khi đi học, thì nó cặp với Dương Thiệu Vỹ, anh chàng bảnh trai nhất lớp em, về nhà thì nó cặp với anh Quân Vũ và lúc này chị thấy không, nó đang tìm cách quyến rũ anh chàng đạo diễn Trung Hữu, con bé này ai nó cũng không từ.

- Nó cặp với ai cũng được, chị không cần biết, nhưng em làm ơn tách rời nó ra khỏi anh Quân Vũ giùm chị. Nó là một người rất nguy hiểm!

- Còn chị thì đừng để Lệ Hằng lân la gần anh ấy, chị làm được chứ?- Khánh Ngọc nói khích Huệ Trinh vì nàng cũng gai mắt khi thấy Lệ Hằng quá thân mật với Quân Vũ trước mặt mình.

- Chị sẽ cố gắng vì cô ta cũng là tình địch của chị. Từ lúc Quân Vũ giận chị, anh ấy đến với Lệ Hằng nhiều hơn nhưng trước kia thì anh ấy thích chị hơn cô ta. Chị chỉ cần khôi phục hình ảnh dịu dàng, hiền thực khi xưa của mình thì anh Quân

Vũ không thể nào mà không trở lại với chị.

- Chị và Lệ Hằng cùng yêu anh Quân Vũ, vậy tại sao chị ấy lại mời chị đến đây làm gì? Không lẽ là muốn có thêm một tình địch hay sao?

- Có lẽ Lệ Hằng muốn cho chị biết bây giờ anh Quân Vũ nghiêng về phía cô ta. Lúc này, Lệ Hằng thân mật với Quân Vũ trước mặt chị, đó cũng là cách để nói vào mặt chị rằng: "Cô thua rồi, cô rút lui đi là vừa!"

- Vậy thì chị đến đây làm gì, nhìn chỉ gai mắt thêm thôi!

- Nhưng không đến thì không yên lòng, không có chị thì hai người đó còn thân mật với nhau đến mức nào nữa.

- Chà, bây giờ họ cũng đã thân mật với nhau quá rồi. Ai biết hai người ấy đang làm gì ở trong cái vườn hoa rộng bao la đó. Hay là chúng ta cũng giả vờ đi dạo trong hoa viên ấy đi, biết đâu chúng ta lại chứng kiến được lắm trò vui!

- Ủ nhĩ, ngồi đây cũng buồn chết! Để chị lấy áo khoác rồi chúng ta cùng đi!

- 20 -

Trong lúc hai cô gái ngồi tâm sự thì Trung Hữu và Minh Thư đi dạo với nhau trên con đường mòn rợp bóng cây trước biệt thự.

- Hôm ấy đi dự party về, em thấy vui không?

- Cảm ơn anh, em rất vui! Anh đưa em đến làm quen với những người nổi tiếng trong một môi trường mà ai cũng thềm muốn được bước vào.

- Em có ý bước vào ngành điện ảnh chứ?
- Bây giờ thì chưa! Em muốn trước hết học cho xong đại học. Chắc anh ấy đồng ý khi em làm như thế?
- Anh ấy rất tán đồng. Có trình độ vững vàng rồi thì rất vươn lên, và lúc đó chúng ta sẽ đi bằng tài năng chứ không phải vì quen biết hoặc bằng những phương cách mà người khác gọi là đi cửa hậu.
- Lúc được thăng chức phó giám đốc, có lẽ anh sẽ bận rộn hơn bây giờ nhiều lắm.
- Có lẽ là như vậy nhưng bù lại công việc anh cố định, không phải đi xa như trước. Lúc trước, có lần phải quay ngoại cảnh ột bộ phim, anh đã phải đi xa Đài Loan nửa năm. Anh không muốn phải xa nhà như vậy, nhất là sau khi lập gia đình, anh muốn lúc nào cũng ở bên cạnh người vợ của mình. Hai vợ chồng sống xa nhau, hôn nhân rất dễ bị rạn nứt.
- Ai mà được anh để mắt tới, người đó sẽ rất hạnh phúc.
- Anh đã để mắt tới một người rồi, và người ấy cũng biết anh để mắt tới họ nhưng họ vẫn chưa trả lời cho anh biết là họ có chút tình cảm nào với anh không?- Chàng nói rồi dừng lại, rồi nhìn sâu vào mắt nàng. Minh Thư then thùng cúi mặt, không dám nhìn thẳng vào mắt của Trung Hữu.
- Em vẫn muốn tiếp tục sống với người anh kết nghĩa của em ư? Anh ta đã có Lệ Hằng rồi, lúc này em có nhìn thấy rồi mà!

Minh Thư cố dấu nỗi buồn và đáp bằng giọng thản nhiên:

- Hai việc đó có dính dáng gì với nhau đâu? Anh Quân Vũ chỉ là anh kết nghĩa của em. Anh ấy có quyền đi với bất cứ ai mà

anh ấy thích.

- Em thật sự không thích anh ta chứ?

- Trung Hữu! Em chỉ là một đứa con gái mồ côi, được cấp sách tới trường là may mắn lắm rồi. Em không muốn nghĩ đến chuyện gì xa xôi cả. Bây giờ em chỉ dồn hết tâm trí vào việc học!

- Em nói thế thì anh yên lòng. Nhưng Minh Thư, anh muốn lập lại lần nữa với em là nếu ngày mai này, có một bất trắc gì xảy ra mà em không thể tiếp tục sống ở nhà Quân Vũ nữa thì ngôi nhà của anh lúc nào cũng mở rộng cửa để đón chào em.

- Em cảm ơn anh! - Minh Thư xúc động trước tình cảm tha thiết mà Trung Hữu đã giành ình nhưng tiếc thay chàng đã đi trễ một bước, khi chàng xuất hiện thì nàng đã mang cả trái tim của mình để dâng cho Quân Vũ.

- Em thấy lạnh! - Nàng khẽ nói - Hay là mình trở về nhà đi anh!

- Ừ, để em đi nghĩ sớm cho khỏe. Ngày mai hai chúng ta cười ngượng thi với nhau nhé, giống như lần đầu tiên anh phi ngựa đuổi theo để làm quen em trên thảo nguyên.

- Mới nghĩ đến việc đó em cũng thấy vui rồi! - Sự hồn nhiên trở lại với Minh Thư khi Trung Hữu nhắc đến kỷ niệm xưa.

Khi họ trở về thì thấy ngôi biệt thự im lặng như tờ nhưng ở phía sau vườn hoa thì có vẻ náo nhiệt.

- Chà, những người này làm gì ở ngoài đó nhỉ? Chúng mình ra xem thử đi Minh Thư!

- Em hơi mệt, em muốn đi nghĩ sớm. Hay là anh ra đó với họ

đi!

- Anh không muốn để em ở đây một mình. Thôi chúng ta cùng đi nghỉ vậy, còn có đến hai ngày vui trước mặt, cũng đâu có gấp gáp gì!

Tối đó Minh Thư không tài nào chợp mắt được, hình như thân mật giữa Quân Vũ và Lệ Hằng ban chiều khiến cho nàng cảm thấy thật buồn.

"Nếu chàng yêu mình, chàng không thể nào thân mật với người phụ nữ khác ở trước mặt mình, nhưng Lệ Hằng vừa lên tiếng là chàng đi ngay, còn để cô ấy khoác tay âu yếm như vậy."

Càng nghĩ nàng càng tủi thân đến rơi nước mắt và không khỏi cảm thấy tự ti. Cơ ngơi của gia đình Lệ Hằng đồ sộ như thế này, Lệ Hằng lại là nữ tài tử nổi tiếng, làm sao Quân Vũ không thích Lệ Hằng cho được. Mà không phải chỉ Lệ Hằng, ngay so với Huệ Trinh và Khánh Ngọc, nàng cũng thua kém họ. Gia thế của họ thật là hiển hách, còn nàng, nàng chỉ là một cô bé mồ côi với hai bàn tay trắng.

Đến giữa khuya hình như Quân Vũ mới trở vào nhà. Nàng nghe tiếng huýt sáo nho nhỏ quen thuộc của chàng, sau đó là tiếng mở nước trong phòng tắm, chàng có vẻ rất vui khi trải qua buổi đi dạo thơ mộng bên cạnh Lệ Hằng. Một lúc sau Minh Thư nghe thấy tiếng gõ cửa. Nàng nghĩ là Quân Vũ nhưng giận hờn chàng nên không thèm đáp lại.

- Minh Thư!- Lần này đúng là tiếng Quân Vũ vang lên.- Mở cửa cho anh đi, anh có món quà này muốn tặng cho em!

Minh Thư không trả lời. Tiếng gõ cửa im bật, chắc Quân Vũ

tưởng nàng ngủ nên đã đi rồi. Bỗng nhiên nước mắt nàng tuôn rơi kèm theo một nỗi khát khao được chàng ôm vào lòng, thèm nghe chàng nói một câu xin lỗi khi trước mặt nàng, chàng đã thản nhiên đi dạo với một người con gái khác. Rồi rốt cuộc không chịu đựng được nữa, nàng khoác áo và sang gõ cửa phòng chàng. Lập tức có tiếng chân bước ra, cửa mở, chàng đứng trước mặt nàng với gương mặt đẹp trai và tươi tắn hơn bao giờ hết.

- Anh biết thế nào em cũng qua nên anh không ngủ, chỉ thao thức đợi em. - Chàng kéo nàng vào phòng và khép cửa lại. Nàng không nói không rằng chỉ vùi mặt vào lòng chàng mà khóc.

- Lại giận anh rồi! - Chàng nâng gương mặt nàng lên và dùng tay lau những giọt nước mắt đang tuôn trào trên má.- Anh đi với Lệ Hằng có gì mà em phải khóc, đó chỉ là cử chỉ xã giao thôi mà. Lúc này anh rủ em đi cùng thì em không chịu, bây giờ thì lại khóc lóc với anh.

- Anh đã đi với cô ấy hết bốn tiếng rồi! - Nàng lại thốn thức - Cần phải xã giao với người ta lâu như vậy hay sao? Anh mang em lên đây rồi bỏ em một mình, nếu em biết vậy thì em đã không thèm đi!

- Minh Thư! Lúc này em lạ lắm!

- Em lạ thế nào?

- Lúc này..... em hư hơn trước. Lúc nào cũng làm nũng với anh và còn đeo riết theo anh nữa. Anh cứ thầm hỏi tại sao.

Nàng ngược lên nhìn chàng, đôi mắt thật là tha thiết:

- Nhưng anh cho em hư như vậy chứ?

Câu hỏi của nàng khiến chàng bật cười:

- Ủ,thì cho!
- Cho em làm nũng với anh chứ?
- Em biết câu trả lời của anh rồi mà còn hỏi.
- Và cũng cho em đeo riết theo anh?

Chàng gật đầu, không nhin được cười khi ngấm nhìn vẻ mặt phụng phịu của nàng.

- Vậy thì được rồi, anh đâu cần phải hỏi tại sao?
- Nè cô bé, sao mà em khôn quá vậy?
- Khôn như vậy mà còn vẫn bị anh bắt nạt!
- Em vẫn còn ầm ứ vì cái việc anh đi với Lệ Hằng hả? Cô ta là chủ nhà này, mình là khách mới thì cũng phải làm người ta vui lòng một chút. Và lại nếu anh từ chối Lệ Hằng trước mặt mọi người thì cô ấy sẽ mất mặt lắm. Nhưng lúc này em cũng đã đi dạo với Trung Hữu rồi mà!
- Em đâu có muốn đi với anh ấy, nhưng nếu em ở lại thì em phải đối mặt với Khánh Ngọc và Huệ Trinh, hai người này họ đều rất ghét em.
- Xin lỗi, Minh Thư! Anh lại quên nghĩ tới điều đó. Nhưng lúc này anh ra vườn hoa sau biệt thự với Lệ Hằng không phải là để tâm tình gì đâu mà vì muốn tìm một món quà để tặng em.
- Quà? - Minh Thư kinh ngạc - Quà gì hở anh?
- Quà đặc biệt, anh dấu kỹ nó nên em chưa nhìn thấy, Minh

Thư, em xem nè! - Chàng vừa nói vừa mang đến cho nàng một chiếc bao trong vắt và trong đó hình như lấp lánh những ánh hào quang.

- Chao ôi, tuyệt đẹp! - Nàng reo lên như một đứa trẻ và bao nhiêu dỗi hờn đã bay đi cùng một lúc, - Thì ra nãy giờ anh đi bắt đom đóm cho em?

- Chà....bây giờ cô bé hay làm nũng của anh mới biết! Lúc nãy nếu em chịu đi theo anh thì em tha hồ mà trải qua những phút giây vui nhộn. Lúc đầu chỉ có anh và Lệ Hằng, sau đó thì Khánh Ngọc và Huệ Trinh cũng tham gia. Nhưng mấy cô bắt đom đóm dở không thể tưởng. Chỉ có anh là bắt được cả bao đầy để mang về cho cô em gái cưng của mình. Như thế mà còn bị em rầy nữa đấy!

- Xin lỗi anh!- Nàng cắn môi e thẹn - Lúc này em không biết tại sao mình lại mau nước mắt đến như thế.Em lại trách lầm anh nữa rồi!

- Em mang bao đom đóm này về phòng đi, khi tắt đèn em sẽ thấy nó đẹp một cách thần kỳ. Và em dậy chúng ta lại có dịp cưỡi ngựa dạo chơi rồi.

- Anh Quân Vũ, em cảm ơn anh về món quà đặc biệt này.

- Cảm ơn suông vậy sao? Phải làm cái gì cho anh biết chứ!

- Nàng hôn vào hai bên má của chàng rồi e thẹn chạy về phòng mình.

"Chắc tại mỗi ngày mình mỗi yêu anh ấy nhiều hơn cho nên mới hay giận hờn vậy.Quân Vũ thì lúc nào cũng nghĩ tới mình, còn mình thì lúc nào cũng nghi ngờ anh ấy. Mình thật là đáng trách!", cô gái lẩm bẩm rồi ngấm nhìn bao đom đóm

đang phát sáng trong đêm. Tối hôm đó nàng ngủ một giấc thật say và trải qua những cơn mơ tuyệt đẹp.

Sáng hôm sau, sau khi dùng điểm tâm, sáu người trẻ tuổi chuẩn bị lên đường. Lúc đi trên hành lang, bất ngờ đụng mặt Minh Thư, Khánh Ngọc đã nói ra một câu thật là trịch thượng:

- Có cô gái nhà quê muốn đòi làm tiểu thư đài các. Cưỡi ngựa là môn thể thao của nhà giàu, nếu ai đó muốn tham gia mà không có kinh nghiệm và không có thực tài thì chỉ thót lên lưng ngựa để ngửi bụi của những người đi trước mà thôi.

Minh Thư nghe câu nói đó thì giận đến run cả người lên. "Lát nữa thôi, Khánh Ngọc....", nàng thầm nhủ, "...chỉ một lát nữa thôi cô phải rút lại những lời nói đó của mình."

Minh Thư vào phòng thay bộ jean trắng, mang boot trắng vào và đội chiếc nón màu trắng xinh xinh theo kiểu cổ điển của các tiểu thư quý tộc tây phương. Nàng trang điểm thật nhẹ, liếc nhìn mình trong gương và hài lòng với sắc đẹp của mình. Minh Thư biết chút nữa đây, tất cả các cô gái có mặt trong ngôi biệt thự này sẽ chú mục vào nàng để xem nàng ăn mặc thế nào và có lẽ cũng để cười ngạo nàng nếu nàng không theo kịp thời trang của họ.

- Anh Quân Vũ! - Nàng đến phòng chàng gõ cửa.

- Anh đã sẵn sàng rồi chứ?

Cánh cửa mở bật ra, Quân Vũ đứng trước mặt Minh Thư cũng trong bộ quần áo kỵ sĩ màu trắng, gương mặt chàng sáng ngời vì hạnh phúc khi ngắm nhìn người con gái mình yêu đang khoác trên người bộ y phục do mình lựa chọn.

- Anh mặc đồ kỵ sĩ trông thật là tuyệt vời! - Minh Thư lặng người ra một lúc và say đắm ngắm nhìn người đàn ông mà nàng yêu - Anh đã mua bộ này một lượt với bộ của em phải không?

- Đúng vậy, anh cố tình mua hai bộ màu trắng để chúng ta nhìn giống nhau. Một lát nữa anh sẽ nói với Lệ Hằng dành cho em con bạch mã nàng rất cưng. Em cưỡi con ngựa bạch mã này mới xứng với bộ áo mà em đang mặc. Thôi chúng ta ra ngoài ấy đi để tụ họp với mọi người luôn một thể.

Minh Thư và Quân Vũ bước vào phòng khách. Hai người đều trông cao nhẽ, thanh lịch và nổi bật trong bộ quần áo kỵ sĩ rất hợp với họ.

Ba cô gái ngồi trong phòng đều cau mày cùng một lúc, kể cả Lệ Hằng. Đây là thông điệp gì đây khi chàng trai tuần tú và cô gái xinh đẹp kia cùng ăn mặc giống nhau. Đó là một cách để mọi người hiểu là tình cảm của họ đã gắn bó với nhau sâu sắc đến mức nào, cũng như trong ngày lễ tình nhân, có nhiều cặp nhân tình đã ăn mặc cùng một kiểu.

Và điều làm cho ba cô kinh ngạc hơn nữa là bề ngoài tuyệt vời của Minh Thư. Hôm qua Minh Thư cố tình mặc một bộ y phục rất bình thường để đừng ai để ý tới nàng, bởi vì nàng muốn họ ngạc nhiên khi nàng xuất hiện sáng hôm nay với bề ngoài thật lộng lẫy. Khánh Ngọc là người cảm thấy bị tổn thương nhất. Rõ ràng Minh Thư đã vượt qua nàng, rực rỡ trong bộ y phục màu trắng trinh nguyên, từ đầu đến cuối tất cả đều hoàn hảo, hoàn hảo đến mức không có ai có thể tìm ra được bất cứ điểm nào để chê bai.

...Vừa ngắm nhìn Minh Thư, Khánh Ngọc vừa nghĩ thầm: "Càng lúc Minh Thư nó càng đẹp đến hoa cả mắt. Bộ quần áo

này chắc anh Quân Vũ đã đi lòng hết thành phố để mua cho nó nên mới trang nhã và sang trọng như vậy. Huệ Trinh nói đúng, Minh Thư đã tiêu không biết bao nhiêu tiền bạc của anh Quân Vũ, mình phải nhanh chóng loại nó ra khỏi vòng chiến nếu không thì "lửa gần rơm lâu ngày cũng bén", lúc đó mình chỉ còn cách ngồi khóc hận. Có cái đau nào bằng cái đau để cho người mình căm thù nhất vượt trội hơn mình. Mình là đại tiểu thư của một trong những gia đình danh giá nhất Đài Bắc, thế mà bây giờ lại ngồi lặng người ra ở đây để ngắm nhìn cái nhan sắc tuyệt vời của nó. Anh Quân Vũ, anh ấy đã bị nó mê hoặc rồi cho nên mới vung tiền qua cửa sổ như vậy. Sáng nay, hai người lại mặc chung một màu, một kiểu như thể muốn nói ọi người biết "chúng tôi là của nhau rồi". Nhìn anh ấy đứng cạnh nó, vẻ mặt hân hoan, mình tức muốn chết đi được. Lệ Hằng và Huệ Trinh cũng đang uất ức như mình. Con bé Minh Thư đã vượt qua mình một cách dễ dàng bởi vì anh Quân Vũ đã chấp cánh cho nó. Mình phải đẩy nó ra khỏi anh Quân Vũ càng sớm càng tốt, chặt phăng đôi cánh ấy đi để nó trở thành một đứa con gái nghèo nàn, hèn kém như xưa."

Trong lúc ấy, Huệ Trinh cũng bực tức không thua gì Khánh Ngọc. Chỉ có Lệ Hằng sau phút đầu kinh ngạc đã lấy lại bình tĩnh và vui vẻ nói:

- Anh Quân Vũ! Cả anh và Minh Thư đều trông rất đẹp. Chà! Cả em cũng mà phải ghen tị nữa đó!

Quân Vũ cười bảo:

- Em đứng lên và xoay một vòng cho anh xem nào! - Và thấy cô gái ngoan ngoãn làm theo ý mình, chàng bình phẩm- Em cũng xinh đẹp tuyệt vời chứ đâu có thua gì ai! Bảo chí đạo

này đều viết rằng trong những bông hoa của làng điện ảnh thì Lệ Hằng là bông hoa cao quý nhất và xinh đẹp nhất.

Lời khen ngợi khéo léo của Quân Vũ khiến cho lòng Lệ Hằng như nở hoa, cái cảm giác khó chịu lúc này đã bay đi đâu mất nhường cho sự vui vẻ, hồn nhiên cố hữu của nàng.

Còn Trung Hữu thì sao? Trong lòng chàng có nhiều cảm giác lẫn lộn nhau. Chàng không thể không ngả nón chào trước vẻ đẹp trai và lịch lãm của con người mà chàng xem là tình địch nhưng chàng cũng thấy trong lòng xốn xang khi hắn xuất hiện bên cạnh người chàng yêu trông quá đẹp đôi. Nhưng khi Minh Thư hướng đôi mắt đẹp nhìn về phía Trung Hữu thì cái dáng lộng lẫy và tuyệt vời đó của nàng đã khiến cho trái tim chàng rộn ràng lên.

- Em mặc gì cũng đẹp!- Chàng không thể không thốt ra câu đó- Lúc dự party đêm đó em trông thật là tuyệt và bây giờ cũng vậy.

- Anh Trung Hữu nói đúng! - Lệ Hằng vui vẻ góp vào - Ngày hôm qua gặp Minh Thư lần đầu tiên em đã nói một câu với anh mà không biết anh còn nhớ hay không. Đó là cô bạn gái của anh là người nổi bật nhất trong đêm dạ hội!

- Rồi không đợi cho Minh Thư phản đối hoặc có thời gian để đính chánh, nàng bước đến Quân Vũ, nắm tay chàng và nói với mọi người:

- Chúng ta ra thăm trang trại một chút đi! Ở đó có nhiều chú ngựa rất tuyệt vời để cho các bạn tha hồ chọn lựa,- Rồi quay sang Quân Vũ, Lệ Hằng vui vẻ nói - Đi với em, em sẽ chọn cho anh một con tuần mã xứng hợp với bộ áo kỵ sĩ mà anh đang mặc. Tin em đi! Em mà chọn thì anh sẽ không chê vào

đâu được.

Rồi Lê Hằng đưa Quân Vũ đi, làm như thể là chàng là của riêng một mình nàng vậy. Huệ Trinh và Khánh Ngọc cảm thấy tức tối nên cũng đứng lên, theo sát theo lưng họ. Trung Hữu bước đến nắm tay Minh Thư và khế bảo:

- Mình cũng đi theo họ đi! Trong trang trại của Lê Hằng có nhiều con ngựa rất tuyệt, nhưng anh muốn chọn cho em con tốt nhất!

Giọng nói nhiệt tình của Trung Hữu và ánh nắng rộn rã của một buổi sáng đẹp trời đã xóa đi rất nhanh cái cảm giác khó chịu của Minh Thư lúc này khi lần nữa Lê Hằng thân mật với Quân Vũ ngay trước mặt nàng. Minh Thư bước nhanh theo Trung Hữu, lòng hân hoan khi nghĩ rằng một chút nữa đây nàng sẽ được ngồi trên yên ngựa và nếm trải cái cảm giác tuyệt vời khi được phi nước đại trên lưng con bạch mã trong khu rừng ngập tràn nắng sớm sát ngay trang trại của Lê Hằng.

Trang trại rộng lớn, chuồng ngựa trông thật tinh tươm. Những chú ngựa cao lớn, đủ màu sắc đang cất tiếng hí vang khi thấy có người đến gần. Bị nhốt lâu trong chuồng chắc chúng cũng cảm thấy bồn chồn, muốn được có lúc phi nước đại trong những cánh rừng bát ngát.

- Minh Thư!- Quân Vũ gọi to và vẫy nàng lại gần - Chị Lê Hằng đã dành riêng cho em con bạch mã. Em đến xem có ưng ý không?

- "Người phụ nữ này thật là khôn ngoan..."Minh Thư tự nhủ, "....cô ta muốn tỏ ra hào phóng trước mặt Quân Vũ để lấy lòng chàng. Cô ta không tỏ vẻ hẹp hòi như Huệ Trinh nhưng

lại dùng mọi cách tấn công anh Quân Vũ của mình tới tấp cho đến lúc anh ấy đầu hàng mới thôi. Cô ta cố tình ghép mình cho Trung Hữu và gián tiếp khẳng định với mọi người rằng anh Quân Vũ là của riêng cô ấy!"

- Thế nào, em có thích không? - Lệ Hằng khẽ hỏi khi Minh Thư và Trung Hữu gần đến - Em mặc áo trắng thì nên cười con ngựa bạch cho hợp mắt. Trông bề ngoài nó yếu điệu như thế chứ nó là một con ngựa rất dẻo dai và phi nhanh không thể tưởng. Chị muốn anh Quân Vũ cười nó nhưng anh ấy lại muốn nhường cho em!

- Con bạch mã trông thật là đẹp, chị Lệ Hằng ạ! Minh Thư thật sự thích thú khi chú ngựa thò đầu ra khỏi chuồng và dạn dĩ liếm vào tay nàng. - Nhưng rồi Quân Vũ, anh ấy sẽ cười con ngựa nào đây?

- Đừng lo cho anh! - Quân Vũ cười đáp - Anh không kén chọn màu sắc, anh chỉ muốn cười con ngựa nào thật khỏe và phi nhanh nhất.

- Anh thích con ngựa nâu đàng kia là hợp nhất! - Lệ Hằng vừa nói vừa chỉ cho Quân Vũ thấy - Nó là con ngựa hung hăng nhất nhưng cũng kiệt xuất nhất trong những con ngựa mà em có. Anh lại đàng ấy coi thử xem có vừa ý không!

Quân Vũ đi theo Lệ Hằng trong khi đó Trung Hữu cũng đưa mắt tìm kiếm một chú ngựa thích hợp với mình. Khánh Ngọc nhân cơ hội Minh Thư đứng một mình, đã giả vờ đi ngang nàng và nói một câu vu vơ:

- Chao ôi, nếu không biết cười ngựa thì đừng có chạy nhanh đấy nhé! Hôm nay trong đám chúng ta mà có người ngã ngựa thì sẽ là một chuyện buồn cười chết được!

- Rồi không đợi phản ứng của Minh Thư, cất cao giọng gọi Huệ Trinh:

- Chị Huệ Trinh! Chị tới đây xem nè! Đôi ngựa vàng này trông xinh xắn quá, em chọn một, chị chọn một có được không?

- Huệ Trinh nghe Khánh Ngọc gọi thì bước tới ngay. Đi ngang qua Minh Thư, cô gái mỉm cười một nụ cười cao ngạo, có lẽ vì đã nghe thấy câu nói của Khánh Ngọc lúc nãy, ngấm ý miệt thị Minh Thư là thứ bần dân mà cũng học đòi vòi tới môn thể thao quý tộc.

Minh Thư biết hai người phụ nữ này rất căm giận mình vì cùng một lý do: Họ yêu Quân Vũ nhưng không được Quân Vũ đáp lại và họ cho nguyên nhân của sự từ chối của chàng bắt nguồn từ nàng.

- "Được, để rồi xem ai hơn ai!", nàng lẩm bẩm, "Đối với những người như thế, mình không cần phải phí lời. Để xem chút nữa ai là người dẫn đầu và ai là người phải ngửi bụi của ai?"

Lúc đó Trung Hữu cũng chọn được chú ngựa mà chàng ưa thích. Con ngựa đen, chân dài, có đôi mắt sáng như sao. Mọi người tụ họp trên khu đồng cỏ sát bìa rừng. Khánh Ngọc đề nghị:

- Chúng ta thử đua xem ai là người nhanh nhất - Cô gái nói câu này với vẻ tự cao tự đại vì tin vào tài cưỡi ngựa của mình

- Chị Lệ Hằng, chị nghĩ thế nào?

- Chị nghĩ như vậy cũng hay đấy! Nhưng không cần đua cũng biết em là người sẽ thắng rồi. Năm rồi không phải

chúng ta đã thử hay sao....và tất cả mọi người đều phải ngã mũ chào nhà quán quân cưới ngựa là em!

- Nhưng rồi năm nay có thêm người mới, biết đâu chừng người ta sẽ xuất sắc hơn em?- Nàng nói rồi liếc nhìn về phía Minh Thư.

- Thôi được!- Lệ Hằng mỉm cười - Như vậy thì sẽ càng thêm hào hứng. Chúng ta hẹn nhau thế này: cùng xuất phát ở đây và men theo con đường mòn duy nhất dẫn đến bìa rừng ở phía bên kia. Ai đến trước thì xem như người ấy thắng.

- Nhưng người thắng sẽ được gì nào? Khánh Ngọc lại hỏi.

- Những người thua tối nay phải bắt đom đóm tặng cho người thắng cuộc. Các bạn thấy được chứ?- Lúc này Huệ Trinh mới lên tiếng.

- Ý kiến hay! - Trung Hữu tán đồng - Hôm qua tôi và Minh Thư đi ngủ sớm, rốt cuộc đã không biết được cái cảm giác thú vị khi bắt đom đóm là như thế nào. Sáng nay nghe Lệ Hằng nói mới thấy tiếc. Đây là công việc mà người thắng hay người thua đều thích làm cả! Quý vị có đồng ý không?

Mọi người đều tán thành câu nói của Trung Hữu. Ngay lúc đó Huệ Trinh ghé tai vào Khánh Ngọc nói nhỏ:

- Một lát nữa em theo sát Minh Thư, đoạn nào vắng, không ai thấy... em ép cho nó ngã ngựa để cho nó mất mặt chơi. Như vậy mới gọi là dần mặt con bé ấy.

- Được em sẽ làm theo lời chị, chuyện đó dễ như trở bàn tay thôi, nhất là đối với những người mới tập tành cưới ngựa như nó. Có khi em chưa ra tay thì tự nó, nó cũng đã ngã rồi.

Ngay lúc đó, giọng của Trung Hữu vang lên:

- Vậy thì bây giờ chúng ta chuẩn bị. Tôi đếm tới ba là mọi người cùng xuất phát một lúc nhé!

"Một..... hai.....ba!", Trung Hữu vừa dứt tiếng thì Khánh Ngọc cười con ngựa vàng, bồm dãi, đã vọt lên phía trước. Trong lòng cô gái hí hửng vì nghĩ mình là người vô địch về môn cưỡi ngựa. Khánh Ngọc là người đầu tiên cho ngựa phi vào con đường mòn đi xuyên qua khu rừng rậm rạp, dẫn tới bìa rừng phía bên kia. Nhưng con ngựa trắng của Minh Thư đã bám sát theo sau và như con gió, vọt qua khỏi con ngựa vàng một cách dễ dàng. Khánh Ngọc tức đến xám mặt, càng ra roi cho con ngựa vàng phi nước đại. Nhưng Minh Thư như trêu tức Khánh Ngọc, lúc nào nàng cũng giữ một khoảng cách vừa chùng, con ngựa vàng càng nhanh bao nhiêu, con bạch mã càng lướt tới trước bấy nhiêu, khi con ngựa vàng của Khánh Ngọc phi chậm lại vì đuối sức, Minh Thư cũng cho ngựa phi chậm lại. Nàng cố tình duy trì một khoảng cách cố định như trêu ngươi đối thủ.

"Tại sao Minh Thư có thể cưỡi ngựa một cách cừ khôi như thế? Nó đã học tự bao giờ mà có thể phi một cách điệu nghệ như vậy? Nó không rần sức mà vượt qua mình một cách dễ dàng, xem cái thái độ ung dung của nó cũng đủ biết nó rất sành sỏi trong nghề kỵ mã. Vì sao bất cứ mặt nào Minh Thư nó cũng có thể vượt qua mình như vậy? Bây giờ mình phải dùng mưu kế thôi. Phải tìm cách lại gần nó và ép cho nó ngã ngựa!" Nghĩ thế Khánh Ngọc bèn gọi to lên:

- Minh Thư! - Minh Thư gò cương và quay nhìn lại.

- Minh Thư, tôi có chuyện muốn nói với cô! - Khánh Ngọc vừa nói vừa phi ngựa về phía trước - Cô dừng lại chờ một

chút, tôi có việc quan trọng muốn nói ngay bây giờ!

Minh Thư ngạc nhiên nhưng cũng dừng lại chờ, nàng nhìn thẳng về phía trước, tay vuốt ve chiếc bướm dài của con bạch mã. Và đúng lúc nàng không để ý, Khánh Ngọc từ phía sau phóng ngựa lướt tới, cố ý đâm thẳng vào nàng với một tốc độ nhanh đến khủng khiếp. Nhưng trước đó một giây, Minh Thư nghe một giọng nói vang lên:

- Minh Thư...coi chừng!

Minh Thư giật mình ngảnh lại thấy con ngựa vàng như một con giông đã tiến sát gần mình và người ngoài nhìn vào có thể thấy rõ là không thể nào tránh kịp, nhưng với bản năng phi thường của một người mà thuật kỵ mã đã ăn sâu vào huyết quản theo kiểu cha truyền con nối, Minh Thư đã kịp thời lách con bạch mã qua một bên dù đang trong tư thế khó khăn nhất bởi quá bất ngờ. Con ngựa vàng với chủ nhân của nó trên lưng vì vậy đâm sầm vào khoảng không. Không kèm hãm được tốc độ, chú ngựa va thẳng vào một tàng cây xum xuê bên vệ đường, quăng cô chủ hung hăng của nó xuống một đám cỏ dày. Trong phút chốc, Khánh Ngọc cảm thấy ề ầm cả người.

- Không sao chứ, cô bé?

Có tiếng nói như nhạo báng vang lên rồi bàn tay ai đó kéo Khánh Ngọc đứng dậy. Lúc đó nàng mới hoàn hồn và nhận ra người ấy chính là Trung Hữu. Thì ra chàng trai phi ngựa phía sau họ nên đã chứng kiến được mọi việc từ đầu đến cuối.

- May quá! Nhờ đám cỏ dày bên dưới nên cô cũng không đến nỗi nào, chỉ bị trầy trụa một chút nơi tay. Thôi nhé, cô bé! Hãy

học lấy kinh nghiệm hôm nay! Hại người có thể trở thành hại mình, bởi người ta có câu: Gậy ông đập lưng ông", Con đường rộng như thế sao không đi cho thông dong một chút? Nhất định phải đâm sầm vào người ta thì mới chịu à? Bây giờ thì đã biết ai ngửi bụi của ai rồi chứ!

Câu nói của chàng trai khiến cho Khánh Ngọc xấu hổ đến đỏ mặt. Thì ra câu mà nàng miệt thị Minh Thư không phải cho Minh Thư nghe mà cả Trung Hữu cũng đã nghe.

Minh Thư lúc bấy giờ đang ngồi trên mình ngựa, quan sát mọi việc diễn ra với một nụ cười.

- Chạy tiếp đi, cô bé! - Trung Hữu nói bằng giọng hân hoan - Nếu không tối nay em sẽ là người đi bắt đom đóm cho anh!

- Đuổi theo em đi! - Minh Thư nở một nụ cười hồn nhiên và ra roi cho ngựa phi nước đại.- Nếu anh có thể qua khỏi em thì cũng không sao! Em tình nguyện bắt đom đóm cho anh suốt đêm vì anh là người đã cứu em mà!

Tiếng Minh Thư văng bay trong gió, con bạch mã này giờ được nghỉ ngơi để chứng kiến một màn kịch ngoạn ngục lại tiếp tục phi về phía trước, có phần sung mãn hơn lúc mới ra quân vì kỵ sĩ điều khiển nó là một người tài ba và có nhiều kinh nghiệm.

- Chao ôi,cô bé....- Trung Hữu đã phi đến gần sát Minh Thư -.....em làm ơn xa anh chàng Quân Vũ ra một chút giùm anh...kẻo ba người đàn bà có mặt hôm nay sẽ làm cho anh ăn không ngon, ngủ không yên vì họ đang nổi cơn tan bành với em anh thì không phải lúc nào cũng có thể bảo vệ cho em được!

Câu nói dí dỏm của Trung Hữu khiến Minh Thư bật cười vang. Con ngựa trắng lướt đi, biến thành một hình ảnh rập rờn trong bóng lá xanh. Trung Hữu đuổi theo sát nút, cái bóng áo trắng ở trước mặt chàng là cái mà chàng yêu thương nhất và to tướng đến ngày đêm, bất luận nàng yêu chàng hay yêu người đàn ông khác. Tiếng cười của họ làm vang động khu rừng vốn hắng ngày vắng vẻ. Không khí dậy lên một mùi cỏ dại khi ánh nắng buổi sáng bắt đầu len qua những kẽ xanh và xuyên xuống khắp khu rừng.

CHƯƠNG 21-22

- 21 -

Phía sau họ, kha khá, những người khác cũng đang phi ngựa tới và khi thấy Khánh Ngọc dừng ngựa, đang ôm tay xuýt xoa thì Quân Vũ lên tiếng:

- Khánh Ngọc! Em có sao không? Em vừa bị ngã ngựa à?

- Thừa vâng! - Khánh Ngọc đáp và nét mặt có vẻ bẽn lèn - Em phi nhanh quá nên không khống chế được chú ngựa mà mình cưỡi...vì vậy mà bị ngã...nhưng em không sao, bây giờ có thể lên đường tiếp rồi!

Nói xong cô gái ra roi cho con ngựa tiến về phía trước, Quân Vũ, Huệ Trinh và Lệ Hằng cũng thúc ngựa theo sau.

Minh Thư là người đến bìa rừng bên kia sớm nhất, vài phút sau Trung Hữu mới tới nơi. Chàng thở dốc và nói:

- Một lần nữa em lại chiến thắng rồi. Em cưỡi ngựa tài thật đó Minh Thư! Em điều khiển con bạch mã thật thông dong khi anh phải cố hết sức mới có thể theo kịp em. Em quả không hổ mặt là nhà quán quân của làng Kỳ Sơn.

- Nhưng mà...- Minh Thư vừa nói vừa chúm chím cười -....em có một đề nghị rất thú vị, tuy nhiên anh phải đồng ý trước thì em mới nói.

- Đề nghị gì?-Trung Hữu ngạc nhiên.

- Anh phải hứa là dù em đề nghị thế nào anh cũng phải gặt đầu!
- Nhưng anh phải biết rõ đề nghị ấy là thế nào thì anh mới gặt đầu được chứ!
- Nếu vậy thì em không nói! - Minh Thư làm ra vẻ bí mật.
- Anh chịu thua rồi! - Trung Hữu đưa hai tay lên - Nào bây giờ thì em nói được rồi chứ? Bất cứ việc gì em đề nghị thì anh cũng sẽ chấp nhận.
- Khi những người còn lại đến đây thì em sẽ nói anh là người thắng cuộc... - Trung Hữu ngắt lời Minh Thư:
- Nhưng em mới là người thắng cuộc kia mà!
- Em biết thế nhưng em có lý do của mình để khước từ sự thắng cuộc đó.- Lý do gì?
- Không muốn làm cho ba người phụ nữ kia phải nổi cơn tam bành như anh đã nói. Chao ôi! Tối nay mà để ba cô nàng đi bắt đom đóm cho em thì họ sẽ rất đau khổ để làm việc đó, còn nếu như họ bắt đom đóm cho Trung Hữu, một nhà đạo diễn trẻ tài ba và rất đẹp trai thì ba cô sẽ rất vui lòng.- Trung Hữu bật cười:
- Thôi được! Nếu để làm giảm sự bức tức của họ đối với em thì anh sẽ nhận mình là người về nhất. Và lại....hôm nay chính là....

Chàng nói đến đó rồi im bặt:

- Chính là... gì anh, sao anh không nói hết câu?

- Chính là ngày sinh nhật của anh...cho nên Minh Thư muốn mang chiến thắng của mình để tặng cho anh thì đó là điều khiến anh rất là cảm động.

- Hôm nay là ngày sinh nhật của anh?- Minh Thư reo lên - Ồ, thế mà em không biết! Tối nay có cần phải làm một party để mừng sinh nhật của anh không?

- Không cần!Anh chỉ ngồi ung dung ở đó trong khu vườn hoa tuyệt đẹp của Lê Hằng, nhìn mọi người bắt đom đóm suốt đêm cho anh là quá đủ!

Trung Hữu vừa nói dứt lời thì Khánh Ngọc cũng vừa phi ngựa tới. Sau lưng cô gái là Quân Vũ, Huệ Trinh và Lê Hằng.

- Thế nào,ai là người về nhất đây?- Quân Vũ vui vẻ hỏi.- Anh Trung Hữu! - Minh Thư vừa đáp vừa mỉm cười.

- Vậy ư?- Quân Vũ tròn mắt ngạc nhiên - Tôi không ngờ anh có thể vượt qua Minh Thư trong lĩnh vực này. Vậy mà tôi còn tưởng Minh Thư sẽ về nhất vì trong nhóm chúng ta, không ai xứng là đối thủ của cô ấy.

- Đương nhiên tôi không thể vượt qua Minh Thư nhưng cô ấy nhường cho tôi vì hôm nay là...

- Là ngày sinh nhật của anh ấy! - Minh Thư tiếp lời khi thấy Trung Hữu ngập ngừng - Khi này em mới biết nên em không chuẩn bị kịp quà sinh nhật!

- Vậy thì chúng ta hãy mở một party đi! - Lê Hằng vui vẻ đề nghị và quay sang Trung Hữu - Đầu bếp của gia đình em đều là những người đại tài. Chiều nay khi chúng ta trở về nhà, em sẽ ra lệnh cho học chuẩn bị một buổi sinh nhật đặc biệt cho anh. Đảm bảo buổi tiệc do họ chuẩn bị không thua kém gì

những buổi tiệc bởi các nhà hàng danh tiếng ở Đài Bắc. Họ sẽ làm cả bánh sinh nhật cho anh nữa và mọi người sẽ chúc tụng sinh nhật cho anh lần thứ...- Nàng nói đến đó dừng lại, đưa mắt nhìn chàng khiến chàng phải nói ra:

-....Lần thứ hai mươi bảy!

Thế là mọi người vỗ tay ầm ĩ và cổ vũ cho buổi sinh nhật bất ngờ này. Khánh Ngọc là người vui nhất vì nàng không phải bắt đom đóm cho Minh Thư, người mà lúc nào nàng cũng xem là tình địch của mình. "Chà! Nhưng cái tay Trung Hữu này.... - Nàng tự nhủ và rồi cau mày -.không phải anh chàng cũng là người một phe với Minh Thư hay sao và anh còn chế nhạo mình khi mình ngã ngựa?" Nhưng rồi trong chốc lát những ý nghĩ khó chịu ấy tan biến ngay trong lòng nàng vì Lê Hằng đề nghị mọi người cưỡi ngựa dạo chơi tự do trong rừng và nhân dịp này chú ý đến những khu vực có nhiều thú rừng qua lại nhất là để chuẩn bị cho buổi đi săn ngày mai.

Minh Thư phi ngựa trên những con đường quanh co qua khu rừng với một tốc độ khá nhanh dù rất gập ghềnh.

- Chờ anh với!- Một giọng quen thuộc vang lên phía sau và nàng lập tức cho ngựa đi chậm lại.

- Anh muốn biết....- Quân Vũ lập tức nói khi đã bắt kịp nàng
-... vì sao em lại nhường cái vinh dự ấy cho Trung Hữu?

- Bởi vì Trung Hữu đã nói với em một câu mà em thấy là rất chí lý.

- Anh ta nói gì?- Quân Vũ sốt ruột hỏi.- Anh ấy nói đừng làm cho ba người phụ nữ có mặt hôm nay phải nổi cơn tam bành

với em vì anh ấy không phải lúc nào cũng có thể bảo vệ cho em được!

- Tại sao Trung Hữu lại nói như vậy?

- Vì lúc này Khánh Ngọc muốn ép cho em ngã ngựa nhưng anh Trung Hữu đã kêu lên kịp thời và em đã tránh kịp, nếu không bây giờ em chẳng biết mình đã như thế nào rồi....chắc là không được bình yên để trò chuyện cùng anh như này giờ đâu!

- Em hãy nói rõ cho anh biết sự thể ra sao.

- Khánh Ngọc bị em bỏ xa và không có hy vọng đuổi kịp cô ta đã bày mưu và gọi em, bảo có chuyện cần nói gấp khiến em phải dừng lại. Nhân lúc em không chú ý, cô ta cưỡi ngựa vàng phóng tới một tốc độ thật kinh khủng, định đâm sầm vào em nhưng em đã tránh kịp và vì vậy mà Khánh Ngọc mất đà, bị ngựa quăng xuống cỏ. Anh Trung Hữu ở phía sau nên đã thấy tất cả. Anh ấy đỡ Khánh Ngọc dậy nhưng cũng đã cảnh cáo cô ta từ rày về sau không tìm cách hại em. Nhưng rồi Trung Hữu vẫn cảm thấy lo lắng sẽ có việc gì xảy ra nữa không. Cho nên em mới năn nỉ anh ấy nhận là người về nhất. Em không muốn chiến thắng của em khiến ba cô nàng trong nhóm chúng ta giận em thêm. Và cũng trùng hợp thay, Trung Hữu cho em biết hôm nay là ngày sinh nhật của anh ấy đồng ý nhận lấy chiến thắng này từ em như một món quà!

- Tại sao Khánh Ngọc lại làm một chuyện rồ dại như vậy nhỉ?

-Quân Vũ lắc đầu ngao ngán - Trước đây anh không biết cô ta là người như vậy cho đến hôm em kể cho anh nghe về cách đối xử của cô ta với em khi em trọ học nhà cô ta. Để anh tìm cách gặp riêng Khánh Ngọc và mắng cho cô ta một trận.

- Thôi anh à! - Minh Thư can ngăn - Đối với hạng người như Khánh Ngọc thì không cần phải phí lời. Chúng ta chỉ cần tránh xa cô ta là được, nhưng thật sự trong lòng em có một câu hỏi lớn mà tự em không thể nào hiểu nổi.

- Câu gì hở em?

- Ba mẹ của Khánh Ngọc không phải là người tốt. Họ đối xử với những người làm trong nhà rất là tệ hại và có khi còn tàn nhẫn nữa nhưng không biết tại sao nhưng lại tử tế với anh dường ấy. Em sống ở nhà họ một thời gian và nghe người làm trong nhà đều kêu rêu ông bà chủ cũng như cô tiểu chủ nhân của mình. Mọi người đều nói ba mẹ Khánh Ngọc và cô ta sống không có tình người nhưng họ đối xử với anh bằng một cung cách rất đặc biệt!

- Có thể vì họ biết con gái của họ yêu thương anh chẳng... cho nên đã đối xử tốt đẹp với anh như thế?

- Cũng có thể! Nhưng đó chỉ là một lý do, chắc hẳn họ còn có một lý do nào khác!

- Anh là con trai của bạn thân của họ?

- Bây giờ thì cứ cho là như vậy đi! Nhưng thôi, em không muốn suy nghĩ nhiều về điều đó khi hôm nay là một ngày rất đẹp. Quân Vũ em muốn hỏi anh một câu...làm sao mà anh lại phi ngựa chậm chạp đến thế. Em về tới đích, ngủ một giấc rồi mới thấy anh xuất hiện!

- Chao ôi, xem cách em nói chuyện kìa! Làm gì mà anh lại tệ đến mức như vậy chứ? Mọi việc đều bắt nguồn từ chú ngựa mà anh cưỡi. Lệ Hằng nói đó là con ngựa kiệt xuất nhất trong trang trại của nàng nhưng anh lại thấy con ngựa ấy thật là tệ

hại, nó vừa lười vừa chạy chậm, khi anh thắc mắc hỏi Lê Hằng thì nàng phá lên cười và cho anh biết con ngựa mà nàng đang cưỡi cũng y như vậy.

- Thế là thế nào, em không hiểu?

- Cô nàng đã lựa hai con ngựa dở nhất trong bầy cho anh và nàng. Thế là cả hai đều bị tuột lại phía sau và lúc đó thì.. nàng mới có dịp trò chuyện riêng với anh...- À, ra thế!- Minh Thư tức tối - Cô ta thật là quá đáng. Mới đêm qua cô ta đã đưa anh đi tâm sự suốt bốn tiếng đồng hồ, và như thế mà còn cảm thấy chưa đủ...

- Nhưng tại sao em lại tức giận như thế?- Chàng mỉm cười nhìn sâu vào mắt nàng - Em thì lúc nào cũng nói mình là em gái ngoan của anh nhưng thật ra em không ngoan chút nào. Hôm qua em khóc lóc vì anh đi với Lê Hằng còn bây giờ biết cô ấy cố ý đi chậm để trò chuyện cùng anh thì Minh Thư của anh lại giận đến đỏ mặt!

Chàng nói xong rồi cười vang và ra roi cho ngựa phóng về phía trước:

- Chao ôi, cô em gái của anh càng ngày càng rất là kỳ lạ! Anh nghĩ thế nào cũng không tìm ra lời đáp, chỉ còn cách chờ em giải thích mà thôi.

- Anh Quân Vũ...- Minh Thư đuổi theo phía sau -...còn anh cũng không kỳ lạ hay sao? Em làm bài thơ đó cho ai thì mặc kệ em, tại sao hôm đó anh hỏi em rồi lại thờ dài.

- Một ngày nào đó anh sẽ cho em biết tại sao, còn bây giờ thì chưa!

- Em cũng vậy! Khi anh trả lời xong câu hỏi của em thì em

mới giải thích cho anh biết vì sao lúc này em lại trở nên kỳ lạ đến anh không tài nào hiểu nổi.

Nàng đuổi theo phía sau chàng, muốn cho con bạch mã vượt qua chàng nhưng chàng lại chạy rất nhanh. Minh Thư tức tối kêu lớn:

- Anh nói dối em! Con ngựa nâu của anh chạy nhanh như thế này mà lại bảo nó rất là tệ. Thì ra anh cố tình chạy chậm để tâm sự với Lệ Hằng.

- Anh không tâm sự với cô ấy mà chỉ muốn làm một trắc nghiệm nhỏ để hiểu rõ về cô em gái của mình hơn thôi. Bây giờ thì phải đuổi cho kịp anh chứ cô bé! Em không phải là nhà cưới ngựa vô địch của làng Kỳ Sơn sao?

Minh Thư nghe chàng nói vậy thúc con bạch mã chạy nhanh hơn, nhưng khi nàng vừa vượt qua chàng thì chàng đã nắm cách tay nàng lại.

- Cô bé ơi, đi song song với anh có được không?- Chàng nhìn nàng với đôi mắt nghịch ngợm - Trung Hữu nói rất đúng, nhiều người đang nổi cơn tam bành với em, còn em thì lúc nào cũng ở xa anh thì anh làm sao bảo vệ cho em được chứ? Biết như thế thì anh không mang em đến đây!

- Biết như thế thì em cũng sẽ chẳng đến đây! - Nàng nhìn chàng và thốt lên giọng bứt rứt - Bởi ngôi nhà của chúng ta là thế giới riêng của anh và em, còn ở đây mọi người đều muốn cướp anh ra khỏi thế giới êm đẹp ấy. Cho nên em sợ mai một đây cái thế giới ấy chỉ còn lại mình em!

- Anh hứa không bao giờ để em lại một mình...

- Nàng cho ngựa đi chậm lại và khẽ bảo:

- Anh Quân Vũ, hãy ngéo tay với em đi...như vậy thì em mới tin!

Chàng đưa ngón tay út của mình ra lồng vào ngón tay nàng và không thể nhịn cười:

-- Bây giờ thì em giống hệt như một đứa bé!

Không ngéo tay với em thì anh cũng sẽ ở mãi bên em!

-Thật chứ?

- Sao lại không thật? Không có em thì ai lo lắng miếng ăn, giấc ngủ cho anh đây? Không có em thì anh mất đi một người hay đùa hờn, làm nũng. Ai sẽ là người đợi anh mỗi lần anh về nhà trễ. Ai khóc bên giường anh khi anh bị bệnh và ai chia sẻ với anh những ngày tháng của cuộc đời? Anh khó có thể tìm được một người để mà có thể làm cho anh ngăn ấy việc cho nên anh không thể nào sống mà không có em. Cô bé ơi, anh nói vậy anh hiểu rồi chứ? Hãy cười thật tươi cho anh ngắm đi, anh rất đau lòng khi em rơi nước mắt!

Những lời chàng nói khiến tâm hồn nàng bùng lên một cảm giác thật diệu kỳ, nàng cảm thấy như mình đang trôi bèo bọt trong hạnh phúc. "Chỉ nghe anh nói thôi..", nàng tự nhủ, "... là em đã thấy hạnh phúc lắm rồi. Anh không cần phải làm thêm cho em bất cứ điều gì nữa."- Em sao rồi, Minh Thư?- Giọng chàng cất lên khiến nàng giật mình - Sao tự nhiên em lại yên lặng không nói lời nào?

- Bởi vì em đang hạnh phúc! - Nàng cắn môi, nhìn chàng rồi thú thực- Quân Vũ, em rất hạnh phúc khi nghe anh nói với em những lời như vậy!

Sự bày tỏ của nàng khiến chàng xúc động. "Minh Thư...",

chàng thầm nói với lòng mình, "...sau buổi dạo chơi này, trở về thành phố rồi anh sẽ nói thực lòng mình cho em biết. Anh không để cho em phải chờ đợi nữa đâu...bởi chính anh cũng không thể chờ đợi nữa rồi!" Hai người đi song song bên nhau, lắng nghe hạnh phúc dào dạt trong lòng khi hoàng hôn đỏ ối sấp khuất bên kia cách rừng. Trời đất luôn luân chuyển và thế gian này cũng phải vì thế mà luân chuyển theo vũ trụ. Ngày hết, đêm lại đến... không có gì trường cửu mãi mà chẳng phai tàn. Nhưng trong lòng hai người trẻ tuổi, tình yêu đối với họ là vĩnh cửu. Nó sẽ sống mãi trong lòng họ cho dù thế gian này có trôi nổi đến đâu!

- 22 -

Chiều đó khi về đến nhà là Lệ Hằng đã đôn thúc chuẩn bị một buổi tiệc sinh nhật cho Trung Hữu ngay. Nàng rất quý chàng đạo diễn đẹp trai và có tài này, hơn nữa, buổi tiệc sinh nhật sẽ làm đậm thêm ngày vui của họ. Minh Thư cũng xuống bếp, lắng xăng chuẩn bị chiếc bánh sinh nhật cho Trung Hữu. Nàng muốn tự tay mình làm để chiếc bánh này đối với chàng có ý nghĩa hơn. Cũng may, nhà bếp của Lệ Hằng có tất cả những vật liệu và dụng cụ để nàng thực hiện chiếc bánh thật đẹp theo ý của mình. Chiếc bánh được trang trí bởi bó hoa hồng thật lớn, cạnh bên là hàng chữ bay bướm màu hồng "Mừng ngày sinh nhật lần thứ hai mươi bảy của Trung Hữu".

Khoảng tám giờ là nhà bếp hoàn tất mọi việc và buổi tiệc thịnh soạn đã bày tại phòng ăn. Trước đó Lệ Hằng đã rủ Khánh Ngọc và Huệ Trinh ra vườn để hái hoa về chưng cho phòng. Cho nên buổi sinh nhật bất ngờ của Trung Hữu có đầy đủ tất cả: hoa tươi chưng trên bàn sực nức mùi thơm, thức ăn đặc sắc và còn chiếc bánh sinh nhật đặc biệt của Minh

Thư đã tự tay làm cho Trung Hữu. Sau người trẻ tuổi đã trải qua một ngày dạo chơi trong rừng nên ai nấy đều đói đến cồn cào và ăn thật ngon. Sau đó thì Trung Hữu đề nghị:

- Thay vì để mọi người bắt đom đóm cho tôi, tôi thấy chúng ta cùng ra vườn hoa dạo chơi là thú vị nhất. Bây giờ ai nấy đều mệt mỏi cả rồi, ai nỡ để quý vị phải cực khổ vì một mình tôi chứ!

- Ý kiến của Trung Hữu được tất cả tán đồng. Tối hôm đó nơi vườn hoa của Lệ Hằng, mọi người có dịp ngắm nhìn cả một rừng đom đóm giống như những ánh đèn lân tinh lóe sáng lung linh trên những đóa hoa. Chưa bao giờ chàng đạo diễn trẻ tuổi trải qua một ngày sinh nhật vui như thế!

- Và tối đó cũng là một ngày tuyệt vời nhất của Minh Thư. Quân Vũ đi dạo với nàng, chàng vòng tay qua lưng nàng âu yếm bất chấp ánh mắt ghen tị của những người con gái khác. Nàng ngã đầu vào vai chàng, tưởng như mình đang đắm chìm trong một cơn mơ.

- Anh Quân Vũ! - Trái tim Minh Thư đập rộn ràng lên khi gọi tên người đàn ông mà mình yêu - Em cảm thấy hạnh phúc quá! Ước gì chúng ta cứ đi bên nhau như thế này suốt cả cuộc đời.

- Ai cấm em thực hiện những ước mơ của mình chứ! - Chàng đáp khẽ.

- Anh ơi! - Nàng lại âu yếm gọi.

- Gì em!

- Em không thể tưởng tượng là mình sẽ sống thế nào nếu phải xa anh!

- Vậy thì đừng xa anh!- Chàng cười, tiếng cười trong veo nghe thật đáng yêu.

- Quân Vũ!

- Hà?

- Nếu có một cô gái nào đó bất ngờ xuất hiện trong cuộc đời của anh và làm cho anh rung động thì anh có bỏ Minh Thư ở lại một mình không hở anh?

- Chưa có cô gái nào như thế xuất hiện trong cuộc đời của anh cả nên làm sao anh trả lời cho em được.

Câu nói đó của chàng khiến trái tim nàng bỗng lặng ra một lúc. Nàng cảm thấy tủi thân và cố dấu tiếng thổn thức khi những giọt lệ buồn bắt đầu tuôn rơi trên má. Chàng nói như thế có nghĩa là chàng không yêu nàng rồi, và nếu có một người như thế xuất hiện thì Minh Thư đối với chàng không là gì nữa cả.

- Em sao rồi?-Chàng khẽ hỏi - Tại sao đang vui rồi lại buồn như vậy?

Nàng không đáp chỉ lặng lẽ bước cạnh bên chàng.

- Minh Thư!

Quân Vũ lại gọi nhưng Minh Thư im lặng. - Chàng dừng lại, xoay người nàng cho đối diện với mình và khi thấy hai hàng nước mắt của nàng tuôn rơi trên má, chàng kinh ngạc:

- Sao em lại khóc?- Nàng không nói, chỉ úp mặt vào lòng chàng và nức nở.

- Nói cho anh nghe đi, tại sao khi không rồi em lại như vậy?

- Quân Vũ! - Minh Thư gọi hai tiếng thân yêu đó mà nỗi đau như òa vỡ trong lòng nàng. Cuối cùng nàng thốt thức - Vậy thì hãy để cho Minh Thư xa anh...trước khi một người con gái nào đó xuất hiện trong cuộc đời của anh như vậy!

- Em nói cái gì đây,Minh Thư? Tại sao rồi đòi xa anh? - Những giọt nước mắt của nàng làm cho chàng cuống quýt - Tại sao em lại tưởng tượng ra một người con gái như vậy chứ? Không phải là hai chúng ta đang rất hạnh phúc với nhau sao?

- Nhưng câu trả lời lúc này của anh khiến cho em rất đau lòng!

- Anh phải trả lời như thế nào thì em mới hài lòng đây?

- Anh phải hứa nếu có một người con gái như thế xuất hiện thì anh cũng không thèm ngó ngang gì tới họ mà chỉ biết có mỗi mình Minh Thư thôi!

- Câu nói của nàng khiến chàng bật cười:

- Cho tới bây giờ anh Quân Vũ của em cũng chỉ biết có mỗi mình em thôi,không lẽ em không nhận ra điều đó?

- Em thật sự không nhận ra! Bởi vì chung quanh anh lúc nào cũng có đàn bà đeo đuổi và anh thì lúc nào cũng đi với họ.

- Ngay khi anh đi với họ thì anh cũng chỉ nghĩ tới mình em.Anh nói thật đấy!Anh đi với họ chỉ vì xã giao! - Quân Vũ nói đến đó rồi mỉm cười:

- Bây giờ thì em gái của anh càng lúc càng hư ra rồi, không muốn cho anh tiếp xúc với bất cứ ai và hễ cô gái nào xuất hiện bên cạnh anh thì em lại khóc. Minh Thư, lúc trước em

đâu có như vậy chứ?

Chàng nói và nâng gương mặt nàng lên nhưng nàng lại trốn bàn tay chàng và e thẹn úp mặt vào ngực chàng. Họ đang đứng với một vòm cây thật rậm, chung quanh đom đóm bay như những đốm lân tinh.

- Minh Thư, em nhìn xem! - Quân Vũ kêu lên - Khung cảnh trông thật là tuyệt vời! Ra đây để ngắm cảnh chứ ai lại ra đây để mà khóc chứ?

Nàng ngược mắt nhìn theo chàng, thấy hai người như đang đứng dưới một bầu trời rợp ánh sao.

- Đẹp quá!- Minh Thư hồn nhiên reo lên quên cả lúc nãy mình vừa thốn thức - Anh Quân Vũ...em thấy giống như bầu trời thật thấp, và như trên vai mình có muôn vạn vì sao đang rơi xuống.

Chàng im lặng ngắm nụ cười thật xinh của nàng và cảm thấy trái tim mình đập mạnh. Cầm lòng không được, chàng kéo nàng vào lòng và hôn lên má nàng. Chỉ là một nụ hôn trên má nhưng lòng nàng cảm thấy như chết ngất.

- Em vui rồi chứ, cô bé hay dối hờn của anh?- Chàng dịu dàng nói- Không phải là mới chiều nay anh đã ghé tay với em và nói sẽ mãi mãi ở bên em sao? Em mới là đáng đánh đòn khi đặt ra câu hỏi ban nãy: "Nếu có một cô gái nào đó bất ngờ xuất hiện trong cuộc đời của anh và làm cho anh rung động thì anh có bỏ Minh Thư ở lại một mình không? "Chao ôi, khi em hỏi như vậy là em không tin anh Quân Vũ của em rồi!

Nàng vòng tay ôm chặt người chàng, cảm thấy người đàn ông này là tất cả hạnh phúc của đời mình. Dù nàng có trải

qua trăm ngàn kiếp nữa, nàng cũng không thể nào quên được Quân Vũ vì hình ảnh của chàng đã khắc sâu trong tâm khảm của nàng.

- Minh đi ra ngoài với bọn họ đi em?- Chàng khẽ nhắc - Chắc này giờ bốn người họ đang tự hỏi không biết Quân Vũ và Minh Thư đã biến đi đâu mất! - Nàng nhắm mắt lại, thủ thủ với chàng và không chịu rời chàng. Giọng của nàng vang lên, nhẹ như hơi thở:

- Mỗi lần anh khen em, em vui đến cả tuần sau. Mỗi lần anh hôn em, dư âm của nụ hôn vẫn đọng hoài trên má! Để rồi mỗi lần em nằm úp mặt xuống gối, em cảm thấy giống như hơi thở của anh đang ở cạnh bên mình. Anh Quân Vũ, anh không biết Minh Thư nhớ anh đến mức nào đâu.... cái tuần mà anh đi sang Pháp. Nếu không có anh, suốt đời em chỉ là một linh hồn bơ vơ, lang thang bay đi tìm anh ở khắp thế gian này....cho nên em xin anh đừng bỏ em, xin anh ở mãi bên em để cuộc đời em còn thấy một chút nắng ấm của mặt trời - Nàng nói đến đó, nâng khẽ một cánh tường vi đang lả ngọn dưới những ngón tay mình - Bông hoa này dù bé nhỏ nhưng cũng có những ước mơ của nó. Cũng như Minh Thư dù chẳng là gì ở thế gian này nhưng cũng có những ước mơ riêng của mình. Mỗi tối đóa hoa tường vi này mơ ước đêm mau tàn để có thể thấy lại mặt trời của nó. Còn mỗi tối Minh Thư cũng mong đêm mau tan để Minh Thư có thể thấy lại anh. Anh Quân Vũ, xin anh đừng có xa Minh Thư bởi vì anh là tất cả hạnh phúc của đời em....

Những lời nàng nói khiến trái tim chàng không thể không rung động. Và trái tim đó không ngót thâm thì trong hạnh phúc triền miên: "Minh Thư ơi, trên đời này tại sao lại có một người yêu anh mãnh liệt như em? Anh chưa bao giờ hạnh

phúc như đêm nay anh hạnh phúc. Khi mà những lời chân tình đó từ em như dòng suối ngọt ngào ve vuốt trái tim anh."

- Minh Thư! Chàng áp môi mình lên má nàng, toàn thân như rung động, và thủ thi với nàng bằng cái giọng vừa yêu thương vừa âu yếm - Anh Quân Vũ của em sẽ không bao giờ xa rời em vì em cũng là hạnh phúc của đời anh!

Chàng giữ nàng trong tay mình thật lâu rồi khẽ nói:

- Ngược mặt lên cho anh xem những giọt nước mắt của em đã khô chưa? Bây giờ thì không còn giận hờn gì anh nữa phải không? Minh ra với bọn họ đi em, chắc bốn người họ cũng trông mình lắm!

Nàng ngoan ngoãn gật đầu và đi theo chàng. Gương mặt nàng lúc này âu sầu bây giờ đã tươi tắn như hoa.

"Mình chưa bao giờ yêu một người nào điên cuồng như vậy!", nàng tự nhủ,

"Anh ấy không biết là anh ấy đã thống trị cả trái tim mình, bây giờ vui buồn của cuộc sống mình là do anh ấy ban phát. Chao ôi, sao trong tình yêu mình lại yếu đuối như vậy chứ? Nhưng yếu đuối thì đã sao nào....ngay cả chết cho anh ấy mình cũng dám bởi anh ấy là một người đàn ông đáng yêu như vậy!"

Họ đi ngược lại con đường lúc này và trở lại chỗ cũ. Vừa thấy Minh Thư và Quân Vũ, Trung Hữu đã vội vàng nói:

- Hai người đi đâu khiến này giờ chúng tôi đi tìm muốn chết. Bọn này vừa nghĩ ra một tiết mục thú vị.

- Tiết mục gì mà anh nói nghe hào hứng vậy? - Quân Vũ cười

hỏi.

- Hôm nay trăng sáng, vườn hoa thì lại thơ mộng thế này, cho nên Huệ Trinh đã đề nghị là chúng ta sẽ khiêu vũ dưới trăng
- Nói đến đó Trung Hữu trở vào cây vĩ cầm đã mang ra sẵn - Ở nhà Lê Hằng có đầy đủ các loại nhạc khí, cây vĩ cầm là gọn nhẹ nhất. Huệ Trinh sẵn sàng để cho chúng ta khiêu vũ!

- Như vậy đâu có công bằng! - Quân Vũ nói - Rồi cũng có lúc ai đó thay thế Huệ Trinh để cho cô ấy khiêu vũ chứ. Tôi thì chơi guitar thạo hơn cho nên có lẽ mang thêm cây guitar ra đây để có lúc tôi sẽ thay cô ấy. Mọi người đồng ý như vậy chứ?

- Tất cả đều tán đồng ý kiến của Quân Vũ và chẳng mấy chốc cây guitar đã được mang ra để cạnh cây vĩ cầm. Lê Hằng vui vẻ nói:

- Hôm nay là sinh nhật của anh Trung Hữu nên chúng ta phải dành ưu tiên cho anh ấy. Bây giờ thì Huệ Trinh đàn còn Trung Hữu thì có thể mời bất cứ cô gái nào mà anh ấy thích.

Tiếng đàn vĩ cầm trỗi lên một điệu nhạc du dương và Trung Hữu tiến đến bên cạnh Minh Thư, khẽ nói:

- Nhảy với anh một bản được không? Minh Thư, anh rất vui nếu được khiêu vũ cùng em!

- gương mặt Minh Thư hồng lên vì e thẹn. Nàng không thể từ chối vì dù sao hôm nay cũng là ngày vui của một người bạn mà lòng nàng hết sức trân trọng.

- Minh Thư nép trong vòng tay của Trung Hữu khi tiếng đàn của Huệ Trinh mỗi lúc lại thêm réo rắt. Trung Hữu ngây ngất ngắm nhìn gương mặt tuyệt vời của Minh Thư dưới ánh

trắng rồi không dần được lòng mình, chàng khẽ thì thầm:

- Minh Thư biết không... tối nào anh cũng nằm mộng thấy Minh Thư. Anh không biết anh phải sống thế nào đây nếu một ngày nào đó anh không còn em nữa!

Lời nói tha thiết của chàng trai khiến Minh Thư vô cùng khó xử. Nàng muốn nói cho chàng hiểu là nàng đã yêu một người và ngoại trừ người đó ra, nàng không thể nào nghĩ đến người khác. Nhưng làm sao mở miệng ngay lúc này đây là ngày sinh nhật của chàng, là ngày mà chàng phải hưởng được tất cả những niềm vui hơn là nghe thấy một câu từ chối.

- Minh Thư! Em có nghe anh nói không?

-Dạ....

- Tiếng dạ ngoan hiền của nàng khiến cho lòng chàng càng thêm say đắm. Chàng nhìn sâu vào mắt nàng và không cầm lòng được đã thốt ra một câu tha thiết:

- Minh Thư, không biết tại sao anh luôn nghĩ đến em...không lúc nào tâm trí anh dứt được bóng hình em. Từ cái ngày đầu tiên gặp em, anh đã nghĩ em là định mệnh của anh rồi. Và từ đó, dù bên cạnh anh có rất nhiều bóng hồng xinh đẹp, anh hoàn toàn không nghĩ đến họ mà chỉ nghĩ đến Minh Thư!

- Vòng tay người con trai siết chặt thân hình mềm mại của nàng hơn sau câu nói đó và hơi thở chàng thật rạo rực. Nàng đọc từ mắt chàng một tình yêu sâu kín cũng giống như tình yêu mà nàng đã dành cho Quân Vũ.

"Em phải làm sao đây?", nàng đau khổ nói với chính mình, "Em phải làm sao đây, Trung Hữu.... để có thể từ chối anh không khiến cho anh đau khổ?".

Nhưng Trung Hữu thì không hay biết những gì đang diễn ra trong tâm hồn của Minh Thư, chàng chỉ biết ôm nàng, ôm thật chặt... như thể sợ rằng cái thân hình kiều diễm mà mình đang ôm vào lòng có lúc chỉ là một giấc mơ.

- Minh Thư! - Chàng trai si tình lại tiếp tục thủ thủ vào tai người con gái mà mình yêu - Không biết em có nghĩ đến anh chút nào không? Không biết Trung Hữu có một vị trí nào trong lòng của em không?

- Anh Trung Hữu, anh lúc nào cũng là bạn của Minh Thư thì đương nhiên Minh Thư phải nghĩ đến anh...nhưng nghĩ xa hơn thế thì em chưa nghĩ... bởi vì em còn bận học, còn phải làm tròn những lời di huấn của nội em.

- Anh sẽ chờ em, Minh Thư! - Trung Hữu nhiệt tình đáp lại - Chờ em cho đến lúc em hoàn thành xong các mơ ước của mình. Em chỉ cần biết rằng... dù cuộc đời có ra sao đi nữa thì Trung Hữu mãi mãi vẫn chờ em!

- Anh Trung Hữu... xin anh đừng như vậy có được không? Trên cõi đời này không phải có mình em mà còn hàng trăm, hàng ngàn người khác xứng đáng hơn em, em mong là anh sẽ đến với họ...

- Anh không đến với ai hết! - Giọng chàng cương quyết - Anh chỉ nghĩ đến mình em thôi...nhưng anh sẽ không làm cho em sợ...Xin lỗi em, Minh Thư.... anh biết là anh đến với em quá nhanh trong khi em thì chưa sẵn sàng gì cả...cho nên trong lúc này chúng ta cứ xem nhau như bạn nhưng có một ngày nào đó anh hy vọng em sẽ đón nhận những tình cảm mà anh dành cho em.

Quân Vũ lặng lẽ nhìn hai người khiêu vũ dưới trăng, lặng

ngắm chàng trai kia đang thủ thủ vào tai của người con gái mà mình yêu. Tuy đã biết Minh Thư yêu chàng say đắm nhưng trong lòng chàng không khỏi có một chút cảm giác ghen hờn khi vòng tay của ai đó đang ôm chặt nàng vào lòng. Chàng chưa từng có cảm giác này khi nhìn người khác khiêu vũ cùng Lệ Hằng, Huệ Trinh hoặc những người bạn gái khác của chàng. Và rồi chàng rõ một điều là chàng yêu Minh Thư cũng không kém gì Minh Thư đã yêu chàng. bấy lâu nay chàng chưa hề ghen không phải là chàng không biết ghen mà chưa có dịp để ghen, vì lúc nào nàng cũng ngoan ngoãn nép trong thế giới của chàng...còn bây giờ ngắm nhìn nàng ở trong vòng tay của một người đàn ông khác, lòng chàng không khỏi dâng lên một cảm giác xốn xang.

Trong lúc Quân Vũ còn miên man trong những ý nghĩ của mình thì Lệ Hằng đến bên cạnh chàng và nói khẽ:

- Mình nhảy với nhau một bản đi anh!
- Đêm thật đẹp và gương mặt của người con gái dưới ánh trăng cũng thật tuyệt vời. Họ dìu nhau đi trong tiếng vĩ cầm dìu dặt bây giờ đang chuyển qua điệu valse thật du dương. Lệ Hằng thì thầm bên tai chàng:
- Em đã đi dự nhiều dạ tiệc, cũng đã từng trải qua nhiều đêm khiêu vũ nhưng chưa thấy đêm khiêu vũ nào tình tứ như đêm nay. - Nàng nói và ngước lên nhìn chàng bằng ánh mắt long lanh.
- "Cô bé ơi, có phải đây là khúc dạo đầu của em không?", chàng thầm nghĩ, để rồi em sẽ thổ lộ với anh một điều gì đó" Lệ Hằng đã ngã vào ngực Quân Vũ, cảm thấy hạnh phúc tuyệt vời trong vòng tay ấm áp của chàng.

- Chúng ta đã quen nhau từ thời trung học...- Nàng nói tiếp-...mới đó mà đã mười mấy năm trôi qua.Trong thời gian đó em đã yêu thầm một người và bây giờ vẫn mãi yêu người ấy. Chàng rất tốt với em, lúc nào cũng thân mật với em nhưng em không biết chàng có yêu em không. Anh có thể trả lời cho em câu đó không, anh Quân Vũ?

- Làm sao anh có thể trả lời cho em?- Chàng nói, lòng thầm hiểu nàng muốn đưa câu chuyện đến đâu nhưng chàng vẫn tránh né, không muốn nhìn thẳng vào vấn đề.

- Anh có thể trả lời....vì anh biết rõ sâu thẳm trong tâm hồn người ấy nghĩ gì và ai là người con gái mà chàng yêu thương nhất! Nếu đêm nay không phải là một đêm tuyệt đẹp thì em sẽ không nói với anh chuyện này, nhưng bây giờ là lúc thích hợp nhất để hỏi và em không thể nào dừng được nữa.

- Lệ Hằng! - Quân Vũ khẽ cắn môi - Em có thể nào nói rõ một chút không... và như vậy thì anh mới có thể trả lời cho em được....

- Quân Vũ! - Nàng tựa đầu vào ngực chàng, nghe rõ trái tim chàng đang đập mạnh. Người con gái nói trong xúc động - Em muốn nói ra câu nói mà em đã giữ kín bấy lâu nay...đó là em yêu anh và mãi yêu anh. Em đã chờ đợi trong vô vọng và bây giờ không thể nào đợi chờ được nữa, cho nên phải đành đánh bạo hỏi anh, dù rằng làm như thế anh có thể nghĩ không tốt về em!

- Lệ Hằng,em...

Quân Vũ gọi tên nàng mà cố nén một tiếng thở dài vì chàng biết câu trả lời của mình sẽ làm cho nàng buồn lòng. Chàng đã ôm trong tay cái thân hình kiều diễm này biết bao lần

trong những đêm khiêu vũ, cũng đã từng ngắm nhiều lần gương mặt xinh đẹp này, và rồi trong sâu kín của lòng chàng cũng đã có lúc muốn chọn nàng làm người bạn đời của mình....Nhưng rồi một hôm có cô bé thơ ngây với đôi mắt to tròn bất ngờ xuất hiện trong cuộc đời của chàng...cô bé trắng trong như ngọc và yêu chàng bằng một tình yêu mãnh liệt...để rồi trái tim chàng đã mở rộng để đón nàng vào thế giới của mình. Bây giờ chàng cũng không biết phải mở miệng nói sao đây để người con gái chàng đang ôm trong tay khỏi buồn lòng và thất vọng. Chàng không muốn làm điều đó nhưng trước sau gì việc này cũng phải xảy ra.

- Sao anh không nói gì với em? Sao anh lại im lặng như thế hở anh?- Nàng nhìn chàng đắm đuối,điều ấy cho chàng biết nàng hy vọng một câu trả lời đồng ý từ chàng.

- Anh chưa nghĩ tới việc yêu đương ngay bây giờ...cũng chưa nghĩ đến việc mình sẽ cưới ai làm vợ. Lê Hằng! Anh cũng giống như một tên lãng tử,không nghĩ là một ngày kia mình sẽ ghé vào một bến bờ nào đó để dừng chân cho đến trọn đời, em yêu anh làm chi cho khổ hờ em... trong khi có biết bao nhiêu người đang chờ đợi một cái gật đầu của em hoặc sẵn sàng quỳ gối trước mặt em để van xin một chút tình yêu!

- Nhưng em chỉ nghĩ đến anh thôi chứ không hề nghĩ đến bất cứ ai khác!

- Tại sao em lại yêu anh?

- Em yêu vẻ đẹp phi thường của anh, yêu phong cách quyến rũ toát ra từ con người anh, yêu lời anh nói, đôi môi anh cười, đôi mắt nhìn ai là cuốn hút tâm hồn người ấy.... có quá nhiều cái từ anh khiến em phải yêu, và bao nhiêu đó đã đủ lý do chưa?

- Nhưng như anh nói....bây giờ anh vẫn chưa nghĩ đến chuyện ràng buộc cuộc đời mình với bất cứ ai.Em đừng hoang phí những ngày tháng của mình mà hãy chọn ình một người trong đám vương tôn, công tử lúc nào cũng vây kín bên em khi em xuất hiện.

- Em có thể chờ! - Nàng cương quyết nói- Em đã chờ anh mười mấy năm nay....chờ thêm một thời gian nữa cũng có sao đâu...hy vọng một ngày nào đó anh sẽ chán những ngày tháng phiêu bạt của mình và quay nhìn lại phía sau,anh sẽ vẫn thấy em đứng đó chờ anh cho đến khi nào trái tim anh rung động mới thôi.- Quân Vũ khẽ thở dài khi nghe cô gái si tình nói thế nhưng nốt nhạc buồn ngân cao kết thúc bản tình ca đã át đi tiếng thở dài đó của chàng. Lệ Hằng khẽ nói khi họ rời nhau:

- Quân Vũ, em sẽ đợi.....đợi đến lúc mà anh phải động lòng vì em mới thôi. Còn bây giờ thì anh khiêu vũ với Khánh Ngọc một chút đi, này giờ con bé ngồi cô đơn một mình trông rất tội.

- Cây vĩ cầm của Huệ Trinh lại ngân lên bản tình ca kế tiếp. Đã ba bản nhạc trôi qua nhưng Trung Hữu vẫn quẩn quýt với Minh Thư, còn con bé thì ngã đầu vào vai Trung Hữu như để nghe chàng ta thì thầm một điều gì đó.

Quân Vũ bắt đầu cảm thấy bức mình khi chàng thanh niên kia cứ ôm riết Minh Thư vào lòng nhưng hình như Trung Hữu bất cần để ý đến chung quanh, đến việc chàng phải thay bạn nhảy để các cô gái hiện diện đêm nay được chia sẻ niềm vui một cách đồng đều. Chàng đạo diễn cảm thấy lòng đăm đui khi được ôm người ngọc trong tay, đây là một đêm tuyệt vời không bao giờ lập lại lần thứ hai và chàng quyết định

phải tận hưởng những giây phút mà mình có.

Quân Vũ đứng lên dìu Khánh Ngọc theo điệu nhạc khi cô gái đến bên chàng và nhìn chàng bằng ánh mắt đầy khẩn cầu. Chàng không thích thú gì khi ôm nàng trong tay nhưng thấy nàng lạc lõng, cô đơn trong rất tội nên chàng không đành lòng từ chối.

- Bản tình ca rồi cũng dứt, Quân Vũ tiến về phía Huệ Trinh rồi nói khẽ với nàng:

- Em nghỉ một chút đi, này giờ kéo mấy bản nhạc liên tiếp chắc em mệt rồi. Để anh đàn thay cho em. Anh chơi guitar cũng không đến nỗi nào đâu.

Người con gái nhoẻn miệng cười và lau nhẹ mồ hôi đang rịn ra trên trán:

- Em có mệt gì đâu! Mà dù có mệt thì nghe anh nói một câu như thế là lòng em cũng đã đủ vui rồi.

- Nàng thật dịu dàng, cổ khôì phục cái hình ảnh trong sáng, thánh thiện của mình khi trước mà nàng biết Quân Vũ rất thích nhưng nàng đã lỡ một lần hủy nó đi.

- Anh sẽ đàn bài "Natalia".....- Quân Vũ khẽ nói -..... anh biết em rất thích bản nhạc này, một chút nữa em ra nhảy với Trung Hữu đi.... này giờ em chỉ ngồi đây kéo đàn cho người khác nhảy, em nhìn em mệt mà không đành lòng.

Những lời thân mật mà chàng thốt lên khiến trái tim người con gái như đập mạnh. Nàng sẽ không để mất chàng và sẽ cố chàng trở về với mình bằng bất cứ cách nào. Và việc nàng chịu khó ngồi đàn này giờ cũng không ra ngoài mục đích đó. Huệ Trinh biết Trung Hữu say mê Minh Thư mà cô này cũng

rất có cảm tình với chàng đạo diễn đẹp trai nên nàng tiên đoán khi khiêu vũ họ sẽ hợp với nhau thành một cặp. Nàng hy vọng hình ảnh tay trong tay của đôi nam thanh nữ tú đó sẽ khiến Quân Vũ nhận ra là trái tim của Minh Thư đã có chủ để chàng khỏi phải ngó ngang gì đến cô em kết nghĩa của mình, người mà mấy lần nghĩ đến, lòng nàng lại bùng lên một nỗi ghen tuông vô bờ bến.

Quân Vũ đã đàn khúc dạo đầu cho bài tình ca bất hủ Natalia nhưng Trung Hữu vẫn không thay bản nhảy khiến cho Huệ Trinh hơi ngổ ngang. Nàng không hiểu tại sao tối hôm nay anh chàng đạo diễn nổi tiếng là bất thiệp và rất ga lăng này lại hành động một cách kỳ lạ như thế, làm như trước mặt chàng ta chỉ có Minh Thư còn tất cả những người con gái khác không là gì cả. Quân Vũ kết thúc bản Natalia và chuyển sang tình khúc khác mà Trung Hữu vẫn không buông Minh Thư ra. Huệ Trinh mỉm một nụ cười đắng ý và nàng nói khẽ vào tai Quân Vũ:

- Hình như hai người ấy chỉ biết nhau thôi. Anh ra khiêu vũ tiếp đi, để em đàn cho, kéo Lệ Hằng và Khánh Ngọc không có ai để mắt tới sẽ buồn.

Cuộc khiêu vũ chấm dứt vào lúc nửa đêm. Ngoại trừ Quân Vũ, còn các cô gái cõi lòng đều nhẹ nhõm. Đương nhiên là các cô chỉ muốn khiêu vũ với người đàn ông mình yêu. Khánh Ngọc lẫn Lệ Hằng đều yêu Quân Vũ nên chỉ muốn được ở trong vòng tay của chàng, còn việc Trung Hữu khiêu vũ với ai, điều đó không quan trọng đối với họ. Huệ Trinh cũng ngấm ngấm vui mừng khi nàng đã đạt được mục đích là chia rẽ Quân Vũ với Minh Thư. Khi cuộc vui chấm dứt, tuy ngoài mặt vẫn vui vẻ nói cười nhưng trong lòng Quân Vũ là cả một sự tổn thương. Vâng, đây là lần đầu tiên chàng cảm thấy đau

khổ vì một người con gái, một điều chưa từng xảy ra trong cuộc đời của chàng.

Quân Vũ trở về phòng, nằm lặng người ra trong bóng đêm thanh lặng, chàng xoay người ra cửa sổ, ngắm ánh trăng sáng vàng vạc trong đêm rằm. Đêm nay là một đêm mà cảnh sắc thiên nhiên rất tuyệt vời nhưng cũng là đêm mà Quân Vũ đặt ra câu hỏi về tình cảm của Minh Thư đối với mình. Suốt đêm nay nàng đã khiêu vũ với Trung Hữu và ở trong vòng tay của người trẻ tuổi, tài hoa ấy bất chấp sự có mặt của chàng và cũng bất chấp việc chàng cảm thấy bị xúc phạm đến mức nào.

"Tất cả những gì nàng nói với mình đều là giả dối....khi mình và nàng tay trong tay dưới vòm cây rợp ánh trăng. Đàn bà quả thật không đơn giản! Nếu Minh Thư thích Trung Hữu thì mình sẽ cho nàng toại nguyện. Từ trước đến giờ mình chưa hề phải quy lụy khàn cầu ai và Minh Thư cũng không ngoại lệ. Chỉ tiếc là giữa mình và nàng có quá nhiều kỷ niệm, có quá nhiều điều để chia sẻ với nhau.....nhưng nếu nàng chọn lựa Trung Hữu thì mình sẽ tôn trọng sự chọn lựa của nàng. May mắn là nàng và mình...chưa người nào thốt ra tiếng yêu đương với nhau, một cuộc tình chưa bắt đầu thì đã đi đến kết thúc....nghĩ ra cũng khá đau lòng. Nhưng thôi như thế cũng hay! Từ giờ phút này trở đi mình chỉ xem Minh Thư như một người em gái, mình sẽ trở lại vị trí của người anh kết nghĩa và trở lại với những dự định của mình trước đây. Không phải là Huệ Trinh và Lệ Hằng đều đang tha thiết đợi chờ mình hay sao? Không phải là hai người ấy đều đã tha kiên nhẫn chờ đợi mình suốt mười mấy năm trời hay sao? Chao ôi, Quân Vũ! Mày thật là tội nghiệp! Lúc nào phụ nữ cũng vây quanh mày để xin một chút tình yêu nhưng hôm nay trái tim mày điên đảo."

Chàng miên man chìm đắm trong những suy nghĩ của mình, lòng không khỏi nhức nhối hình ảnh tay trong tay của Minh Thư và Trung Hữu tối nay. Chàng nằm úp mặt xuống gối, trốn ánh trăng rằm đang nhìn qua cửa sổ, xuyên thấu vào lòng chàng một nỗi đau vô bờ bến. Đêm nay trăng đẹp nên lòng chàng mới cảm thấy đau khổ hơn, vì một đêm đẹp dễ là vậy, thơ mộng là vậy mà lại mang đến cho chàng một cuộc thật là buồn thảm.

Có tiếng gõ cửa nhẹ nhàng trong đêm, Quân Vũ nghe nhưng vẫn nằm yên. "Đi đi, cô em bé nhỏ! Tại sao tìm đủ mọi cách ràng buộc tim anh rồi lại tổn thương trái tim anh?"

Chàng hơi giật mình khi nghe có tiếng ai đó đẩy nhẹ cửa phòng chàng, tiếng chân ai bước vào, cánh cửa khép lại và mọi sự trở về với im lặng. Có lẽ lúc này quá mệt mỏi nên chàng quên khóa cửa phòng chăng? Chàng lắc đầu và cũng không muốn nghĩ tới điều ấy nữa, chỉ muốn được nằm một mình yên lặng trong bóng đen với nỗi đau của chính mình.

Nhưng rồi tiếng chân khê khàng vang lên, có tiếng ai đó ngồi xuống lặng lẽ bên mép giường chàng rồi một giọng ngây thơ, quen thuộc cất lên, cái giọng trước đây mỗi lần nghe là trái tim chàng rung động.

- Anh Quân Vũ, anh ngủ rồi hờ anh? - Giọng người con gái nhẹ nhàng vang lên mang theo một chút gì đó buồn bã và bối rối - Minh Thư đứng trước phòng anh gõ cửa này giờ nhưng anh không nghe, may quá cửa không khóa nên em mới vào được....

Quân Vũ nằm im không đáp, sự hiện diện của nàng khiến cho con giận trong lòng chàng càng tăng chứ không suy giảm.

- Em làm cho anh buồn phải không anh Quân Vũ?- Lần này những ngón tay ấm áp của nàng sờ nhẹ lên má chàng và trong giọng nói của nàng ẩn chứa một nỗi ray rứt, nghẹn ngào - Anh Quân Vũ, Minh Thư không cố ý làm cho anh buồn đâu, chỉ tại Trung Hữu tỏ tình với em, em đã từ chối nhưng anh ấy đã nói một câu khiến em không đành lòng: "Dù không yêu anh cũng hãy cho anh một đêm thật đẹp bên em và anh chỉ xin em một lần này thôi". Trung Hữu đã nói thế nên em không nỡ làm cho anh ấy buồn. Anh ấy chỉ xin em một lần này... anh có hiểu giúp em hay không, anh Quân Vũ?

- Giọng nàng cất lên nghẹn ngào nhưng cũng không làm cho chàng xao động vì cơn giận trong lòng chàng đang nổi lên càng lúc càng dữ dội ngay cả lúc nàng tìm cách giải thích với chàng.

- Quân Vũ! Anh đừng giận em có được không?- Bây giờ cái giọng nghẹn ngào đó trở thành nức nở và khuôn mặt xinh xắn ấy đã dựa hẳn vào lòng chàng với những giọt nước mắt nóng hổi tuôn tràn trên má - Xin anh hãy tha thứ cho em...một lần này thôi.Từ đây về sau Minh Thư không dám làm bất cứ điều gì cho anh buồn nữa.

- Đừng có đụng vào người anh! - Chàng bất giác lên tiếng, nghiêng người sang phía khác để tránh nàng. Quân Vũ cố ghì con giận dữ, nếu không chàng đã to tiếng với Minh Thư - Em yêu Trung Hữu hay bất cứ ai, điều này không còn quan trọng đối với anh. Đừng có khóc lóc với anh và cũng không cần phải xin lỗi anh như thế.Từ đây về sau,mỗi người chúng ta đều có đời sống riêng, em không cần phải bận tâm đến anh và ngược lại. Bây giờ em về phòng nghỉ đi, anh rất là mệt mỏi và anh muốn được nằm một mình yên lặng.

Chàng đẩy nhẹ bàn tay nàng ra và cử chỉ hắt hủi ấy khiến nàng bật khóc. Minh Thư cố nuốt nỗi ghen ngào vào lòng và bước ra cửa với tâm trạng chán nản, không còn muốn sống. Chàng biết mình hơi tàn nhẫn nhưng chàng không có thói quen để người khác làm tổn thương mình nhất là khi chàng vì người đó mà từ chối hết những người con gái khác. "Thà là anh mất em....", trái tim chàng đau khổ nói, "...còn hơn là để em xúc phạm đến những tình cảm tha thiết nhất mà anh đã dành cho em."

Nàng bước chân ra khỏi phòng chàng với một trái tim gần như tan nát. Chàng không phải không biết mất nàng là một điều đáng tiếc nhất trên đời nhưng chàng nhất định không giữ nàng lại vì tình yêu của chàng thì mãnh liệt nhưng tự ái của chàng cũng cao như núi. Tiếng cửa phòng khép dù rất khẽ nhưng cũng làm cho trái tim của chàng đau nhói nhưng chàng cố cắn răng chịu đựng. "Minh Thư! Có một lần anh đã nói cho em biết....khi anh yêu một người đàn bà nào đó, anh muốn anh là người đàn ông đầu tiên và cũng là người đàn ông cuối cùng của họ. Nếu mà người đàn bà yêu anh mà không làm được điều đó, anh không muốn giữ người đàn bà đó lại bên mình". Chàng tự nhủ với mình như thế nhưng tâm hồn bỗng chìm vào một nỗi buồn sâu thẳm. Từ đó đến nay chàng chưa vì ai mà rung động như vì nàng, cho nên khi nàng bước ra khỏi cuộc đời chàng, chàng không khỏi cảm thấy thế giới của chàng trở nên trống rỗng như thiếu vắng một cái gì đó thật thân yêu mà cũng thật ngọt ngào.

Trái tim chàng đau buồn và cũng thật xót xa, những hình ảnh yêu dấu ngày nào hiện ra trong lòng chàng, huyền ảo như một giấc mộng. Tâm hồn chàng như phiêu diêu vào một cõi nào, ở đó có những cánh đồng ngát xanh, có cô gái ngồi trên lưng ngựa mà những giọt nắng vàng của hoàng hôn đọng lung

linh trên mái tóc của nàng. Người con gái đó có lần đã dạo chơi cùng chàng trên bãi biển, có lần đã vì chàng mà bước lên sân khấu với đôi má ửng hồng lên vì e ấp, thẹn thùng, có lần đã trốn chàng đi xa, và đã có lần đã ngủ quên trong phòng chàng mà tay vẫn nắm chặt lấy tay chàng. "Minh Thư, em là như vậy đó...lặng lẽ đi vào đời anh bằng tiếng khóc và cả nụ cười....để đến hôm nay anh bàng hoàng nhận ra là anh đã yêu em....như chưa từng yêu ai như thế trong cuộc đời mình!"

CHƯƠNG 23-24

- 23 -

Trần trở làm cho trái tim của Quân Vũ càng thêm đau khổ và nỗi đau này khiến cho chàng nhận rõ chàng đã yêu nàng còn hơn là chàng đã tưởng tượng. Có tiếng ai đó đẩy cửa phòng chàng lần nữa khiến trái tim chàng run lên trong một nỗi mừng rỡ ghen ngào: "Là em đó phải không.....là em đã trở lại với anh?"- Nàng bước vào phòng chàng, chưa nói lời nào cũng đã khiến trái tim chàng trở nên hồi sinh, và rồi cái giọng vừa ngây thơ,vừa ghen ngào đó đã cất lên lần nữa. Cái giọng run run và đầy nước mắt khiến cho trái tim chàng mềm lại và những lời mà nàng thốt ra mới làm cho chàng kinh ngạc biết bao:

- Quân Vũ,em yêu anh.... em rất yêu anh...- Nàng ghen ngào thú nhận với chàng trong nước mắt.... ngay cái lần đầu tiên gặp anh là anh đã yêu anh rồi mà cũng không biết tại sao yêu. Em yêu anh đến nỗi anh đuổi em đi mà em còn cố tình nán lại. Trên chiếc ghế đá bờ vờ nằm trong một góc của vườn hoa nhà anh ngày nào,có một sinh linh đang run rẩy và cầu mong thượng đế ban ột phép màu để con người đau khổ đó có thể bước trở lại căn nhà của anh lần nữa chỉ với mơ ước duy nhất là được nhìn lại khuôn mặt của người đàn ông mà mình yêu. Và rồi phép màu đã xảy ra, anh đã cho em bước vào thế giới của anh dù với một thân phận rất tội nghiệp. Đã bao lần em lắng nghe tiếng "em" ngọt ngào mà anh thốt ra với những người bạn gái của mình mà mơ ước có một ngày nào đó,

mình cũng sẽ được anh gọi bằng tiếng "em"span>

êm đêm đó. Những ngày cuối tuần là những ngày buồn bã nhất của đời em khi ngôi nhà bỗng trở nên trống vắng. Trái tim em run lên vì đau khổ khi biết anh đi với một ai đó....má tựa má...vai kề vai.... mà không hề biết là trong căn phòng nhỏ này có một cô bé tội nghiệp đang chờ những bước chân của anh quay về với một tình yêu thật là vô vọng. Có biết bao lần em nhìn trộm anh trong khi anh ngủ. Gương mặt đó từng nét...từng nét hằn sâu trong tâm trí của em nhưng không biết vì sao em ngắm mãi mà vẫn không bao giờ biết chán. Đã biết bao lần em mơ anh là của em rồi lại rơi nước mắt vì mơ không bao giờ trở thành sự thực của mình. Cái tuần anh đi xa nhà, thời gian đã kéo dài như vô tận.. có lúc em qua phòng anh nhìn quanh rồi thở dài tự hỏi không biết mình sẽ có thể tồn tại trên cõi đời này nữa không nếu như anh không trở lại. Bởi vì nếu không có anh thì cuộc đời em cũng trở thành vô nghĩa. Anh không hề hay biết em đã trải qua những đau khổ thế nào khi anh thân cận với những người con gái khác và điều đó hầu như xảy ra mỗi ngày khi em bước vào cuộc đời của anh với một trái tim chan chứa tình yêu những cũng gần như tuyệt vọng bởi vì tình yêu mà em trao ra,em không bao giờ hy vọng được anh hồi đáp. Dù tối nay sự việc có xảy ra thế nào thì Minh Thư của anh vẫn yêu anh mãi mãi. Trái tim vẫn còn là nguyên vẹn của anh mà hình ảnh của bất cứ người đàn ông nào khác đều không hiện hữu bởi vì nó đã dành trọn cho anh. Em chỉ muốn an ủi người bạn tội nghiệp của em một lần vì mối tình anh ấy trao cho em quá nặng mà em không thể nào đáp lại. Em hoàn toàn không có tình ý vì với Trung Hữu, từ đầu đến cuối Minh Thư chỉ nghĩ đến anh vì chỉ sống vì anh. Bây giờ thì sự hiện diện trong đời anh không còn cần thiết nữa nên em quyết định ra đi. Nhưng trước khi đi em

không thể không nói ra cho anh biết là em yêu anh đến như si dại, yêu đến nỗi quên đến lòng tự trọng cả chính mình. Anh Quân Vũ, em không dám quấy rầy anh thêm nữa, chỉ mong anh ban cho em một đặc ân, đó là cho em một nụ hôn cuối cùng trước khi em vĩnh viễn xa anh.

Giọng nói đầy nước mắt của Minh Thư, tình yêu sâu kín mà nàng lần đầu tiên thổ lộ với chàng đã khiến cho trái tim đang đau khổ của Quân Vũ bùng lên một niềm hạnh phúc. Nàng áp nhẹ môi mình lên môi chàng và chạy ra khỏi phòng trong nước mắt nhưng cánh tay ấm áp của chàng đã giữ nàng lại, ôm chặt nàng vào lòng với một cảm giác ngây ngất và rạo rực mà chàng chưa từng trải qua với bất cứ người đàn bà nào khác. "Quân Vũ..... Quân Vũ....", Minh Thư mơ màng gọi tên chàng, có cảm giác như mình đang chìm vào một cơn mơ khi những nụ hôn ngọt ngào của chàng liên tiếp phủ xuống cánh môi nàng, khao khát và tham lam như chàng mới biết yêu lần đầu. Tâm hồn của nàng như bay bổng vào một thế giới tuyệt vời khi thân hình nóng bỏng của chàng như muốn biến nàng tan ra thành nước, bàn tay dịu dàng của chàng mon trón trên bờ vai trần của nàng. "Anh yêu em!", chàng không ngớt thốt ra ba tiếng ấy khi đã đi sâu vào nàng bằng một cảm giác mê mê và đây là lần đầu tiên Quân Vũ mới biết thế nào là yêu đương hơn là chiếm hữu. Thân hình nàng run lên trong tay chàng khi nàng chìm đắm trong những cảm giác yêu đương cuồng nhiệt. Họ ở trong vòng tay nhau không biết bao lâu cho đến khi chàng thở dốc và buông nàng ra, nhưng rồi lại đặt nàng trên cánh tay của mình và ngắm nàng dưới ánh trăng rằm vàng vạc đang *** qua cửa sổ. "Minh Thư, em đẹp quá!" chàng gọi tên nàng bằng một giọng thật là đắm đuối khi ngắm nhìn thân hình thanh thoát của nàng hiện ra trong ánh trăng. Yêu nàng đêm nay như đã yêu, chàng mới biết thế nào

là ôm trong tay một nhan sắc quyến rũ nhất trần gian. Chàng lại say đắm hôn lên môi nàng, muốn dừng lại dừng không được, kinh ngạc khi nổi khao khát về nàng không ngừng thúc giục trong trái tim chàng.

- Quân Vũ, em yêu anh! - Nàng thốt lên trong hạnh phúc, đôi tay trắng ngần vòng qua người chàng, đôi mắt đắm đuối ngấm nhìn khuôn mặt người đàn ông mà nàng yêu, trong lòng còn chưa dám tin những giây phút yêu đương mà nàng đã trải qua với chàng là có thật. Bây giờ chàng là của nàng, nàng rơi nước mắt vì hạnh phúc khi ý thức ra điều đó nhưng trong lòng chàng thì cuống quýt vì nghĩ mình đã làm điều gì đó xúc phạm tới nàng. - Em không giận anh chứ, Minh Thu? - Chàng hỏi mà đôi mắt long lanh -...Khi không xin phép em mà đã yêu em như vậy! Nàng nép sau lưng chàng, áp má mình vào ngực chàng rồi thủ thỉ:

- Em là của anh, em yêu anh cách nào em cũng nhận. Em chỉ muốn mãi mãi được ở trong vòng tay của anh, ãi đến bây giờ em vẫn còn nghĩ những giây phút này là một cơn mơ.

- Chàng khẽ cắn vào ngón tay trắng ngần của nàng khiến nàng kêu lên một tiếng.

- Bây giờ thì em tin đây là sự thật rồi phải không?

Nàng mỉm cười, nụ cười hiền lành và cũng xinh như mộng khiến cho trái tim chàng xôn xao, chàng để tay nàng lên ngực mình rồi khẽ nói:

- Đến bây giờ nó vẫn còn đập rộn ràng lên vì em! Bây giờ thì em biết anh yêu em đến mức nào rồi chứ? - Nàng gật đầu nhưng rồi thốt lên một câu bằng giọng dỗi hờn: em>

- Anh ác lắm....

- Anh ác thế nào?Chàng chớp mắt giả vờ như không hiểu.

- Anh yêu em sao không cho em biết mà lúc nào cũng như đùa giỡn với em. Em lúc nào cũng tìm cách bày tỏ với anh tình cảm của mình còn anh lúc nào cũng như tránh né, lại còn âu yếm người khác trước mặt em khiến cho đêm nào em cũng phải khóc thầm!

- Tha thứ cho anh! Chàng hôn má nàng như tạ tội i- Anh chỉ muốn chắc chắn là em yêu anh trước khi anh tỏ tình với em. Người ta còn định trở về Đài Bắc là sẽ cầu hôn với em nhưng em đã làm đổ vỡ tất cả kế hoạch bí mật của anh rồi!

- Cầu hôn với em?- Đôi mắt long lanh như thu hồ của nàng nhìn chàng kinh ngạc - Anh nói thật chứ anh Quân Vũ?

- Sao lại không thật? Anh lại mua luôn nhẫn cầu hôn rồi đó, định làm cho em bất ngờ nhưng bây giờ thì ngược lại, chính em đã làm cho anh kinh ngạc.

- Em?- Nàng hỏi, nhìn đắm đắm chàng dưới ánh trăng và cảm thấy gương mặt chàng sao mà dễ làm cho lòng người say đắm.

- Em thật sự đã làm cho anh kinh ngạc- Chàng nói và hôn lên những ngón tay nàng, những ngón thon thả mảnh khảnh nằm gọn trong lòng bàn tay ấm áp của chàng - Anh không ngờ em lại yêu anh mãnh liệt như vậy,vì không ngờ vì yêu anh mà em phải đau khổ như vậy. Anh quả thật là một tên đàn ông đáng chết!

- Người ta vì anh mà phải đau khổ từ ngày này sang ngày khác, còn anh mới thấy người ta khiêu vũ với người khác mà

giấy này lên rồi.>

- Em không biết chứ trong tình yêu anh là một tên bạo chúa. Bây giờ em rời xa anh vẫn còn kịp... nếu không sao này trở thành vợ của anh thì em sẽ hối hận!

- Bạo chúa? - Nàng thắc mắc nhìn chàng, cố tìm một nét gì bạo chúa trên cái khuôn mặt đáng yêu và luôn làm cho nàng say mê đó.

- Em không biết chứ anh ghen kinh khủng. Có lần anh đã nói với em rồi: "Khi anh yêu một người đàn bà nào đó, anh muốn mình là người đàn ông đầu tiên và cũng là người đàn ông cuối cùng của họ" Nếu em chấp nhận điều này thì hãy đến với anh, còn nếu không thì....em sẽ khổ vì anh đó!

- Đương nhiên là em chấp nhận rồi, khi mình đã yêu ai thì trái tim làm gì có thể dung chứa một người khác chứ? Nhưng mà em vẫn chưa hiểu hai chữ "bạo chúa" của anh!

- Khi em là của anh rồi thì em không được nhìn bất cứ người đàn ông nào nữa....

- Em chỉ nhìn anh thôi cũng đủ....- Nàng bật cười hồn nhiên khi nghe chàng nói, nhưng sau đó nàng ngẫm nghĩ và khẽ thốt lên- Như vậy cũng có gì ghê gớm lắm đâu?

- Anh không muốn ai động chạm đến người đàn bà mình yêu. Em không được khiêu vũ với ai, không được thân cận với ai, cũng không được cười nói với ai, em hoàn toàn bị nhốt trong thế giới kín mi kín mít của anh. Cô nhỏ ơi, em liệu có chịu nổi không?

- Đó là điều em tình nguyện muốn làm và rất muốn làm. Anh muốn em như thế nào thì em như thế ấy. Em yêu anh và chỉ

có biết anh thôi,những người đàn ông khác làm sao có chỗ đứng trong trái tim của một người con gái đang yêu?Đối với em,có anh là hạnh phúc lắm rồi,em không mơ ước viễn vông gì nữa cả.

- Như nếu anh ghen tuông đến nỗi cứ giữ em trong nhà,không cho em ra ngoài làm việc,cũng không cho em tiếp xúc với bất cứ ai khác thì em có chịu nổi không?

- Em yêu anh,Quân Vũ! Nàng dịu dàng nhìn sâu vào mắt chàng. Trong ánh mắt nàng, chàng đọc được sự bao dung, sự phục tùng và sự cam chịu và điều đó khiến chàng càng cảm thấy yêu thương nàng hơn - Tất cả những lời nói của anh đều là mệnh lệnh. Em yêu anh đến nỗi đánh mất luôn cả tự ái của chính mình, anh có cười em không anh Quân Vũ?

Những lời tha thiết của nàng khiến cho trái tim của chàng xúc động. Chàng đặt lên môi nàng một nụ hôn thật ngọt ngào.

- Anh chỉ nói đùa thôi, Minh Thu? Ai lại đối xử với người mình yêu như vậy chứ? Em giống như một vầng trăng thật đẹp, ai lại nỡ vầng trăng đẹp thế ấy trong cái thế giới nhỏ bé của mình. Anh muốn em xuất hiện trên bầu trời để mọi người nhìn ngắm ánh sáng của em, anh chỉ cần biết vầng trăng ấy thuộc về anh thế là đủ.Nàng xúc động nắm lấy tay chàng:

- Em sẽ không bao giờ nghĩ đến một người đàn ông nào khác ngoài anh đâu, bởi vì em biết tình yêu của em thì chỉ có một mà em đã trao hết cho anh rồi. Quân Vũ! Em không biết làm cách nào diễn tả cho anh hiểu tình yêu của em đối với anh vì ngôn ngữ thì hạn hẹp mà tình yêu thì vô cùng vô tận.

- Nhưng có một biểu lộ còn nói lên được nhiều điều hơn là ngôn ngữ nữa.....

Chàng nói rồi cúi xuống hôn nàng đắm đuối. Như có những lớp sóng triều dâng lên trong tận cùng cảm giác của nàng, Minh Thư cảm thấy mình bỗng bình trong hạnh phúc khi những khao khát từ chàng đổ ập xuống nàng lần nữa, cuốn nàng chơi vơi trong những cảm xúc thật tuyệt vời. Trong giây phút này đây nàng ý thức nàng đã trao cho chàng tất cả từ hơi thở tình yêu cho đến những cuống quýt của trái tim mình khi hơi ấm của chàng làm dậy lên nơi nàng một sự dâng hiến gần như là toàn triệt. Và bây giờ nàng đã hiểu vì sao thượng đế đã đặt để rằng đàn bà là một phần cơ thể của người đàn ông mà họ yêu và chàng thì trải qua những cảm giác rung động đến tận cùng khi tìm lại được một phần cơ thể đã đánh mất của chính mình.

p>

- 24 -

Sáng hôm sau, sáu người trẻ tuổi dùng điểm tâm xong là đã náo nức chuẩn bị cho cuộc đi săn. Nhưng thật sự ra chỉ có bốn người còn lại là háo hức chứ Quân Vũ và Minh Thư chỉ đi theo họ cho có mặt, còn tâm hồn của hai người cứ lâng lâng như ở trên mây và họ chỉ mong cuộc đi săn này kết thúc càng sớm càng tốt để họ có thể trở về Đài Bắc, trở về ngôi nhà thân yêu của mình trong tâm trạng hoàn toàn khác trước vì bây giờ họ đã biết rằng họ là của nhau.

Hôm đó cuộc đi săn như thế nào, Khánh Ngọc và Trung Hữu hạ được bao nhiêu thú rừng, Huệ Trinh và Lệ Hằng náo nức ra sao khi lần đầu tiên họ nhắm trúng đích và reo lên khi phát súng liên tiếp của hai người đã giúp hạ được một con chồn trắng dù con vật này đang chạy rất nhanh....tất cả những điều này dường như không có còn quan trọng nữa và điều quan

trọng là họ trở về thế giới bình yên và riêng tư của họ với cõi lòng hạnh phúc khi đã có được trong vòng tay người mà mình yêu thương nhất.>

Đến khoảng bốn giờ thì cuộc đi săn kết thúc, mọi người chia tay trong vui vẻ với lời ước hẹn sẽ gặp lại lần nữa. Suốt trên đường về nhà, hai người trẻ tuổi luôn trao nhau những cái nhìn đắm đuối, đúng là tình yêu đã chấp cánh cho con người nên tâm hồn của Quân Vũ và Minh Thư cùng lúc như lạc vào cõi mộng mơ.>

- Rốt cuộc rồi cũng được ở riêng với em!>

Chàng nói câu đó bằng giọng xúc động khi hai người bước vào nhà. Đặt túi hành lý xuống, chưa kịp tắm rửa cho tỉnh người sau cuộc hành trình cũng khá dài, chàng nhắc bổng nàng lên trên cánh tay mình, bổng nàng đi vòng quanh trong nhà, thỉnh thoảng cúi xuống hôn nàng và thầm thì vào tai nàng bằng ba tiếng "Anh yêu em!", Nàng nhắm mắt lại để tận hưởng cái giây phút tuyệt vời ấy và thủ thủ vào tai chàng: "Anh Quân Vũ, Minh Thư yêu anh đến lúc nào không còn Minh Thư nữa mới thôi!"

Tối đó, chàng đeo vào tay nàng chiếc nhẫn cầu hôn, nhìn sâu vào mắt nàng và hỏi bằng giọng xúc động:

- Minh Thư, em có bằng lòng làm vợ của anh không?- Quân Vũ, nàng gọi tên chàng và mặt ửng hồng lên - Đó là ước mơ duy nhất của cuộc đời em!

- Chúng mình cưới nhau em nhé? - Chàng hỏi bằng giọng dịu dàng.

- Để sau khi em tốt nghiệp đại học xong rồi đã rồi mình cưới

nhau cũng không muộn. Nhưng khi đeo chiếc nhẫn này vào tay thì lúc nào em cũng nghĩ em là người của anh rồi.

Nàng nói xong nhìn chàng với ánh mắt thật là tha thiết:

- Ngay cả khi không đeo chiếc nhẫn này, ngay cả khi anh từ chối tình yêu của em thì em cũng nguyện với lòng là sẽ yêu anh suốt đời cho dù là yêu anh trong đau khổ! Nhẫn cầu hôn lễ cưới hoặc những gì tương tự đối với em đều chỉ là hình thức, tình yêu chung thủy trong lòng chúng ta mới là quan trọng. Quân Vũ, em yêu anh và suốt đời này chỉ yêu mỗi một mình anh thôi.

Chàng đắm đuối nhìn gương mặt của nàng, đón từng lời nói của nàng với thái độ trân trọng nhất. Chàng giống như thảo nguyên xanh ngát, nàng như dòng suối êm đềm chảy vào ve vuốt thảo nguyên để cho bốn mùa nó đều xanh tươi bất chấp mặt đất có khô cằn hay bầu trời có đông tố thế nào đi nữa.

Những ngày sau đó họ sống vô cùng hạnh phúc. Chàng không cuồng nhiệt như đêm đầu đến với nàng mà trở nên dịu dàng hơn và chăm sóc cho nàng từng chút một. Mỗi ngày chàng để mắt đến bài võ của Minh Thư, không cho nàng thức khuya sợ tổn hại đến sức khỏe của nàng, còn nàng thì lắng xăng lo lắng cho chàng chẳng khác nào một người vợ trẻ lo lắng cho chồng. Và ngày thứ Năm đó, chỉ vài ngày sau khi đi săn ở trang trại của Lê Hằng, chàng từ sở trở về nhà với gương mặt tươi vui và báo cho nàng biết:

- Anh đã mua xong trang trại đó rồi! Trưa hôm nay người chủ đã gọi điện thoại đến cho anh, đồng ý giao trang trại vào ngày chủ nhật này vì họ được xuất ngoại sớm hơn thời gian đã định.

- Chắc là đắt tiền lắm hở anh? - Nàng nói với giọng bức rút, không muốn vì mình mà tiêu tốn quá nhiều tiền bạc.- Khá đắt! Anh mua nó bằng số tiền dành dụm mấy lâu nay. Nhưng cũng đáng lắm vì nó rộng mệnh mệnh, em tha hồ mà rong chơi với con Hoàng mã. Minh Thư à, em cứ xem đây là món quà cầu hôn của anh!

- Anh Quân Vũ! - Nàng gọi tên chàng bằng giọng âu yếm và xúc động - Em biết anh yêu em, muốn làm điều gì cho em vui, nhưng từ đây về sau đừng vì em mà hoang phí như vậy nữa. Em đã nhận từ anh quá nhiều rồi!

- Chao ôi,Minh Thư!Em cần gì phải lo lắng như vậy chứ? Sống là để hưởng thụ mọi thứ trên đời.Tiền bạc cứ giữ bo bo trong tay rồi nó cũng chẳng làm cho con người hạnh phúc. Lương anh rất cao, dư thừa để cho em một cuộc sống đầy đủ và thoải mái. Minh Thư của anh đã sống khổ nhiều rồi,bây giờ là lúc anh phải thay số phận để đền bù lại cho em.

Nàng định phải đổi, muốn chàng đừng sống hoang phí như từ trước đến giờ vì đôi khi con người cũng cần phải nghĩ tới tương lai một chút nhưng chàng đã hôn nàng một cái và không cho nàng nói rồi nhất định làm theo ý mình. Chàng muốn đem lại cho nàng tất cả những gì mà chàng nghĩ sẽ cho nàng hạnh phúc để bù lại những mất mát trước kia.

Trưa thứ Sáu Minh Thư đi học về, lòng đang vui khi nghĩ đến ngày chủ nhật này, Quân Vũ và nàng sẽ đi thăm trang trại mà chàng mới mua,sau đó về Kỳ Sơn để mang con Hoàng mã đến đó. Quân Vũ còn bảo chàng sẽ thuê một người để chăm sóc trang trại và con Hoàng mã cho Minh Thư yên lòng vì chàng biết Hoàng mã là con ngựa cưng của nàng.

Nhưng rồi khi nàng đang chìm đắm trong những ý nghĩ đây

hân hoan đó thì có tiếng chuông cửa reo vang, Minh Thư ngạc nhiên không biết là ai nhưng nàng cũng ra mở cửa và khi con người đó xuất hiện trước mặt nàng thì nàng đứng lặng người ra một lúc vì kinh ngạc.

- Tôi vào được chứ, Minh Thư?- Người khách nói bằng giọng hòa nhã chứ không khó chịu như mọi khi - Tôi có chuyện quan trọng muốn nói với cô và chuyện này có liên quan đến anh Quân Vũ. Có thể nói là vô cùng quan trọng đối với cuộc đời cũng như sự nghiệp của anh ấy.

- Vào đi, Khánh Ngọc! - Minh Thư mở rộng cửa và khẽ nói, không biết câu chuyện mà Khánh Ngọc sắp nói ra đây sẽ quan trọng ra sao nhưng nàng có một linh cảm là nó sẽ mang đến cho nàng và Quân Vũ một chuyện chẳng lành.em>

- Tôi yêu anh ấy, Minh Thư! - Khánh Ngọc ngồi xuống bộ sofa giữa phòng và nói bằng giọng gần như van lơn - Hãy trả Quân Vũ lại cho tôi vì tôi không thể sống mà không có anh ấy.

- Khánh Ngọc! - Minh Thư dịu dàng nói, cảm thấy tội nghiệp cho cô gái si tình này - Việc Quân Vũ có đến với cô ấy hay không, việc ấy không phải do tôi quyết định mà hoàn toàn do anh ấy định đoạt!

- Tôi biết anh ấy yêu cô nhưng nếu cô tiếp tục sống bên anh Quân Vũ thì anh ấy sẽ gánh rất nhiều điều bất hạnh. Nếu cô thật lòng yêu Quân Vũ, cô sẽ không thể điềm nhiên ngồi nhìn anh ấy mất hết mọi cái cùng một lúc.

- Ý cô muốn nói là... - Đôi mắt Minh Thư mở to ra vì kinh ngạc.

- Tôi muốn ngả mọi con bài ra trước mắt cô! Bây giờ không phải là lúc tôi to tiếng với cô để tranh giành Quân Vũ, tôi biết mọi cuộc cãi vã chẳng mang lại lợi ích gì cho nên trước khi đến đây tôi đã bàn luận kỹ với cha mẹ của tôi và mọi kế hoạch mà chúng

tôi sắp đặt cũng đã thực hiện cả rồi. Nếu Quân Vũ tiếp tục sống với cô và từ chối tôi, mọi tai ương sẽ đổ ập lên đầu anh ấy.

Câu nói của Khánh Ngọc khiến cho Minh Thư sững sờ cả người. Họ định làm gì Quân Vũ của nàng đây nếu Quân Vũ tiếp tục sống bên nàng.

- Cô vẫn chưa hiểu rõ phải không? - Khánh Ngọc điềm nhiên nói - Minh Thư, cô không hiểu rõ Quân Vũ bằng tôi đâu, để tôi nói một cách thẳng thừng hơn cho cô nghe. Từ khi cha mẹ Quân Vũ qua đời, anh ấy đã nương náu suốt bốn năm ở nhà tôi, sau đó khi Quân Vũ vào đại học, mọi chi phí ăn học đều do cha mẹ tôi lo cả. Khi Quân Vũ ra trường, chính cha mẹ tôi đưa anh ấy vào công ty Trường Đạt làm việc, hai năm sau anh ấy được thăng phó giám đốc. Tất cả những việc này không phải ngẫu nhiên mà nó có lý do của nó. Lý do rất đơn giản: đó là vì ba mẹ tôi biết tôi yêu thương Quân Vũ và mong muốn trở thành vợ của anh ấy, vì vậy ba mẹ tôi không tiếc bất cứ điều gì đối với chàng rể tương lai của mình. Nhưng tất cả mọi cái anh ấy đang có sẽ cùng một lúc bỏ anh ấy mà đi nếu anh ấy chọn cô chứ không phải chọn tôi!

Những lời Khánh Ngọc tỏ bày khiến Minh Thư ngời lạng người ra. Nàng biết tất cả những điều đó đều là sự thật vì trước đây Quân Vũ đã từng kể cho nàng nghe và chàng cũng không biết phải làm sao để cho vợ chồng của bà Mỹ Tâm khỏi

đau lòng khi chàng từ chối không tiến đến hôn nhân với một cô gái độc nhất của hai người.

- Cô muốn nói gia đình cô sẽ cắt đứt với Quân Vũ nếu anh ấy nhất định chọn tôi? - Minh Thư hỏi mà lòng rối bời bời nàng chưa bao giờ nghĩ rằng cục diện sẽ trở nên phức tạp đến mức này.

- Để tôi nói cho cô biết...- Khánh Ngọc gằn giọng-....lúc đầu thì tôi nghĩ để buộc cô phải xa Quân Vũ, tôi sẽ đuổi cổ bà dì của cô ra khỏi nhà mình để làm áp lực với cô, nhưng rồi tôi đã hoãn việc này lại bởi vì điều đó không đủ mạnh để tôi có thể đạt được mục đích của mình. Khi yêu đương một cách mù quáng với Quân Vũ, cô có thể hy sinh bà dì của mình một cách không thương tiếc mặc dù khi cô chân ướt, chân ráo lên Đài Bắc này, bà ấy đã giúp đỡ cô. Vì vậy tôi muốn mọi sự nhắm thẳng vào Quân Vũ, vì khi đó vì tình yêu đối với chàng, cô mới có thể nhượng bộ. Nếu cô cứ giữ khư khư Quân Vũ trong tay mình thì Quân Vũ sẽ mất hết. Anh ấy sẽ bị ba mẹ tôi cho thôi việc, cương vị phó giám đốc quyền quý cũng chẳng còn, tiền bạc trong túi cũng rỗng không. Cô sống với Quân Vũ, cô thừa biết anh ấy tiêu pha như thế nào rồi. Từ thuở nhỏ vì sinh trưởng trong gia đình giàu có, anh ấy đã quen sống như ông hoàng và sau này cũng vậy, cái thói quen ấy Quân Vũ không bao giờ bỏ được. Cũng chính biết vậy cho nên ba mẹ tôi mới dành cho anh ấy sự ưu đãi tuyệt đối về lương hướng. Nếu không có sự ưu đãi này, anh Quân Vũ cũng sẽ sống với đồng lương ba cọc, ba đồng như những sinh viên tốt nghiệp đại học khác, những người không có thân thế, đành chấp nhận một vị trí nhỏ bé trong một công ty nào đó để sống một cuộc sống giản dị qua ngày. Tôi nghĩ là cô biết rõ thói ăn xài của Quân Vũ. Những bộ y phục sang trọng đắt tiền mà cô khoác trên người, Quân Vũ đã phải bỏ ra những món tiền rất

lớn để mà mua nó. Huệ Trinh có kể cho tôi nghe hôm đi xem nhạc kịch cô đã xuất hiện với một chiếc ***rée thật lộng lẫy đến làm hoa cả mắt thiên hạ. Quân Vũ sống xa hoa như một ông hoàng nên anh ấy muốn người mà anh ấy yêu cũng được hưởng những tiện nghi tương tự như một bà hoàng, và anh ấy đã làm điều ấy với cô. Nhưng không bao lâu nữa những hoa mộng mà hai người xây đắp với nhau sẽ hoàn toàn sụp đổ. Anh ấy sẽ rỗng túi, sẽ mất việc, sẽ mất cả uy quyền mà anh ấy từng có khi làm phó giám đốc cho công ty Trường Đạt. Đó là kết cuộc ảm đạm nhất, thê thảm nhất mà anh ấy sẽ nhận lãnh nếu anh ấy từ chối kết hôn với người con gái độc nhất của ân nhân anh ấy.

- Gia đình cô có thể đối xử tàn nhẫn với Quân Vũ như vậy sao?

- Chúng tôi bắt buộc phải tàn nhẫn như vậy, chúng tôi bắt buộc phải trừng phạt Quân Vũ nếu anh ấy hành xử như kẻ vong ân. Để anh ấy nếm trải đau khổ, đắng cay của cuộc đời một chút rồi sau đó anh ấy sẽ tỉnh người ra và biết mình phải làm gì để có thể khôi phục lại cuộc sống huy hoàng, thoải mái ngày xưa.

- Anh ấy sẽ không chịu khuất phục một cách dễ dàng như vậy đâu! - Minh Thư nói một cách đầy tin tưởng - Quân Vũ là một người xuất sắc và tài giỏi, anh ấy sẽ tìm một công ty khác để tiếp tục sự nghiệp của mình.

- Điều ấy sẽ không bao giờ xảy ra, bởi vì chúng tôi đã tính toán cả rồi!

- Các người đã tính toán? - Minh Thư thốt lên câu đó bằng một giọng đầy căm phẫn vì nàng cảm giác là gia đình Khánh Ngọc đang dồn người đàn ông mà nàng yêu đến đường cùng.

- Vâng, chúng tôi tính toán và cũng đã thực hiện. Minh Thư cô có biết khi vào đại học, Quân Vũ đi theo ngành này không? Anh ấy là một người thông minh tuyệt đỉnh nhưng vì theo đuổi những ngành hái ra tiền khác, anh ấy đầu quân vào đại học thiết kế thời trang, anh ấy quyết định đi theo con đường của song thân quá cố của mình. Nếu anh ấy tốt nghiệp đại học thương mại hay một trường đại học nào để kiếm việc làm thì anh ấy sẽ dễ dàng rời Trường Đạt, tìm một công khác để ổn định cuộc sống của mình, đằng này anh ấy lại chọn một trường đại học mà mảnh bằng của nó đã khiến phạm vi hoạt động của anh ấy bị hạn chế. Mảnh bằng mà anh ấy có trong tay chỉ có giá trị đối với các công ty chuyên gia về thời trang mà thôi.

- Nhưng Trường Đạt không phải là công ty thời trang duy nhất ở Đài Bắc, nếu Trường Đạt bỏ rơi Quân Vũ thì anh ấy sẽ làm ột công ty thời trang khác.

- Cô nghĩ chúng tôi không tính toán đến việc ấy hay sao? Hiện tại chúng tôi đã cho người đi khắp các công ty thời trang của Đài Bắc để tung ra một nguồn tin theo kiểu rỉ tai là Quân Vũ, phó giám đốc kế hoạch của công ty Trường Đạt, sắp thực hiện một kế hoạch bí mật, đó là giả vờ bị Trường Đạt cho thôi việc, đầu quân vào công ty thời trang đối thủ để đánh cắp những tin tư của các công ty ấy hầu như hạ bệ đối thủ theo kiểu "khổ nhục kế". Việc này thường xảy ra nhất là trong những mọi trường đòi hỏi sự cạnh tranh. Quân Vũ của cô có cả đi mòn cả gót giày thì cũng chẳng ai dám thu nhận anh ấy vào đâu. Hiện tại nguồn tin ấy đã được tung ra và mọi người đều đã biết cả rồi. Quân Vũ chỉ duy trì cuộc sống huy hoàng hiện nay nếu anh ấy tiếp tục ở lại công ty Trường Đạt nhưng được ở lại Trường Đạt hay không, điều ấy lại do chính

cô quyết định! Nếu cô chịu rời xa anh ấy, Quân Vũ sẽ không mất mát thứ gì. Nếu cô ở lại với Quân Vũ, sự nghiệp của anh ấy sẽ hoàn toàn sụp đổ. Không phải Quân Vũ không thôi mà dì Lệ Mai của cô cũng sẽ bị tổng cổ ra khỏi nhà chúng tôi ngay lập tức một cách không thương tiếc. Bây giờ thì cô phải quyết định càng nhanh càng tốt, hoặc là chúng tôi sẽ thực hiện điều ấy ngay hôm nay.

Minh Thư ngồi ôm đầu một cách đau khổ. Thì ra gia đình họ Lưu đã ra cả một kế hoạch để bức tử Quân Vũ của nàng. Nếu nàng tiếp tục ở bên chàng, cuộc đời của chàng sẽ lâm vào ngõ cụt mà nàng thì không đành lòng để nhìn người yêu của mình mỗi ngày sống trong đau khổ. Phải chi nàng đã tốt nghiệp đại học, có một nghề ổn định để phụ giúp chàng trong cơn hoạn nạn này thì mọi việc có thể giải quyết phần nào dù có khó khăn. Nhưng khổ thay nàng chỉ là một cô bé mười tám tuổi với hai bàn tay trắng, đã không giúp gì được cho chàng mà lại còn là một gánh nặng của chàng nữa. Rồi mai đây chàng sẽ sống ra sao với, một tương lai bấp bênh, vô định, khi mà những kẻ thù của chàng chỉ rình rập để tước đi tất cả cơ hội sống còn của chàng dù cơ hội ấy rất nhỏ nhoi. Quân Vũ, em phải làm sao đây? Nàng nghĩ rồi nước mắt tuôn rơi, không ngờ sự xuất hiện của nàng trong đời chàng lại mang đến cho chàng nhiều tai ương như vậy.

- Cuối cùng thì cô cũng biết xót thương anh ấy! -Giọng Khánh Ngọc tàn nhẫn vang lên-Bây giờ chắc cô đã hiểu thấu đáo vấn đề.Nếu cô yêu Quân Vũ thì cô phải hy sinh.Anh ấy không nợ nần gì cô,tại sao vì cô mà phải hủy bỏ đi sự nghiệp của mình?Nếu cô còn một chút lương tâm thì cô hãy rời xa Quân Vũ.Minh Thư,cô phải quyết định ngay hôm nay vì đây là hạn chót.Nếu không thì mọi tai họa sẽ lập tức xảy ra với Quân Vũ của cô.Bây giờ thì những điều phải nói tôi đã nói hết rồi.Tôi

sẽ ra ngồi ngoài xe và chờ xem cô hành động thế nào. Trước bốn giờ chiều nay mà cô vẫn còn nán lại căn nhà này thì xem như tôi phải thực hiện những gì mà tôi nói vậy!

- Chiều hôm đó Quân Vũ trở về nhà với một tâm trạng yêu đời. Ngày làm việc cuối tuần trong tuần đã chấm dứt và chàng đang nghĩ đến việc Minh Thư sẽ vui mừng ra sao khi chàng đưa nàng đến xem trang trại mà chàng đã mua với mục đích tạo cho nàng cơ hội tiếp xúc với thiên nhiên trong lành và rong chơi với con hoàng mã mà nàng rất yêu thích.

- Nhưng nhà cửa hôm nay sao vắng ngắt, không giống như những ngày trước, khi nàng đợi chàng về và tíu tít ra đón chàng với một nụ hôn.

"Minh Thư đi đâu rồi?", chàng tự hỏi và đi sang phòng nàng, trong phòng dậy lên một cảm giác bất an. Đôi mắt chàng chạm vào phong thư nhỏ trên bàn viết của nàng. Trái tim chàng đập mạnh! Có chuyện gì xảy ra nữa đây sau năm ngày hạnh phúc thần tiên kể từ lúc họ rời khỏi trang trại của Lệ Hằng. Chàng run tay khi mở bức thư ra:

"Anh Quân Vũ,

Em buộc phải rời khỏi anh vì nếu em ở lại anh sẽ mất hết mọi thứ trên đời mà em thì không đành lòng nhìn anh như thế. Em yêu anh...mãi mãi yêu anh. Minh Thư suốt đời chỉ nghĩ đến anh chứ không nghĩ đến bất cứ người đàn ông nào khác!"

- Đọc xong bức thư, Quân Vũ như chìm vào một cơn khủng hoảng. Chàng biết phải có cái gì tác động ghê gớm lắm mới khiến nàng bỏ đi như vậy. Chàng thở dài, bước vào thư phòng và ngồi im lặng một mình trong đó. Quân Vũ ôm đầu đau khổ, không biết việc gì đã xảy ra khiến cho Minh Thư phải rời

xa chàng lần nữa

- Sau cái đêm mà họ đã đến với nhau ở tại biệt thự của Lê Hằng, Quân Vũ tin tưởng tuyệt đối vào tình yêu của Minh Thư. Chàng biết trên đời này, ngoài nàng ra, không ai có thể yêu chàng bằng một tình yêu mãnh liệt như thế.

"Em buộc phải rời khỏi anh vì nếu em ở lại....anh sẽ mất hết mọi thứ mà anh đang có và em thì không đành lòng nhìn anh như vậy", bức thư mà nàng để lại khiến cho chàng không khỏi liên tưởng đến một ai đó đã xuất hiện trong buổi chiều nay và dùng một áp lực mạnh mẽ đã tách rời nàng ra khỏi chàng, người đó không thể là Lê Hằng, cũng không thể là Huệ Trinh mà chỉ có thể là Khánh Ngọc. Bởi hiện tại chàng đang ràng buộc với công ty Trường Đạt về mọi phương tiện, những lời trong thư của Minh Thư có thể hàm ý là nếu mối quan hệ giữa nàng và chàng tiếp tục diễn thì gia đình Khánh Ngọc sẽ dùng biện pháp mạnh, chẳng hạn tìm cách đẩy chàng ra khỏi công ty và chấm dứt tất cả những ưu đãi mà từ trước đến nay họ vẫn dành cho chàng. Nhưng bây giờ không phải là lúc suy nghĩ về những điều này mà chàng chỉ muốn tìm kiếm Minh Thư cho bằng được. Chàng có thể đánh đổi tất những gì mà chàng đang sở hữu để có nàng bên cạnh mình trong suốt đời. Nhưng bây giờ Minh Thư đang ở đâu? Chàng không nghĩ nàng trở về Kỳ Sơn lần nữa. Chỉ vài tuần ngắn ngủi là Minh Thư đã hoàn thành chương trình học lớp mười hai và chuẩn bị vào đại học, nàng đương nhiên không thể rời xa thành phố, không thể bỏ học nữa chừng vì thi đậu vào đại học là điều mà Minh Thư tha thiết muốn làm theo di huấn mà nội nàng đã để lại. Nàng hoàn toàn không có chỗ đi. Ở Đài Bắc, nơi duy nhất mà nàng có thể đặt chân đến chính là nhà Trung Hữu, nhưng hiện tại Quân Vũ không nắm được bất cứ chi tiết nào về chàng đạo diễn này. Trong đầu chàng vụt lên một tia

sáng khi nghĩ tới Lệ Hằng. Lệ Hằng đương nhiên là có địa chỉ cùng như số điện thoại của Trung Hữu vì nàng và Trung Hữu vốn quen thân với nhau. Nghĩa thế Quân Vũ bấm số điện thoại nhà Lệ Hằng. Đầu dây bên kia là giọng của mẹ nàng, bà mừng rỡ khi nhận ra chàng:

- Quân Vũ hả? Sao mấy lúc rày không thấy cháu ghé chơi?
- Dạ cháu bận quá, lúc này công việc ở công ty của cháu càng lúc càng nhiều nhưng cháu sẽ cố sắp xếp thời gian để đến thăm bác, thưa bác Lệ Hằng có ở nhà không ạ?
- Ngày hôm qua nó đã theo đoàn phim đi quay ngoại cảnh ở Hà Lan, có lẽ cuối tuần tới nó mới về. Có gì gấp không Quân Vũ?
- Thưa không, cháu chỉ gọi đến để hỏi thăm Lệ Hằng thôi!
- Chàng nói vài câu xã giao với người mẹ hiếu khách của Lệ Hằng rồi sau đó đặt điện thoại xuống, trầm ngâm nghĩ ngợi. Chàng bấm số phon tay của Lệ Hằng nhưng không ai trả lời. Có lẽ bây giờ nàng đang bận diễn cho xong một số trường đoạn của bộ phim nên không có thời gian rảnh để nghe điện thoại hoặc liên lạc về Đài Bắc. Quân Vũ lục tìm tấm danh thiếp của ông Thái Thuận đã trao cho chàng dạo nọ rồi gọi ngay đến văn phòng làm việc của ông. Đúng như chàng suy đoán, Minh Thư không trở về Kỳ Sơn như lần trước. Chính miệng ông Thái Thuận đã xác nhận với chàng như thế.
- Trong suốt hai ngày, tâm hồn Quân Vũ như chìm trong hoảng loạn, chàng cảm thấy thế giới này của mình trống rỗng và vô nghĩa khi có Minh Thư bên cạnh. Quân Vũ mong ngày thứ hai mau đến để tới trường tìm kiếm Minh Thư. Chàng biết chắc Minh Thư không bao giờ bỏ học khi chỉ vài tuần nữa

thôi là nàng đã hoàn tất học kỳ.

- Chiều chủ nhật khi Quân Vũ đang nằm buồn bã gác tay trên trán và than vắn thở dài thì chuông điện thoại chọt reo vang.

"Là ai đây?, chàng thăm nhủ và uể oải với lấy chiếc điện thoại ở đầu giường.

- Phải Quân Vũ đó không?

- Giọng nói của người bên kia đầu dây khiến trái tim chàng đập mạnh.

-Trung Hữu!- Chàng thốt lên vui mừng- Hai ngày nay tôi tìm đủ mọi cách để liên lạc với anh mà không được.Minh Thư đã bỏ đi từ hôm thứ Sáu và tôi cũng chẳng biết nàng đi đâu.Tôi gọi đến Kỳ Sơn thì mấy người láng giềng cho biết rằng nàng không trở về nơi đó.Ở Đài Bắc thì Minh Thư chỉ quen có mình anh nên tôi định gọi hỏi thăm anh xem anh có tin tức gì về Minh Thư không.

- Minh Thư đang ở chỗ của tôi.....Trung Hữu thở dài nói-...không có anh chắc nàng không sống nổi!Suốt mấy ngày nay nàng đã bỏ ăn,bỏ uống không đụng đến hạt cơm và còn bị sốt cao.Trong cơn mê sảng Minh Thư luôn gọi tên anh.Nhìn nàng trong tình trạng đó,tôi không thể nào chịu đựng nổi.Anh đến ngay đi,tôi không thể nhìn Minh Thư sống trong dần vật và đau khổ như vậy!

- Nói xong Trung Hữu cho Quân Vũ biết địa chỉ của mình.Nửa tiếng sau,Quân Vũ đã có mặt tại nhà của chàng đạo diễn.Trong căn phòng xinh xắn và ấm cúng,Minh Thư đang nằm trên giường,người quay về phía cửa sổ.Gương mặt nàng gầy hảnh đi,làn da trắng hồng và mịn màng hôm nào bây

giờ đã trở thành tái xanh,mồ hôi rịn trên trán Minh Thư và trong cơn mê nàng khẽ gọi tên Quân Vũ.Chàng cảm thấy nàng như thế,thương cảm đến rơi nước mắt.

- Chúng ta ra phòng khách nói chuyện một chút.- Trung Hữu nói khẽ vào tay Quân Vũ.

- Hai người ngồi đối diện với nhau.Bây giờ mối quan hệ của họ được thắt chặt hơn vì họ cùng quan tâm đến một người.

- Trung Hữu mở đầu câu chuyện:

- Hôm qua tôi mời vị bác sĩ quen đến nhà khám bệnh cho Minh Thư.Thì ra nàng chẳng có bệnh gì cả ngoại trừ tâm bệnh.Minh Thư đang bị khủng hoảng tinh thần khi bị buộc phải rời xa anh.Cách làm cho nàng hồi phục duy nhất là mang nàng trở lại bên anh.Quân Vũ... tôi thừa nhận với anh là tôi yêu Minh thư và tôi mong muốn cho nàng một cuộc đời hạnh phúc nhưng cái hạnh phúc đó chỉ có anh mới là người duy nhất có thể mang đến cho nàng mà thôi.Tôi đau khổ khi không được Minh Thư đáp lại nhưng tôi không ích kỷ đến nỗi có thể điềm nhiên nhìn người con gái của tôi yêu sống trong đau khổ.Cho nên tôi mới gọi anh đến vì chỉ có anh mới có thể khiến cho trái tim của nàng hồi sinh,không có anh,nàng sống cũng khác gì đã chết.

- Quân Vũ lặng người ra trước lời bày tỏ của Trung Hữu.Chàng đạo diễn này có tấm lòng rất cao thượng và điều đó khiến cho chàng vô cùng nể phục.

- Nguyên nhân khiến Minh Thư bỏ ra đi chính là vì gia đình của Khánh Ngọc đã làm áp lực.Họ hăm dọa sẽ cho anh thôi việc,truất đi cái ghế phó giám đốc mà anh đang ngồi,ngoài ra còn tìm cách chặn đứng mọi đường sinh lộ của anh bằng cách

tung ra những tin đồn thất thiệt.Điều này Minh Thư biết rõ hơn tôi.Tôi chỉ nghe nàng nói vắn tắt vậy thôi.

- Quân Vũ nghe Trung Hữu kể mà trong lòng rất giận.Thì ra ông Quốc Thái và bà Mỹ Tâm chẳng tốt lành gì.Và những toan tính của họ hôm nay đã làm sụp đổ tất cả những hình ảnh cao đẹp mà chàng luôn nghĩ về họ.Những gì họ làm cho chàng không phải bắt nguồn từ lòng tốt bụng mà là một cuộc trao đổi.Khi điều kiện trao đổi không được đáp ứng,họ sẵn sàng tống khứ chàn đi một cách không thương tiếc.Họ đã lẫn lộn giữa công việc và tình cảm,mặc nhiên chà đạp những gì mà chàng đã làm cho Trường Đạt trong những năm qua.Chàng không phải đến công ty để ngồi chơi,xoi nước mà bao nhiêu năm qua chàng đã bỏ ra rất nhiều công sức để Trường Đạt có thể phát triển như hiện nay.Chàng không nề hà cực nhọc,xem công ty của nhà họ Lưu như công ty của gia đình mình.Nhưng bây giờ chỉ vì chàng không thể đến với con gái họ mà họ trù dập chàng một cách không thương tiếc.Quân Vũ biết rõ một ngày tới đây,ông Quốc Thái và bà Mỹ Tâm sẽ gửi đến cho chàng một thông điệp:hoặc là kết hôn với con gái họ hoặc là rời khỏi công ty.

- Quân Vũ cảm ơn Trung Hữu đã đưa Minh Thư về nhà.Hai chàng trai xiết chặt tay nhau khi từ biệt.Bây giờ họ trở thành bạn bè của nhau thay vì tình địch bởi vì cả hai người đều có một ước mong là làm cho Minh Thư hạnh phúc.

" Hãy yêu và lo lắng cho cô ấy trọn đời",đó là những lời mà Trung Hữu thốt lên khi hai người chia tay.Và đó cũng là cái mà Quân Vũ muốn thực hiện ngay cả khi không ai nhắc nhở chàng về điều đó.

- Chàng bồng Minh Thư vào nhà,người nàng nhẹ tênh như

không còn sinh khí.Chàng đặt nàng nằm trên giường,chườm trán cho nàng như trước đây nàng đã từng làm cho chàng.Quân Vũ ủ bàn tay thon nhỏ của Minh Thu trong bàn tay rần rỏ của mình,cảm thấy chàng phải bảo vệ cho người con gái mà mình yêu cho đến lúc không còn chàng trên cõi đời này nữa mới thôi.Một lúc sau sắc mặt của nàng mới có vẻ hồng lên,con sốt cũng hạ bớt và môi nàng thỉnh thoảng lại mấp máy tên chàng:

- Quân Vũ!

- Anh đây, Minh Thu!- Chàng cúi xuống hôn nhẹ xuống má nàng,cảm thấy bây giờ nàng yếu đuối như một cô bé và cô bé ấy rất cần sự che chở của chàng.Giọng nói của chàng không ngót vang lên bên tai nàng như muốn đánh thức nàng ra khỏi cơn mê.Một lúc sau nàng khẽ cựa mình khi con sốt đã hạ dần nhưng vẫn chưa ổn định thần trí để trở về thực tại.Giọng nàng thốt lên một cách ghen ngào:

- Trung Hữu...em rất snho anh Quân Vũ,bây giờ em phải làm sao đây?

- Anh Quân Vũ của em đang ở bên cạnh em đây!-Quân Vũ đáp bằng giọng đầy thương cảm-Minh Thu,anh sẽ không bao giờ để em phải xa anh lần nữa.

- Nàng mở bừng mắt ra,trông thấy chàng và trên nét mặt nàng ánh lên một nỗi vui mừng không sao tả xiết.

- Anh Quân Vũ...em rất nhớ anh!-Nàng nói xong,dang rộng đôi tay ra ôm lấy chàng và nức nở khóc.Chàng vuốt nhẹ mái tóc nàng,khẽ bảo:

- Anh đã đến nhà Trung Hữu để đưa em về.Trung Hữu là

một người rất tốt. Anh ấy không giận hờn gì em đâu và còn nhắn nhủ là anh phải chăm sóc cho em đến trọn đời.

- Thật thế hở anh?- Nàng thốt lên bằng giọng xúc động và hai dòng lệ tuôn rơi trên má.- Anh biết không....hai ngày nay em sống mà cũng như đã chết!

- Tội nghiệp cho Minh Thư của anh! Anh đã biết vì sao em ra đi rồi. Trung Hữu đã có kẻ với anh nhưng anh muốn nghe em nói rõ hơn.

- Minh Thư mang toàn bộ câu chuyện của Khánh Ngọc ra kể với Quân Vũ, cuối cùng nàng kết luận:

- Họ muốn dồn anh vào đường cùng, và cho em biết nếu em rời xa anh, họ sẽ không đụng chạm gì tới anh mà còn ưu ái anh hơn nữa. Vì thế mà em đã chọn con đường ra đi bởi em không muốn vì em mà anh mất tất cả.

- Những cái "mất" đó đối với anh không còn quan trọng nữa. Điều quan trọng là anh luôn có em trong đời. Hợp đồng làm việc của anh với Trường Đạt còn ba tháng nữa mới đáo hạn, cho nên hiện tại chúng ta không cần phải quá lo lắng. Trong ba tháng đó nếu anh không thể tìm được việc làm ở công ty khác do sự can thiệp của gia đình họ Lưu thì anh sẽ lập một công ty thời trang của chính anh và từ từ xây dựng nó lên như ba mẹ anh đã từng làm trong quá khứ! Nhưng muốn có vốn để mở công ty, có lẽ anh phải bán ngôi biệt thự này đi- Minh Thư mang toàn bộ câu chuyện của Khánh Ngọc ra kể với Quân Vũ, cuối cùng nàng kết luận:

- Họ muốn dồn anh vào đường cùng, và cho em biết nếu em rời xa anh, họ sẽ không đụng chạm gì tới anh mà còn ưu ái anh hơn nữa. Vì thế mà em đã chọn con đường ra đi bởi em

không muốn vì em mà anh mất tất cả.

- Những cái "mất" đó đối với anh không còn quan trọng nữa. Điều quan trọng là anh luôn có em trong đời. Hợp đồng làm việc của anh với Trường Đạt còn ba tháng nữa mới đáo hạn, cho nên hiện tại chúng ta không cần phải quá lo lắng. Trong ba tháng đó nếu anh không thể tìm được việc làm ở công ty khác do sự can thiệp của gia đình họ Lưu thì anh sẽ lập một công ty thời trang của chính anh và từ từ xây dựng nó lên như ba mẹ anh đã từng làm trong quá khứ! Nhưng muốn có vốn để mở công ty, có lẽ anh phải bán ngôi biệt thự này đi dù rằng nếu phải bán nó thì anh rất đau lòng.

- Minh Thư ngồi ôm đầu một cách đau khổ. Thì ra gia đình họ Lưu đã ra cả một kế hoạch để bức tư Quân Vũ của nàng. Nếu nàng tiếp tục ở bên chàng, cuộc đời của chàng sẽ lâm vào ngõ cụt mà nàng thì không đành lòng để nhìn người yêu của mình mỗi ngày sống trong đau khổ. Phải chi nàng đã tốt nghiệp đại học, có một nghề ổn định để phụ giúp chàng trong cơn hoạn nạn này thì mọi việc có thể giải quyết phần nào dù có khó khăn. Nhưng khổ thay nàng chỉ là một cô bé mười tám tuổi với hai bàn tay trắng, đã không giúp gì được cho chàng mà lại còn là một gánh nặng của chàng nữa. Rồi mai đây chàng sẽ sống ra sao với, một tương lai bấp bênh, vô định, khi mà những kẻ thù của chàng chỉ rình rập để tước đi tất cả cơ hội sống còn của chàng dù cơ hội ấy rất nhỏ nhoi. Quân Vũ, em phải làm sao đây? Nàng nghĩ rồi nước mắt tuôn rơi, không ngờ sự xuất hiện của nàng trong đời chàng lại mang đến cho chàng nhiều tai ương như vậy.

- Cuối cùng thì cô cũng biết xót thương anh ấy! - Giọng Khánh Ngọc tàn nhẫn vang lên- Bây giờ chắc cô đã hiểu thấu đáo vấn đề. Nếu cô yêu Quân Vũ thì cô phải hy sinh. Anh ấy

không nợ nần gì cô, tại sao vì cô mà phải hủy bỏ đi sự nghiệp của mình? Nếu cô còn một chút lương tâm thì cô hãy rời xa Quân Vũ. Minh Thư, cô phải quyết định ngay hôm nay vì đây là hạn chót. Nếu không thì mọi tai họa sẽ lập tức xảy ra với Quân Vũ của cô. Bây giờ thì những điều phải nói tôi đã nói hết rồi. Tôi sẽ ra ngồi ngoài xe và chờ xem cô hành động thế nào. Trước bốn giờ chiều nay mà cô vẫn còn nán lại căn nhà này thì xem như tôi phải thực hiện những gì mà tôi nói vậy!

CHƯƠNG 25-26

- 25 -

Chiều hôm đó Quân Vũ trở về nhà với một tâm trạng yêu đời. Ngày làm việc cuối tuần trong tuần đã chấm dứt và chàng đang nghĩ đến việc Minh Thư sẽ vui mừng ra sao khi chàng đưa nàng đến xem trang trại mà chàng đã mua với mục đích tạo cho nàng cơ hội tiếp xúc với thiên nhiên trong lành và rong chơi với con hoàng mã mà nàng rất yêu thích.

Nhưng nhà cửa hôm nay sao vắng ngắt, không giống như những ngày trước, khi nàng đợi chàng về và tíu tít ra đón chàng với một nụ hôn.

"Minh Thư đi đâu rồi?", chàng tự hỏi và đi sang phòng nàng, trong phòng dậy lên một cảm giác bất an. Đôi mắt chàng chạm vào phong thư nhỏ trên bàn viết của nàng. Trái tim chàng đập mạnh! Có chuyện gì xảy ra nữa đây sau năm ngày hạnh phúc thần tiên kể từ lúc họ rời khỏi trang trại của Lê Hằng. Chàng run tay khi mở bức thư ra:

"Anh Quân Vũ,

Em buộc phải rời khỏi anh vì nếu em ở lại anh sẽ mất hết mọi thứ trên đời mà em thì không đành lòng nhìn anh như thế. Em yêu anh... mãi mãi yêu anh. Minh Thư suốt đời chỉ nghĩ đến anh chứ không nghĩ đến bất cứ người đàn ông nào khác!"

Đọc xong bức thư, Quân Vũ như chìm vào một cơn khủng

hoảng. Chàng biết phải có cái gì tác động ghê gớm lắm mới khiến nàng bỏ đi như vậy. Chàng thở dài, bước vào thư phòng và ngồi im lặng một mình trong đó. Quân Vũ ôm đầu đau khổ, không biết việc gì đã xảy ra khiến cho Minh Thư phải rời xa chàng lần nữa

- Sau cái đêm mà họ đã đến với nhau ở tại biệt thự của Lê Hằng, Quân Vũ tin tưởng tuyệt đối vào tình yêu của Minh Thư. Chàng biết trên đời này, ngoài nàng ra, không ai có thể yêu chàng bằng một tình yêu mãnh liệt như thế.

"Em buộc phải rời khỏi anh vì nếu em ở lại....anh sẽ mất hết mọi thứ mà anh đang có và em thì không đành lòng nhìn anh như vậy",

bức thư mà nàng để lại khiến cho chàng không khỏi liên tưởng đến một ai đó đã xuất hiện trong buổi chiều nay và dùng một áp lực mạnh mẽ đã tách rời nàng ra khỏi chàng, người đó không thể là Lê Hằng, cũng không thể là Huệ Trinh mà chỉ có thể là Khánh Ngọc. Bởi hiện tại chàng đang ràng buộc với công ty Trường Đạt về mọi phương tiện, những lời trong thư của Minh Thư có thể hàm ý là nếu mối quan hệ giữa nàng và chàng tiếp tục diễn thì gia đình Khánh Ngọc sẽ dùng biện pháp mạnh, chẳng hạn tìm cách đẩy chàng ra khỏi công ty và chấm dứt tất cả những ưu đãi mà từ trước đến nay họ vẫn dành cho chàng. Nhưng bây giờ không phải là lúc suy nghĩ về những điều này mà chàng chỉ muốn tìm kiếm Minh Thư cho bằng được. Chàng có thể đánh đổi tất những gì mà chàng đang sở hữu để có nàng bên cạnh mình trong suốt đời. Nhưng bây giờ Minh Thư đang ở đâu? Chàng không nghĩ nàng trở về Kỳ Sơn lần nữa. Chỉ vài tuần ngắn ngủi là Minh Thư đã hoàn thành chương trình học lớp mười hai và chuẩn bị vào đại học, nàng đương nhiên không thể rời xa thành phố,

không thể bỏ học nữa chừng vì thi đậu vào đại học là điều mà Minh Thư tha thiết muốn làm theo di huấn mà nội nàng đã để lại. Nàng hoàn toàn không có chỗ đi. Ở Đài Bắc nơi duy nhất mà nàng có thể đặt chân đến chính là nhà Trung Hữu, nhưng hiện tại Quân Vũ không nắm được bất cứ chi tiết nào về chàng đạo diễn này. Trong đầu chàng vụt lên một tia sáng khi nghĩ tới Lê Hằng. Lê Hằng đương nhiên là có địa chỉ cùng như số điện thoại của Trung Hữu vì nàng và Trung Hữu vốn quen thân với nhau. Nghĩ thế Quân Vũ bấm số điện thoại nhà Lê Hằng. Đầu dây bên kia là giọng của mẹ nàng, bà mừng rỡ khi nhận ra chàng:

- Quân Vũ hả? Sao mấy lúc rày không thấy cháu ghé chơi?
- Dạ cháu bận quá, lúc này công việc ở công ty của cháu càng lúc càng nhiều nhưng cháu sẽ cố sắp xếp thời gian để đến thăm bác, thưa bác Lê Hằng có ở nhà không ạ?
- Ngày hôm qua nó đã theo đoàn phim đi quay ngoại cảnh ở Hà Lan, có lẽ cuối tuần tới nó mới về. Có gì gấp không Quân Vũ?
- Thưa không, cháu chỉ gọi đến để hỏi thăm Lê Hằng thôi!

Chàng nói vài câu xã giao với người mẹ hiếu khách của Lê Hằng rồi sau đó đặt điện thoại xuống, trầm ngâm nghĩ ngợi. Chàng bấm số phân tay của Lê Hằng nhưng không ai trả lời. Có lẽ bây giờ nàng đang bận diễn cho xong một số trường đoạn của bộ phim nên không có thời gian rảnh để nghe điện thoại hoặc liên lạc về Đài Bắc. Quân Vũ lục tìm tấm danh thiếp của ông Thái Thuận đã trao cho chàng dạo nọ rồi gọi ngay đến văn phòng làm việc của ông. Đúng như chàng suy đoán, Minh Thư không trở về Kỳ Sơn như lần trước. Chính miệng ông Thái Thuận đã xác nhận với chàng như thế.

- Trong suốt hai ngày, tâm hồn Quân Vũ như chìm trong hoảng loạn, chàng cảm thấy thế giới này của mình trống rỗng và vô nghĩa khi có Minh Thư bên cạnh. Quân Vũ mong ngày thứ hai mau đến để tới trường tìm kiếm Minh Thư. Chàng biết chắc Minh Thư không bao giờ bỏ học khi chỉ vài tuần nữa thôi là nàng đã hoàn tất học kỳ.

Chiều chủ nhật khi Quân Vũ đang nằm buồn bã gác tay trên trán và than vắn thở dài thì chuông điện thoại chột reo vang. "Là ai đây?, chàng thẫn nhủ và uể oải với lấy chiếc điện thoại ở đầu giường.

- Phải Quân Vũ đó không?

- Giọng nói của người bên kia đầu dây khiến trái tim chàng đập mạnh.>

-Trung Hữu! - Chàng thốt lên vui mừng - Hai ngày nay tôi tìm đủ mọi cách để liên lạc với anh mà không được. Minh Thư đã bỏ đi từ hôm thứ Sáu và tôi cũng chẳng biết nàng đi đâu. Tôi gọi đến Kỳ Sơn thì mấy người láng giềng cho biết rằng nàng không trở về nơi đó. Ở Đài Bắc thì Minh Thư chỉ quen có mình anh nên tôi định gọi hỏi thăm anh xem anh có tin tức gì về Minh Thư không.

- Minh Thư đang ở chỗ của tôi.....Trung Hữu thở dài nói -...không có anh chắc nàng không sống nổi! Suốt mấy ngày nay nàng đã bỏ ăn, bỏ uống không đụng đến hạt cơm và còn bị sốt cao. Trong cơn mê sáng Minh Thư luôn gọi tên anh. Nhìn nàng trong tình trạng đó, tôi không thể nào chịu đựng nổi. Anh đến ngay đi, tôi không thể nhìn Minh Thư sống trong dần vật và đau khổ như vậy!

- Nói xong Trung Hữu cho Quân Vũ biết địa chỉ của mình. Nửa tiếng sau, Quân Vũ đã có mặt tại nhà của chàng đạo diễn. Trong căn phòng xinh xắn và ấm cúng, Minh Thu đang nằm trên giường, người quay về phía cửa sổ. Gương mặt nàng gầy hảnh đi, làn da trắng hồng và mịn màng hôm nào bây giờ đã trở thành tái xanh, mồ hôi rịn trên trán Minh Thu và trong con mắt nàng khẽ gọi tên Quân Vũ. Chàng nhìn thấy nàng như thế, thương cảm đến rơi nước mắt.

- Chúng ta ra phòng khách nói chuyện một chút.- Trung Hữu nói khẽ vào tay Quân Vũ.

Hai người ngồi đối diện với nhau. Bây giờ mối quan hệ của họ được thắt chặt hơn vì họ cùng quan tâm đến một người.- Trung Hữu mở đầu câu chuyện:

- Hôm qua tôi mời vị bác sĩ quen đến nhà khám bệnh cho Minh Thu. Thì ra nàng chẳng có bệnh gì cả ngoại trừ tâm bệnh. Minh Thu đang bị khủng hoảng tinh thần khi bị buộc phải rời xa anh. Cách làm cho nàng hồi phục duy nhất là mang nàng trở lại bên anh. Quân Vũ... tôi thừa nhận với anh là tôi yêu Minh Thu và tôi mong muốn cho nàng một cuộc đời hạnh phúc nhưng cái hạnh phúc đó chỉ có anh mới là người duy nhất có thể mang đến cho nàng mà thôi. Tôi đau khổ khi không được Minh Thu đáp lại nhưng tôi không ích kỷ đến nỗi có thể điềm nhiên nhìn người con gái của tôi yêu sống trong đau khổ. Cho nên tôi mới gọi anh đến vì chỉ có anh mới có thể khiến cho trái tim của nàng hồi sinh, không có anh, nàng sống cũng khác gì đã chết.

Quân Vũ lặng người ra trước lời bày tỏ của Trung Hữu. Chàng đạo diễn này có tấm lòng rất cao thượng và điều đó khiến cho chàng vô cùng ngỡ ngàng.

- Nguyên nhân khiến Minh Thư bỏ ra đi chính là vì gia đình của Khánh Ngọc đã làm áp lực. Họ hăm dọa sẽ cho anh thôi việc, truất đi cái ghế phó giám đốc mà anh đang ngồi, ngoài ra còn tìm cách chặn đứng mọi đường sinh lộ của anh bằng cách tung ra những tin đồn thất thiệt. Điều này Minh Thư biết rõ hơn tôi. Tôi chỉ nghe nàng nói vắn tắt vậy thôi.

Quân Vũ nghe Trung Hữu kể mà trong lòng rất giận. Thì ra ông Quốc Thái và bà Mỹ Tâm chẳng tốt lành gì. Và những toan tính của họ hôm nay đã làm sụp đổ tất cả những hình ảnh cao đẹp mà chàng luôn nghĩ về họ. Những gì họ làm cho chàng không phải bắt nguồn từ lòng tốt bụng mà là một cuộc trao đổi. Khi điều kiện trao đổi không được đáp ứng, họ sẵn sàng tổng khừ chàn đi một cách không thương tiếc. Họ đã lẫn lộn giữa công việc và tình cảm, mặc nhiên chà đạp những gì mà chàng đã làm cho Trường Đạt trong những năm qua. Chàng không phải đến công ty để ngồi chơi, xoi nước mà bao nhiêu năm qua chàng đã bỏ ra rất nhiều công sức để Trường Đạt có thể phát triển như hiện nay. Chàng không nề hà cực nhọc, xem công ty của nhà họ Lưu như công ty của gia đình mình. Nhưng bây giờ chỉ vì chàng không thể đến với con gái họ mà họ trù dập chàng một cách không thương tiếc. Quân Vũ biết rõ một ngày tới đây, ông Quốc Thái và bà Mỹ Tâm sẽ gửi đến cho chàng một thông điệp: hoặc là kết hôn với con gái họ hoặc là rời khỏi công ty.

Quân Vũ cảm ơn Trung Hữu đã đưa Minh Thư về nhà. Hai chàng trai xiết chặt tay nhau khi từ biệt. Bây giờ họ trở thành bạn bè của nhau thay vì tình địch bởi vì cả hai người đều có một ước mong là làm cho Minh Thư hạnh phúc.

"Hãy yêu và lo lắng cho cô ấy trọn đời", đó là những lời mà Trung Hữu thốt lên khi hai người chia tay. Và đó cũng là cái

mà Quân Vũ muốn thực hiện ngay cả khi không ai nhắc nhở chàng về điều đó.

Chàng bỗng Minh Thư vào nhà, người nàng nhẹ tênh như không còn sinh khí. Chàng đặt nàng nằm trên giường, chườm trán cho nàng như trước đây nàng đã từng làm cho chàng. Quân Vũ ủ bàn tay thon nhỏ của Minh Thư trong bàn tay rần rỏ của mình, cảm thấy chàng phải bảo vệ cho người con gái mà mình yêu cho đến lúc không còn chàng trên cõi đời này nữa mới thôi. Một lúc sau sắc mặt của nàng mới có vẻ hồng lên, con sốt cũng hạ bớt và môi nàng thỉnh thoảng lại mấp máy tên chàng:

- Quân Vũ!

- Anh đây, Minh Thư! - Chàng cúi xuống hôn nhẹ xuống má nàng, cảm thấy bây giờ nàng yếu đuối như một cô bé và cô bé ấy rất cần sự che chở của chàng. Giọng nói của chàng không ngớt vang lên bên tai nàng như muốn đánh thức nàng ra khỏi cơn mê. Một lúc sau nàng khẽ cựa mình khi con sốt đã hạ dần nhưng vẫn chưa ổn định thần trí để trở về thực tại. Giọng nàng thốt lên một cách ghen ngào:

- Trung Hữu...em rất nhớ anh Quân Vũ, bây giờ em phải làm sao đây?

- Anh Quân Vũ của em đang ở bên cạnh em đây! - Quân Vũ đáp bằng giọng đầy thương cảm -Minh Thư,anh sẽ không bao giờ để em phải xa anh lần nữa.- Nàng mở bừng mắt ra, trông thấy chàng và trên nét mặt nàng ánh lên một nỗi vui mừng không sao tả xiết.

- Anh Quân Vũ...em rất nhớ anh! - Nàng nói xong, dang rộng đôi tay ra ôm lấy chàng và nức nở khóc. Chàng vuốt nhẹ mái

tóc nàng, khế bảo:

- Anh đã đến nhà Trung Hữu để đưa em về. Trung Hữu là một người rất tốt. Anh ấy không giận hờn gì em đâu và còn nhắn nhủ là anh phải chăm sóc cho em đến trọn đời.

- Thật thế hở anh? - Nàng thốt lên bằng giọng xúc động và hai dòng lệ tuôn rơi trên má.- Anh biết không.... hai ngày nay em sống mà cũng như đã chết!

- Tội nghiệp cho Minh Thư của anh! Anh đã biết vì sao em ra đi rồi. Trung Hữu đã có kế với anh nhưng anh muốn nghe em nói rõ hơn.

Minh Thư mang toàn bộ câu chuyện của Khánh Ngọc ra kể với Quân Vũ, cuối cùng nàng kết luận:

- Họ muốn dồn anh vào đường cùng, và cho em biết nếu em rời xa anh, họ sẽ không đụng chạm gì tới anh mà còn ưu ái anh hơn nữa. Vì thế mà em đã chọn con đường ra đi bởi em không muốn vì em mà anh mất tất cả.

- Những cái "mất" đó đối với anh không còn quan trọng nữa. Điều quan trọng là anh luôn có em trong đời. Hợp đồng làm việc của anh với Trường Đạt còn ba tháng nữa mới hết hạn, cho nên hiện tại chúng ta không cần phải quá lo lắng. Trong ba tháng đó nếu anh không thể tìm được việc làm ở công ty khác do sự can thiệp của gia đình họ Lưu thì anh sẽ lập một công ty thời trang của chính anh và từ từ xây dựng nó lên như ba mẹ anh đã từng làm trong quá khứ! Nhưng muốn có vốn để mở công ty, có lẽ anh phải bán ngôi biệt thự này đi dù rằng nếu phải bán nó thì anh rất đau lòng.- Em cũng không muốn anh bán nó bởi vì đây là kỷ niệm của ba mẹ anh để lại. Hay là mình bán trang trại mà mình mới vừa mua, có được

không anh?

- Anh nghĩ số tiền bán trang trại không đủ làm vốn để mở công ty. Nhưng chúng ta còn đến ba tháng để mà xoay sở và nhưng cũng chưa chắc gì những lời Khánh Ngọc nói với em là thật. Để vài ngày nữa anh thử đánh tiếng với một công ty thời trang xem phản ứng của họ ra sao. Và sao đó chúng ta mới có thể bàn đến một phương cách thích hợp nhất để thực hiện sau khi anh đã rời Trường Đạt.

- Có khi nào vợ chồng bà Mỹ Tâm cho anh nghỉ trước thời hạn hợp đồng không?

- Cũng có thể! Nhưng anh nghĩ là họ sẽ không đại gì mà làm như vậy vì nếu việc này xảy ra thì họ phải bồi thường cho anh một số tiền lớn, trong khi họ rất cần anh làm việc cho họ. Những gì Khánh Ngọc nói với em là cái nhìn một chiều của cô ta. Khánh Ngọc làm như thể anh hoàn toàn thọ ơn gia đình cô ta khi vào công ty Trường Đạt làm việc, kỳ thực anh đã giúp cho công ty này rất nhiều và nếu anh không đổ hết công sức của mình vào Trường Đạt thì công ty này đã không lớn mạnh như ngày hôm nay. Anh mang hết khả năng mình ra cống hiến cho công ty mà chẳng tính toán so đo bởi vì anh xem vợ chồng ông bà Mỹ Tâm cũng như người nhà của mình. Và anh muốn nói cho em biết những gì mà Trường Đạt trả công cho anh chưa xứng đáng với cái mà anh đã bỏ ra. Anh không phải là một anh chàng công tử tay mơ, không có bất kỳ khả năng gì mà chỉ nhờ quen biết nên người ta mới ưu đãi mình như vậy. Thực sự anh tốt nghiệp đại học thời trang anh đã đỗ thủ khoa và những kiến thức lẫn kinh nghiệm mà anh thu thập trong lĩnh vực này cho đến bây giờ không phải là ít. Sau khi anh nghĩ việc rồi, hai vợ chồng bà Mỹ Tâm sẽ rất vất vả để tìm kiếm một người có năng lực và nhiệt tình như anh.

Cái chức phó giám đốc kế hoạch mà anh giữ hiện nay không phải chỉ là sự ân thưởng mà còn là cả một gánh nặng, nếu anh tính toán sai lầm một chút là công ty sẽ thua lỗ nặng, và anh nghĩ ông Quốc Thái lẫn bà Mỹ Tâm đều biết rõ điều này. Họ biết mất anh là một thiệt thòi lớn nhưng họ làm như vậy chỉ vì tự ái mà thôi khi anh đã dứt khoát không ngó ngang gì đến con gái họ.

Minh Thư nhìn Quân Vũ bằng cái nhìn đầy khâm phục. Bây giờ những lời tâm sự của chàng, nàng mới hiểu rõ về chàng hơn. Trước đây nàng biết chàng là một người tận tụy với công việc nhưng không biết khả năng của chàng lại lớn đến dường ấy cũng như không biết sự phát triển của Trường Đạt hôm nay phần lớn là do công sức của chàng.

- Em sao rồi? Sao lại nhìn anh kinh ngạc như vậy? - Chàng mỉm cười và thốt lên câu đó khi thấy nàng mở to mắt nhìn mình một cách ngạc nhiên.

- Em không ngờ là anh giỏi như vậy....không ngờ là anh đỗ thủ khoa khi ra trường, cũng không ngờ anh là nguyên nhân chính mang lại sự thành công cho Trường Đạt, trước đây em nghĩ là....- Nàng nói đến đó rồi ngập ngừng vì không biết dùng từ ngữ gì để mô tả cho chính xác.

- Em nghĩ anh là một tay công tử chỉ biết lo ăn chơi phải không? Điều đó đúng nhưng chỉ với hai ngày cuối tuần, còn thời gian còn lại trong tuần, anh hoàn toàn là một con người khác. Nói thật, anh tự hào với chính mình, anh chỉ có một thói hư tật xấu duy nhất là ăn tiêu hoang phí, không bao giờ nghĩ đến việc dành dụm cho tương lai. Về phương diện này thì anh thua xa anh chàng Trung Hữu của em rồi nhưng mà bây giờ có em nên từ rày về sau anh phải sống khác!

- Anh còn có một thói hư tật xấu khác!- Minh Thư phụng phịu nói- Đó là lúc nào cũng để cho đàn bà vây chung quanh anh. Và chỉ nội tật xấu ấy thôi là em cũng đã khổ muốn chết vì anh rồi.

- Anh xin lỗi! - Chàng mỉm cười khi nhìn gương mặt đầy ghen tương của nàng - Có Minh Thư rồi thì anh phải sống khác, cuối tuần anh dành hết thời gian cho em hoặc nếu ra ngoài thì cũng đi với em, anh không để cho em khổ sở vì anh đâu!

- Cách đây mấy ngày,lúc còn ở biệt thự của Lệ Hằng, anh nói với em là anh ghen kinh khủng. Anh đâu có biết là em cũng giống như anh vậy, em cũng có khi hay ghen, có điều là em không nói ra, chỉ cắn răng chịu khổ một mình. Lúc trước cứ mỗi cuối tuần là anh lại đi đến tối mịt mới về. Cứ mỗi lần như vậy em lại thức chờ anh và đau khổ tự hỏi bây giờ anh đang làm gì với những cô gái xinh đẹp của mình. Và mỗi lần nghĩ vậy em cảm thấy rất buồn mặc dù lúc đó em chưa là gì của anh cả,

- Anh hứa là sẽ không làm em đau khổ nữa.Trong những cô gái thương yêu anh, chưa có ai yêu anh bằng tình yêu mãnh liệt như em và vì vậy anh rất trân quý tình yêu này. Có lúc anh thắc mắc không biết em bắt đầu yêu anh từ bao giờ, bởi vì lúc đầu gặp em, anh là một con người rất đáng ghét.

- Em yêu anh ngay lần đầu gặp anh, mặc dù lúc đó thân phận của hai chúng ta cách xa nhau một trời một vực, em nhớ lúc đó anh rất là ơ thờ đối với em nhưng không biết tại sao mỗi khi em bắt gặp đôi mắt đẹp của anh nhìn mình là trái tim của em lại đập mạnh. Cái đêm mà anh đuổi em ra khỏi nhà, em rất là đau khổ. Không phải đau khổ vì tương lai bất định của

mình mà là vì không biết làm thế nào để có thể được sống cạnh người đàn ông mà mình yêu!

- Xin lỗi, Minh Thu! Xin lỗi đã đối xử với em như vậy! Khi trước anh là một gã đàn ông mà tính tình không ai chịu nổi, nhưng vì em mà anh đã thay đổi và cảm thấy con người mình tốt đẹp hơn trước rất nhiều.

- Còn anh, anh bắt đầu yêu em từ lúc nào?

- Có lẽ từ lâu rồi nhưng anh không ý thức được điều ấy cho đến cái đêm anh khiêu vũ với em ở ngôi nhà hàng sát cạnh bờ biển. Lúc đó anh cảm thấy nếu mất người con gái này thì có lẽ cuộc đời mình không còn ý nghĩ gì nữa. Và ngay lúc đó thì Trung Hữu lại xuất hiện nên anh đã ghen ngầm với anh ấy, nhưng nhất định không nói rõ tình yêu của mình cho em biết. Cho đến cái đêm mà em và Trung Hữu khiêu vũ với nhau suốt đêm trong vườn hoa của nhà Lê Hằng thì anh đã không chịu đựng được nữa. Đêm đó, khi em đến tìm anh, anh đã mạo phạm tới em vì anh muốn khẳng định em là của riêng mình. Bây giờ anh nghĩ lại anh vẫn còn cảm thấy xấu hổ vì cách cư xử của mình. Xin lỗi em, Minh Thu! Anh mong muốn là em tha thứ cho anh.

- Anh không có gì để mà xin lỗi cả vì đêm đó là đêm hạnh phúc nhất đời em khi ý thức rằng mình hoàn toàn thuộc về người đàn ông mà mình yêu. Em còn nghĩ được sống qua một ngày như thế rồi có chết cũng cam lòng.

- Cảm ơn em vì đã nói nghe những lời chân tình như vậy. Bây giờ là lúc anh phải thay đổi hoàn toàn cách sống của mình để có thể mang lại cho em hạnh phúc. Hiện tại hãy để mọi việc cho anh lo, anh chỉ muốn em thi đỗ vào đại học với hạng thật cao và anh muốn em chọn khoa thiết kế thời trang.

- Thiết kế thời trang? Anh muốn em có những kiến thức trong ngành ấy?

- Phải! Anh muốn em theo đuổi lĩnh vực anh đã chọn để sau này khi anh lập được công ty của chính mình thì em sẽ giúp cho anh một tay bởi vì em rất thông minh. Thời trang là cái đã ăn sâu vào máu của anh, nó không những là năng khiếu thiên phú của anh mà còn là mục đích của anh theo đuổi suốt đời nữa. Anh nhất định phải làm cho ba mẹ anh được mỉm cười nơi chín tuổi, rằng đứa con trai của mình đã làm nên việc và tiếp nối một cách thành công sự nghiệp của mình. Vài tuần nữa là em sẽ chấm dứt học kỳ của mình và sau đó là thi vào đại học. Trong ba tháng mà anh còn làm việc ở công ty Trường Đạt, anh mong là nhiều điều kỳ diệu sẽ xảy ra và điều anh mong nhất là em sẽ thi đỗ vào đại học thiết kế thời trang một cách dễ dàng như anh đã từng làm trước đây.

- Anh Quân Vũ, em sẽ không phụ lòng trông mong của anh. Em sẽ cố gắng thi đỗ vào đại học với một hạng thật cao cho anh vui lòng.

- Anh yêu em vì rất nhiều điều, Minh Thư...không phải chỉ vì em xinh đẹp, mà vì em là một cô gái thông minh có bản lĩnh và nhất là vì em đã yêu anh với một tình yêu mãnh liệt và không ai có thể có được.

Và rồi sau cái đêm mà hai người tâm sự với nhau, Minh Thư đã đầu tư tất cả thời gian vào việc học tập. Tốt nghiệp trung học xong, điều nàng phải làm kế đó là đỗ vào đại học cho Quân Vũ vui lòng để làm tròn lời di huấn của nội nàng. Trong thời gian đó, Quân Vũ kèm cặp cho Minh Thư mỗi đêm mặc dù chàng rất tin tưởng vào khả năng của nàng. Đồng thời cũng trong thời gian này, chàng đã được vợ chồng

bà Mỹ Tâm mời đến nhà để trao cho chàng một thông điệp ngắn gọn "Hoặc bằng lòng kết hôn với con gái của họ hoặc phải rời khỏi công ty".

Buổi tối đó, ngồi trước mặt ông Quốc Thái và bà Mỹ Tâm, chàng rất bình thản khi nghe những lời họ nói vì chàng đã chuẩn bị sẵn tinh thần.

- Cháu cũng biết từ trước đến nay, công ty Trường Đạt lúc nào cũng dành nhiều ưu đãi cho cháu chứ? - Ông Quốc Thái mở đầu câu chuyện.

- Thừa vâng! Quân Vũ từ tốn đáp - Nhưng cháu nghĩ là cháu cũng đã hết lòng tận tụy với công ty chứ không phải ngồi chơi xơi nước rồi gom hết những bổng lộc của công ty về mình. Tóm lại cháu thấy đó là một sự công bằng chứ không phải là ân huệ.

- Ông Quốc Thái chột dạ khi thấy chàng thanh niên đáp trả lại mình một cách rắn rỏi như vậy, nhưng ông không thể phủ nhận lời nói của Quân Vũ vì những gì chàng vừa thốt ra hoàn toàn là sự thật.

- Cháu làm ở phòng kế hoạch...- Chàng trai lại nói tiếp một cách điềm tĩnh -....nhưng cháu cũng bỏ ra rất nhiều công sức đối với phòng thiết kế. Những kiểu thời trang mà Trường Đạt sản xuất từ đó đến giờ, cháu là người đóng góp rất nhiều ý kiến và trước khi nó được tung ra thị trường, cháu cũng là người cho ý kiến sau cùng để hoàn chỉnh. Nếu hai bác muốn biết rõ việc này thực hư ra sau, có thể hỏi thẳng anh Tuấn Ngọc, người chịu trách nhiệm lớn nhất về thiết kế của công ty Trường Đạt. Cháu không những làm tròn trách nhiệm lớn nhất về thiết kế của công ty Trường Đạt. Cháu không những làm tròn trách nhiệm ở bộ môn của mình mà còn làm cho

công ty nhiều việc khác nữa, mặc dù cháu không có bốn phận gì để phải làm như vậy. Và chính hai bác cũng biết rõ vì sao cháu lại tận tụy đến thế. Rất đơn giản: bởi là cháu xem hai bác như người thân của mình nên cháu không nề hà bất cứ chuyện gì, cháu không hề xem Trường Đạt là nơi mà cháu bước vào để làm thuê mà coi đó chính là công ty của gia đình mình! Chính vì lý do đó mà cháu đã bỏ hết công sức của mình vào Trường Đạt nhưng hôm nay hai bác lại mời cháu đến đây với mục đích cho cháu biết là sẽ sa thải cháu khi mãn hạn hợp đồng và điều đó không khỏi khiến cháu cảm thấy đau lòng.

- Hai bác không hề muốn làm như vậy đối với cháu nhưng hai bác không thể giữ cháu lại khi cháu đã xúc phạm đến con gái của hai bác! - Ông Quốc Thái nhấn mạnh - Quân Vũ này, bác nói thật nhé, bác thật không hiểu nổi thái độ của cháu khi từ chối một đứa con gái xinh đẹp như Khánh Ngọc, từ chối cả sự sản của gia đình họ Lưu để có thể giữ trọn tình yêu với một con bé không có gì trong tay mà gia thế cũng không tương xứng chút nào với cháu.

- Thưa bác, cháu chọn một người vì chính người đó chứ không phải vì gia thế của họ hay là sự sản của họ. Cháu nói thật, nếu cháu kết hôn với Khánh Ngọc vì tài sản của gia đình họ Lưu thì cháu sẽ trở thành một gã đàn ông tồi tệ nhất thế gian này, bước vào gia đình bác với mục đích đào mỏ chứ không phải để mang lại hạnh phúc cho con gái bác. Là một người tự trọng, cháu không cho phép mình làm việc đó vì cháu biết hôn nhân theo kiểu trao đổi như vậy sẽ làm cho người con gái mà cháu kết hôn chịu nhiều thiệt thòi. Cháu nghĩ bác cũng không muốn con gái duy nhất của mình phải chịu những thiệt thòi như vậy.

- Có nghĩa là cháu vẫn giữ ý định là không kết hôn với con gái của bác?
- Thừa vâng! Cháu không thể cưới Khánh Ngọc vì cháu không yêu cô ấy.

Không khí trong phòng trở nên nặng nề đi, gương mặt của hai vợ chồng bà Mỹ Tâm tràn đầy vẻ bất mãn rồi sau cùng ông Quốc Thái lên tiếng:

- Như vậy thì chúng ta đi đến một quyết định dứt khoát: cháu hoàn thành những tháng cuối của hợp đồng, sau đó thì bác sẽ đành để cháu ra đi vì bác không còn cách nào khác. Để cháu nhón nhơ trên cái ghế phó giám đốc của Trường Đạt và rồi có đầy đủ điều kiện yêu đương và sống thoải mái với một người con gái khác, đó là điều hai bác không thể nào chấp nhận bởi vì như vậy thì Khánh Ngọc sẽ đau lòng lắm!

- Cháu không có gì kinh ngạc khi bác đi đến một quyết định dứt khoát như vậy. Nhưng một lần nữa cháu xin nhắc lại cháu không hề đến công ty Trường Đạt để mà nhón nhơ mà cháu đã đầu tư hết công sức của mình vào đó và xứng đáng nhận những gì mà Trường Đạt đã bỏ ra cho cháu. Có lẽ đây là cuộc nói chuyện cuối cùng của chúng ta về vấn đề này. Ngày nào còn tại chức ở công ty Trường Đạt là ngày đó cháu sẽ còn làm việc với một thái độ hết sức nghiêm chỉnh. Lời cuối cùng mà cháu muốn nói với hai bác là cầu mong cho công ty của hai bác sẽ ngày một phát triển dù là thiếu bàn tay đóng góp của cháu!

Quân Vũ nói xong cúi chào hai người và đi thẳng. Đợi cho Quân Vũ đi rồi, bà Mỹ Tâm mới giật dũ quay sang nói với chồng:

- Sao ông không cho nó nghỉ phút đi, còn giữ nó lại một, hai tháng để làm gì? Nó đã bị mất con gái chúng ta như vậy, còn chứa chấp nó trong công ty không phải là một điều nhục nhã lắm sao?

- Bà không biết gì cả! - Ông Quốc Thái to tiếng với vợ - Bà thì suốt ngày phờn phơ không làm gì, chỉ chú ý đến việc chung diện và mua sắm, lâu lâu lại xuất hiện ở công ty để làm kiếng chứ có biết gì nhiều về tình hình của công ty đâu. Thăng Quân Vũ là một đứa rất giỏi, không có nó công ty chúng ta không phát triển tốt bực như ngày hôm nay đâu. Những lời nó nói lúc nãy hoàn toàn là sự thật chứ không phải khoa trương và thái độ làm việc của nó, theo công tâm của tôi mà nói là chẳng thể chê trách vào đâu được. Nó không phải chỉ giỏi về việc điều động các kế hoạch của công ty mà về việc thiết kế của nó cũng là một người xuất sắc. Đó chính là tài năng thiên phú của nó, nói một cách nôm na dễ hiểu là do di truyền. Gia đình của nó đã bao đời ăn nên làm ra trong lãnh vực này nên nó cũng không ngoại lệ. Tôi không thể cho Quân Vũ nghỉ ngay lập tức mà phải lợi dụng thời gian còn lại của Quân Vũ để bắt nó phục vụ cho công ty chúng ta đến ngày cuối cùng, đồng thời phải tìm ra một người tài giỏi tương đương với nó để mà thay thế nó. Công ty này không phải dễ dàng như việc đi mua sắm hoặc chung diện của bà. Bây giờ thì bà đã hiểu ra vấn đề rồi chưa? Tôi vô phước lắm mới có một người vợ bất tài như bà và một đứa con ngu dốt như Khánh Ngọc. Bà và nó chẳng giúp ích gì cho tôi mà chỉ làm tôi nặng đầu thêm thôi.

- Thế nào? - Bà Mỹ Tâm không có vẻ gì là nể vì chồng, bà cũng nói to không kém - Bây giờ thì ông hối hận cho nó nghỉ việc à? Cảm thấy hối hận với song thân của nó, cảm thấy ray rứt khi dồn nó vào đường cùng, sau khi đã cho gia đình nó

một vố đau như vậy?

- Bà câm miệng lại cho tôi! - Ông Quốc Thái nhìn vợ bằng cái nhìn hằn học - Bà có biết là bà đang nói gì không? Muốn cho cả thế giới này biết những việc làm của chúng ta à? Cái gì thuộc về quá khứ thì hãy để cho nó ngủ yên đi! Bà mà to tiếng và để cho ai đó biết được thì hậu quả sẽ không thể nào lường được? Không phải chỉ có tài sản và sự nghiệp của chúng ta sụp đổ mà ngay chính tôi và bà cũng sẽ không yên thân! Cho nên bà phải giữ mồm, giữ miệng, không phải chỉ vì một phút nóng giận mà la ó lên cho thiên hạ biết là ngày xưa.... chúng ta đã làm những việc ám muội...để bây giờ có được tài sản như hôm nay.

Những câu này Ông Quốc Thái nói bằng một giọng đay nghiến và giận dữ khiến bà Mỹ Tâm cũng phải tái mặt. Bà tỏ vẻ hối hận và nói với chồng:

-Tôi biết rồi....tôi sẽ không sơ suất như lần này nữa. Tôi xin lỗi ông... cũng chỉ tại tôi quá căm giận thằng Quân Vũ. Minh đã thuyết phục nó hết lời mà nó vẫn không ngó ngàng đến con Khánh Ngọc nhà mình.

- Trước đây tôi rất mong Quân Vũ trở thành rể của chúng ta...để hóa giải những chuyện mà chúng ta đã làm trong quá khứ. Tôi đã nghe theo lời bà, ân cần, lo lắng, chăm sóc cho Quân Vũ sau khi cha mẹ nó qua đời là cũng để tâm hồn chúng ta được một chút gì đó thanh thản, để cảm thấy là mình không quá tàn nhẫn đối với giọt máu còn sót lại của hai người đó. Trước đây Quân Vũ nó đã từng xem chúng ta như cha mẹ nuôi của nó, cho nên tôi phải cố hết sức để khiến nó có thể trở thành rể của chúng ta, một mặt là để Khánh Ngọc được hạnh phúc, mặt khác là biến Quân Vũ trở thành người

nhà thật sự của gia đình ta. Khi nó trở thành rể của chúng ta rồi thì mọi chuyện ngày xưa xem như xóa bỏ, ngoài ra chúng ta còn được một người giỏi hết lòng làm việc ình nhưng bây giờ kế hoạch của tôi đã thất bại rồi nên chỉ còn cách loại bỏ nó ra khỏi công ty mà thôi. Chẳng những loại bỏ nó mà còn chặn đứng tất cả những sinh lộ của nó để nó không thể ngóc đầu dậy nổi và trải qua những tháng ngày còn lại trong sự thất bại, ê chề. Nó càng thất bại thì chúng ta mới càng vững vàng. Nghĩ lại khi xưa tôi quá mềm lòng khi nghe theo lời của bà, nếu không thì tôi đã áp dụng câu "Nhổ cỏ thì phải nhổ đến tận gốc"!

- Về việc này tôi hoàn toàn sai lầm khi đã khuyên ông hãy nương tay với nó. Một mặt thì vì thấy con Khánh Ngọc nhà mình quá quyến luyến nó, mặt khác tôi sợ nếu tai nạn lại tiếp tục xảy ra đến cho Quân Vũ như đã xảy đến cho song thân nó thì mọi người sẽ nghi ngờ và điều đó rất bất lợi cho chúng ta. Vì vậy mà tôi mới khuyên ông nên áp dụng tấm gương của những người đi trước, họ đã biến con của kẻ thù thành con của mình, hoặc ít nhất trở thành một người thân trong gia đình và qua đó có thể sai khiến kẻ hàm ơn vì những ân huệ mà chúng ta đã ban cho chúng.

- Vâng! Trong một giai đoạn khá dài chúng ta đã áp dụng phương pháp này và chúng ta đã thành công, nhưng bây giờ thì Quân Vũ không còn tuân thủ mệnh lệnh của chúng ta nữa. Nó đã từ khước việc kết hôn với Khánh Ngọc và bình thản đón nhận việc rời bỏ khỏi công ty như việc này chẳng là gì đối với nó. Nhưng rồi chẳng bao lâu nó sẽ nếm mùi đau khổ khi đi đến đâu cũng bị người ta từ khước. Nghe nói thằng Quân Vũ đã đánh tiếng với một công ty thời trang trong thành phố nhưng cho tới lúc này nó chưa nhận được sự đồng ý nào từ họ bởi vì họ rất e dè với một người mà họ nghĩ

là được Trường Đạt gài vào để thi hành những công việc bí mật. Tôi có thể đoán chắc với bà chẳng bao lâu cuộc sống của nó sẽ suy sụp sự nghiệp thì đổ vỡ tan tành vì nó đã đi ngược lại ý muốn của chúng ta.

- Tôi cũng mong như vậy. Vết thương lòng của con gái chúng ta không chóng thì chày cũng sẽ lành. Đâu có phải Quân Vũ là người đàn ông ưu tú nhất trên cõi đời này!

- 26 -

Minh Thư mỉm cười và nói bằng giọng vô cùng hạnh phúc:

- Anh ấy muốn cưới cháu ngay bây giờ nhưng cháu đề nghị hãy để cho cháu học xong hết đại học rồi kết hôn cũng không muộn.

-Ồ cậu ấy đã tính đến việc ấy nữa kia à? Thảo nào mà tối hôm qua cậu ấy đã từ chối thẳng thừng lời đề nghị của hai vợ chồng bà Mỹ Tâm là kết hôn với Khánh Ngọc khiến cho hai ông bà giận đến uất người. Và vì giận dữ như vậy mà sau khi cậu Quân Vũ bỏ về, hai người đã gây với nhau một trận. Bà Mỹ Tâm muốn chồng cho cậu Quân Vũ nghỉ việc ngay nhưng ông Quốc Thái muốn cậu ấy làm đến ngày mãn hạn hợp đồng vì theo ông ấy thì cậu Quân Vũ là một người rất tài giỏi và đã giúp cho công ty được nhiều việc. Cuộc cãi vã giữa hai ông bà dĩ vớ tình nghe được và vì vậy dĩ mới biết được những bí mật trong quá khứ của họ dù không tường tận từng chi tiết. Thú thật với cháu, nghe xong là dĩ muốn rời khỏi nhà của họ ngay vì sự ác độc của họ khiến dĩ vừa ghê tởm vừa kinh sợ.

tường tận từng chi tiết. Thú thật với cháu, nghe xong là dĩ muốn rời khỏi nhà của họ ngay vì sự ác độc của họ khiến dĩ

vừa ghê tởm vừa kinh sợ.

- Họ đã nói gì với nhau hử dì?

- Bà Mỹ Tâm ấu gó với chồng, Bà ấy nói rằng ông Quốc Thái sợ gì mà không cho Quân Vũ nghỉ việc, có phải là vì hối hận với song thân quá cố của cậu ấy không. Thế là ông Quốc Thái bảo bà ta im mồm đi vì sự thật mà được vạch trần ra là sự nghiệp của ông ta sụp đổ ngay, không những thế mà hai vợ chồng cũng sẽ không được yên thân. Ông ta nói trước đây vì nghe lời bà vợ nên đã mềm lòng nể không thì ông ta đã "nhổ cỏ phải nhổ tận gốc". Bà Mỹ Tâm liền bảo như sau: "Tôi sợ nếu tai nạn lại tiếp tục xảy đến cho Quân Vũ như đã xảy đến cho song thân của nó thì mọi người sẽ nghi ngờ và điều đó rất bất lợi cho chúng ta. Vì vậy mà tôi mới khuyên ông nên áp dụng tấm gương của những người đi trước, họ đã biến con của kẻ thù thành con của mình, hoặc ít nhất thành một người thân trong gia đình và qua đó có thể sai khiến kẻ hãm ơn vì những ân huệ mà chúng ta đã ban cho chúng." cháu nghe xem có khiếp không? Những lời của hai ông bà ấy nói ra đã khiến người ta phải suy nghĩ đến cái chết của cha mẹ Quân Vũ khi xưa. Có thể đây không phải là tai nạn mà do hai vợ chồng bà Mỹ Tâm sắp đặt. Biết được sự thật như thế, làm sao dì có thể nấn ná lại đó. Dì thà chết chứ không bao giờ ở chung với những kẻ giết người.

Những lời bà Lệ Mai thốt ra khiến cho Minh Thư sững sờ cả người. Một lúc sau nàng mới hỏi:

- Dì làm quản gia trong gia đình bà Mỹ Tâm đã lâu, chắc dì có gặp gỡ cha mẹ của Quân Vũ?

-Ồ, họ là bạn hùn hạp làm ăn của vợ chồng bà Mỹ Tâm nên tuần nào cũng ghé sang chơi. Hai ông bà ấy rất là phúc hậu.

Cậu Quân Vũ giống cha của cậu ấy như hai giọt nước. Cha cậu ấy trông quý phái lắm còn bà mẹ thì cũng rất là xinh đẹp.

- Dì nói họ là bạn hôn hạnh phúc làm ăn có nghĩa là công ty của ba mẹ Quân Vũ trước đây cũng có phần hôn của vợ chồng bà Mỹ Tâm?

- Nghe nói là có nhưng rất ít. Việc này chắc là cậu Quân Vũ biết rõ hơn ai hết.

- Vậy có thể là hai vợ chồng bà Mỹ Tâm đã sắp xếp trước, làm cho cha mẹ Quân Vũ lâm nạn hầu nuốt trọn công ty của ba mẹ anh ấy!

- Có thể là như vậy! Lúc ấy tờ báo nào cũng có đăng tải về tai nạn này. Nghe nói hôm ấy cha mẹ Quân Vũ có việc phải ra ngoại ô Đài Bắc. Khi hai người trở về thì trời đã khuya và đường sá cũng vắng vẻ. Tai nạn xảy ra ngay trên đường trở về của họ. Chiếc xe bị lật xuống vực và phát nổ. Hai ông bà chết tức khắc trong xe. Cơ quan công lực đã kết luận vụ tai nạn này là do thân phụ của Quân Vũ bất cẩn trong khi lái xe. Và lại thời điểm xảy ra tai nạn là vào lúc đêm hôm, không có nhân chứng nào mục kích tận mắt tai nạn này xảy ra cho nên sau khi phía cảnh sát xác nhận như vậy thì vụ án đã được xếp lại và cho đến bây giờ không ai truy cứu nữa.

Minh Thư lắng nghe bà Lệ Mai nói và màn bí mật như đã được vén lên trước mắt nàng. Một câu hỏi mà nàng từ lâu vẫn thắc mắc bấy giờ đã được giải thích. Bấy lâu nay Minh Thư vẫn thường tự hỏi tại sao vợ chồng bà Mỹ Tâm đối xử với mọi người rất là lạnh lùng, tàn nhẫn mà đối với Quân Vũ thì đặc biệt như thế. Câu này có thể được trả lời bằng những lời của bà Mỹ Tâm mà dì Lệ Mai đã tình cờ nghe được: "chúng ta nên biến con của kẻ thù thành con của mình, hoặc ít nhất là

trở thành một người thân trong gia đình qua đó có thể sai khiến kẻ hàm ơn vì những ân huệ mà chúng ta đã ban cho chúng." Điều đó có nghĩa là những người mà Quân Vũ nghĩ rằng mình phải mang ơn lại chính là những người đã bằng một cách nào đó sát hại cha mẹ của chàng. Quân Vũ không thể hay biết việc này nên đã dốc hết công sức để cống hiến cho Trường Đạt như một hình thức để trả ơn.

Từ đó cho đến chiều, Tâm trí của Minh Thư không thể nào yên được. Nàng chỉ mong cho Quân Vũ trở về để nàng có thể kể cho chàng nghe việc này, đồng thời nàng muốn hỏi thêm chàng một số chi tiết mà dì Lệ Mai không nắm rõ vì câu chuyện này dì Lệ Mai chỉ biết được ngán ăy thôi.

Tối hôm đó Quân Vũ về hơi trễ vì có cuộc họp. Có thêm dì Lệ Mai trong nhà, chàng thấy cửa nhà càng thêm ấm cúng. Nhưng sau đó thấy gương mặt đầy vẻ trầm ngâm của nàng, chàng đã kéo nàng vào phòng riêng hỏi nhỏ:

- Em có việc gì lo nghĩ vậy? Hay là kỳ thi tuyển vào đại học sắp diễn ra trong vài ngày nữa nên em cảm thấy hồi hộp?
- Chuyện thi cử thì em đã lo xong cả rồi. Cái làm em suy nghĩ là câu chuyện mà dì Lệ Mai đã kể cho em nghe trưa nay. Đây là câu chuyện riêng tư giữa bà Mỹ Tâm và chồng bà ta mà dì ấy đã tình cờ nghe được sau khi anh từ nhà họ ra về.
- Chuyện gì hở em? Có quan trọng lắm không?
- Em nghĩ là quan trọng và em muốn kể cho anh nghe nhưng lại sợ nó ảnh hưởng không tốt đến tâm trạng của anh. Việc này có liên quan đến song thân quá cố của anh!
- Có liên quan đến cha mẹ của anh? - Chàng lăm bắm và

gương mặt đầy vẻ ngạc nhiên- Em kể lại mọi việc cho anh nghe đi. Từ trước đến nay, lúc nào anh cũng cảm thấy uất ức và đau khổ vì cái chết của cha mẹ mình.

Thấy chàng nóng lòng như thế nàng bèn kể lại cho chàng nghe từ đầu đến cuối. Nghe xong câu chuyện, toàn thân Quân Vũ như bị chấn động. Lâu lắm chàng mới thoát ra khỏi trạng thái đó. Khi Quân Vũ ngẩng mặt lên Minh Thư thấy gương mặt chàng trắng bệch ra không còn chút máu.

- Tại sao họ lại có thể tàn nhẫn như vậy chứ? - Giọng chàng phần nộ cất lên -Trong khi cha mẹ anh lúc nào cũng đối xử với họ bằng tất cả tấm lòng!

Minh Thư nắm tay người yêu như an ủi rồi bảo:

- Anh Quân Vũ, em có thể hỏi anh một vài câu được chứ vì em muốn tìm hiểu một vài chi tiết để làm cho câu chuyện minh bạch thêm.

- Em cứ hỏi vì chính anh cũng muốn mang câu chuyện này ra ánh sáng, nhưng trước khi có thể làm như vậy thì chúng ta phải hiểu rõ ngọn ngành.

- Em muốn biết vợ chồng của bà Mỹ Tâm có phần hùn là bao nhiêu trong công ty của ba mẹ anh lúc đó.

- Chỉ vốn vện hai mươi phần trăm còn phần còn lại là của ba mẹ anh. Nhưng khi song thân của anh qua đời thì ông bà ấy trở thành người giám hộ của anh và vì vậy họ có quyền mang tám mươi phần trăm cổ phần mà anh thừa hưởng từ cha mẹ đem đầu tư với mục đích khiến cho nó sinh lợi càng nhiều càng tốt. Nhưng hai vợ chồng bà Mỹ Tâm điều hành công ty quá kém nên càng ngày nó càng suy sụp và sau đó tiến tới

tình trạng thua lỗ nặng khiến phải đóng cửa mặc dù trước đây khi còn ba mẹ anh, đó là một công ty vững vàng và đang phát triển.

- Và rồi sau khi công ty thua lỗ nặng đến phải đóng cửa thì tám mươi phần trăm cổ phần mà anh thừa hưởng cũng đã tan theo mây gió.

- Đương nhiên khi mà một công ty suy sụp đến phải đóng cửa như vậy thì xem như những cổ phần của nó cũng bị triệt tiêu. Và lúc đó anh đã trở thành một người tay trắng. Sau đó một thời gian hai ông bà cho biết đã mượn được bạn bè để gây nên một công ty mới và nó ngày càng phát triển cho đến hôm nay.

- Anh trở thành người tay trắng nhưng em không nghĩ ông bà ấy lại trở thành kẻ trắng tay. Và em cũng không nghĩ là hai người nói trên đã mượn vốn bạn bè để mở công ty mới. Theo sự suy luận của em thì ngay từ đầu họ đã tính toán tất cả. Sau khi gây tai nạn khiến cho cha mẹ anh qua đời, họ tiến tới giai đoạn thôn tính tài sản của cha mẹ anh. Họ có thể giả mạo các chứng từ kế toán để biến một công ty đang vững vàng trở thành thua lỗ. Điều này họ có thể thực hiện nếu người điều hành phòng kế toán là người của họ. Và cũng không loại trừ việc họ hối lộ cho viên chức sở thuế để cho vụ giả mạo chứng từ nói trên được êm xuôi. Ngoài mặt thì có vẻ như là họ đã mất hết nhưng thực kỳ bên trong họ đã thủ đắc toàn bộ lợi lộc và biến tài sản của anh thành tài sản của họ. Sau đó khi câu chuyện đã chìm lắng một thời gian thì họ mới mang những gì đã cướp đoạt từ tay người khác làm vốn liếng riêng của mình và mở công ty một cách đường hoàng, danh chánh ngôn thuận. Đó là tất cả những gì mà em đã suy ra sau khi nghe dì Lệ Mai thuật lại câu chuyện tối hôm qua và sau khi anh đã

cho em biết thêm một số chi tiết khác. Mặc dù chỉ là giả thuyết nhưng em có cảm giác cái giả thuyết này rất gần với sự thật.

- Anh nghĩ là em đã suy luận đúng!

- Chàng kêu lên bằng giọng vừa bất ngờ vừa kinh ngạc như mới vừa phát giác ra điều gì - Ông Quốc Đạt, viên kế toán trưởng lúc ấy là người em bà con của ông Quốc Thái và sau khi công ty thua lỗ đến phải đóng cửa thì nhân vật này cũng đã biến mất luôn không thấy tăm hơi. Lúc ấy anh còn quá nhỏ lại bị khủng hoảng vì cái chết của cha mẹ nên phó mặc mọi sự cho số mệnh. Những sự diễn tiến lúc ấy anh hoàn toàn không để ý tới, bây giờ nhắc lại mới thấy nó trùng khớp với sự suy luận của em một cách kỳ lạ.

- Nếu anh có thể tìm ra nhân vật ấy thì câu hỏi của chúng ta sẽ được đưa ra ánh sáng... bởi vì em nghĩ ông ta cũng có thể dính dáng đến tai nạn khiến cha mẹ anh qua đời.

- Tại sao em lại nghĩ như vậy?

- Ông ta là người đã giúp ông Quốc Thái chiếm đoạt tài sản của cha mẹ anh, cho nên đối với ông Quốc Thái thì ông ta phải là một thứ công thần. Nhưng tại sao ông ta không làm việc tiếp tục khi vợ chồng ông Quốc Thái gây dựng công ty mới? Chúng ta chỉ có thể đưa ra một câu trả lời là vợ chồng ông Quốc Thái bằng một cách nào đó đã khiến ông ta biến mất trên cõi đời này vì ông ta quá nguy hiểm đối với họ.

- Ý em muốn nói là ông Quốc Đạt có liên hệ đến cái chết của cha mẹ anh?

- Em nghĩ thế! Em nghĩ ông ta là người thừa hành mệnh lệnh

của vợ chồng ông Quốc Thái. Họ cho người theo dõi, biết được lộ trình của cha mẹ anh và ngay lúc thuận tiện nhất đã ra tay. Có thể chính ông Quốc Đạt đã theo lệnh vợ chồng bà Mỹ Tâm để gây ra tai nạn này. Điều đó quá dễ khi trời thì khuya khoắt và đường sá thì vắng vẻ, không ai là nhân chứng đối với vụ tai nạn nói trên. Sau khi chiếc xe đã rơi xuống vực thì kẻ sát nhân bèn xoa tay rồi thông dong rời khỏi nơi đã gây ra tai nạn. Nhưng ông ta không biết có nhiều tai ương sắp chực chờ ông ta trước mắt vì ông ta là người biết quá nhiều về các thủ phạm chủ chốt, bởi nói gì thì nói ông ta chỉ là người thừa hành mệnh lệnh. Cho nên sau khi ông ta giúp vợ chồng ông Quốc Thái trong việc mạo hóa các chứng từ thì xem như phần việc cuối cùng của ông ta đã xong và vì vậy cuộc đời của ông ta cũng phải chấm dứt. Có thể ông Quốc Thái muốn vụ án này vĩnh viễn được chôn vào bóng tối nên đã ra tay trừ khử người thừa hành thân tín nhất bằng một cách nào đó. Nếu anh quen biết người thân của ông Quốc Đạt, anh có thể khéo léo về tình trạng hiện thời của ông ấy và qua đó chúng ta có thể kiểm chứng giả thuyết chúng ta đưa ra là đúng hay sai.

Quân Vũ ngồi lặng người ra khi nghe Minh Thư suy luận câu chuyện từ đầu đến cuối. Chàng cảm thấy những lời nàng trình bày hoàn toàn hợp lý và lấy làm khâm phục sự phán đoán của nàng.

- Chao ôi, Minh Thư! -Chàng nói bằng giọng nóng nảy - Nếu bây giờ không phải là ban đêm khuya khoắt thì anh sẽ tới ngay nhà của ông Quốc Đạt để tìm hiểu mọi sự. Anh biết địa chỉ của ông ta bởi ngày xưa anh có theo ba mẹ anh tới đó mấy lần. Ông ta sống với một người mẹ già. Vợ ông ta mất sớm nên sau này ông tái hôn với một người đàn bà khác, nghe nói người đàn bà trước đây là một vũ nữ, đàn ông nào bà ta cũng

chung chạ được miễn là có tiền. Mẹ ông ta đã phản đối việc ông ta rước người đàn bà này vào nhà. Từ đó mẹ chồng nàng dâu hục hặc với nhau luôn và hình như vợ chồng ông Quốc Đạt không có con cái gì với nhau cả. Anh nghĩ anh có thể khai thác tin tức từ người mẹ ông ta vì bà này tính rất thật thà. Còn bà vợ kế của ông ta thì miễn bàn vì bà ta không phải là người đáng tin tưởng. Rất có thể những lời suy luận của em là đúng và nếu thế, em đã giúp anh tìm ra hung thủ trong vụ tai nạn chết người xảy ra với cha mẹ anh khi trước.

CHƯƠNG 27-28

- 27 -

Chiều hôm sau, Quân Vũ vừa về đến nhà đã ra hiệu cho Minh Thư vào phòng riêng của chàng. Nàng cảm thấy hồi hộp vì không biết tình trạng của ông Quốc Đạt bây giờ ra sao và những gì mà nàng suy luận có chính xác phần nào không.

- Anh lấy lý do là đến công ty bạn để giao tế nhưng kỳ thực anh đã bỏ ra buổi sáng hôm nay để đến nhà ông Quốc Đạt tìm hiểu mọi sự. Em biết bây giờ ông ta đang ở đâu không? Ông ta đang ngồi tù về tội oa trử bạch phiến!

- Chúa ơi! - Minh Thư thốt lên một tiếng kinh ngạc - Sự việc như thế nào anh có thể nói rõ cho em biết không?

- Sau vụ công ty đóng cửa vì bị thua lỗ không bao lâu, cảnh sát đã đến khám xét nhà ông Quốc Đạt vì có một nguồn tin báo cho họ biết là ông ta oa trử cần sa. Cảnh sát đã tìm thấy ở nhà ông Quốc Đạt một lượng ma túy khá lớn, ông kêu oan nhưng chẳng ai tin. Sau đó ông đã bị ngồi tù chung thân. Bà mẹ của ông ấy hiện tại đã già lắm rồi nhưng bà ta sống một mình rất tội nghiệp. Sau khi ông Quốc Đạt bị bắt thì không bao lâu vợ ông ta cũng bỏ nhà ra đi và từ bấy đến giờ không quay về nữa. Bà mẹ khóc rất thảm thiết và nói với anh là con bà ta vô tội. Bà cụ nghĩ có ai đó đã vu oan giá họa cho con mình.

- Thế từ đó đến nay bà cụ có đi thăm con không?

- Lúc trước thì có nhưng lúc này cụ đã cao tuổi, việc đi đứng khó khăn nên việc đi thăm nom cũng bất tiện. Hiện tại cụ cũng không biết con mình ra sao nữa, nhưng bà cụ khẳng khẳng với anh là chính người vợ kế của ông Quốc Đạt là người đã mang ma túy vào nhà rồi vu oan vạ họa cho ông ta. Bà cụ cho biết người đàn bà này có tiền là việc gì cũng dám làm.

- Cũng có thể lắm! Em nghĩ là vợ chồng bà Mỹ Tâm là chủ mưu trong vụ này. Người vợ kế của ông Quốc Đạt ham tiền nên đã thi hành mệnh lệnh của họ, và sau khi thi hành xong thủ đoạn thì bà ta đã ôm tiền và trốn mất. Đây cũng là một cách để vợ chồng bà Mỹ Tâm bịt miệng người thủ hạ thân tín của mình vì ở Đài Loan dính vào ma túy thì không bị án tử hình cũng bị tù chung thân.

- Anh cũng có suy luận như vậy nên đã có đánh tiếng hỏi phía cảnh sát xem chúng ta có thể đến thăm ông Quốc Đạt không thì họ cho biết chỉ có thân nhân mới được vào thăm nhưng rồi khi họ nhìn qua hồ sơ của ông ấy thì họ đã thông báo cho anh một tin rất đáng kinh ngạc là cách đây nửa tháng ông Quốc Đạt đã được ân xá nghĩa là ra tù sớm hơn thời hạn vì hạnh kiểm tốt trong tù. Như thế là ông đã ngồi tù mười bốn năm kể từ khi sự việc xảy ra. Nhưng có điều ngạc nhiên là ông ta không trở về nhà và bà mẹ thì cứ ngỡ là con mình còn ở trong tù. Anh nghĩ là màn kịch vẫn chưa chấm dứt, không bao lâu nữa sẽ có nhiều sự việc xảy ra và vụ án của cha mẹ anh chắc chắn sẽ được mang ra ánh sáng.

Chàng kể xong, âu yếm nhìn nàng;

- Chao ôi! Minh Thư! Em thông minh thật đó. Đến bây giờ anh có thể tuyên bố là suy luận của em hoàn toàn chính xác

một trăm phần trăm. Cô bé ơi, vậy mà trước đây em còn than thở là sống với anh chỉ sợ là gánh nặng cho anh và ngại không giúp cho anh được việc gì. Bây giờ thì hoàn toàn ngược lại. Em đã giúp cho anh được rất nhiều và việc này là một thí dụ để chứng minh.

Nàng hạnh phúc ngã vào lòng chàng lắng nghe những lời mà chàng thì thầm bên tai mình rồi tự nhủ:

"Em còn muốn làm cho anh rất nhiều việc và sẵn sàng làm bất cứ việc gì miễn là anh hài lòng."

Cuối kỳ thi tuyển đại học cũng đã diễn ra. Chiều hôm ấy Quân Vũ về nhà sớm hơn thường lệ. Vừa bước vào cửa là chàng đã rối rít hỏi nàng:

- Thế nào, Minh Thư? Bài vở không quá khó đối với em chứ?

Nàng đáp lại bằng một nụ cười tươi tắn:- Em tin là mình có thể vượt qua kỳ thi này một cách dễ dàng bởi em ra khỏi phòng thi sớm hơn giờ đã định dù là đã dò lại một lần rất kỹ trước khi nộp cho giám khảo.

- Anh nghe em nói mà mừng cũng giống như chính anh đi thi vậy! Anh nghĩ Minh Thư của anh không những đậu mà còn đậu rất cao nữa!

- Ồ, việc đó em không dám đoán chắc nhưng bước chân vào đại học là điều mà em có thể nắm chắc trong tay.

Hôm đó dì Lệ Mai đã làm một bữa ăn tối thật thịnh soạn để đãi Minh Thư, mừng cho nàng đã hoàn thành kỳ thi một cách tốt đẹp. Tối đó Minh Thư cảm thấy trong lòng nhẹ nhõm hẳn đi và tự dung nàng bỗng thấy nhớ đến Kỳ Sơn, nhớ đến bác Thái Thuận và con Hoàng mã của nàng. "Mình đã thi xong...",

nàng thầm nhủ, "...cũng nên về Kỳ Sơn thăm nhà một chuyến. Từ lúc anh Quân Vũ mua được trang trại, nhiều sự việc đã xảy ra khiến mình không có thời giờ đặt chân đến đó. Mình muốn mang con Hoàng mã đến trang trại để rồi cuối tuần lại đến thăm nó. Ôi, Hoàng mã! Bây giờ mày như thế nào rồi? Chắc là cao lớn hơn lúc trước và cũng chạy khỏe hơn. Tiếc là chúng ta không còn dịp để dự tranh bất cứ cuộc đua nào nữa."

Sáng hôm sau Minh Thư dậy muộn một chút và Quân Vũ đã đi làm. Nàng ăn điểm tâm xong, vói lấy tờ báo để trên bàn và xem lướt qua tin tức. Tựa đề của một bài đăng trên trang nhất làm cho nàng ngạc nhiên. Minh Thư lập tức đọc trọn cả bản tin. Một cuộc đua ngựa toàn quốc sẽ được diễn ra trong vòng hai tháng nữa, cuộc đua được tài trợ bởi nhiều công ty trong và ngoài nước, phần thưởng lớn đến không ngờ, người về nhất có thể lãnh đến cả trăm ngàn đô la, một số tiền lớn nhất từ trước đến giờ đối với bất kỳ cuộc đua nào. Bài báo cũng tiên đoán nhiều tay chơi quốc tế cũng sẽ tham gia cá độ và cá rất đậm vì đây là một cuộc đua được tổ chức hùng hậu nhất từ trước đến nay. Bản tin làm cho trái tim của Minh Thư đập mạnh. Bình thường thì nàng không chú ý đến tiền bạc cho lắm nhưng bây giờ Quân Vũ của nàng đang lâm vào cảnh khó khăn và sắp phải bán đi ngôi biệt thự của cha mẹ chàng để lại, nếu nàng thắng, ngôi nhà sẽ được giữ lại và nàng sẽ thuyết phục chàng dùng số tiền mà nàng kiếm được, gây dựng nên một công ty nho nhỏ, và sau đó thì có thể sẽ phát triển dần theo thời gian.

Minh Thư không dừng được nổi háo hức, bấm ngay số điện thoại gọi về văn phòng làm việc của ông Thái Thuận. Nghe

giọng nàng, người bên kia đầu dây mừng rỡ reo lên:

- Minh Thư đó à? Chao Ôi, mấy tháng nay cháu không gọi về nên bác không biết cháu ra sao. Mới định gọi hỏi cháu là việc thi cử có suôn sẻ không thì cháu đã gọi về trước. Thật hai bác cháu mình đúng là thần giao cách cảm. Thế nào, bài vở cháu làm được cả chứ?

- Dạ cháu làm cũng khá. Còn bác thế nào rồi, việc làm ăn vẫn bình thường hờ bác?

- Ôi dào, lúc này bác chẳng có một phút để thở. Mấy tháng nay các tay lái ngựa ở Đài Bắc cứ lên xuống Kỳ Sơn tấp nập. Những con ngựa giỏi trong trang trại của bác đều được kò mua và mang đi cả rồi. Chẳng là không bao lâu, cuộc đua ngựa toàn quốc sẽ diễn ra.

- Cháu cũng mới biết tin đó sáng nay khi đọc báo và cháu có việc cần hỏi bác.

- Việc gì hờ cháu?

- Bác có biết rõ về cuộc đua lần này chứ?

- Đương nhiên rồi, bác theo dõi rất sát mỗi ngày, đó là sự việc liên quan đến việc làm ăn cũng như sở thích của bác cho nên bác rất quan tâm.

- Thế lệ để tham dự cuộc thi thế nào hờ bác?

- Người tham dự cuộc đua phải có quốc tịch Đài Loan và đã từng thắng giải ở một địa phương trong vòng một năm trở lại đây.

- Ban tổ chức họ không phân biệt nam nữ chứ?

- Chao ôi! Họ đâu có bảo thủ như những người ở làng Kỳ Sơn của mình. Điều quan trọng đối với họ là con ngựa nào về nhất chứ không phải người nài nào về nhất. Và những người tham gia cuộc đua đều là những tay đầu nậu về đua ngựa. Trong tay của họ không thiếu gì ngựa hay cũng như nài giỏi. Cho đến bây giờ không có con ngựa hay người kỵ sĩ nào tham gia với tư cách độc lập cả. Những con ngựa được tuyển từ những con giỏi nhất của các tay đầu nậu, nài thì họ cũng thuê những tay giỏi nhất và đoạt giải quán quân trong nhiều cuộc thi. Cuộc đua này chẳng giống cuộc đua của làng Kỳ Sơn của chúng ta đâu vì nó sẽ khó khăn hơn và mang tính cạnh tranh gay gắt. Thế nào, sao cháu lại hỏi bác kỹ như thế? Bộ cháu tính tham gia cuộc đua này hay sao? Chà! nội việc ghi danh là cũng đã khó khăn rồi. Nếu cháu không có người đỡ đầu uy tín thì họ không cho cháu tham gia đâu!

- Bác sẽ đỡ đầu cho cháu! -Cô gái sôi nổi nói- Bác cung cấp ngựa đua cho nhiều tay thương buôn của Đài Bắc từ trước đến giờ và đã thâm niên trong lãnh vực này nhiều năm, đương nhiên bác được nhiều người biết tới và bác phải có một uy tín nào đó đối với họ. Bác Thái Thuận, cháu rất muốn tham gia cuộc đua này, bác hãy giúp cho cháu đi!

- Bác có thể giúp cháu nhưng bác muốn biết tại sao cháu lại muốn dự vào cuộc đua này một cách mãnh liệt như vậy.- Một người bạn vì cháu mà sắp mất hết tất cả, từ việc làm, tiền bạc cho đến sự nghiệp.....và sắp tới đây anh ấy còn phải bán cả ngôi nhà mà cha mẹ anh ấy để lại mặc dù làm như thế anh ấy rất đau lòng. Cháu muốn giúp cho anh ấy nhưng cháu chẳng có gì trong tay, cho nên cháu muốn đoạt được giải thưởng lần này để giúp đỡ cho anh ấy một phần nào.....

- Người bạn nào mà cháu lại sốt sắng đến vậy hử cháu cung

của bác? Và tại sao vì cháu mà cậu ta lại mất tất cả? Có phải cậu ta là chàng thanh niên đẹp trai tên gọi Quân Vũ mà trước đây đã từng đến Kỳ Sơn để tìm cháu không?- Thưa vâng, chính là anh ấy! Quân Vũ đã giúp cho cháu suốt những ngày cháu sống ở Đài Bắc. Ngược lại, bây giờ là người cần giúp đỡ mà cháu lại không có gì trong tay để giúp anh ấy cả. Cháu rất là xấu hổ!

- Tại sao cậu ta lại mất việc làm, tiền bạc lẫn sự nghiệp vì cháu? Cháu nói thế bác vẫn chưa hiểu mấy.- Thưa bác, anh Quân Vũ yêu cháu nên anh ấy đã từ chối kết hôn với cô con gái cưng của ông chủ công ty cho nên người ta sắp cho anh ấy thôi việc cho bỏ ghét, lại còn tìm cách tung tin đồn thất thiệt để những công ty khác không dám nhận anh ấy. Bây giờ anh ấy chỉ còn một cách để sinh tồn là mở công ty của chính mình nhưng việc đó đòi hỏi vốn liếng nên anh ấy buộc lòng phải bán đi ngôi nhà mà cha mẹ để lại. Cháu biết anh ấy rất đau lòng khi làm như thế cho nên cháu không muốn việc này xảy ra. Cháu phải giúp anh ấy bằng mọi cách và cuộc đua này là một cơ hội.

- Cháu yêu cậu ta chứ, Minh Thư?

- Cháu rất yêu anh ấy. Anh ấy đã cầu hôn với cháu và đợi cháu tốt nghiệp đại học rồi sẽ làm đám cưới.

- Bác cũng rất mến cậu thanh niên này và vì cháu đã có quan hệ khấn khít với cậu ta như vậy nên bác không thể nào mà không giúp cháu. Nhưng cuộc đua này rất gay go và khó khăn bởi vì nó hội tụ các tay đua toàn quốc chứ không phải là một nhóm kỵ sĩ nhỏ nhoi của làng Kỳ Sơn chúng ta.

- Cháu biết thế nhưng cháu vẫn muốn thử. Nếu cháu có thua đi nữa thì cháu cũng không lấy thế làm buồn vì cháu biết

những người kỹ sĩ tranh tài đều đáng mặt đàn anh của cháu.

- Nhưng mà cuộc thi này rất cam go vì có hai chướng ngại vật được dựng ngay trên cuộc đua đường trường, mỗi cái có độ cao hai mét. Cuộc đua diễn ra trong hai mươi vòng và điều này có nghĩa là cháu phải vượt qua các chướng ngại vật đến bốn mươi lần. Chu vi của trường đua rộng hơn nơi tranh tài của làng chúng ta rất nhiều. Tay đua nào chạm chướng ngại vật là xem như phải bỏ cuộc và dừng ngay ở đó, không được đua tiếp. Cho nên bác nghĩ cháu rất khó lòng mà đạt được chiến thắng. Cuộc đua thì chính nó đã cam go, những người tranh giải đều là những tay quán quân có nhiều năm kinh nghiệm. Vậy tại sao chúng ta phải mạo hiểm khi biết trước là mình không có chút hy vọng nào khi bước vào tranh giải.

- Nhưng trong lòng cháu luôn có hy vọng, thưa bác! Và cháu còn bị thôi thúc bởi một ý nghĩ mãnh liệt là phải bằng mọi giá giúp cho kỳ được anh Quân Vũ. Bây giờ thi cử đã xong rồi, cháu có hai tháng trước mặt để tha hồ tập luyện. Cháu sẽ tập với con hoàng mã mỗi ngày cho đến thành thực mới thôi.

- Như vậy cháu dự định sẽ về hẳn Kỳ Sơn trong hai tháng tới đây ư?

- Anh Quân Vũ đã mua một trang trại rộng mênh mông để tặng cho cháu như món quà cầu hôn. Anh ấy đã dùng số tiền dành dụm bấy lâu nay để mà mua nó. Nhưng bất hạnh thay, ngay sau đó công ty mà anh ấy đang làm việc cho biết là hết hạn hợp đồng sẽ sa thải anh ấy. Cháu rất buồn khi mọi việc diễn ra như vậy cho nên cháu không thể đứng yên khoanh tay mà cháu nghĩ là mình phải hành động để giúp cho anh ấy dù sự giúp đỡ của cháu cũng chẳng đáng vào đâu.

- Cậu ta cũng yêu cháu kinh khủng nhỉ? Chỉ vì muốn cháu có

nơi rong chơi với con Hoàng mã mà phải bỏ ra hàng đồng tiền như thế. Thôi được rồi, để bác giúp cháu ghi danh. Nhưng rồi cháu sẽ trở về đây để mang con Hoàng mã đến đó chứ?

- Thừa vâng! Hôm cháu đưa con Hoàng mã đi, bác cũng đến thăm trang trại mà anh Quân Vũ mua cho cháu, bác nhé! Cháu rất muốn biết độ lớn của trường đua lần này, thời gian kỷ lục của các tay đua đoạt giải thưởng gần đây nhất trên trường đua ấy. Biết thế cháu sẽ dễ dàng tập luyện hơn. Nếu cháu vượt qua hai mươi vòng với thời gian suýt soát với thời gian của họ thì cháu đã có thể tự tin để tham gia cuộc đua rồi.

- Minh Thư này, nghe cháu nói thế trong lòng bác đã nảy ra một ý định, đó là bác sẽ đặt cược vào cháu và đánh cá rất đậm bằng tất cả số tiền hiện nay mà bác có. Nếu cháu thua cuộc đua này thì gia tài của bác Thái Thuận của cháu sẽ tan thành mây khói!

-Ồ, bác.... - Cô gái thốt lên bằng giọng kinh ngạc-....bác không nói đùa với cháu chứ? Làm sao bác biết chắc là cháu sẽ thắng cuộc?Ồ, bác Thái Thuận....trái tim cháu đang đập loạn xạ lên đây này...nếu mà cháu thua cuộc thì cũng giống như cháu hại bác và chỉ nghĩ đến điều này thôi thì cháu cũng đã sợ rồi....

- Cháu không được sợ mà phải can đảm và tự tin! Đó là đức tính mà người kỵ sĩ cũng phải có. Bây giờ không những cháu mang gánh nặng của Quân Vũ tên vai mà cả gánh nặng của bác nữa. Đây là một cách để bác thử nghiệm lòng tự tin của cháu và nếu mang hai gánh nặng ấy trên vai mà lòng cháu cảm thấy run sợ thì cháu không cần phải nhọc sức ghi danh tham gia cuộc đua này làm gì nữa.

- Cháu nghĩ là mình làm được! -Minh Thư hít một hơi dài để

lấy thêm can đảm và nói bằng giọng cương quyết- cháu nghĩ là mình có thể chiến thắng dù cuộc đua có gay go cách mấy và những tay đua cùng tranh tài với cháu có là ai đi nữa!

- Tốt lắm! Bây giờ thì bác có thể yên lòng mà ghi danh cho cháu rồi. Nhưng chắc gì Quân Vũ nó đã cho cháu tham giacuộc đua này bởi vì nếu cháu chỉ đua đường trường thì không nói gì, đường này còn phải vượt qua chướng ngại vật, đôi lúc nó gây ra nguy hiểm đến tính mạng của các tay đua nếu như bị ngã.

-Ồ, cháu sẽ thuyết phục anh ấy! Và cháu sẽ rất cẩn thận. Cháu nghĩ con hoàng mã có thể vượt qua độ cao đó một cách dễ dàng.- Nhưng, Minh Thư.... cháu biết không..... Ông Thái Thuận nói một cách ngập ngừng -.....không phải bác muốn làm nản lòng cháu, nhưng trong cuộc đua này cháu sẽ gặp một đối thủ rất sừng sỏ. Anh chàng tên Lý Ngọc Tâm, cái tên thơ mộng như tên tài tử mà anh ta cũng rất là đẹp trai nữa. Còn con ô mã mà anh chàng cưỡi là một con ngựa đáng gờm. Nó dũng mãnh, dẻo dai và chạy nhanh khủng khiếp, hình như nó sinh ra là để chạy đua. Cho đến bây giờ chưa có đối thủ nào vượt qua mặt Lý Ngọc Tâm và suốt năm vừa qua những giải thưởng về đua ngựa anh chàng này đều gom về cả. Đàn ông thích anh ta vì anh ta có tài, còn đàn bà thích anh ta vì anh ta đẹp trai. Cho nên trong cuộc đua lần này, hầu hết dân cá độ đều chọn Lý Ngọc Tâm vì họ nghĩ anh chàng này là người bất khả bại. Ngoài Lý Ngọc Tâm còn một tay đua sừng sỏ khác có tên là Hạ Quân Tường. Anh ta cưỡi con ngựa xám, con ngựa này cũng ghê gớm như chủ của nó, nó chạy nhanh và chạy rất bạo. Hạ Quân Tường đoạt giải nhì trong cuộc đua mới vừa đây, chỉ sau Lý Ngọc Tâm một bậc. Đó là hai đối thủ mà cháu phải để ý vì họ đã nổi tiếng như cồn từ mấy năm nay.

- Chà! Hai anh chàng này sao lại có cái tên giống như hai anh chàng tài tử đang nổi tiếng hiện nay hở bác? Chắc đây là biệt hiệu thôi chứ không phải tên thật, bởi làm gì có sự trùng hợp kỳ lạ như vậy?

- Có thể lắm! Có lẽ vì họ muốn chơi nổi và cũng muốn người ta dễ nhớ cái tên của họ. Nhưng cháu phải cố hết sức, Minh Thư ạ! Không tham gia thì thôi, đã tham gia rồi thì không giật giải nhất cũng phải giật giải nhì, như vậy mới làm rạng danh làng Kỳ Sơn của chúng ta!

- Cháu sẽ cố gắng hết sức. Bây giờ thi cử đã xong nên cháu không còn gì để mà lo lắng nữa. Cháu sẽ dồn sức để luyện tập. Cuối tuần này cháu về Kỳ Sơn mang con hoàng mã đi và rước bác đến thăm trang trại của cháu, bác nhé!

- Ừ, bác trông cháu về. Cho bác gọi lời thăm đến Quân Vũ và dì Lệ Mai!

Nói chuyện với ông Thái Thuận xong, Minh Thư lập tức nghĩ ngay đến chương trình tập luyện trong hai tháng trời rỗng rã sắp tới. Nàng muốn ở hẳn tại trang trại trong thời gian đó nhưng không biết Quân Vũ có đồng ý không.

Tối hôm đó khi chàng về và dùng cơm tối xong, nàng vào phòng chàng, đưa tờ báo buổi sáng cho chàng xem và thở thê:

- Anh thử đọc tin này xem, anh biết cười ngựa, chắc anh cũng quan tâm đến những cuộc đua ngựa tổ chức ở Đài Bắc.

- Cuộc đua nào anh cũng đi xem cả chứ, nếu nó được tổ chức vào dịp cuối tuần. Chà! cuộc đua này có vẻ hấp dẫn quá nhỉ vì quy tụ nhiều nhân tài, em muốn đi xem hả?

- Em muốn tham gia cuộc đua! -nàng nói thật nhanh vì sợ chàng phản đối - Và em muốn anh đi xem và cổ vũ cho em!

- Em..... - Chàng mở to mắt nhìn nàng -.....Em muốn tham gia cuộc đua?

- Có gì ghê gớm lắm đâu chứ? -Nàng có vẻ giận- Nghe cách nói của anh, em biết là anh không tán thành rồi.

- Anh không đồng ý cho em làm việc này có gì đâu mà em lại giận như vậy. Thứ nhất, anh không muốn em tập luyện một cách vất vả, thứ nhì đua ngựa nhiều khi cũng nguy hiểm. Đó là lý do anh không muốn em tham gia cuộc đua!

- Nhưng mà em cũng có lý do để mà tham gia. Người ta muốn dự cuộc đua này cũng là vì anh thôi. Phần thưởng lớn như vậy, nếu em đoạt giải nhất thì chúng ta có thể dùng số tiền đó để lập ra một công ty nho nhỏ. Em không muốn anh phải đau lòng khi bán ngôi biệt thự này.

- Chao ôi, Minh Thu! -Chàng kêu lên - Có nhiều cách để xoay ra tiền, không cần em phải cực khổ như vậy. Anh có thể cầm cố ngôi biệt thự này và mượn tiền ngân hàng để lập công ty, như vậy được chưa? Chúng ta không cần phải bán nó!

- Nhưng em vẫn muốn tham gia cuộc đua! - Nàng bướng bỉnh nói.

- Anh không cho! - Chàng nhất quyết không đổi ý.

- Anh không cho thì em cũng sẽ tham gia! Em đã nhờ bác Thái Thuận ghi danh cho em rồi. Em đã đoạt giải quán quân ở một địa phương của Đài Loan trong vòng một năm trở lại đây nên em đủ điều kiện để tham gia. Bác Thái Thuận là người có uy tín và đã chịu đứng ra đỡ đầu cho em. Em và bác

ấy tính toán xong cả rồi. Bây giờ rút lui thì thật là mất mặt.

- Nếu em không nghe lời anh thì đừng tiếp tục sống chung với anh nữa. Anh thích em lúc nào cũng ngoan ngoãn nghe theo anh, anh không thích em cãi bướng với em như vậy.

- Anh độc tài... - Nàng dỗi hờn thốt lên -....anh lúc nào cũng muốn thống trị cuộc sống của người khác. Đôi lúc anh cũng phải để cho em tự do quyết định chứ!- Nếu em thấy anh độc tài như vậy....nếu em thấy anh lúc nào cũng thống trị cuộc sống của em...thì em có thể bỏ anh mà! Bây giờ chúng ta chưa ràng buộc gì với nhau trên pháp lý, em rất dễ dàng thực hiện việc đó. Và khi em đã muốn đi thì anh không cản trở em đâu.

- Để rồi anh trở lại với Huệ Trinh và Lệ Hằng phải không?
-Nàng giận hờn nói.

- Có thể lắm! Nhưng trên cõi đời này không phải chỉ có hai người họ. Anh còn có rất nhiều người khác để mà chọn lựa.Chàng nói rồi quay mặt vào trong, không biết là nàng đang rơi nước mắt vì những lời mà chàng vừa thốt ra.

- Anh không yêu em nên mới có thể thốt ra những lời như vậy! -Nàng nói trong nước mắt- Khi em chưa bước chân ra khỏi nhà là anh đã muốn nghĩ tới người khác rồi. Vậy thì thà chúng ta đừng sống chung với nhau nữa.

Minh Thư bước ra khỏi phòng, Quân Vũ vì đang giận nên không giữ nàng lại. Nàng trở về phòng riêng và khóc một mình: "Anh Quân Vũ, anh đáng ghét lắm...nhưng không biết vì sao em vẫn yêu anh". Nàng đau khổ khi nghĩ đến việc rồi mai đây khi mình sẽ vĩnh viễn mất chàng. Nàng không chịu nổi cái ý nghĩ mỗi buổi sáng thức dậy mà không thấy mặt chàng, không nghe được những lời êm ái mà chàng vẫn thủ

thủ bên tay mình.

Nghĩ đến đó nàng không cầm lòng được. Bước qua phòng chàng, nàng ngã vào lòng chàng và khóc suốt suốt:

- Quân Vũ! Tha lỗi cho em! Anh nói gì em cũng nghe theo. Em yêu anh...em không muốn mất anh!

Chàng ôm nàng vào lòng, dỗ dành và lau nước mắt cho nàng, hối hận vì đã làm cho nàng đau khổ như vậy. Nhưng nàng vẫn chưa hết uất ức:

- Anh lúc nào cũng nghĩ tới những người đàn bà khác, như vậy làm sao mà em chịu nổi chứ?

- Anh có nghĩ tới họ bao giờ đâu! - Chàng cười, ngẩng gương mặt của nàng đang đỏ bừng lên vì ghen tương - Tất cả đều là do em khơi ra. Em hỏi và anh chỉ đáp "có thể" vậy thôi.

- "Có thể" cũng là có! Em không muốn anh nghĩ đến ai ngoài em cả!- Vậy thì phải ngoan ngoãn nghe lời anh. Anh muốn người vợ tương lai của mình phải thật ngoan. Anh chỉ yêu cầu em bao nhiêu đó thôi.

- Em yêu anh Quân Vũ! - Nàng nói và nhe răng - Em yêu anh đến có thể chết cho anh cũng được mà... sá gì việc vâng lời hay không vâng lời anh chứ!

- Nói cho anh nghe... - chàng cảm thấy hối hận khi lúc nào cũng lấn lướt nàng -... tại sao em nhất định phải tham gia cuộc đua đó?

- Em đã giải thích rồi, em yêu anh và muốn làm một cái gì đó cho anh. Em không muốn anh lo lắng cho em một chiều như vậy, ít ra cũng phải làm một cái gì để đáp lại chứ! Em tin

tưởng là em sẽ thắng, và em sẽ hãnh diện biết bao nhiêu nếu em góp được phần nào trong việc thành lập công ty tương lai của chúng ta.

- Vậy thì em cứ tham gia cuộc đua đi!

- Anh bằng lòng cho em tham gia cuộc đua? -Nàng mừng rỡ thốt lên, đôi mắt tròn xoe vì ngạc nhiên trông thật đáng yêu -Sao anh lại đổi ý nhanh như vậy?

- Vì bây giờ người ta đã chịu nghe lời anh thay vì cãi bướng lại anh! Nếu từ đầu em năn nỉ anh thì anh đã không phản đối rồi. Đằng này em lại nói: "Anh không cho thì em cũng sẽ tham gia!" Anh rất bực khi nghe em nói với anh như vậy. Đàn ông lúc nào cũng thích nghe những lời ngọt ngào, em biết chứ?

- Em xin lỗi, em sẽ rút kinh nghiệm và không để chuyện cãi vã xảy ra giữa chúng ta nữa. Nhưng anh cho phép em mang con Hoàng mã đến trang trại của chúng ta và em sống ở đó hai tháng để luyện tập. Em muốn tận dụng từng giây từng phút của hai tháng đó. Đi đi về về Đài Bắc sẽ mất thời giờ ghê lắm mà cuộc đua cũng đã gần kề rồi!- Anh không chịu! Em tính bỏ anh một mình ở đây trong hai tháng sắp tới sao? Anh đã quen có em rồi, không có em anh sẽ cảm thấy trống trải ghê lắm.

- Vậy thì em đi đi về về vậy!

- Không cần phải làm như vậy, anh sẽ lên đó sống với em trong khi em luyện tập. Nơi ấy chỉ cách Đài Bắc một giờ lái xe, anh có thể đi làm bình thường mà không có gì trở ngại. Tan sở rồi thì anh lại về đó với em. Anh cũng muốn dì Lệ Mai đi theo chúng ta để lo toan mọi việc. Trong thời gian luyện

tập, em sẽ rất dễ mất sức, phải có dì ấy chăm sóc, tắm bổ cho em thì anh mới yên lòng. Anh tính như vậy, em đồng ý không?

- Đương nhiên là em đồng ý rồi! Em cảm thấy hạnh phúc khi được anh yêu thương như vậy.

- Lúc nào anh lại chẳng yêu thương em. Anh đã vì em mà từ chối tất cả những người con gái khác. Như vậy em còn chưa chịu tin anh?

- Ai bảo anh đẹp trai như vậy, và lại còn quyến rũ phụ nữ như vậy nữa! Thấy họ nhìn anh là em đã bực lên rồi. Nhiều người chú ý đến anh quá nên lúc nào em cũng sợ mất anh!

- Nhiều người chú ý đến anh nhưng anh chỉ yêu một mình em thôi. Anh nói thật đấy, một mình em là đủ lắm rồi. Lúc này em giận anh, nói không muốn sống chung với anh nữa khiến anh rất buồn.

- Vậy nếu em đi thật thì sao?

- Làm sao em đi thật được! Cô bé ơi, làm sao em có thể bỏ ra đi khi em si tình anh đến như vậy chứ?

- Anh xấu lắm...-Nàng phụng phịu-....anh biết em yêu anh nên lúc nào cũng bắt nạt em.

- Anh đâu có xấu! Chỉ muốn em lúc nào cũng ngoan ngoãn và nhỏ nhẹ với anh. Không lẽ chỉ có như vậy mà em làm không được?

- Ôi Quân Vũ! - Nàng nói và nhìn sâu vào mắt chàng - Vì yêu anh mà bất cứ điều gì em cũng sẽ làm. Em chỉ muốn được ở bên anh mãi mãi!

- Anh cũng vậy, Minh Thư! Anh muốn sống mãi bên em.

Họ trao nhau những nụ hôn ngọt ngào, cảm thấy tình yêu mà họ trao cho nhau thật là mãnh liệt. Mỗi ngày tình yêu đó càng sâu đậm thêm, để nếu thiếu người này thì người kia cảm thấy cuộc đời bỗng trở thành vô nghĩa.

- 28 -

Mọi việc thực hiện theo ý Minh Thư. Ông Thái Thuận đến thăm trang trại của Quân Vũ vào cuối tuần đó và ăn một bữa cơm thân mật mà bà Lệ Mai cố tình nấu thật ngon để đãi mọi người. Ông gật gù khi khám phá ra chu vi của trang trại cũng tương đương với nơi mà cuộc đua sẽ diễn ra trong hai tháng nữa. Ông cũng giúp Minh Thư dựng hai rào chắn cao hai mét trên đường đua tưởng tượng. Trong vòng hai tiếng luyện tập, nàng đã vượt qua cao độ này không chút khó khăn. Lúc ở Kỳ Sơn, nàng đã vượt qua độ cao ba mét một cách dễ dàng nên những chướng ngại mà ông Thái Thuận dựng lên không có gì gọi là quá thách thức đối với nàng. Và lại sau gần một năm, con Hoàng mã đã cao lớn và trở nên dẻo dai hơn lúc trước nên đó cũng là một điều đáng khích lệ cho Minh Thư khi nàng dự cuộc đua lần này.

- Cháu đừng nên mừng vội! Khi nào cháu phi ngựa kiên tiếp hai mươi vòng đều có thể vượt qua hai chướng ngại này một cách dễ dàng thì mới có thể nghĩ là thành công trong bước đầu.

Ngay ngày hôm đó, Minh Thư tập luyện trước mặt ông và nàng cảm thấy những lời ông nói không sai. Con Hoàng mã phi liên tiếp hai mươi vòng trong khuôn viên trang trại, những vòng đầu nó phi rất nhanh và vượt rào chắn một cách dễ dàng nhưng càng về sau nó càng đuối sức và chạm vào

chướng ngại vật khá nhiều lần nhưng không thể nào trách nó được vì Hoàng mã đã phải vượt qua rào chắn đến bốn mươi lần trong hai mươi vòng liên tiếp.

Ông Thái Thuận gật gù nói:

- Ngày đầu tiên luyện tập, bác không mong cháu sẽ đạt được những thành tích phi thường, bởi vì tất cả thành công đều đến từ sự tập luyện kiên nhẫn và từ ý chí muốn đoạt lấy chiến thắng của người kỵ mã. Cháu luôn phải nghĩ trong đầu vì sao cháu muốn đoạt lấy chiến thắng đó. Đó có thể là vì tình yêu mà cháu dành cho Quân Vũ, cũng có thể là vì muốn làm rạng rỡ mặt mày cho gia tộc cháu và cho Kỳ Sơn, và một phần cũng vì muốn làm vui lòng bác Thái Thuận của cháu vì từ trước đến nay, bác lúc nào cũng tin tưởng cháu. Tất cả những nguyên do đó sẽ hun đúc ý chí muốn chiến thắng của cháu và ý chí này tác động rất nhiều đến sự thành công hay thất bại của cháu sau này. Tập luyện trong một ý chí sắt đá như vậy, cháu mới có thể tạo nên những kỳ tích. Có thể trong vài ngày tới đây, cháu sẽ vượt qua hai mươi vòng mà không chạm vào rào chắn lần nào, nhưng sau đó vấn đề sẽ là vượt qua hai mươi vòng không phạm bất cứ lỗi lầm nào nhưng trong thời gian là bao lâu. Cái thời gian này mới là quan trọng, là yếu tố quyết định chiến thắng trong các cuộc đua. Thời gian càng rút ngắn, xác suất chiến thắng càng cao. Bác đã ghi lại cho cháu thời gian kỷ lục của các cuộc đua gần đây tổ chức ở cùng một nơi với cuộc đua sắp diễn ra trong hai tháng nữa. Khi nào cháu đạt được thời gian kỷ lục mà các tay đua đã đạt được thì lúc đó mới có hy vọng là mình có thể giật về trong tay giải nhất. Và còn một yếu tố nữa mà bác muốn nhấn mạnh với cháu: đó là yếu tố về tâm lý. Cháu không được run sợ khi trên khán đài khán giả hò reo, ủng hộ cho anh chàng Lý Ngọc Tâm mà bác đã từng nói với cháu. Chàng trai này bây giờ đối

với họ là thần tượng nên sự ủng hộ của khán giả cũng là một yếu tố khiến cho anh chàng này lên tinh thần và để đạt chiến thắng hơn. Trong trường hợp này thì cháu không được để cho tinh thần củq mình bị áp đảo, bởi nếu thế cháu sẽ không bao giờ chiến thắng được anh ta. Và bác cũng muốn báo cho cháu điều này để khiến cháu có thể vui một chút. Việc cháu ghi danh tham dự cuộc đua bây giờ ở Kỳ Sơn ai cũng biết cả. Chính bác đã phổ biến tin tức này đến mọi người. Do đó, ngay ngày diễn ra cuộc đua, trên khán đài cháu sẽ Kỳ hiệu của Kỳ Sơn bay phất phới trên tay của những người dân làng đến đó để mục kích cuộc đua. Bác chỉ có thể lấy được hai trăm vé từ ban tổ chức để về phân phối cho những người mong mỏi đến ủng hộ cháu vì vé hầu như đến bây giờ đã được bán sạch. Hai trăm người là một con số rất nhỏ nhưng cái tình của họ mới là sâu nặng. Giờ đây những gì làm được cho cháu thì bác Thái Thuận cũng đã làm rồi, việc còn lại là phần của cháu và bác mong cháu sẽ không làm cho những người dân ở Kỳ Sơn thất vọng.

Minh Thư cảm động nói với người mà nàng xem là ân nhân của mình:

- Cháu cảm ơn bác rất nhiều, bác Thái Thuận! Cảm ơn bác đã nhắc nhở cho cháu như vậy để cháu biết ngay từ đầu là mình phải nỗ lực như thế nào.

Những ngày tiếp theo sau đó, Minh Thư thức rất sớm để tập luyện và khi Quân Vũ từ sở trở về trang trại, chàng thấy Minh Thư và con Hoàng mã vẫn còn đang miệt mài trên sân tập, cố gắng hoàn thành những vòng đua trong thời gian ngắn nhất.

- Minh Thư, em gầy đi rồi! -Chàng nói với nàng một đêm khi ôm nàng vào lòng - Anh không thích những cô gái gầy tro xương, anh thích phụ nữ phải có da có thịt một chút!

- Chao ôi, anh bắt đầu chê em rồi phải không? - Nàng nói với chàng và mặt đỏ lên.

- Anh nói đùa thôi! - Chàng mỉm cười - Anh không muốn em phải phí sức vì cuộc đua này như vậy.

- Nhưng sau cuộc đua em sẽ lấy sức lại rất nhanh. Bây giờ có gầy đi một chút cũng không sao, trái lại đó còn là một lợi điểm, bởi vì em càng nhẹ con Hoàng mã càng chạy nhanh hơn.

- Nhưng nếu bây giờ em bỏ ra quá nhiều sức lực như vậy thì đến khi cuộc đua thực sự diễn ra, em sẽ đuối sức.

- Quân Vũ, anh tin em đi! Chưa bao giờ em cảm thấy tràn trề sức lực như bây giờ. Hiện nay ngoài việc tập luyện em đâu còn phải lo lắng bất cứ việc gì khác nữa, ngoài ra em lại còn được sự khích lệ rất lớn của anh về tinh thần. Nói thật, nếu anh không xuống đây ở với em thì em sẽ nhớ anh đến điên lên được.

- Anh cũng không thể nào xa em dù chỉ một ngày. Anh không biết vì sao mỗi ngày anh càng yêu em mãnh liệt hơn. Một ngày nào đó nếu không có em thì anh cũng không biết là mình sẽ sống ra sao nữa!

- Em cũng vậy, Quân Vũ! -Nàng xúc động nói- Nếu một ngày nào đó mà không có anh thì em cũng không muốn tồn tại trên cõi đời này.

Mỗi ngày Minh Thư cảm thấy mình đạt thêm nhiều tiến bộ. Bây giờ thì con Hoàng mã đã có thể phi hai mươi vòng và vượt qua các rào chắn không chút khó khăn. Nhưng Minh Thư vẫn chưa bắt kịp kỷ lục mà Lý Ngọc Tâm đã đạt được trong cuộc đua gần đây nhất.

"Mình phải cố gắng nhiều hơn nữa!", nàng tự nhủ với lòng mình, "Chỉ còn nửa tháng nữa thôi là đã tới ngày cuộc đua diễn ra, mình không thể nào thất bại". Minh Thư những tự thúc giục mình mà còn thúc giục con Hoàng mã: "Ngựa cưng ơi, mày phải biết chúng ta không còn bao nhiêu thời gian nữa đâu. Chúng ta phải bắt kịp Lý Ngọc Tâm hoặc là sẽ thảm bại trong cuộc đua sắp tới. Ồ, Nếu điều đó xảy ra thì Quân Vũ sẽ rất buồn và tất cả những người dân của làng Kỳ Sơn cũng sẽ buồn nữa. Cho nên hai chúng ta đều phải cố gắng! Cuối tháng này khi bác Thái Thuận ghé qua trang trại để xem kết quả luyện tập của chúng ta ra sao, lúc đó nhất định chúng ta phải hoặc bằng hoặc vượt qua kỷ lục mà Lý Ngọc Tâm đã lập được". Con Hoàng mã như hiểu thấu những lời thì thầm của Minh Thư nên từ lúc đó trở đi, không những Minh Thư cảm thấy tin tưởng hơn trong việc luyện tập mà con Hoàng mã cũng đã lên tinh thần, nó cố gắng phi nhanh với một tốc độ mà từ đó đến giờ nó chưa hề đạt tới để làm hài lòng cô chủ nhỏ thân yêu của mình và đến một ngày kia, khi hoàn tất hai mươi vòng không phạm bất cứ sơ hở nào với một thời gian suýt soát với kỷ lục mà Lý Ngọc Tâm đã lập được thì Minh Thư đã reo vang trên lưng ngựa: "Hoành mã ơi, chúng ta thành công rồi nhưng hãy còn vài ngày nữa mới tới cuộc đua, chúng ta phải cố gắng phá kỷ lục này để khi bác Thái Thuận ghé qua, bác ấy phải hoa cả mắt!"

Và những ngày saum Minh Thư tập luyện một cách cật lực

hơn. Suốt thời gian tập luyện nàng đã gầy đi năm ký nhưng nàng đã cố ý làm như vậy vì thấy tội nghiệp cho con Hoàng mã, "Phải giảm gánh nặng cho Hoàng mã, nó đã phải tập ròn rã với mình hai tháng trời nay. Mình chịu đựng gian khổ đã đành nhưng nó mới là gian khổ hơn khi phải chạy suốt ngày không bén gót với một gánh nặng trên lưng mà còn phải vượt qua các rào chắn nữa!", cô gái tự nhủ thầm, vuốt ve bộ lông mượt mà của con ngựa trung thành và cảm thấy số mệnh của nó như gắn liền với số mệnh của mình.

Cuối tháng đó ông Thái Thuận ghé qua trang trại để xem thành tích của cô học trò nhỏ của mình ra sao thì ông đã mở to mắt ngạc nhiên khi thấy Minh Thư đã đạt được một tiến bộ mà ông không thể tưởng tượng: sớm hơn thời gian kỷ lục của Lý Ngọc Tâm năm phút!

- Nhưng cháu ơi, chúng ta không được ngủ quên trên chiến thắng. - Ông căn dặn Minh Thư- Trong lúc cháu tập luyện thì Lý Ngọc Tâm cũng đang tập luyện, anh ta có thể phá vỡ các kỷ lục mà mình lập ra trước đây một cách chẳng khó khăn gì và điều này anh ta cũng đã thực hiện trong các cuộc đua về trước.

- Cháu không bao giờ khinh địch! - Minh Thư nói với ông Thái Thuận- Cháu sẽ cố gắng tiếp, thưa bác! Còn những hai ngày nữa và trong hai ngày này cháu nhất định phải lập nên những kỷ lục mới.

Tọa lạc trên một khuôn viên rộng lớn, trường đua lần này quy tụ hai mươi kỵ sĩ kiệt xuất trên toàn đất nước, cho nên chưa đến giờ khai mạc mà trên khán đài đã chật nức không còn một chỗ ngồi. Tất cả các kỵ sĩ đều mặc quần trắng, chỉ có

áo là khác màu. Áo của các kỵ sĩ đều được đánh số, các con số từ một đến hai mươi được khắc họa một cách rõ ràng với mục đích để các khán giả trên khán đài có thể theo dõi xem con ngựa nào đang dẫn đầu cuộc đua trong từng giây từng phút. Minh Thư không khỏi cảm thấy run trong lòng khi có mặt trong cuộc đua quá trọng trọng ngày hôm nay. Nó không phải là sân vận động của làng Kỳ Sơn với một nhóm người mà mỗi ngày nàng hầu như đều đã quen mặt mà là một trường đua vĩ đại với cả chục ngàn khán giả của Đài Bắc và thập phương đổ tới để theo dõi cuộc đua mang quy mô toàn quốc này. Nhưng rồi Minh Thư hít vào một hơi dài để lấy thêm can đảm, tự nhủ lòng rằng trên khán đài kia, trong hàng vạn người đang có mặt, có một người mà nàng yêu thương nhất và nàng đã tham gia cuộc đua này cũng vì người đó, bằng bất cứ giá nào nàng cũng phải chiến thắng vì tình yêu mãnh liệt mà nàng đã dâng hiến cho chàng. "Anh Quân Vũ, em yêu anh và em sẽ không phụ lòng mong mỏi của anh. đó không phải chỉ là vì danh dự mà còn là vì nhu cầu sống còn của chúng ta, khi anh đã vì em hy sinh tất cả!" Nàng hướng mắt về phía chàng ngồi, cảm thấy như mình được tiếp thêm hơi sức. Bên cạnh chàng còn có bác Thái Thuận của nàng và hai trăm người từ làng Kỳ Sơn đổ về để chứng kiến cuộc đua này với lòng tin tưởng là Minh Thư của họ sẽ giành được chiến thắng tuyệt đối. Một giọng nói mạnh mẽ từ loa phóng thanh vang lên, nhắc nhở các kỵ sĩ chuẩn bị sẵn sàng để bước vào cuộc đua. Các kỵ sĩ sắp thành hàng ngang và trái tim Minh Thư đập mạnh khi thấy nàng vô tình được xếp bên cạnh Lý Ngọc Tâm, nhà quán quân của các cuộc đua được tổ chức tại Đài Bắc trong vòng một năm nay. Khuôn mặt của chàng ta nàng đã thấy nhiều lần trên báo nhưng bên ngoài chàng trông đẹp trai và rắn rỏi hơn nhiều. "Chao ôi!", nàng tự nhủ, "Mình phải bám theo anh chàng này như hình với bóng. Nếu mình duy trì được tốc độ

ngang bằng với anh ta thì hy vọng giết giải mới có thể nói là nắm chắc trong tay". Chàng trai trẻ cũng thoáng nhìn người xếp cạnh bên mình, ngạc nhiên khi khám phá ra dưới chiếc nón kỵ sĩ kia là một khuôn mặt xinh đẹp tuyệt vời của một cô gái dù mái tóc nàng đã búi lên cao và dẫu một cách khéo léo trong chiếc nón đội sụp kéo đến tận mắt. Một cô gái....và là một cô gái trẻ đẹp đến rung động lòng người nữa! Trái tim chàng đập mạnh khi khám phá ra điều này. Nàng là ai, chàng chưa hề biết và cũng chưa hề nghe tên. Một kỵ mã vô danh? Chàng nghĩ thế và cảm thấy ái ngại cho nàng khi nghĩ rằng nàng sẽ bị các người khác bỏ xa vì đa số những kỵ mã tham dự hôm nay đều là những người có nhiều kinh nghiệm. Nàng cũng liếc nhìn chàng, thầm nhủ chàng mới là mục tiêu tranh đua của nàng chứ những người khác nàng không cần biết đến. Tiếng pháo lệnh vang lên báo hiệu cuộc đua bắt đầu và hai mươi kỵ sĩ phóng về phía trước với một khí thế hùng hực vì đây mới chỉ là giai đoạn xuất phát và tất cả những con ngựa dưới tay họ hãy còn sung sức. Nhưng khi đã tiến được nửa vòng đua thì một số người vuron lên vị trí dẫn đầu còn một số khác đã bị bỏ rơi ở phía sau. Lý Ngọc Tâm không phải là người ở vị trí đầu tiên mà đó chính là Hạ Quân Tường. Và khi nhận ra điều này, những khán giả ủng hộ anh chàng này đã reo hò inh ỏi trên khán đài, tạo nên khí thế cho chàng kỵ mã trẻ tuổi có gương mặt sắc như dao. Lý Ngọc Tâm có vẻ thản nhiên trước những cổ vũ nồng nhiệt đang vang lên như sấm dậy hướng về phía đích thủ của mình, chàng điều khiển con ngựa ô một cách thông dong nhưng vẫn chiếm vị trí thứ tư trong đoàn kỵ mã đang ào ạt phóng về phía trước. Minh Thư bám sát theo Lý Ngọc Tâm, không muốn vắt kiệt sức của Hoàng mã ra trong những vòng đầu vì nàng có cảm giác Lý Ngọc Tâm cũng đang làm như thế. Đôi mắt chàng kỵ mã có vẻ ngạc nhiên khi liếc nhìn nàng ra cái điều muốn hỏi: "Cô bé

oi, cô là ai? Tại lại bám theo người ta như bóng với hình như vậy?" Đến vòng thứ tư, Lý Ngọc Tâm mới tiếp tục vượt lên một thứ bậc nữa và chàng đang ở vị trí thứ ba mặc cho Hạ Quân Tường dẫn đầu bảng và các đấu thủ phía sau đang hăm he tìm cách vượt khỏi chàng. Minh Thư vẫn phi nước đại, bám sát bên cạnh Lý Ngọc Tâm, cảm thấy chưa chan hy vọng khi nàng chưa dùng hết sức của con Hoàng mã mà rập khuôn theo chiến thuật dưỡng sức của Lý Ngọc Tâm, để dành cho những vòng đua quyết liệt sắp tới. Cho tới vòng thứ năm thì đã có hai kỵ sĩ ngã ngựa khi vượt qua rào chắn và con số kỵ sĩ trên sân chỉ còn lại mười tám người, gieo thêm hy vọng vào lòng của những kỵ mã còn lại khi hai đối thủ đã bị loại ra khỏi vòng chiến. Đến vòng thứ tám, cục diện trên sân đã có sự thay đổi khi kỵ sĩ mang áo số ba từ phía sau đã làm một cuộc đổi ngôi ngoạn mục vượt qua khỏi những đối thủ phía trước với một tốc độ dũng mãnh và chiếm vị trí thứ hai, sát sau lưng của Hạ Quân Tường. Chàng trai đang dẫn đầu khẽ liếc mắt về phía sau và thúc cho con ngựa xám chạy nhanh hơn nữa vì muốn bảo vệ ngôi vị đầu bảng mà mình đang giữ. Bây giờ đã đến vòng đua thứ mười, đã có thêm ba kỵ mã khác ngã ngựa và số người tranh tài thu gọn còn lại mười lăm. Lúc đó Lý Ngọc Tâm mới bắt đầu khởi động, chàng rập trên lưng ngựa, điều khiển con ô mã vượt lên phía trước với một tốc độ nhanh đến khủng khiếp khiến cho Minh Thư phải thúc Hoàng mã đuổi theo bằng một tốc độ dũng mãnh không kém. Những tiếng hò reo vang lên như sấm dậy cổ vũ cho chàng kỵ mã đẹp trai này khi chàng đã vượt lên vị trí thứ hai thay thế chỗ của tay đua mang áo số ba lúc này. Tay đua này bây giờ đã bị lùi lại vị trí thứ tư khi con Hoàng mã của Minh Thư chồm lên trong một khí thế vô cùng hùng hậu với mục đích nhất định phải bắt cho kịp Lý Ngọc Tâm. Vòng mười lăm diễn ra trong bầu không khí vô cùng căng thẳng và trái

tim của mọi người như muốn nổ tung ra khi Lý Ngọc Tâm và Hạ Quân Tường, hai đối thủ được coi là đồng tài đồng sức, đang phi song song bên nhau, đôi mắt của hai người trao nhau những cái nhìn tóe lửa, nhất định không để cho địch thủ vượt lên trước mình. Và người ta cũng bắt đầu xì xào khi thấy kỵ mã mang áo số hai mươi cưỡi tên lưng một chú ngựa cao khỏe có bộ lông màu vàng rực đang bám sát theo hai người đi trước. Đây là con ngựa vô danh chưa từng thấy xuất hiện trong các cuộc đua trước và tay kỵ sĩ đương nhiên cũng là một kẻ lạ mặt mà chưa ai từng nghe thấy tên tuổi trên báo chí. "Chà! Một tuyển thủ mới...một nhân tài mới!". mọi người không ngớt xì xào, đã bám theo cả Lý Ngọc Tâm và Hạ Quân Tường suốt mười lăm vòng như vậy, rõ ràng không phải tay mơ!". Và ngay lúc đó trên khán đài bắt đầu nổi lên tiếng hò reo inh ỏi khi Minh Thư và con Hoàng mã lướt qua mặt họ. Đó là tiếng reo của hai trăm dân làng Kỳ Sơn đã kéo tới đây để nhìn tận mắt một cuộc đua vĩ đại so với những cuộc đua được tổ chức từ trước đến giờ mà trong số những người tham dự có cô gái xinh đẹp nhất của làng họ. Trái tim Minh Thư như nổ bùng ra trong nắng sớm vì biết trong những tiếng reo hò cuồng nhiệt có cả tiếng reo hò của chàng trai mà nàng yêu thương nhất. Và vì chàng mà nàng phải chiến thắng bằng bất cứ giá nào. Cho đến vòng đua thứ mười tám, trên sân chỉ còn lại duy nhất mười đối thủ nhưng lúc đó không ai chú ý đến số kỵ sĩ còn lại bao nhiêu người mà họ chỉ chú mục đến hai kẻ dẫn đầu và những tiếng hoan hô như sấm dậy đã vang kên như muốn làm chấn động cả khán đài khi Lý Ngọc Tâm cho con ô mã tiến về phía trước với một tốc độ kinh hồn mà chưa ai thực hiện được từ trước đến nay, vụt qua khỏi Hạ Quân Tường trong chớp mắt và vươn lên với vị trí dẫn đầu.

"Phải bình tĩnh! Và nhất định phải chiến thắng! Hoàng mã ơi,

nhANH lÊN, nhANH lÊN ĐI! Không đƯỢC rUN sỢ, chỉ còn vòn vẹn ba vòng nửa thôi. Hãy hoàn tất ba vòng này với một cố gắng phi thường nhất. không thể để sự khổ luyện của chúng ta trong hai tháng trời tan theo mây khói. Và nhất là vì chàng đang có mặt ở nơi đây cho nên chúng ta không thể nào thất bại!". Minh Thư tự nhủ mà trái tim như muốn nổ tung ra khi nàng rạp trên lưng con Hoàng mã và thúc nó phi về phía trước với một tốc độ khủng khiếp, hy vọng bắt kịp hai người đi trước. Và trong lúc Minh Thư đang cố vượt lên thì Hạ Quân Tường cũng đã làm những nỗ lực phi thường khi con ngựa xám cất cao bốn vó, phi với một tốc độ điên cuồng và đã bắt kịp con ô mã của Lý Ngọc Tâm. Hai kỵ mã phi song song và gần đến nỗi như dán sát vào nhau. Lúc đó Minh Thư là người ở gần họ nhất và trái tim của nàng như muốn ngừng đập khi thấy Hạ Quân Tường bằng một động tác nhanh đến bất ngờ đã khéo léo hất Lý Ngọc Tâm ra khỏi lưng ngựa. Chàng kỵ mã rơi lún lút trên trường đua, may mắn Minh Thư đã tránh được chàng và những kỵ mã phía sau còn bị bỏ rơi xa nên không có tai nạn đáng tiếc xảy ra. Trái tim mọi người như lặng ra vì sự việc quá bất ngờ này, không ai biết vì sao Lý Ngọc Tâm ngã ngựa nhưng trong khi nhân viên y tế cáng chàng kỵ mã bất hạnh vào trong thì cuộc đua đua vẫn tiếp diễn vì con ô mã dù không có chủ trên lưng vẫn tiến về phía trước bằng một tốc độ nhanh đến kinh người. Cả khán đài đứng dậy hoan hô nhiệt liệt, cổ vũ cho chú ngựa thông minh và vô cùng dũng cảm này.

Trong khi Hạ Quân Tường còn đang lặng người ra trước sự dũng mãnh của con ô mã thì Minh Thư đã nhân cơ hội này vượt qua mặt hắn. Bốn vó của con Hoàng mã phi nhanh đến nỗi gần như nhập một và hình ảnh của nó cùng Minh Thư trên lưng vút qua khỏi Hạ Quân Tường như một ánh sao

bằng. Giờ đây gã kỵ mã đáng ghét kia không còn là mục tiêu của nàng nữa mà con ô mã đang lồng lên phía trước với một tốc độ khủng khiếp mới chính là đối thủ của nàng. Hạ Quân Tường sau phút kinh ngạc đã bình tĩnh lại, cố gắng bám sát theo Minh Thư và con ô mã nhưng trời bất dung gian, con ngựa xám thao túng đấu trường từ đầu đến cuối mà hần cưỡi trên lưng vì phung phí quá nhiều sức lực nên bây giờ mệt đến thè lưỡi ra, đã không vượt qua được rào chắn trước mặt, cả ngựa lẫn người đều ngã xuống đường đua. Mọi người lại trải qua một phen nín thở khi Hạ Quân Tường được cáng vào trong. Họ chặn tay trên ngực vì quá xúc động và quá hồi hộp khi thấy con ô mã của Lý Ngọc Tâm vẫn hùng dũng tiến tới, tốc độ của nó không hề suy giảm mà còn nhanh hơn lúc trước vì không còn bất cứ sức nặng nào trên lưng. Minh Thư khó khăn lắm mới bám sát được nó, cảm thấy đây mới là địch thủ đáng gờm nhất trong cuộc đời mình. Vòng thứ mười chín đã chấm dứt và ô mã vẫn dẫn đầu với Hoàng mã bám sát theo sau. Minh Thư đã cố gắng đến kiệt sức, Hoàng mã cũng đã phát huy tất cả nội lực của nó nhưng vẫn tuột sau con ngựa ô dù trong một khoảng cách thật gần. Thế rồi từ trên khán đài của sân vận động, lá kỳ hiệu của làng kỳ Sơn bay phất phới, những tiếng reo hò cổ vũ của hai trăm dân làng Kỳ Sơn vang lên kèm theo giọng nói yêu dấu của một người mà vừa nghe thấy trái tim của Minh Thư đã đập mạnh lên vì xúc động: "Minh Thư, Em phải chiến thắng!" Lời nói thiết tha của chàng và những tiếng reo hò cổ vũ kia đã khiến Hoàng mã lẫn Minh Thư như được tiếp thêm hơi sức. Minh Thư hầu như đã nhắc người lên khỏi lưng ngựa với một tư thế chồm hẳn về phía trước. Bốn vó của Hoàng mã cũng nhanh đến mức kinh hồn, nhanh hơn bất cứ thời khắc nào trong cuộc đời của nó. Bây giờ người ta chỉ còn trông thấy một khối vàng rực đang di chuyển trên đường đua và tiến về phía trước như một con

đông. Nước mắt của Minh Thư lăn dài khi thấy bọt mép sùi ra từ miệng của con vật trung thành mà nàng trân trọng hơn bất cứ báu vật nào trong cuộc đời này. Hoàng mã của nàng đã chiến đấu tới giây phút cuối cùng và trong một nỗ lực bất ngờ nhất, nó phóng về phía trước bằng một cố gắng phi thường, vượt qua con ngựa ô trong tích tắc khi vòng đua thứ hai mươi kết thúc. Con ô mã đến sau họ chỉ hai phút, cũng gần như kiệt sức để mang về cho chủ nhân của nó giải nhì của một cuộc đua toàn quốc với những sự kiện bất ngờ chưa từng xảy ra từ trước đến nay. Minh Thư nhảy xuống khỏi lưng ngựa khi cả hai con vật đáng thương cùng dừng lại và thở hồng hộc vì đã ra hết sức lực cho cuộc đua này. Nàng mừng đến rơi nước mắt, áp má mình vào má con Hoàng mã và nhìn con ngựa ô bên cạnh mình với cái nhìn hết sức thán phục trước sức chiến đấu dũng mãnh cũng như ý chí sắt đá quyết đoạt lấy chiến thắng của nó trên đường đua ngay cả khi không có người điều khiển trên lưng. Cả trường đua như nổ tung lên trước chiến thắng bất ngờ của người kỵ sĩ trẻ tuổi vô danh. Những tia flash lóe lên từ những máy ảnh và máy quay phim của các ký giả, ghi nhận giây phút vinh quang của một kỵ mã mà cho đến bây giờ những khán giả thâm niên của môn thể thao này không hề biết mặt cũng chẳng biết tên. Mọi người càng ồ lên ngạc nhiên khi người kỵ mã bỏ chiếc nón ra để lộ một khuôn mặt tuyệt vời và một mái tóc dài bằng bành như mây trời tung bay theo gió.

"Thì ra là một cô gái!", nhiều tiếng xì xào vang lên và một lần nữa khán đài lại náo động bởi những tiếng reo hò ầm ĩ và những tiếng hoan nghênh nhiệt liệt, đón chào lần đầu tiên một nữ kỵ mã đã giật giải vàng trong một cuộc đua toàn quốc. Ngay lúc đó, hai trăm khán giả từ một phía của khán đài với cờ hiệu phát phới của làng Kỳ Sơn trên tay, công kênh

trên tay họ một chàng trai trẻ tuổi. Họ cùng bước xuống đường đua và tiến thẳng về phía người nữ kỵ mã. Trong phút chốc, làn sóng người này đã nâng càn nạng lên bên cạnh chàng và kiệu hai người trên những đôi vai rắn chắc của họ, đi vòng quanh khán đài và miệng không ngừng hô vang những khẩu hiệu chiến thắng trong không khí sôi sục của cuộc đua vừa kết thúc.

"Chao ôi! Chàng trai chính là Quân Vũ, phó giám đốc trẻ tuổi, đẹp trai của công ty Trường Đạt đây mà! Vậy có lẽ cô gái chiến thắng kia chính là người yêu của anh chàng!", những ký giả có mặt ở đó thì thầm với nhau khi nhận ra Quân Vũ và lời truyền miệng này chẳng mấy chốc lan ra khắp khán đài khiến giới mộ điệu thêm một phen kinh ngạc. Không bỏ qua kịp may ngàn năm một thuở, máy quay phim và máy ảnh của các phóng viên một lần nữa lại làm việc liên tục, ghi lại hình ảnh của đôi uyên ương đẹp đôi này khi dân lành Kỳ Sơn tiếp tục kiệu họ đi vòng quanh khán đài lần nữa.

"Đúng là một sự kiện thể thao sôi nổi xen lẫn một chuyện tình lãng mạn. Đề tài nóng bỏng cho giới truyền thông tha hồ khai thác!", một ký giả bình phẩm khi đưa máy ảnh hướng về phía họ, lấy làm đặc ý vì hình chụp cận cảnh của hai người mà anh chàng vừa chụp được với mục đích đưa lên trang nhất tin này trong số báo ngày mai.

Cuộc đua kết thúc trong sự phấn kích của mọi người cùng lúc với sự khám phá một ngôi sao vừa mới nổi đã giật được giải quán quân toàn quốc. Người ta càng chắc lưỡi trầm trồ khi biết đó là một cô gái trẻ mà lại còn có nhan sắc tuyệt vời nữa. Lễ trao giải được diễn ra long trọng và lần nữa, tất cả các ống kính đều hướng về phía Minh Thư.

Sau khi lễ trao giải kết thúc, Minh Thư và Quân Vũ bị các ký giả vây quanh. Bây giờ cả một rừng ký giả đã tụ tập trước mặt họ quyết khai thác cho được sự kiện nóng bỏng này càng nhiều càng tốt cho số báo ngày mai.

- Cô Minh Thư, cô có định tiếp tục sự nghiệp của mình trong lĩnh vực này không? - Một phóng viên cất tiếng hỏi.

Cô gái xinh đẹp liếc mắt nhìn người yêu của mình và bèn lên trả lời:

- Tiếp tục hay không là tùy vào sự quyết định của anh ấy.

Lập tức các micro và các máy ảnh lại chĩa về phía Quân Vũ:

- Thế nào, người đàn ông nay mắn nhất trên cuộc đời này! Anh có cho cô người yêu vừa tài hoa vừa xinh đẹp của mình tham gia các cuộc đua tổ chức trong thời gian sắp tới không?

- Có lẽ đây là lần cuối cùng! - Chàng trai trả lời - Bởi vì đua ngựa là môn thể thao mà hai chúng tôi cùng ưa chuộng nhưng chúng tôi không có ý định theo đuổi nó trọn đời. Mỗi bận tâm lớn nhất của chúng tôi là làm những bước tiến vượt bậc trong lĩnh vực thời trang.

- Chúng tôi được biết anh là đương kim phó giám đốc của công ty Trường Đạt. Nghe nói anh sẽ rời công ty trong vòng vài tháng nữa. Anh có thể xác nhận điều đó chứ? - Một phóng viên đặt câu hỏi trên vì người này biết khá rõ về Quân Vũ.

- Có thể có mà cũng có thể không tùy theo tình hình. - Quân Vũ từ tốn đáp

- Nhưng trong trường hợp tôi rời Trường Đạt và thành lập một công ty thời trang mới, hy vọng toàn thể quý vị sẽ ủng hộ

chúng tôi.

- Cô Minh Thư đây sẽ giúp anh một tay trong việc điều hành công ty đó chứ?

- Tôi nghĩ là vậy. - Quân Vũ liếc nhìn Minh Thư và mỉm một nụ cười đầy ý nghĩa - Nhưng tôi muốn cô ấy dành thời gian cho việc học nhiều hơn. Minh Thư vừa mới đỗ thủ khoa trong cuộc thi tuyển vào đại học thiết kế thời trang. Sắp tới đây cô ấy sẽ bận rộn nhiều với chương trình học của năm thứ nhất.

Minh Thư mở tròn mắt ngạc nhiên, trái tim đập rộn ràng vì cái tin mà Quân Vũ vừa tiết lộ. Nàng đỗ thủ khoa? Trái tim cô gái run lên vì xúc động và mừng vui. Chao ôi, Quân Vũ đã biết cái tin này bao lâu rồi mà dấu nhẹm không cho nàng biết. Các phóng viên vừa bất ngờ, vừa kinh ngạc khi nghe Quân Vũ tiết lộ cái tin rất thú vị này. Mọi máy quay phim và máy ảnh cùng lúc hướng về phía Minh Thư, cố lấy ảnh cận cảnh của cô gái đa tài này.

- Xin cho biết khi nào hai người sẽ kết hôn? - Một nữ ký giả đặt câu hỏi trên và nhìn cặp trai tài, gái sắc với đôi mắt đầy hâm mộ.

- Chúng tôi đã đính hôn với nhau rồi! - Quân Vũ trả lời - Và chúng tôi đã đồng ý với nhau là đợi Minh Thư tốt nghiệp đại học rồi mới kết hôn.

- Xin cho chúng tôi hỏi câu hỏi cuối cùng. - Một phóng viên hướng về phía Minh Thư - Động cơ nào đã thúc đẩy cô tham gia cuộc đua ngựa toàn quốc này?

- Tôi tham gia cuộc đua này bởi vì tôi lớn lên ở làng Kỳ Sơn, một nơi mà thuật kỵ mã hầu như là đã thấm vào huyết quản

của mọi người. Tôi muốn mang lại vinh quang cho nơi mà tôi đã từng sinh trưởng và đồng thời tôi cũng muốn giới thiệu Kỳ Sơn với tất cả người dân toàn quốc. Quê hương tôi không chỉ nổi tiếng về khung cảnh thơ mộng, trữ tình mà còn là nơi đào tạo những kỵ mã có tài và cung ứng những con ngựa đua kiệt xuất cho Đài Bắc cũng như các nơi khác trên toàn đất nước. Con Hoàng mã giúp tôi thắng trong cuộc đua này cũng xuất phát từ đất Kỳ Sơn và được thuần hoá bởi trang trại cung cấp ngựa đua mang tên Thái Thuận. Tôi hy vọng những ai có mối quan tâm trong môn thể thao này có thể tìm đến đó để được cung ứng những con ngựa tốt nhất, dẻo dai nhất và chạy khỏe nhất. Một lần nữa cảm ơn quý vị đã quan tâm đến chúng tôi!

Các phóng viên thỏa mãn với cuộc phỏng vấn đầy đủ này và cũng tán phục sự đối đáp lưu loát của Minh Thư và Quân Vũ. Đến lúc đó cả chàng và nàng mới thở phào nhẹ nhõm khi đám ký giả bắt đầu tản ra, để lại họ với những người dân làng Kỳ Sơn, trong đó có nhiều người còn đang lau nước mắt vì xúc động khi nghe Minh Thư trả lời câu hỏi cuối cùng. Ông Thái Thuận tiến đến bên Minh Thư, xoa đầu cô gái và nói khẽ vào tai nàng: "Cô bé dũng cảm của bác ơi, cảm ơn cháu về chiến thắng mới đạt được để cho làng Kỳ Sơn của chúng ta được nở mặt, nở mày và cũng cảm ơn cháu đã giới thiệu trang trại của bác đến với mọi người". "Chao ôi, thưa bác, nàng cũng đáp khẽ vào tai ông, "Những gì bác làm cho cháu từ đó đến giờ cháu còn không biết tới lúc nào mới trả cho xong".

Những người dân quyến luyến Minh Thư và Quân Vũ đến nỗi đã cùng đề nghị:

- Hai người nhất định phải đến Kỳ Sơn ngay bây giờ cho dân

làng thết đãi một đêm rồi sáng ngày mai hãy về Đài Bắc.

Minh Thư liếc nhìn người yêu:

- Được không anh Quân Vũ? Hôm nay mới là thứ bảy! Ngày mai chúng ta vẫn còn nghỉ một ngày.

- Anh sẽ đi với em! - Chàng vui vẻ trả lời - Một mặt để em có dịp về thăm nhà, mặt khác anh và bác Thái Thuận còn có chuyện muốn nói với em.

Nói rồi chàng đưa mắt nhìn ông Thái Thuận và cười bảo:

- Phải vậy không thưa bác?

Ông cũng nháy mắt với chàng và trả lời:

- Đúng vậy, khi nào đến Kỳ Sơn rồi chúng ta sẽ nói với Minh Thư.

Minh Thư hết nhìn người này đến người kia rồi tự nhủ: "Chà! Hai người này có gì bí mật giấu mình đây!"

- Bây giờ chúng ta lên đường được rồi chứ? - Một người dân làng khẽ hỏi Minh Thư.

- Ồ! Còn một người rất quan trọng mà cháu muốn người ấy cùng đi với chúng ta trong dịp vui này.

- Dì Lệ Mai hả? - Quân Vũ đoán ra ngay ý định của người yêu.

- Vâng! Bây giờ chúng ta ghé về trang trại rước dì rồi cùng đi một thể. Không có dì lo cho em suốt hai tháng nay thì chưa chắc em đã thắng trong cuộc đua này.

"Con bé này đối với ai nó cũng chí tình. Người nào đã giúp

nó dù một việc rất nhỏ nó cũng không bao giờ quên!", ông Thái Thuận xúc động lắm lắm, nhìn cô gái nhỏ trước mặt mình bằng ánh mắt thật là trìu mến.

Khi mọi người về đến trang trại thì dì Lệ Mai đã từ trong chạy ra đón và nói bằng giọng vui mừng:

- Minh Thư, mừng cháu đã chiến thắng! Dì xem truyền hình trực tiếp về trận đấu này mà hồi hộp đến nỗi tim muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Cho đến lúc người ta tuyên bố cháu về nhất thì dì mới có thể thở phào nhẹ nhõm.

Minh Thư nắm tay người dì thân mến của mình:

- Bây giờ chúng ta cùng về Kỳ Sơn ăn mừng. Mọi người đang đợi chúng ta ở đó. Lâu lắm rồi dì cũng chưa có cơ hội trở về Kỳ Sơn phải không dì?

Bà Lệ Mai nghe Minh Thư nhắc Kỳ Sơn, xúc động đến rơi nước mắt:

- Phải, đã lâu lắm rồi... được trở về nơi sinh trưởng của mình thì còn gì hơn nữa.

Thế là mọi người chia làm hai nhóm. Quân Vũ, Minh Thư, ông Thái Thuận và bà Lệ Mai cùng đi một xe. Những người còn lại trở về bằng chiếc xe chở hành khách chạy trên chuyến đường Kỳ Sơn - Đài Bắc mà họ đã thuê cả lượt đi lẫn lượt về.

Trên đường về Kỳ Sơn, Minh Thư kể nói với Quân Vũ:

- Lúc này có đông người quá nên em chưa tiện hỏi tội anh.

- Anh có tội gì đâu? - Chàng trai cười mỉm.

- Anh biết em trúng tuyển vào trường thiết kế thời trang mà

cứ im thin thít, không chịu nói cho em biết để đến lúc các kỳ giả hỏi thì anh mới chịu khai ra.

- Chao ôi, mỗi ngày em cứ luyện tập trên lưng ngựa từ sáng sớm đến tối mịt, có giây phút nào em rảnh rang đâu để anh nói cho em nghe. Và lại, anh cũng muốn giữ kín để phòng hờ nếu em thất bại trong cuộc đua này thì anh sẽ tiết lộ cái tin đó cho em biết để em đỡ buồn!

Chàng nói rồi cười to lên khiến nàng phụng phịu mặt rồi véo chàng một cái thật đau. Quân Vũ xuýt xoa rồi phân trần với ông Thái Thuận:

- Bác xem, Minh Thư thật là vô ơn bội nghĩa. Không có cháu kèm mỗi tối thì dễ gì nàng đậu thủ khoa. Bây giờ đậu rồi cũng chẳng biết nói cảm ơn người ta một tiếng. Bác Thái Thuận à, lúc nãy hai bác cháu mình định chia tiền cho Minh Thư nhưng bây giờ thì cháu đã đổi ý rồi, cháu giữ hết, bác chỉ chia phần bác thôi.

Minh Thư hết nhìn Quân Vũ lại nhìn ông Thái Thuận:

- Thừa bác, anh Quân Vũ nói gì mà cháu không hiểu đầu đuôi ra sao cả? Tại sao phải chia tiền cho cháu mà tiền gì hở bác?

Ông Thái Thuận mỉm cười ra vẻ bí mật:

- Hồi nãy bác đã thỏa thuận với Quân Vũ là về đến Kỳ Sơn rồi mới nói.

Minh Thư phụng phịu:

- Thôi đi! Cháu sốt ruột muốn chết rồi đây này mà bác với anh ấy cứ úp úp, mở mở mãi.

- Có gì đâu! - Quân Vũ bật cười khi nhìn gương mặt hờn dỗi

của Minh Thư - Số là cách đây mấy ngày, sau khi bác Thái Thuận thấy em đã tập luyện một cách hoàn hảo và đạt được những tiến bộ vượt bậc thì bác ấy đã bảo anh có bao nhiêu tiền trong tay cứ đánh cá hết. Cứ đặt cược vào em và con Hoàng mã là chắc chắn không thể nào thua được. Vì bác ấy là dân trong nghề nên nói sao thì anh tin vậy. Nhưng vì anh lỡ vét hết tiền để mua trang trại cho em rồi nên chẳng còn xu ten nào cả. Vì vậy mà anh đã cầm cố trang trại cho ngân hàng và mượn một số tiền cũng khá bộn. Họ quen anh nên cũng dễ dãi cho anh mượn. Rốt cuộc thì bác Thái Thuận đoán việc như thần. Em đã thắng trong cuộc đua còn anh thì đã thắng đậm trong việc cá độ nên nghĩ tới công cán của em, anh muốn chia cho em một nửa.

- Chao ôi, anh đã cầm trang trại? - Minh Thư tròn mắt hỏi - Lỡ như em thua thì sao?

- Bác Thái Thuận nói với anh em không thể nào thua và anh đã tin lời bác ấy. Anh chỉ tiếc là mình nhát gan quá. Nếu không thì anh đã cầm luôn ngôi biệt thự mà chúng ta đang ở để lấy tiền đánh cá.

- Còn bác... - Ông Thái Thuận nói tiếp - cũng nhát gan không kém gì Quân Vũ. Bác chỉ đánh cá một nửa số tiền mà bác có trong tay, nếu không thì bây giờ bác đã giàu to rồi. Nhưng mà thắng như thế cũng là đậm rồi. Có thể mở rộng trang trại và phát triển đàn ngựa đua để cung cấp cho toàn quốc. Minh Thư, cảm ơn cháu đã quảng cáo cho trang trại lúc này khi các ký giả phỏng vấn cháu. Vừa quảng cáo, vừa mang lại tiền cho bác, thế thì bác phải làm thế nào để cảm ơn cháu đây? Chì còn cách chia cho cháu một nửa số tiền thắng vậy!

- Thừa bác....Minh Thư vội vàng đáp -....những gì cháu làm

cho bác không bằng một phần nhỏ những gì mà bác đã làm cho cháu, cho nên bác đừng nghĩ đến việc ơn nghĩa. Cháu vẫn nghĩ là mình còn nợ bác và nợ rất nhiều!

- Cháu cung ời! -Ông Thái Thuận trù mến bảo nàng - Nếu cháu từ chối không nhận một nửa số tiền thắng đó thì bác Thái Thuận của cháu sẽ cảm ơn cháu bằng cách khác và rồi bác sẽ dành cho cháu một sự ngạc nhiên.

Mấy bác cháu nói chuyện rôm rả trên đường về. Bà Lệ Mai ngồi lặng yên nghe không nói lời nào nhưng thỉnh thoảng bà lại tủm tỉm cười.

CHƯƠNG 29-30 END

- 29 -

Ngay khi về nhà, cả ba dì cháu cùng thấp hương cho ông Thế Nghi. Đứng trước mộ của ông nội, Minh Thư lẩm bẩm khẩn nguyện: "Nội ơi, con đã làm tròn lời di huấn của nội rồi. Minh Thư của nội đã đậu vào đại học và còn đậu rất cao nữa. Con biết lúc nào linh hồn của nội cũng theo phù hộ cho con nên con mới vượt qua được những khó khăn, chông gai của cuộc đời này".

Tối hôm đó làng Kỳ Sơn tổ chức một buổi party trên khoảng đất trống mà họ vẫn thường dùng để tổ chức hội hè. Lần này dân làng chào đón Minh Thư trở về như chào đón một vị nữ anh hùng. Cuộc vui kéo dài đến hơn nửa đêm. Minh Thư và Quân Vũ cùng hòa vào niềm vui mộc mạc của họ còn dì Lê Mai thì xúc động đến rơi nước mắt khi được trở về làng cũ quê xưa.

Sáng hôm sau Minh Thư, quân Vũ và dì Lê Mai trở về Đà Bắc. Vừa bước vào nhà là chàng đã xúc động đến nỗi quay sang và nói với nàng:

- Nhớ nhà ơi là nhớ! Thật không nơi nào đậm ấm bằng mái nhà của mình. Hai tháng rồi xa nó mà anh thấy dài đằng đằng như hai thế kỷ. Minh Thư, em có cảm thấy giống như anh không?

- Em cũng vậy, Quân Vũ! - Nàng dịu dàng nói với chàng - Em không nhớ Đài Bắc nhưng em rất nhớ mái nhà của chúng ta. Bởi vì dưới mái nhà này, chúng ta có quá nhiều kỷ niệm.>

Tối hôm đó, Minh Thư sang phòng Quân Vũ và thủ thủ với chàng:

- Anh có biết tại sao em thắng cuộc đua không?

- Vì em đã luyện tập một cách khổ cực như vậy và nhờ vào ý chí của em nữa.

- Cái đó cũng chỉ một phần! - Nàng nói và nhìn sâu vào mắt chàng

- Khi vòng đua thứ hai mươi sắp kết thúc, em có cảm giác mình không thể nào vượt qua con ô mã, nhưng rồi giọng nói tha thiết của anh vang lên như tiếp thêm hơi sức cho em. "Minh Thư, em phải chiến thắng!", câu nói đó của anh giống như một sức mạnh vô hình đã đưa em về tới đích một cách bất ngờ. Không vì yêu anh thì em sẽ không đạt được chiến thắng này đâu! Không vì tình yêu anh thì em cũng không thể đậu thủ khoa vào trường đại học thiết kế thời trang nữa. Anh Quân Vũ, em nói cho anh biết như thế để anh hiểu rõ anh quang trọng đối với em đến mức nào. Vì tình yêu mà em mới làm được những chuyện phi thường như vậy. Cho nên nếu một ngày nào đó mà anh rời xa em thì em không thể nào tiếp tục sống trên cõi đời này nữa. Anh là hạnh phúc của em, cũng là sức sống của em. Em không thể nào sống thiếu anh.- Minh Thư! - Chàng xúc động thốt lên - Em yêu anh đến như thế thì làm sao anh có thể rời xa em được. Nếu không có em thì cuộc đời này đối với anh chỉ là một khoảng trống hoang vắng,

quạnh hiu. Anh đã từng trải qua cái cảm giác ấy khi em bỏ anh để trở về Kỳ Sơn. Buổi sáng hôm ấy khi đọc mấy vòng ngấn ngủi mà em để lại, trái tim anh choáng váng chỉ muốn làm bất cứ cách nào để em có thể trở về bên cạnh của anh, dù ngay lúc đó anh chưa biết là mình đã yêu em nhưng sự quan trọng của em đối với cuộc đời anh là một điều không thể nào phủ nhận được. Và bây giờ khi đã nói yêu em rồi, em nghĩ là anh có thể tồn tại trên cõi đời này mà thiếu vắng em sao?

Nàng xúc động khi nghe những lời thủ thỉ của chàng, rồi không biết vì sao nàng lại bảo:

- Có một điều mà em đã muốn hỏi anh từ lâu. Vì em mà anh phải từ chối Huệ Trinh lẫn Lệ Hằng, anh không tiếc nuối và không đau lòng chứ?

- Đối với Huệ Trinh thì sau khi cô ấy thốt lên những lời nhục mạ em, anh đã chẳng còn gì lưu luyến với cô ta nữa rồi, nhưng đối với Lệ Hằng thì anh có một chút đau lòng. Lệ Hằng là một cô gái tuyệt vời từ hình thức đến tâm hồn. Hôm khiêu vũ với Lệ Hằng trong vườn hoa, cô ấy đã nói một câu làm anh xúc động, em có muốn nghe anh lặp lại hay không?

- Cô ấy đã nói gì với anh?

- Lệ Hằng đã nói với anh như sau: "Em đã chờ anh mười mấy năm rồi, chờ thêm một thời gian nữa cũng có sao đâu, chỉ hy vọng một lúc nào đó anh sẽ chán những ngày tháng phiêu bạt của mình và quay nhìn lại phía sau, anh sẽ vẫn thấy em đứng đó chờ anh cho đến khi nào trái tim anh rung động mới thôi". Nghe Lệ Hằng nói như thế lòng anh thật là ray rức. Nàng có biết bao nhiêu người theo đuổi mà lại đi khẩn cầu tình yêu của anh. Với một con người hoàn hảo như vậy, với những lời nói thiết tha như vậy anh không xúc động thì có lẽ nó đã hóa

đã mất rồi!

- Vậy thì anh hãy chạy đi tìm cô ấy đi và nói rằng anh đã xúc động vì mối tình của cô ấy. Em sẵn sàng biến mất để cho hai người có thể dễ dàng đến với nhau. Minh Thư nói bằng giọng uất ức, cảm thấy trái tim của chàng không phải dành trọn cho nàng mà còn một chút gì đó dành cho người con gái khác.

- Em hiểu sai anh rồi, cô bé hay hờn dỗi của anh ơi! - Chàng vội ôm nàng vào lòng và khẽ dỗ dành - Anh nói anh xúc động chứ có nói là anh rung động vì cô ấy đâu! Xúc động bắt nguồn từ sự tội nghiệp còn rung động bắt nguồn từ tình yêu, em phải phân biệt hai điều đó chứ? Thực sự anh cũng không muốn đề cập đến Huệ Trinh hay Lê Hằng nhưng vì em đã hỏi nên anh nghĩ thế nào thì nói ra thế ấy! Nhưng tại sao tối hôm nay em lại đá động đến vấn đề này làm gì? Trong khi hai người con gái ấy đối với anh đã trở thành quá khứ!

- Nhưng anh vẫn còn đau lòng vì một trong hai người họ phải không? Trái tim anh vẫn chưa vứt bỏ hết hình ảnh của Lê Hằng!

Bây giờ trái tim anh chỉ còn hình ảnh của em thôi chứ không còn hình ảnh của bất cứ người con gái nào khác cả. Thỉnh thoảng nếu nghĩ đến Lê Hằng thì anh chỉ nghĩ đến như một người bạn, nàng không làm bất cứ lỗi lầm gì khiến anh phải cắt đứt tình bạn với nàng. Nhưng hôm nay sao em lại hỏi kỹ anh như vậy?

- Vì em muốn biết anh toàn tâm, toàn ý yêu em trước khi em nói ra với anh điều này....

- Em phải tin tưởng vào tình yêu của anh, Minh Thư ạ! Bởi vì nếu không, em sẽ không thể nào hạnh phúc một cách trọn

vẹn được.

- Em tin anh, Quân Vũ! Nhưng hãy cho em hỏi anh lần nữa: anh chỉ yêu mỗi mình em và sẽ mãi mãi yêu em suốt đời như thế?

- Anh chỉ yêu mình em thôi, Minh Thư! Và sẽ yêu em cho đến khi nào không còn anh tồn tại trong cuộc đời này nữa mới thôi!

- Anh Quân Vũ....- Nàng nói bằng giọng tha thiết và nhìn sâu vào mắt chàng -....em yêu anh và muốn thành hôn với anh ngay bây giờ. Em không thể nào chờ đợi lâu hơn nữa vì lúc nào em cũng sợ mất anh.

- Bây giờ đã chấp nhận lời cầu hôn của anh rồi hả? - Chàng nói câu đó và đôi mắt sáng lên vì hạnh phúc - Ngay lúc trở về từ biệt thự của Lệ hằng, anh đã muốn làm lễ cưới ngay lập tức với em rồi nhưng em không chịu và còn nói phải để em tốt nghiệp xong đại học.

- Nhưng bây giờ em muốn ràng buộc anh chàng hoàng tử của lòng mình để chàng không thể nào ngó ngang đến bất cứ ai khác.

- Vậy ngay tháng này nhé? - Chàng mỉm cười nói với nàng - Bởi anh muốn càng nhanh càng tốt!

- Tháng tới đi! - Nàng nói mà mặt ửng hồng lên - Phải có thời gian để chuẩn bị mọi thứ chứ!

- Ừ, thì tháng tới! - Chàng âu yếm hôn lên tóc nàng - Anh sẽ mời hết công ty đến dự để ọi người biết là cô dâu của anh xinh đẹp đến dường nào!- Em sẽ rất hạnh phúc trong ngày đó và còn rất hãnh diện nữa, vì người chồng tương lai của em

không phải dễ gì mà yêu được. Các cô gái thấy anh cưới vợ chắc là sẽ kinh ngạc lắm bởi vì anh bay bướm và đào hoa như vậy! Anh cũng đã từng nói với em năm mười năm nữa anh mới nghĩ đến chuyện lập gia đình để có thể làm những cuộc dạo chơi tùy thích trước khi anh chịu ở yên trong gia đình thực sự của mình.

- Nhưng mà trái tim của anh đã bị một cô gái nhỏ làm cho điên đảo và bây giờ thì anh không thể sống thiếu nàng. Trên đời này anh chỉ cần tình yêu của nàng là đủ. Nàng yêu anh một cách mãnh liệt và anh thì hạnh phúc khi được nàng yêu như vậy.

- Anh Quân Vũ....- nàng khẽ thì thầm vào tai chàng - Em yêu anh và mãi mãi sẽ yêu anh bằng thứ tình yêu mãnh liệt như thế để trong trái tim của anh không còn chỗ cho bóng hình nào hiện hữu mà chỉ có mỗi một Minh Thu!

Chàng ôm chặt nàng vào lòng và hôn nàng đắm đuối bởi nói bất cứ lời gì cũng không thể diễn tả hết tình yêu sâu sắc mà chàng đã dành trọn cho nàng. Nàng nhắm mắt đón lấy những nụ hôn nồng nàn ấy, cảm thấy vì người đàn ông này mà nàng có thể làm bất cứ điều gì trong cuộc đời này.

- 30 -

Ông Quốc Thái ngồi trong căn phòng xa hoa, sang trọng của giám đốc công ty. Ngoài mặt ông cố làm ra vẻ điềm tĩnh nhưng trong lòng ông đang rối bời bời vì cho đến nay ông vẫn chưa tìm được người nào ưng ý thay thế cho Quân Vũ. Cô thư ký gõ nhẹ lên cửa và khép nép bước vào:

- Thưa ngài giám đốc, có một người khách muốn vào gặp ngài nhưng vì không có hẹn trước nên tôi không dám cho ông

ta vào. Ông ta đang ngồi trong phòng đợi và xưng tên là Quốc Đạt. Ông bảo cứ nói tên ông ta thì ngài sẽ cho vào ngay...

Cô thư ký vừa mới thốt lên cái tên đó là lòng ông Quốc Thái đã dậy lên một nỗi kinh ngạc đến bàng hoàng. Hai tay ông như run lên nhưng ông cố giấu những biểu lộ đó của mình bằng giọng nói hách dịch thường ngày mà ông vẫn dùng đối với thuộc cấp của mình:

- Cho ông ta vào đi và đừng để ai quấy rầy chúng tôi trong vòng hai tiếng đồng hồ sắp tới!

- Thưa vâng!

Cô thư ký khép nép lui ra, ngạc nhiên khi thấy ông Quốc Thái có vẻ coi trọng người khách này mà trong khi bề ngoài của ông ta trông hết sức tầm thường nếu không nói là một người tồi tàn nhất trong những người khách đặt chân đến công ty Trường Đạt.

Năm phút sau người khách bước vào và tự động khép cánh cửa sau lưng mình.

- Ngạc nhiên lắm phải không? - Người khách hỏi ông giám đốc công ty bằng một giọng thật là ngạo nghễ.- Tôi biết anh mong muốn tôi sẽ ở trong ấy cho đến chung thân nhưng lại không ngờ tôi có thể ra tù sớm như vậy.>

- Quốc Đạt! - Giọng của ông Thái run lên - Việc gì thì cũng có thể thương lượng được nhưng anh làm ơn bình tĩnh một chút, tôi không muốn câu chuyện này thấu đến tai mọi người. Và rồi ông bước ra khoá cửa văn phòng lại, đưa ông Quốc Đạt vào căn phòng sang trọng bên trong, nơi mà ông

vẫn dùng để đón tiếp khách quý của mình.

- Ngồi đây trò chuyện chắc anh cảm thấy thoải mái hơn phải không? - Người khách lại buông ra một câu có vẻ châm chọc - Bởi vì nó kín đáo hơn không sợ tai vách mạch rừng.

- Quốc Đạt! Anh đừng có đối xử với tôi bằng thái độ hăng học như thế! - Ông Quốc Thái lúc này đã lấy lại bình tĩnh

- Tôi hoàn toàn không dính dáng gì đến việc anh ngồi tù. Và anh cũng không có bằng chứng gì để kết luận là tôi đã hại anh như thế.

- Nhưng tôi lại có bằng chứng mà là bằng chứng sống thật nữa kìa. Tôi đã ra tù nửa tháng nay nhưng không về nhà mà đã dốc hết sức mình để tìm kiếm Lệ Hoa và cuối cùng tôi đã tìm được. Cô ta bây giờ hết thời vì luống tuổi mà lại vướng vào vòng nghiện ngập. Chỉ cần cho cô ta ít tiền là cô ta khai ra tất cả. Lệ Hoa nói chính anh đã thuê cô ta mang ma túy vào nhà tôi để tôi bị tù đến chung thân. Anh Quốc Thái, bây giờ anh không thể bịt miệng nhân chứng này đâu vì tôi đã dấu cô ta rất kỹ, không để anh thủ tiêu cô ta như đã từng thủ tiêu tên côn đồ mà anh đã thuê để gây nên tai nạn kinh hoàng ngày xưa đối với cha mẹ của Quân Vũ.

- Anh Quốc Đạt, anh hãy bình tĩnh lại! Tại sao anh lại có thể tin lời một ả vũ nữ về chiêu để rồi kết tội tôi như thế. Sự việc anh vào tù tôi thề với anh tôi hoàn toàn không nhúng tay vào. Chính Lệ Hoa, con mụ vợ chết tiệt của anh, vì muốn phá nát tình cảm giữa chúng ta nên mới thốt lên những lời xằng bậy như vậy! Anh đừng tin lời con mụ ấy!

- Tại sao bà lại muốn phá nát tình cảm giữa chúng ta? Bà ta rồi hơi để làm việc này à? Nếu bà ta không mang ma túy vào

nhà tôi thì ai mang đây? Không lẽ mẹ tôi mang vào nhà để con trai của mình đi tù? Lệ Hoa đã khai ra hết rồi, có nhân chứng hẳn hoi như thế dù anh muốn thì cũng khó mà chạy tội. Không phải chỉ tội âm mưu hãm hại một người để người ấy phải ngồi tù đến suốt đời mà còn dính vào vụ sát nhân khiến hai mạng người phải chết oan uổng vì anh và cả vụ làm chứng tui, sổ sách giả mạo sau đó để đoạt tài sản của hai người ấy. Trong hai vụ này nhân chứng chính là tôi, tôi có đầy đủ bằng cứ để khiến anh có thể ngồi tù một gông và tôi rất muốn làm điều đó vì anh đối xử với tôi tàn ác đến nỗi tôi không thể nào tưởng tượng ra. Sau khi tôi đã vì anh mà làm biết bao nhiêu việc thì anh lại rắp tâm hãm hại tôi để có thể bịt miệng tôi suốt đời, nghĩ rằng làm như thế thì mới có thể thông dong để ngồi hưởng phước.em>

Mặt ông Quốc Thái tái xanh không còn chút máu khi nghe ông Quốc Đạt nói ra tất cả những tội lỗi năm xưa. Và rồi trong lòng ông lóe lên một ý nghĩ rất tàn ác: "Hắn đã ra tù và bây giờ hắn là người duy nhất biết được tất cả những tội lỗi của mình nên mình chỉ còn một cách là thủ tiêu hắn để những chuyện năm xưa không còn ai tiết lộ. Nhưng bây giờ phải làm ra vẻ hòa hoãn cho hắn khỏi nghi ngờ. Hắn vừa mới ra tù, đương nhiên không có chỗ nào để trú thân ngoài ngôi nhà của mẹ hắn. Tối hôm nay...Vâng, tối hôm nay mình sẽ cho người ra tay và hắn sẽ vĩnh viễn rời xa cõi đời này mang theo cái bí mật mà ngoài hắn ra không ai biết được".

- Anh sợ rồi phải không? - Ông Quốc Đạt vừa nói vừa quan sát người đàn ông ngồi trước mặt mình - Với tất cả những tội lỗi của anh như vậy, bây giờ anh tính sau đây? Ngoan ngoan thú tội để vào tù sám hối những tội lỗi của mình? Cách đó xem ra không tệ vì tôi đây cũng đã từng trải qua. Trong mười bốn năm trong tù, lúc nào tôi cũng sống trong ác mộng. Bây

giờ đến lượt của anh rồi vì như một quy luật của cuộc đời: ai gây ra tội thì sẽ đền tội!

- Quốc Đạt! Anh có thể nào bình tĩnh một chút không? - Ông Quốc Thái dịu giọng để thuyết phục đối phương - Thời gian kham khổ trong tù anh đã trải qua rồi, không lẽ bây giờ anh lại muốn trở vào trong ấy lần nữa?

- Anh nói như thế là thế nào?

- Tôi muốn nói nếu bây giờ anh muốn phanh phui tất cả chuyện tội lỗi ngày xưa của tôi, anh nào có được lợi lộc gì đâu. trái lại, anh sẽ phải vào tù lần nữa vì anh dù không là chính phạm thì cũng là tòng phạm. Ngày xưa anh làm theo lệnh tôi, mạo hóa sổ sách, chúng tôi để thu tóm tất cả tài sản của cha mẹ Quân Vũ, anh cũng là người có mặt khi chúng tôi vạch ra kế hoạch nhằm giết chết hai người đó....anh nghĩ là tòng phạm thì sẽ không bị vào tù hay sao? Bây giờ nếu anh khai tất cả ra thì tất cả chúng ta đều bị vào nhà đá! Thay vì thế, tại sao anh không tìm cách hưởng cuộc sống thoải mái, an nhàn sau mười mấy năm khổ sở trong tù. Tôi có thể cung ứng cho anh tất cả những gì mà anh muốn. Một căn biệt thự tiện nghi để anh sống với người mẹ già, một số tiền to tát để anh có thể tiêu xài thoải mái cho đến cuối cuộc đời, và ngay cả nếu anh muốn một người vợ trẻ đẹp thì chúng tôi cũng có thể cung ứng cho anh bởi vì nếu có tiền thì bất cứ thứ gì trong cuộc đời này chúng ta đều mua được cả. Thế nào, anh thấy những đề nghị của tôi đáng cho anh xem xét chứ? Nếu anh muốn hơn thế nữa thì chúng ta cũng có thể thương lượng.

- Cảm ơn sự tốt bụng muôn màng của anh, nhưng mười bốn năm tù đã dạy cho tôi một điều: người ta chỉ có thể sống một cuộc sống an bình nếu không làm điều gì thẹn với lương tâm.

Đã trải qua mười mấy năm tù, bây giờ có lãnh thêm vài năm tù nữa vì là tòng phạm của anh thì đối với tôi cũng chẳng phải là một điều gì ghê gớm lắm. Tôi muốn chuộc lại tất cả những tội lỗi ngày xưa của mình, mang công lý trả lại cho những người có quyền hưởng nó, và để làm điều đó dù có phải vào tù lần nữa tôi cũng không sợ. Tối nay, tôi sẽ trở về ngôi nhà của mình, quỳ trước mặt mẹ tôi để xin bà tha lỗi cho tôi lần nữa. Đứa con trai bất hiếu vừa ra tù của bà, chưa phụng dưỡng bà được ngày nào thì bây giờ lại phải xa mẹ để trở lại vòng tù tội. Nhưng tôi nghĩ là mẹ tôi sẽ hiểu và tha thứ cho tôi, bởi đứa con của bà đã giác ngộ và thề sẽ không bao giờ nhúng tay vào bất cứ việc xấu xa nào nữa!

Nói xong, người đàn ông đứng lên, ném cho ông Quốc Thái một cái nhìn khinh bỉ rồi lặng lẽ đi ra khỏi phòng, để lại người giám đốc quyền uy của công ty Trường Đạt ngồi sừng sờ một mình với một cảm giác bất an. Một lúc sau, ông Quốc Thái mới như trấn tĩnh trở lại và lầm bầm: "Được rồi, mày đã quyết định như thế thì tao đành phải ra tay vậy! Tao chỉ tiếc năm xưa sao không giết mày cùng lúc với cái tên côn đồ kia để tất cả những tội lỗi của tao sẽ được giấu kín cho đến trọn đời. Tao đã nương tay vì bề nào mày cũng là bà con ruột thịt. Nhưng bây giờ mày đã muốn hại tao, muốn biến tất cả gia tài, sự sản của tao thành tro bụi thì tao đây không thể nào khoan nhượng. Tối nay, mày sẽ sống cái đêm cuối cùng trong vuộc đời mày, rồi sau đó sẽ ra đi vĩnh viễn. Làm như thế tao cũng đã giúp mày được một việc là khiến mày khỏi phải kéo dài những ngày tháng rách nát, đau khổ trong cuộc đời này nữa".

Bà Lệ Mai đang dọn dẹp trong bếp thì bỗng có tiếng chuông cửa vang lên. Bà lật đật chạy ra mở cửa nhưng khi trông thấy

người khách ở trước mặt, trái tim của bà không khỏi sùng sờ. Dù sau một thời gian dài không gặp và dù ông ta bây giờ đã trở thành thảm thương như thế nhưng bà cũng nhận ra ông ta chính là Quốc Đạt, một người có khá nhiều quyền uy trong công ty của cha mẹ Quân Vũ và Ông bà Mỹ Tâm khi trước.

- Chị Lệ Mai! - Ông cũng ngỡ khi nhận ra bà. Chị không giúp việc cho bên ấy nữa mà đến đây làm cho cậu Quân Vũ à?

- Thưa vâng! - Bà Lệ Mai từ tốn đáp và nhìn người đàn ông với cái nhìn dò hỏi - Nhưng hôm nay ông đến đây có việc gì?

- Tôi muốn gặp Quân Vũ ...

- Cậu ấy đi làm đến khoảng năm giờ mới trở về.

- Tôi có thể nói chuyện với người nào có liên hệ mật thiết với cậu ấy không?

- Ông có thể nói chuyện với cô Minh Thư, vợ tương lai của cậu ấy. Nhưng ông chờ một chút, để tôi hỏi qua cô ấy xem sao.

Bà nói xong quàng quả bước vào thư phòng và gọi nhỏ Minh Thư. Nàng ngước lên, thấy mặt bà Lệ Mai có vẻ sợ hãi thì ngạc nhiên:

- Ai đến vậy dì?

- Ông Quốc Đạt, trưởng phòng Kế toán năm xưa trong công ty của cha mẹ Quân Vũ. Ông ấy muốn gặp cháu.

Nghe bà Lệ mai nói thế, đôi mắt của Minh Thư sáng lên. Nàng rời khỏi thư phòng và nói ngay với bà:

- Dì đang làm dang dở việc gì thì cứ tiếp tục làm đi, để cháu ra tiếp chuyện với ông ta, đây là người cháu và anh Quân Vũ rất là muốn gặp.

- Cháu phải cẩn thận đấy, Minh Thu! Ông ta ngày trước là phe cánh của vợ chồng bà Mỹ Tâm. Ngày xưa tuần nào ông ta cũng ghé qua nhà bà ấy nên dì rất quen mặt.

- Không sao đâu dì! Người đàn ông này chắc chắn là đến đây với thiện ý. Cháu rất muốn tiếp xúc với ông ta.

Rồi nàng ra ngoài và mời ông Quốc Đạt vào phòng khách.

Thái độ hòa nhã cũng như bề ngoài dịu dàng của nàng khiến ông Quốc Đạt có cảm tình ngay.

- Mời chú ngồi! - nàng niềm nở nói - Hôm nay chú đến đây có việc gì không ạ?

Người đàn ông chậm rãi lấy trong túi áo mình ra một cuộn băng ghi âm rồi trao cho nàng:

- Tôi vừa từ công ty Trường Đạt trở về và đã trải qua một cuộc nói chuyện căng thẳng với ông Quốc Thái. Đây là bằng chứng rõ ràng nhất để kết tội con người mà năm xưa đã ám hại và sang đoạt tất cả tài sản của cha mẹ Quân Vũ. Khi trao cho cô cuộn băng ghi âm này, tôi có thể trở vào tù lần nữa vì tôi là tòng phạm nhưng tôi đã sẵn sàng làm như thế để có thể chuộc lại những lầm lỗi mà khi xưa tôi đã phạm phải và để vạch trần trước pháp luật một con người mà tôi nghĩ rằng hẳn ta không có trái tim.

- Thừa chú, chú là trưởng phòng kế toán của công ty hùn hạp giữa cha mẹ anh Quân Vũ và vợ chồng bà Mỹ Tâm?

- Sao cô biết? - người đàn ông hỏi nàng mà kinh ngạc.

- Anh Quân Vũ đã từng nhắc tới chú. Lúc này dì Lệ Mai có nói đến tên chú nên cháu đoán ra ngay. Xin chú cho cháu hỏi một câu: về những chuyện xảy ra năm xưa, chú chỉ can dự vào việc mạo hóa chứng từ kế toán hay chú tham gia cả vào cái tai nạn thảm khốc đã gây ra cái chết của cha mẹ Quân Vũ?

Ông Quốc Đạt lần nữa sững sờ nhìn cô gái, giọng ông lắp bắp:

- Cô...cô chưa nghe nội dung cuộn băng mà đã biết hết rồi ư? Tôi rất xấu hổ khi phải thừa nhận với cô rằng tôi đã giúp vợ chồng bà Mỹ Tâm trong việc sang đoạt tài sản của cha mẹ Quân Vũ, còn cái tai nạn thảm khốc kia tôi nghe hai vợ chồng họ bàn tính với nhau trước mặt mình nhưng tôi hoàn toàn không nhúng tay vào việc ấy. Hai vợ chồng họ đã thuê một tên côn đồ làm việc này nhưng sau đó thì tên côn đồ này cũng bị họ thủ tiêu.

- Thì ra là thế! Cháu và anh Quân Vũ đã từng bàn về vấn đề này và đưa ra một số suy đoán, những lời mà chú vừa thốt ra cho cháu biết những suy đoán này là đúng sự thật. Dù chú đã từng nhúng tay vào tội lỗi nhưng cháu rất khâm phục cái dũng khí của chú là thà vào tù lần nữa còn hơn là ém nhẹm đi sự thật. Cháu cũng phục chú có cái can đảm vạch trần kẻ chủ mưu ra trước ánh sáng của công lý dù kẻ ấy có quyền uy mức nào chẳng nữa!

- Cảm ơn cô đã nói với tôi những lời an ủi ấy, tôi không ngờ hai cô cậu lại thông minh tuyệt vời như vậy, dù chỉ xét đoán các chi tiết mà cũng tường tận được những chuyện đã xảy ra năm xưa.

- Cách đây ít lâu phía cảnh sát cho anh Quân Vũ biết chú đã được ra tù khoảng độ nửa tháng và anh ấy ngạc nhiên khi chú ra tù và không về thăm nhà. Anh ấy định nói ra tin ấy ẹ chú mừng nhưng rồi không dám nói vì nghĩ chú không về nhà cũng là có lý do riêng của chú. Chúng cháu không dám cho ai biết cả vì sợ chuyện này mà đến tai Ông Quốc Thái thì có lẽ chú sẽ bị nguy hiểm đến tính mạng.

- Cả việc này mà hai người cũng đoán biết được ư? - Ông Quốc Đạt nói bằng giọng kinh ngạc, hoàn toàn khâm phục đầu óc nhanh nhạy của cô gái ngồi trước mặt mình.

- Ông ta đã hại chú ngồi tù chung thân để ếm nhem mọi chuyện, bây giờ chú ra tù sớm hơn thời gian ông ta dự liệu đương nhiên ông ta phải có biện pháp đối phó với chú và điều đó không loại trừ cả việc thủ tiêu nhân chứng.

- Vâng! Tôi biết hẳn ta sẽ làm việc đó khi bấp gặp đôi mắt gian xảo của hẳn nhìn mình. Nhưng tôi đã tương kế tựu kế, nói cho hẳn biết là tối nay tôi sẽ về thăm mẹ tôi trước khi phải ngồi tù lần nữa và tôi nghĩ hẳn sẽ hành động. Nếu chúng ta chuẩn bị trước, chúng ta có thể vạch trần bộ mặt kinh tởm của hẳn lần nữa.

- Cháu nghĩ cháu phải gọi anh Quân Vũ về sớm một chút mới được để anh ấy có thể giúp chú trong việc này. - Nàng nói rồi liếc nhìn đồng hồ - Bây giờ đã bốn giờ rồi, để cháu gọi ngay cho anh ấy, chú ngồi đợi cháu một chút.

Minh Thư nói xong vào thư phòng gọi ngay cho Quân Vũ.

- Anh có thể lấy có gì đó về sớm một chút được không?

- Có chuyện gì hờ em? - Chàng kinh ngạc khi nghe giọng

nàng có vẻ gấp rút.

- Ông Quốc Đạt đang ở nhà chúng ta! Ông đến với thiện ý và trao cho em cuộn băng nghi âm thu lại toàn bộ cuộc nói chuyện giữa ông ấy và ông Quốc Thái trong ngày hôm nay và chỉ với cuộn băng này thôi thì ông Quốc Thái cũng có thể bị kết tội rồi. Anh Quân Vũ, Nếu anh gặp ông Quốc Đạt xin anh đừng nổi giận. Ông ta chỉ dính líu vào vụ mạo hóa chứng từ kế toán chứ hoàn toàn không nhúng tay vào vụ tai nạn xảy ra với ba mẹ anh. Vụ này vợ chồng bà Mỹ Tâm đã thuê một tên côn đồ làm và tên này sau đó đã bị thủ tiêu. Ông Quốc Đạt nghĩ là mình cũng sẽ bị thủ tiêu như tên côn đồ đó nên đã tương kế tựu kế gài bẫy ông Quốc Thái bằng cách cho ông ta biết là tối nay mình sẽ về thăm nhà. Em nghĩ là việc này phải có cảnh sát nhúng tay vào nên mới gọi anh trở về để quyết định.

Quân Vũ kinh ngạc khi nghe những lời Minh Thư vừa nói, nhưng rồi trí óc của chàng đã hoạt động thật nhanh. Chàng kể nói với nàng:

- Anh sẽ trở về nhưng trước khi về anh sẽ ghé qua sở cảnh sát thành phố vì anh có quen một người chuyên điều tra về những vụ án hình sự. Anh sẽ tóm lược mọi chuyện và nhờ ông ấy giúp chúng ta, hy vọng ông ta sẽ tháp tùng anh về nhà để thảo luận việc bảo vệ cho ông Quốc Đạt vì hiện nay ông ta là nhân chứng độc nhất của vụ này.

- Vâng! Anh về nhà càng nhanh càng tốt nhưng anh nhớ đừng nổi giận với ông ta. Dù gì thì ông ta cũng đã hối lỗi và đã sám hối trong suốt mười bốn năm tù.

- Anh không nổi giận với ông ta đâu khi ông ta hoàn toàn không liên quan đến tai nạn xảy ra cho cha mẹ anh. Ông ta đã

lấy công chuộc tội thì tốt nhất là nên độ lượng với ông ta một chút.

Cuộc nói chuyện của hai bên dừng lại ở đó. Quân Vũ lấy lý do ghé đến công ty của một khách hàng để về sớm nửa tiếng. Chàng trực chỉ đến sở cảnh sát và trình bày với viên sĩ quan thuộc đội điều tra tội phạm. Vì đã quen biết từ trước nên người này sẵn sàng giúp chàng. Khoảng năm giờ, viên cảnh sát và Quân Vũ đã về tới nhà.

Quân Vũ vừa bước vào phòng khách thì ông Quốc Đạt đã làm mọi người kinh ngạc khi quỳ xuống trước mặt chàng và nói bằng giọng hối hận:

- Cậu Quân Vũ, xin hãy tha lỗi cho tôi. Ngày xưa tôi đã mù quáng giúp người khác sang đoạt tài sản ba mẹ cậu.

- Chú không cần phải làm như vậy! - Chàng từ tốn nói và kéo ông đứng dậy - người biết được tội lỗi của mình là người đáng để cho người ta tha thứ. Bây giờ không còn nhiều thời gian nữa, chúng ta cùng thảo luận xem phải hành động ra sao.

Rồi chàng quay qua viên cảnh sát:

- Anh Định! Trước hết chúng ta phải làm gì đây?

- Trước hết cho tôi nghe nội dung cuộn băng rồi sau đó mới quyết định được.

Cuộn băng được mở lên và trái tim Quân Vũ như ai bóp nghẹt khi nghe tất cả những lời thú nhận của người mà trước đây chàng còn cho là ân nhân của mình.

- Bây giờ qua cuốn băng nói trên, tất cả tội lỗi của ông Quốc

Thái Đã được xác định - Viên sĩ quan cảnh sát thông thả nói - Trong vụ tai nạn gây chết người năm xưa và vụ sang đoạt tài sản của ba mẹ anh Quân Vũ đây thì ông Quốc Đạt là nhân chứng chính. Còn vụ ông Quốc Thái vu oan cho ông Đạt để đến nỗi ông phải ngồi tù mười bốn năm thì không biết có người chứng nào không?

Viên cảnh sát hỏi và khẽ đưa mắt nhìn ông Quốc Đạt.

- Tôi có nhân chứng cho việc này! - Ông Quốc Đạt lên tiếng - Đó chính là Lệ Hoa, người đàn bà chấp nối với tôi sau này. Vì tham tiền mà bà ấy đã thi hành mệnh lệnh của vợ chồng ông Quốc Thái, mang ma túy vào nhà và vu khống cho tôi. Hiện tại bà ta rất hối hận về các tội lỗi của mình và hứa sẵn sàng khai tất cả khi ra hầu tòa.

- Như vậy thì tốt! - Viên cảnh sát gật gù, nói với ông Quốc Đạt - Bây giờ chúng tôi sẽ giữ cuốn băng này như vật chứng, còn hai nhân chứng là bà Lệ Hoa và ông đây thì chúng tôi có trách nhiệm bảo đảm an toàn cho đến khi vụ này được mang ra xét xử. Chúng tôi có chỗ ở dành riêng cho nhân chứng, lát nữa ông đi với chúng tôi đến chỗ bà Lệ Hoa rồi chúng tôi sẽ đưa hai vị đến nơi mà hai vị sẽ trú ngụ trong thời gian chờ vụ án được đem ra xử.

- Còn việc tối nay Quốc Thái có thể thuê người đến trừ khử tôi thì sao? Không có tôi ở đó, bọn chúng có thể nổi khùng lên và làm hại đến mẹ tôi.

- Việc này phía cảnh sát sẽ nhập cuộc, anh yên tâm đi! Chúng tôi sẽ cho người kín đáo mai phục và nếu bọn chúng ra tay, chúng tôi sẽ tóm gọn. Nếu sự việc xảy ra nhưng chúng ta dự đoán thì rất là hoàn hảo. Quý vị thử nghĩ xem vụ này sẽ nổ to như thế nào khi ngài giám đốc đây quyền uy của một công ty

lớn nhất nhì thành phố cùng lúc vướng vào bốn trọng tội: giết hai mạng người, sang đoạt toàn bộ gia sản của họ, bịt miệng thuộc hạ bằng cách vu oan để người này ngồi tù chung thân, sau đó khi người đó ra tù sớm hơn thời gian dự liệu thì lại tiếp tục tìm cách trừ khử ông ta. Tôi đoán chắc vụ án này sẽ làm chấn động thành phố... - Rồi ông quay sang Quân Vũ - Cảm ơn anh đã cho tôi cơ hội phụ trách vụ án này từ đầu đến cuối, đây là một vụ án lớn mà không phải bất cứ người cảnh sát nào cũng có cơ hội chạm trán trong những tháng năm hành sự của họ!

- Tôi phải cảm ơn anh mới phải! - Quân Vũ nói và vỗ vai vị cảnh sát một cách thân mật - Tôi mới mở lời mà anh đã bằng lòng giúp ngay, đó là một may mắn cho tôi. Nhưng tôi có một yêu cầu...

- Là yêu cầu gì?

- Các anh có thể thảo luận với bên tòa án để giảm nhẹ tối đa bản án của chú Đạt hay không? Bởi vì chú ấy đã sám hối suốt mười bốn năm rồi và chú ấy còn có một người mẹ để chăm lo. Không có bằng chứng mà chú Quốc Đạt đưa ra, vụ án của cha mẹ tôi sẽ không bao giờ được mang ra ánh sáng.

- Chúng tôi sẽ bàn bạc điều ấy với tòa án. Với những nhân chứng hợp tác tối đa, chúng tôi lúc nào cũng dành cho họ sự ưu tiên.

Viên cảnh sát nói rồi liếc nhìn ông Quốc Đạt:

- Bây giờ phải bắt tay vào việc kéo trễ. Ông đưa tôi đến chỗ bà Lệ Hoa, chúng tôi sẽ cấp cho quý vị nơi trú ngụ an toàn. Sau đó thì tôi còn phải bàn với thượng cấp để chuẩn bị việc mai phục tối nay. Mong là đồng đảng của ông Quốc Thái sẽ bị sập

bây!

Trước khi đi theo người cảnh sát, ông Quốc Đạt nhìn Quân Vũ bằng đôi mắt rom róm lệ và khẽ nói:

- Cảm ơn cậu, Quân Vũ! Tôi đã hại gia đình cậu như vậy mà cậu còn độ lượng với tôi như thế!

- Nhưng chú đã đền trả bằng mười bốn năm tù rồi, ai còn lòng dạ nào mà giận chú chứ! Chú Quốc Đạt, chú yên tâm đi, nếu chú phải thụ án một, hai năm thì tôi và Minh Thư sẽ thường xuyên đến thăm mẹ của chú. Nhưng tôi hy vọng tòa án sẽ giảm nhẹ bản án của chú một cách tối đa!

Bây giờ nước mắt đã tuôn tràn trên má của ông Quốc Đạt. Ông nói bằng giọng run run:

- Một lần nữa cảm ơn cậu! Mong là cậu sẽ nhanh chóng lấy lại được tất cả những gì mà nhà họ Lưu đã sang đoạt của cha mẹ cậu.

Sáng hôm đó ông Quốc Thái không thấy xuất hiện trong công ty khiến mọi người trừ Quân Vũ, đều kinh ngạc vì không biết việc gì đã xảy ra. Nhưng cho đến chiều đó thì các báo buổi chiều đã rầm rộ đưa tin và đăng những hàng tit lớn trên trang đầu của họ:

"Một vụ án làm chấn động thành phố! Đương kim giám đốc công ty Trường Đạt đã bị bắt giam vì hàng loạt trọng tội!", "

Một vụ giết người và sang đoạt tài sản đã được mang ra ánh sáng sau mười bốn năm bị chìm vào quên lãng mà thủ phạm chính là đương kim giám đốc của công ty Trường Đạt",

"Âm mưu thanh toán thủ hạ thất bại, ngài giám đốc của công ty Trường Đạt lãnh thêm một trọng tội".

Tin này đã làm cả thành phố xôn xao và làm cho tất cả nhân viên của công ty Trường Đạt rung động.

Sáng hôm sau một cuộc họp bất thường được triệu tập và ông Lập Uy Liêm, cổ đông lớn thứ nhì của công ty Trường Đạt đã đứng lên phát biểu:

- Đã từ lâu, trong lòng tôi luôn có một câu hỏi mà không bao giờ tìm ra lời đáp: Tại sao vợ chồng của ông Quốc Thái đã phát lên một cách ngoạn mục sau cái chết bất đắc kỳ tử của hai người hùn hạp làm ăn với họ. Là bạn thân của cả hai gia đình, tôi vẫn thường tự hỏi mình câu hỏi đó nhưng rồi không dám đi xa hơn nữa bởi tôi không nắm được bất cứ bằng chứng nào trong tay. Cho đến bây giờ thì tôi đã có câu trả lời rõ ràng khi mọi việc được phanh phui trên báo chí. Thì ra tất cả những gì mà vợ chồng ông Quốc Thái sở hữu đến nay đều là sang đoạt từ cha mẹ của cậu Quân Vũ, vị phó giám đốc trẻ tuổi, tài ba và đã cống hiến rất nhiều công sức để công ty Trường Đạt có thể lớn mạnh như ngày hôm nay. Sau khi vụ án này được mang ra xét xử, trên nguyên tắc, tất cả cổ phần mà ông Quốc Thái nắm được trong công ty này đương nhiên sẽ phải trở về tay của vị sở hữu chủ hợp pháp của nó: đó chính là cậu Quân Vũ! Luật pháp không chóng thì chày sẽ làm cái việc mang công đạo đến ọi người. Và trong lúc chờ đợi việc ấy xảy ra thì chiếc ghế giám đốc của công ty chúng ta không thể nào bỏ trống. Tôi xin đề cử cậu Quân Vũ vào vị trí ấy. Xét về tài đức, cậu ấy đều xứng đáng để lãnh đạo công ty, và nhất là khi tòa xử xong vụ án này thì cậu ấy sẽ là người sở hữu số cổ phần lớn nhất của công ty chúng ta. Để cho công bằng, chúng ta sẽ biểu quyết bằng phiếu kín, và căn cứ vào

kết quả của cuộc biểu quyết để chọn ra người giám đốc xứng đáng của công ty Trường Đạt!

Kết quả biểu quyết thật bất ngờ vì không hề có bất cứ phiếu nào chống lại sự đề cử trên. Điều này cho thấy rõ mọi cổ đông đều tin tưởng tuyệt đối vào Quân Vũ. Chàng trai trẻ xúc động đứng lên nói lời cảm ơn mọi người và hứa sẽ mang hết năng lực để lèo lái công ty trong thời gian sắp tới.

Việc này đã mang lại một sự hồi phục ngoạn mục cho giá trị của cổ phiếu công ty. Khi tin ông Quốc Thái bị bắt được tung ra thì cổ phiếu của công ty Trường Đạt bị hạ giá một cách thảm trọng rồi nó đã lấy lại được trị giá trước kia khi báo chí loan tin Quân Vũ được đưa vào vị trí giám đốc.

Chiều hôm đó, Quân Vũ trở về nhà với một tâm trạng phấn khích hơn bao giờ hết. Chàng đi đến phòng Minh Thư và kể lại mọi chuyện cho nàng biết:

- Chúng ta không cần lập công ty mới nữa rồi. Điều này anh đã dự trù trước đây khi các ký giả phỏng vấn anh về việc anh sẽ ra đi hay ở lại công ty Trường Đạt. Lúc đó anh đã trả lời họ là tùy theo tình hình. Bây giờ thì mọi việc đã đúng như anh dự đoán. Sau khi ông Quốc Thái bị bắt, chiếc ghế giám đốc của công ty bị bỏ trống. Sáng nay tất cả các cổ đông công ty đều đồng loạt bầu anh vào cương vị giám đốc và họ hy vọng sau khi vụ án được xử xong, những tài sản mà gia đình họ Lưu sang đoạt của cha mẹ anh sẽ được trả lại cho anh.

- Ôi, Quân Vũ! Em mừng quá! - Nàng nói và ôm chầm lấy chàng - Mọi việc biến chuyển thật thần kỳ và cuối cùng còn vượt quá những điều mà chúng ta mong đợi.

- Sau khi nhận chức giám đốc công ty, anh sẽ tổ chức đám

cưới của chúng ta thật rình rang. Ngoài những người quen ở Đài Bắc này, anh còn muốn mời bác Thái Thuận và một số người dân ở Kỳ Sơn đến đây chung vui cùng chúng ta!

Nàng nghe chàng nói, vui mừng đến nỗi ôm hôn chàng một cái:

- Chỉ mới nhắm mắt hình dung thôi là em đã cảm thấy hạnh phúc lắm rồi, và khi đám cưới diễn ra thực sự thì em không biết em sẽ còn hạnh phúc đến mức nào nữa!

Hai người còn đang tâm sự với nhau thì chuông điện thoại lại reo vang. Bên kia là giọng nói của ông Thoại Kỳ, người mà Quân Vũ thuê để chăm sóc trang trại:

- Cậu Quân Vũ! Cậu phải thuê thêm người đi, nếu không thì tôi không coi sóc trang trại nổi đâu!

- Chao ôi, chú Thoại Kỳ! - Quân Vũ kêu lên - Chỉ có mỗi con Hoàng mã thôi mà chú chăm sóc không nổi sao?

- Nếu là mỗi con Hoàng mã thì tôi làm sao dám kêu ca với cậu? Đằng này ông Thái Thuận đã cho người chở đến trang trại chúng ta bốn mươi con ngựa nữa, hỏi cậu làm thế nào tôi chăm sóc cho thấu chứ?

- Bốn mươi con? - Quân Vũ kêu lên kinh ngạc - Chú có đếm nhầm không? Tại sao đến bốn mươi con?

- Tôi đếm nhầm thế nào được! May mắn là trang trại của chúng ta rộng rãi, chứ nếu không tôi cũng không biết phải nhốt chúng vào đâu nữa. Ông Thái Thuận còn kèm theo một tấm thiệp nhỏ, nói đây là quà mừng đám cưới của hai cô cậu!

- Chúa ơi! Bác Thái Thuận làm sao mà biết được nhỉ? Tôi còn

chưa có thời gian báo cho bác ấy biết. Nhưng được rồi, chú Thoại Kỳ! Hôm nay là thứ Sáu rồi. Ngày mai tôi và Minh Thư sẽ đến thăm trang trại để xem quà tặng của bác Thái Thuận ra sao! Và nhân tiện sẽ đưa người xuống đó để phụ với chú.

- Cảm ơn cậu! Hai cô cậu cứ xuống đi rồi sẽ hoa cả mắt. Những con ngựa đưa đến trang trại của chúng ta đều là ngựa tuyển, con nào cũng cao lớn, chân dài, lông mượt. Rồi cô cậu sẽ không phải biết chọn con nào để cưới vì tất cả đều độc đáo như nhau.

- Thôi được, ngày mai chúng tôi sẽ xuống đó sớm. Chú Thoại Kỳ, chú yên tâm và đi nghỉ sớm đi, tôi sẽ tìm cho chú một vài người phụ tá.

Chàng nói chuyện với ông Thoại Kỳ xong, quay sang nhìn nàng:

- Chao ôi, Minh Thư! Chúng ta chưa tổ chức lễ cưới mà đã có quà tặng của bác Thái Thuận rồi. Làm sao mà bác ấy biết được nhỉ?

- Em đã báo cho bác ấy biết... - Nàng mỉm cười -...vì em xem bác Thái Thuận không khác gì người cha tinh thần của mình nên trong việc này, bác ấy là người được biết đầu tiên.

Chàng hôn lên trán nàng, khẽ hỏi:

- Trở thành vợ anh, em cảm thấy hạnh phúc chứ Minh Thư?

- Đó là mơ ước của cuộc đời em. Anh là người đàn ông duy nhất mà em yêu, làm thế nào em không hạnh phúc khi được ở cạnh bên anh suốt đời chứ!

- Anh cũng có rất nhiều khuyết điểm. Tại sao em lại chọn anh

hở, Minh Thư?

- Em không biết vì sao mình lại chọn anh, em chỉ biết vừa nhìn đôi mắt của anh là em lập tức cảm thấy tâm hồn mình xao động. Em yêu anh không bởi lý do nào cả mà chỉ vì rằng...anh chính là anh! Cho nên dù anh có hàng trăm khuyết điểm, em cũng sẽ cố tìm cách để mà yêu chúng!

- Cũng giống như bài thơ mà trước đây em đã viết tặng cho anh phải không?

- Anh vẫn còn nhớ rõ? - Nàng mở to đôi mắt vì kinh ngạc.

- Anh nhớ chứ và nhớ không sót một câu nào cả.

- Vậy thì hãy đọc cho em nghe những câu nào mà anh thích nhất.

- Anh thích cả bài thơ vì trong đó em diễn tả những cảm xúc của mình thật là sâu sắc.

- Vậy thì đọc cả bài cho em nghe đi! - Nàng nói rồi tựa vào vai chàng, đôi mắt mơ màng nhớ đến cái đêm đầy sao xuyên ấy, khi nàng làm bài thơ vụng dại đầu đời cho người đàn ông mà nàng hết mực thương yêu.

Chàng ôm nàng vào lòng và khe khẽ đọc:

Nếu ai hỏi vì sao em yêu anh

Làm sao em có thể cho họ một câu trả lời chính xác

Nếu ai hỏi vì sao em yêu anh

Em sẽ trả lời em chẳng biết tại sao

Em yêu anh bởi anh...chính là anh

Là niềm đau của em và cũng là hạnh phúc
 Là nỗi vui, cũng là nước mắt của đời em
 Nếu anh là mùa đông, em sẽ yêu hoa tuyết trắng
 Nếu anh là mùa hè, em sẽ yêu giọt nắng long lanh
 Nếu anh là mùa xuân, em sẽ yêu cơn mưa phùn bay qua cửa sổ
 Nếu anh là mùa thu, em sẽ yêu lá vàng rơi
 Yêu mãi không thể nào nguôi được
 Dù anh cho em nụ cười hay giọt lệ trên môi
 Trong trái tim em, anh là người thứ nhất
 Người cuối cùng, vĩnh viễn cũng là anh
 Dù anh có là những bông tuyết trắng
 Dù anh có là chiếc lá vàng rơi
 Dù anh có là cơn mưa mùa hạ
 Dù anh có là giọt nắng xuân vui
 Thì em sẽ yêu anh trọn kiếp
 Vì mưa là anh...mà nắng cũng là anh!

- Anh rất yêu bài thơ ấy phải không anh? Cho nên anh mới nhớ nằm lòng như vậy! - Nghe chàng đọc xong, nàng yên lặng một lúc rồi khẽ hỏi.

- Anh yêu bài thơ và anh yêu cả người viết ra nó nữa. Bởi vì dù anh thế nào đi nữa thì nàng vẫn yêu anh. Có nồm nồm như mùa hạ, có êm ái như mùa xuân, có buồn bã tựa mùa thu hay có lạnh lẽo như mùa đông đầy tuyết phủ, dù anh mang bất cứ hình ảnh nào của cuộc đời này thì nàng vẫn tìm ra cách để yêu anh. Không phải chàng trai nào cũng có thể gặp được một người con gái đặc biệt như tác giả của bài thơ này. Tình yêu mà nàng dành cho người đàn ông mình yêu là một tình yêu vô bờ bến và mãi mãi chẳng lụi tàn vì tình yêu đó không có lý do để bắt đầu cho nên nó cũng sẽ không có lý do để mà kết thúc. Đó là một tình yêu sống mãi đến nghìn thu dù có một ngày nào đó không còn anh hay không còn em trên cõi đời này nữa!

- Em hạnh phúc khi anh hiểu được tất cả những tình ý mà em đã gửi gắm trong bài thơ đó. Nhưng mà trong bài thơ, anh phải thích nhất một câu nào chứ?

- Đương nhiên rồi! Có một câu mà mỗi khi nhớ tới anh đều cảm thấy băng khuâng!

- Câu nào hở anh?

- Mưa là anh mà nắng cũng là anh.

- Tại sao anh thích câu thơ đó?

- Bởi tất cả ý nghĩa của bài thơ đều hàm chứa trong câu cuối cùng ấy. Nó cho anh cái cảm nghĩ là dù anh thế nào thì em cũng yêu anh. Trong yêu đương, không phải em chỉ cầu mong hạnh phúc mà em chấp nhận tất cả những buồn vui mà anh mang đến cho em bởi vì anh là mưa của em mà cũng là nắng của em!

- Là hạnh phúc của em...cũng là đau khổ của em...- Nàng bồi hồi nói tiếp - Khi chúng ta yêu nhau, không phải bầu trời bao giờ cũng trong xanh, đầy nắng ấm, không phải biển bao giờ cũng lặng lẽ, hiền hòa, không phải sông lúc nào cũng êm đềm trôi chảy, không phải buổi bình minh nào cũng vang tiếng chim ca. Cuộc đời không êm đềm như chúng ta thường nghĩ mà hạnh phúc và đau khổ, bình yên và sóng gió luôn xen lẫn vào nhau. Khi sống, em chấp nhận những thăng trầm của cuộc sống này, khi yêu, em cũng chấp nhận những hạnh phúc và đau khổ mà tình yêu đem lại. Và với một thái độ chấp nhận như vậy thì tình yêu một chiều, mà chấp nhận cả hai mặt của nó. Em yêu anh, Quân Vũ! Bất luận anh là mưa hay là nắng của cuộc đời em!

Chàng ôm chặt nàng vào lòng, xúc động khi nghe nàng thốt lên câu ấy. Mãi mãi chàng sẽ không bao giờ tìm được một tình yêu thứ hai như thế. Trong tận cùng cảm xúc của lòng mình, chàng còn nghe câu thơ của nàng như vang vọng mãi:

Mưa là anh mà nắng cũng là anh!